

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οι εξωφρενισμοί τής Μόδας

Οι ξένοι συγγραφείς για τὸ γυναικείο φρουστάνι

Σήμερα, με τὰ γυναικεία φουστάνια καὶ με τὴ μόδα δὲν ἀκολουτοῦνται παρὰ μόνον οἱ μωδίστρες, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι πληρώνουν τὰ ὀπασμένα. Δὲν ἦσαν ὅμως πάντοτε τόσο ρόδινα τὰ πράγματα γιὰ τὸ γυναικείο φύλο, γιὰτὶ υπῆρχε ἔκρη πού οἱ καλωπαστικές τάσεις καὶ ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τῆς μόδας δὲν προσέκοιταν μόνον στὴν δυστροπία τῶν αὐτῶν. Μεγάλοι συγγραφεῖς ὅπως ὁ Σουίφτ, ὁ Βολταίρος, ὁ Πόπ, ὁ Μοντεσκιέ, δὲν διάστασαν καὶ ἀσχοληθῆναι μετὰ τὴν γυναικεία ἀμφισβ. Ἐρχίζονταν λοιπὸν τοὺς μύθους τῆς αὐτοῦ τῶν κατὰ τὴν ἐξωφρενισμῶν τῆς μόδας συμβόλουν τὴν γυναικεία πῶς πρέπει νὰ ντύνται καὶ, προπάντων, εἶχαν κηρύττει ἀντίον καὶ ἐξοντωτικὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ κρινολίνου.

Τὸ κρινολίνο! Αὐτὸ ἦταν τὸ κόκκινον πανί πού ἐξαγριώνει τοὺς ταύρους τῆς ἡθικολογίας καὶ τοὺς διασημότερους φιλοσόφους καὶ συγγραφεῖς τῶν περασμένων αἰώνων. Τὸ κρινολίνο, πού ἐκ περιτροπῆς, ὀνομάσθηκε μπαλλόνι, φρούρι, ὑψασμένος ἀέρας, ἡφαίστειο κομπάνι, ἀσκή, κοφίνι, ὑπέστη τρομερές ἐπιθέσεις καὶ ὅμως κατάρθηκε νὰ ἀντιταθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Τὸ 1858 ἐμφανίσθηκε ὁ μεγαλειότερος ἐκθρόνος τοῦ ἐξωφρενικοῦ αὐτοῦ γυναικείου φορέματος καὶ τῶν ἐξωφρενισμῶν γενικῶς τῆς μόδας καὶ δημοσίευσε τὸν καυστικώτερον λιβελλο, ἀπ' ὅσους ἔχουν γραφῇ ἐνιστῆναι τοῦ γυναικείου φύλου.

Ὁ λιβελλογράφος Ἄγγλος τὴν καταγωγῆν, ἀναφερόμενος στὴν διεξαγομένην τότε σταυροφορία κατὰ τοῦ φουστάνιου γράφει:

«Ὡς σταυροφορία πλέον εἶνε παγκόσμιος. Στὴν Αὐστρία τὴν Καθολικὴν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Παρίσι, τὸ Λονδίνο, δημοσιογράφους, ποιητὰς, πολιτικοὺς, διπλωμάτας, στρατιωτικοὺς, τραπεζίτας, ζωγράφους, γκαμπό, μὲ μὴ λέει καὶ κοινωνικὴς τάξεως ἀνδρῶν, διαφωνοῦντες ὅτι ἕνα σωρὸ ἀλλὰ πράγματα, ὅτι ἕνα μόνον συμφωνοῦν: Στὸ ὅτι χρόνια τώρα οἱ γυναῖκες ντύνονται ἀκαταμάχητα καὶ ὅτι μὲ τὸ κορίνι (κρινολίνο) τὸ ὁποῖο εἶνε κυμαίνον ὡς τὴ μέση, γίνονται ἀποκροστικώτερες, ἀπεσπασμένες, δυσχερῶς κινήσιμες καὶ ἐπικινδύνες ὅσοις τὴς πλησιάζουν. Ὡς τὴν ζήτησιν οἱ κυρίες μας μετὰ τὴν γελοία αὐτὴ μόδα; Νὰ γίνουν φουρτῦρες, στρογγυλότερες, νὰ πσοβαλισθῶνται; Μάταια τὴς ἐρογγίζουμε νὰ πῶν νὰ εἶνε ἐπιπλά καὶ νὰ γίνουν ἀνθρωπινότερες ἂν τοὺς εἶνε δύσκολο νὰ γίνουν ἀνθρώποι.

Ἄντ' ἄλλης ἀπαντήσεως αὐτὲς φουσκώνουν ἀκόμα περισσότερο τὰ φουστάνια τους. Τὶ φρίκη!... Σκουφίες, μαντύλες, καπέλλα, τραχηλίδες, σάλια, μαγιόκια, μαγιόκια, φουστάνια γιὰ τὸ γεῦμα, φουστάνια γιὰ τὸ χορὸ, φουστάνια γιὰ τὴς δεξιότητες, φουστάνια γιὰ τὴν ἡμέρα, φουστάνια γιὰ τὴν νύκτα, ὅλα τερατῶδη!...

Ἄναγκαστικὰ λοιπὸν νὰ ἐπέμβουν οἱ ἀρχεῖς γιὰ νὰ περιορίσουν τὰ γυναικεία φουστάνια, ἀλλὰ γρήγορα ὑποχώρησαν γιὰτὶ οἱ γυναῖκες ἀπειλήσαν νὰ κηρύξουν οὐδετερότητα στὴς σχέσεις τῶν δύο φύλων!.

Τὸ 1720 ἕνας Ὁλλανδὸς συγγραφεὺς βλέποντας ὅτι τὸ κακὸ διαρκῶς προχωροῦσε ἔγραψε: «Τὸ πλῆθος τῶν φουστάνιων μετὰ τὸν αὐριανὸν σκελετὸν αὐτῶν ἐπικινδύνει. Σὲ λίγο δὲν θὰ χωροῦν οἱ γυναῖκες οὔτε οὔτ' ἀμάχια! Δὲν ἀπέχουν ἐπίσης καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού θὰ ἴδωμεν τὴς γυναῖκες νὰ μὴν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ ἕνα στενὸ δρόμο. Ὅταν ἀπορᾷ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο φύλων, αὐτὴ εἶνε ἀδύνατον, ἐφ' ὅσον ἡ γυναικεία εἶνε ντυμένη. Κι' ὁ δυστυχὴς ὁ αὐτῶν, φεύγει σήμερα ἀπὸ τὸ σπῆτι του, χωρὶς νὰ κατορθῇ νὰ φιλήσῃ τὸν τρυφερό του ἡμίονο, τὸ ὁποῖο εἶνε ὀχυρωμένο μὲσα σὲ σιμυματοπλέγματα».

Τὰ κρινολίνα ἄρχισαν νὰ παρακμάζουν κάπως ἀπὸ τὸ 1789 ὡς τὸ 1849, ἀλλὰ ἡ μόδα τοὺς ξαναγύρισε σὲ λίγο πανηγυρικῶς. Κι' ἔγραψαν οἱ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς: «Ὅτι οἱ πάντες αὐτὲς σφαίρες εἶνε ἀσχυρὲς ἐξωφρενικῆς, παράλογες, ὅτι εἶνε ἀκόμα ἐπικινδύνες, ἀφοῦ ἐυκολώτετα γίνονται παρανάλημα τοῦ πυρός καὶ, ἀναφλεγόμενες μεταβάλλουν σὲ ζωντανὸν πυρὸς κίνημα ἐκείνης πού τὴν φοροῦν, κανεὶς δὲν τὸ ἀνείσχει, οὔτε αὐτὲς οἱ γυναῖκες. Γιὰτὶ λοιπὸν μεταμορφώνονται σὲ κινητὴς παράγκες; Γιὰτὶ θέλουν νὰ ντύνται ἀσχυρὰ γιὰτὶ διαλέγουν τὰ παρὰ καὶ ἀταίριαστα χρώματα, καὶ μοιάζουν μετὰ παγανάλους μάλλον παρὰ μετὰ ἀνθρώπων; Τὶ δὲ νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὰ καπέλλα τους; Τὸ «ἐπιπλά» αὐτὸ πού φοροῦν στὸ κεφάλι, σήμερα πλαταίνει αὐριὸν στενεύει, φορτώνεται μετὰ κορδέλλες, μετὰ λουλούδια, μετὰ λαχανικά, μετὰ πούλια μετὰ φρούνα, μετὰ στάχυα, μετὰ φτερά, μετὰ βάρους μετὰ γυαλιά. Σήμερα μοιάζει μετὰ καθυρνητιστὴν αὐριὸν μετὰ ζευγλιστατῆ, μετὰ πτηνὸν, κοφίνι, τροῦλλα ἐκκλησίας μετὰ φυτὰ καὶ ποτὲ μετὰ καπέλλο. Καμμία φορὰ πλαταίνει, κατεβαίνει καὶ κλείνει τὸ γυναικείο πρόσωπον ὅταν τὴς παρωπίδες ποῦ ἐμπόδιζον τὰ ἄλογα νὰ βλέπουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἄν ἡ κατάσταση αὕτη ἐξοκολούθησῃ, οἱ ἄνθρωποι θὰ λυσοῦν ἀσφαλῶς τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας. Πού θὰ βροῦν δωμάτιο πῶς ζεστό, πῶς εὐχάριστο, πῶς ρυμικτικὸ πῶς εὐρύχωρο ἀπὸ τὸ φουστάνι τῶν γυναικῶν τῶν;

Τὰ τρία δίφραγκα

Πρωτότυπο διήγημα

Ἐνας νεαρὸς ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ Ζιζέλ. Ἐκείνη γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα τῆς.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ χορεύω, Πῶλ; τὸν ρώτησε.

— Μὰ φυσικὰ, ἀγάπη μου.

Τὸ ζευγάρδι διευθύνθηκε πρὸς τὴ χορευτικὴ τῖστα. Ἐνας μικρὸς ἔθεσε τὰ τσιγάρα πού τοῦ εἶχε παραγγείλει ὁ φίλος του... Ὁ Πῶλ πῆρε τὰ ρέστα καὶ ἐξαπλώσε ἕνα νόμισμα τῶν δύο φράγκων. Πόιν τὸ βάλῃ στὸ χερί τοῦ ὑπαλλήλου, τὸ κύτταξε σκεπτικὰ καὶ ἔθριξε μὴ ματῇ στὴ γυναῖκα του, πού χόρευε τώρα μετὰ τὸν καβαλιέρο τῆς. Ἀνασκήκωσε κατόπιν τοὺς ὄμους του, ἔδωσε τὸ νόμισμα καὶ μὴ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ δίφραγκο μοῦ θύμιζε τὸν παππού μου... Ὅσοι τὸν εἶχαν γνωρίσει, ἔλεγαν πῶς ἦταν στὰ νεύματα του μεγάλος γλυκὴς. Ἐγὼ ὅμως δυσκολευόμουν νὰ τὸ πιστέψω, γιὰτὶ τὸν θυμόμουν πάντα ἐξαπλωμένον στὴν πολυθρόνα του καὶ τυλιγμένον μετὰ κουβέτες, γιὰτὶ ὑπέφερε ἀπὸ ἰσχιαλγία.

Ἡμῖα καὶ δὲν μπορούσε ναρθεῖ ἐκείνος στὸ σπῆτι μας, τὸν ἐπισκεπτόμαστε, ἔμεινε κάπου-κάπου, ἰδίως στὴς μεγάλες γιορτές. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν ὁ λόγος πού ἐμεῖς, τὰ ἐγγόνια του, δὲν τὸν θεωρούσαμε μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Τὸν σεβόμαστε περισσότερο, παρὰ τὸν ἀγαπούσαμε. Ἐκείνος ὅμως ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ μᾶς — κι' ἂν δὲν ἐδεικνε, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἐκδηλωτικὸς χαρακτήρας.

Ἢκάθε φορὰ πού μᾶς καλοῦσε στὸ σπῆτι του, μᾶς πρόσφερε ἕνα πλούσιο γεῦμα. Ἐπειτα, τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε, μᾶς φώναζε καὶ μᾶς ἔδινε τὰ δῶρα μας: παιχνίδια καὶ γλυκὰ, μέσα σὲ ἀραιάτα σακουλάκια. Μὴ μέρια, μᾶς εἶπε χαμογελώντας:

— Ἐμεῖς πῶς εἶσθε καλὰ παιδιά! Θὰ σὰς χαρίσω λοιπὸν ἀπὸ ἕνα ὠραῖο δίφραγκο τοῦ καθενός.

Ἀδὺ φράγκα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμον τοῦ 14 — ἦταν ἀξιοπρόσδεκτο πρῶτον. Πόσες καραμέλλες καὶ γλυκὰ καὶ χρωματιστὲς εἰκόνες ὑπορούσε καὶ ἀγοράση κανεὶς μετὰ μὴ μὴ δέκαρά!...

Ἐφίλησε τὸ χερί τοῦ παπποῦ καὶ γυρίσας χαρούμενος στὸ σπῆτι. Μὰ ἐκεῖ ὁ Γκαστόν — ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς τρεῖς μας — φώναξε κάποιον στιγμὴν τὸ Μαρσέλ καὶ ἔμεινε καὶ μᾶς εἶπε ἐμπιστευτικὰ:

— Παιδιά! τί κυττάχτε τὸ δίφραγκο πού μᾶς ἔδωσε ὁ παππούς. Δὲν εἶνε καλὸ.

Ἦταν 7 χρονῶν τότε ὁ Γκαστόν, κι' ὅμως ἤξερε καὶ ὅλας πῶς ὑπάρχουν «καλὰ» καὶ «κακὰ» νομίσματα καὶ ὑπορούσε μάλιστα νὰ τὰ ξεχωρίσῃ.

— Αὐτὸ ἐδῶ, πρόσθεσε, εἶνε ἀπὸ μολύβι. Βλέπετε;... Οἱ φηγούρες του δὲν φαίνονται καλὰ... Δείξτε μου καὶ τὰ δικά σας.

— Τοῦ τὰ δώσαμε. Καὶ φαντάζεσαι τὴν ἀπογοητίσει μας, ὅταν ἔδωκε ὅτι καὶ τὰ δικά μας δὲν ἦσαν «καλὰ».

Ἦ ὑπόθεσις αὕτη ἔφτασε σ' αὐτὰ τῶν γονέων μας. Κι' ὅσα θὰ σοῦ διηγηθῇ τώρα, τάχαθα πολὺ ἀργότερα ἀπ' τὸν πατέρα μου.

— Στὴν ἀρχὴ, πού λές, ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμά κυττάχτηκαν ἐξαισιασμένους. Τοὺς ἔκανε ν' ἀποροῦν τὸ ὅτι καὶ τὰ τρία νομίσματα ἦσαν κίβδηλα.

— Ἡ μόνη ἐξήγησις, εἶπε ὁ μπαμπὰς λίγο στενοχωρημένος, εἶνε ὅτι ὁ πατέρας θὰ τᾶνε βοή ἀπὸ καιρὸ καὶ θὰ τᾶνε βάλει κατὰ μέρος. Σήμερα λοιπὸν θὰ τὰ ξανα-

βρῇ, καὶ δίχως νὰ τὰ προσέξῃ...

— Μοῦ φαίνεται ἀπίθανο! διέκωψε ἡ μαμά. Ὁ πατέρας σου ἔχει γερά μάτια!

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑποπτεύωσαι πῶς τόκαμε ἐπίτηδες...

— Ποίος ἔξερε; Ὅταν γεράση κανεὶς, γίνεται κάπως παρόξενος...

— Πάντως, δὲν θὰ τόκαμε ἀπὸ τσιγκουνιά. Τὰ δῶρα ἄλλωστε πού δίνει τακτικὰ στὰ παιδιά, ἀξίζουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ δύο φράγκα.

Ἡ συζήτηση σταμάτησε ὡς ἐκεῖ. Ὅταν ὅμως ξαναεπισκεφθῇκαμε τὸν παππού, ἡ μαμά κουνώντας τὰ χεῖράς της, ἀξίζουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ δύο φράγκα.

— Τὴν περασμένην φορὰ, τοῦ εἶπε, δώσατε δῶρο στὰ παιδιά ἀπὸ ἕνα δίφραγκο. Καὶ τὰ τρία ὅμως νομίσματα ἦσαν κίβδηλα.

— Τόξερα... τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ παππούς.

— Μὰ γιατί τὸ κάνατε, αὐτό;

— Γιὰτὶ ἤθελα νὰ βγάλω μερικὰ συμπεράσματα κερῶν μου. Τὸ χρήμα ἀποκαλύπτει τὸ χαρακτήρα, παιδί μου! Γιὰ τὸν Γκαστόν ἐγὼ ἤδη κατατοπίσθην. Αὐτὸς κυρίως ἦταν τὴν ἀπάτη καὶ σὰς τὴν ἀνέφερε μάλιστα. Ἦταν σὺν νὰ μούλεγε: «Παππού, πρέπει νὰ μὴ δώσω ἄλλο νόμισμα, γιὰτὶ αὐτὸ ἐδῶ δὲν εἶνε καλὸ!». Ὅταν μεγαλώσῃ τὸ παιδί αὐτό, δὲν θ' ἀφίην τὸν καθένα νὰ τὸν κοροϊδεύῃ... Μὰς μένουν τώρα τ' ἄλλα δύο. Θὰ τὰ ρωτήσω, χωριστὰ τὸ καθένα.

Ἢκάλεσαν πρῶτὸ τὸ Μαρσέλ. Κι' ὁ ἀδελφός του ἀμολόγησε ὅτι, μετὰ τὴν συμενοχὴ τῆς μαγερίσσης, εἶχε ἐξοφτωθῇ τὸ νόμισμα, δίνοντας τὸ σὲ κάποιον μικροπληθῆ.

— Ὁ Μαρσέλ θὰ γίνῃ ἐπιχειρηματίας, δήλωσε ὁ παππούς.

Ἐπειτα ἦρθε κι' ἡ δική μου σειρά. Κι' ἐγὼ, μὴ κοκκινίζοντας καὶ μὴ λυσιμύθωντας, ἀμολόγησα, μετὰ σκεπτικὸν τὸ κεφάλι, πῶς εἶχα κούβει στὸ συρτάκι μου τὸ δίφραγκο μου.

Ὁ παππούς ἀκούμπησε τότε στὸ κεφάλι μου τὸ χερί του πού ἔτρεψε, καὶ ψιθύρισε, μετὰ γλαυφὴν τρυφερότητα καὶ συμπαθῆς — πού βαρύνει πῶς τὴν αἰκού ἀκόμα:

— Καυμένο ἐγγονάκι μου!...

Ἢπέρασε λίγα χρόνια ἀργότερα. Μὰ, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἶχε ἀλλάξει ἡ συμπεριφορὰ του ἀπέναντί μας. Δὲν ἤμαστε πιά τὰ ἀσήμαντα πλυσματάκια, τὰ μικρὰ ἐγγονάκια του. Μὰ φερόταν σὺν νᾶνους γίνε γι' αὐτὸν ἄνδρες, μεγάλοι...

Μὲ τὸν Γκαστόν συζητοῦσε πάντα σοδαρά. Τὸ Μαρσέλ τὸν πείραζε κάπως. Καὶ σὲ μὲνα δεικνόνταν πῶς τρυφερός...

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι κανεὶς ἀπ' τοὺς τρεῖς μας δὲν διέκρινε τίς προδελειψές του. Ὁ Γκαστόν εἶνε πολιτικός. Ὁ Μαρσέλ εἶνε μεγαλόβιομηχανός. Ὁ πατέρας δὲν ἀφίην νὰ τὸν κοροϊδεύουν εὐκολά. Ὁ δευτερός ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξοφτῶνται εἰς βάρος ἄλλων τὰ κίβδηλα νομίσματα του... Ὅσο γιὰ μᾶς...

Ἄν τύχῃ νὰ μὴ δώσω ἕνα νόμισμα καὶ ἀνακαλύψω ἀργότερα πῶς δὲν εἶνε γνήσιον, δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τὸ ἐξοφτωθῇ, δὲν δημιουργῶ φασαρία.

Ὁ Πῶλ σταμάτησε ἀπτόμου. Γιὰτὶ ἐπέστρεψε ἀπ' τὸ χορὸ ἡ Ζιζέλ, ἡ γυναῖκα του... ἡ Ζιζέλ, ἡ ἐπιπόλαια, ἡ ἐγωίστρια, πού ἡ διαγωγὴ τῆς — ὅπως ἤξερα, κι' ὅπως τόξερε κι' ὁ Πῶλ — δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀνεμπειρία... Κάθε ἄλλο! Μὰ ὁ καυμένος ὁ Πῶλ δὲν ἐπιχειροῦσε νὰ ἐξοφτωθῇ αὐτὸ τὸ «ὄχι καλὸ νόμισμα»...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΕΤΗ
γιὰ τὸ κύπελλο

Ποιὸ εἶνε τάχα τὸ κέρδος τῆς; Εἰκοσιεὶς χρόνια ἀφενάδιαστος, ἀρετῆς. Τίποτα εἰς βάρος τῆς. Οὔτε μὴ σελίδα στὸ ποθητικὸ τῆς. Προκαλεῖ ὅποιονδήποτε νὰ καταθέσῃ ἂν κατέχῃ κανένα στοιχεῖο ἐναντίον τῆς. Κατάλευκο τὸ δελτίο τῆς. Ἦ κλειστὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Πολλὲς φορὲς προκαλοῦσε τὴς διαμαρτυρίας τῶν δικῶν τῆς.

— Κάνε καὶ μὴ βόλτα, κόρη μου, νὰ ξεμουχλιάσῃς.

Ἦταν ὁ πατέρας πού ἐστελνε τὴν κόρη του στὸν περίπατο. Ἦταν ἡ μαμά πού τῆς συνιστοῦσε τὸν κινηματογράφον.

Μὰ καὶ πατέρας ἔδλεπαν μετὰ κάποια ἀνυσυχία τὸν αὐτοπεριορισμὸν τοῦ κοριτοῦ τους καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς γιὰ κάθε τι πού συνέβαινε τῆς κοπέλλης τῆς ἡλικίας τῆς. Ἀδιαφορία γιὰ τὰ λούσα, ἀδιαφορία γιὰ τὴς διασκεδάσεις ἀδιαφορία ἰδίως γιὰ τὸν ἔρωτα. Καμμία ἰδιαίτερη κλίσι πρὸς κανένα. Οὔτε κουνένη γιὰ φλέρη. Δὲν ὑπάρχει νέος πού μπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι τὴν ξεμοναχίωσε, ἐστὶ καὶ γιὰ δύο λεπτά, ὅτι τῆς ἔσφιξε τὸ χερί, ὅτι τῆς εἶπε μὴ λέξαι, ὅτι ἐκείνης πού ψιθυρίζονται μετὰ τὸν αὐτὸ τῶν κοριτσιῶν. Ἀπέκρουσε καὶ τὴν πῶς ἀθῶα ἐκδήλωσι.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἦταν φυσικὸ νὰ αἰσθάνωνται κάποια ἀνυσυχία οἱ γονεῖς. Σκέπονταν μήπως ἡ ἀπείθεια αὕτη ἀπέναντί τοῦ ἔρωτα εἶχε τὴς πηγὴς τῆς σὲ καμμία νεοφερμένη κατὰστασι, σὲ καμμία ἐρωτικὴ ὑποθερία τῆς κόρης τους.

Ἀνυσυχία ἔδειξε καὶ ἡ ἀπόλυτα ὁμοῦ καὶ φυσιογνωτικὸν τὸ κορίτσι τους. Τὸ μαρτυροῦν τὰ γεγονότα. Ἐννοῦν τὸ γάμο τῆς. Γιὰτὶ ἦρθε καὶ τοῦ γάμου ἡ ὥρα. Δὲν εἶχε ποτὲ ἀντίρρηση γι' αὐτόν. Ὅπως στὸ πρόγραμμα ὅλων σχεδὸν τῶν κοριτσιῶν, καὶ στὸ δικὸ τῆς πρόγραμμα ὁ γάμος εἶχε τὴν πρώτην θέσιν. Σὲ γάμο τὴν ζήτησε κάποιος. Ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς φυσικά. Πού νὰ βρῇ ἑκαίρια νὰ τὰ πῇ τὴν ἰδίαν; Τῆς ἐπανέλαβαν τὴν πρότασι μετὰ ἀμφιβολίας. Θὰ τὴν δεχτόταν ἄρα γε; Θὰ τὴν οὐχίτοῦσε τοὐλάχιστον; Τὴ δεχθῇ, καὶ χωρὶς οὐχίτη. Λαμπρὸς ἦταν ὁ νέος. Ἀνθρώπινος καὶ οἰκονομικὰ του. Κανένα ἐμπόδιον στὴν ἐννοίαν. Καὶ ὁ γάμος ἐγίνε, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες.

Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς γάμους πού ἀπογοητεύουν. Θὰ ἦταν εὐτυχὴς στὴ νέα τῆς ζωὴ. Τὴν ἀγαπᾷ ὁ ἄνδρας τῆς. Ἀνταποκρίνεται καὶ ἐκείνη στὴν ἀγάπην του. Συνεννοοῦνται περὶ ἑκάστης καὶ οἱ δύο τους. Συνεννοοῦνται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Ὡς πρὸς τὴν ζωὴ τῆς. Ὁχι, βέβαιον οὐδαίον. Ἐκεῖ τόσα δράματα ἡ ζωὴ, ὥστε αὐτὴ νὰ μὴ μπορῇ νὰ θεωρηθῇ οὔτε ὡς μὴ παρουνίδα. Σὰς τὸ ἀναφέρω ὅμως γιὰτὶ εἶνε χαρακτηριστικὸ τῆς νεοτροπίας πού ἔχουν μερικά — τὰ περισσότερα — κορίτσια στὸν τόπο μας.

Τὸ γράμμα τῆς μετὰ τὸ παράνονον ἀποκαλύπτει τὰ ἐλαττήρια τῆς ἀσκητικῆς τῆς ζωῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρθενικοῦ τῆς βίου. «...Τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού ὅπως μαθαίνω τώρα πρὸς παντρεῦσκα προκαλοῦσαν τὴς ἀνυσυχίας τῶν γονέων μου. Ἐννοῦσα καὶ ἐγὼ ὅπως ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια. Καὶ ἡ δική μου, καὶ καὶ κτηνοῦσε. Καὶ ὁ δικός μου ὀργισμένος λειτουργεῖ ὁμολογῶν. Ἀποδείξει ὅτι ὑστερα ἀπὸ λίγους

μῆνες πρόκειται νὰ γίνω μπτέρα...

Ἄν ἔμεναι μακρὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ, τόκανα ἀπὸ ἕνα εἶδος περφορέας, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ μὴ μπόρῃς ὁ ἄνδρας πού θάπαρνα νάχῃ τὴν παρρηγοῖα ὑπόνοια γιὰ τὸ παρελθόν μου...»

Ἦθελε στὸ κεφάλαιον αὐτὸ νάχῃ τὴν ὑπεροχὴ. Νὰ εἶνε ἡ ἀπὸ πᾶν. Νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰματα χωρὶς νὰ ντρέπεται γιὰ τὸ παρελθόν τῆς. Ἀκόμα οὔτε γι' αὐτὰ τὰ πῶς ἀθῶα, τὰ πῶς ἀσχημάτως, γιὰ ἕνα παροδικὸ αἰσθημα, γιὰ ἕνα χαδάκι πού δὲν ἀφίην τὴν ἰχνη του. Τίποτα. Καμμία ὑποχώρησις. Τ' ὄνειρό τῆς ἦταν, νικητρία ἐναντίον τοῦ Πειρασμοῦ, νὰ παρουσιασθῇ στὸ Νυμφίον καὶ νὰ τοῦ πῇ: «Εἶμαι πῶς λευκὴ ἀπὸ τὴς πῶς λευκῆς. Ἀπὸ σὲ νὰ θὰ πρωτακούσῃς τὸ «ὦ ἀγαπᾷ» πού γιὰ πρώτην φορὰ βροῖται ἀπὸ τὰ δικά μου χεῖλια».

Τοῦ τὸ εἶπε, καὶ τὴν νομίζετε; Τῆς χαμογέλασε μετὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου πού ὅς εἶπε: «Σὲ ποῖον τὰ κολλάς τώρα;» Ἐπέμεινε ἡ νεο-νυμφ. Ἐπέμεινε καὶ νὰ περᾷ στὰ μάτια τῆς γιὰ ἀφελίαν. «Ὅσα καὶ ἂν τοῦ λέει ἀδύνατον νὰ τὸν πείσῃ. Τόσους μῆνες παντρεμένοι καὶ οὐνεχίζεται τὸ ἴδιο βιολὶ. Τῆς εἶπε γιὰ σκεδὸν ψυχῶν. Ἐννοεῖ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ὄψιν ὅτι ἀναγνώρι- ζεῖ τὴν ἀπόλυτη ἀνυπότακτον τῆς. Κι' ὅσο ἐκείνος ἀρνιέται, ἡ κάνει μὲν τὴν δόλωσι, ἐντέλῃ, ὡς τυπικὰ καὶ φευτικὰ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν γκρίνια τῆς, τό- σο ἐκείνη πεισμώνει καὶ πικραίνει- ται.

Καὶ μᾶς ρωτᾷ τώρα: Γιὰτὶ ὁ ἀσκητισμός τῆς; Γιὰτὶ ἡ ἀποχή τῆς ἀπὸ κάθε χαρᾶς; Γιὰτὶ ἡ κλειστούρα τῆς στὸ σπῆτι; Γιὰτὶ νὰ μὴ διασκε- δᾷσι καὶ αὕτη ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς; Γιὰτὶ νὰ στερήσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ τῆς τόσες ἱκανοποιή- σεις, ὅταν ἐκείνης γιὰ τὸν ὁποῖο προορίζονταν ἡ θύρα δὲν τὴν πεί- σουν, οὔτε καὶ ἂν τὴν πείσουν θὰ ἐκτιμῶσε τὴν ἀξία τῆς ἀσκήσεως ἀρετῆς τῆς; Μὴ κοῦρα στὸ τέλος τῆς ὁποίας δὲν τὴν περιμένει τὸ κύπε

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Ήμουν φίλοι με το θάνατο από μικρά παιδιά. Άφου τελειώσαμε μαζί το σχολείο, εκείνος νρόφτηκε στην Ίατρική Σχολή κι' εγώ στη Νομική. Οί μελέτες μας άρχισαν να μας άπασχολούν σοβαρά, κι' έτσι συναντιώμαστε όλο και σπάνια. Έπειτα διάφορα γεγονότα μ' ανάγκωσαν να διακόψω τις σπουδές μου να έρνω σθω σε μία Τράπεζα και ν' απομακρυνθώ όλοτετα απ' τους φίλους μου.

Προχθές λοιπόν, συγκινήθηκα όταν έλεια ένα γραμματάκι του θάνατο. Μου έγραφε πως δεν είχε ξεκαθαρίσει καθόλου, στα δυο χρόνια που δεν είχαμε ιδωθί. Μου άνηγγελλε πως ήθελε το δώλματό του και με προσκαλούσε στο σπίτι του να τ'αποψέ και να ξαναθυμηθώ με τα παλιά.

Πράγματι, τον έπισκεφθήκα την άλλη μέρα. Με υποδέχθηκε διακυτικά, μ' έσφιξε στην άγκυλιά του και με πήνε στην κάμαρά του. Μου δείξε εκεί με καμάρι τη βιβλιοθήκη του, γεμάτη τώρα από χρυσόδετους τόμους.

Θα ιδής και κάτι άλλο, πρόσθεσε. Κάτι που το άνωρασα κομμάτι κομμάτι, όταν ήμουν φοιτητής και το συναρμολόγησι τώρα τελευταία...

Τράβηξε μία κουρτίνα και ξεσκέπασε ένα σκελετό, κρεμασμένο σ' ένα κορφί.

Πώς σου φαίνεται; με ρώτησε. Μα τί σου συμβαίνει, Τζό; Έου παιδάκι μου, έχω σε τ'αρώματα σου. Δεν σε φανταζόμουν για τόσο φοβιτσιάρη! Έλα, πές μου τί τρέχει!

Τόν κτύπησε σάν χαμένο. Ήταν ο μόνος φίλος που θα μ' ένοιωσε. Γιατί λοιπόν να μ'ή τοις διηγήσει...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έσώθημεν

Ό! νέον ούρανόπεμπτον, τεταχυδρομημένον, πρὸς τέρψιν κι' αγαλλίασιν τῶν «παπαρημένων»! Ό! νέον ακατάσχετον, θεσπέσιον, εξαίσιον, χαρμόσυνον, ευφρόσυνον, λαμπρῶδες καί... «Κογ- (κρέσσειον)».

Ό! λάμψις έκθαμβόεσσα κι' έκτετυλωτική, πού πόδους ικανοποιεί τοις Έλλησιν κρυφίους, διότι λέγεις, ότι νῦν, ἐν τῇ Ἀμερικῇ, θά πεφφιόσυν άπαντες... γυνάες, υποψηφίους! Γυναικαί ήγουν τὴν άρχήν εἰς χείρας θά κρατῶσιν γυναικαί θά λαμβάνουν σπουδαίας αποφάσεις... θά γίννεται, ό,τι δόποτε εκείνοι θ' απαιτῶσιν και πάντα τὰ ζητήματα θά λάβουν άλλες φάσεις. Κατόπιν τούτου σκόπιμον εἶπ' αναφανδόν, νά λάβω πρὸς Ἀμερικαν τὴν άγούσαν (δδόν

κι' ως γόνος πρῶτος ἐν τῇ γῇ, μ' ἐν (βλέμμα μου «κοιτηριόν» νά κατακτηθῶ τῶν γυνῶν τό... κοι- (νοβουλευτήριον)! Εἰς πλήρη άναστάτῳσιν αὐτῶν νά κα- (ταλῆξω νά τας μαγεύσω ἐν ριπῇ και νά τας (καταπλῆξω, όπότε κλαύσον, γοερώς, Χεράλαμπε, (γοήσας άπάσης τῆς Ἀμερικῆς και «Λαίδας» τε και... «Μίσσας»). Διότι πλέον, άπασαι, ή πλειοσιν τῶν... («Μισσῶν») τούτέστιν τρία τέτορτα από τας βουλεύ- (πτινας) τοῦ Καναδά θά λάβωσιν τὸν πλοῦτον (τόν... μισόν και θά τὸν άποστείλῳσιν... «τσι- (φίως) εἰς Ἀθήνας».

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

πῶ πῶς τὰ λόγια τους ἔμπαιναν ἀπ' τὸ ἔνα μου αὐ- τὶ κι' ἔβγαζαν ἀπ' τὸ ἄλ- λο. Λάτρευα τὴν Ἑθελ, κι' ἐνοίωθα πῶς μ' ἀγαποῦσε και κείνη εὐκρινῶς, δίχως ὑστεροβουλίες.

» Όταν εἶδαν πῶς δὲν ἔ- παίρνα ἀπὸ λόγια, οἱ δικαί μου κατέφυγαν στὰ μεγάλα μέσα. Μούκοψαν τὸ μνησίσιό ἐπίδομα πού μουδίναν, και μου δῆλωναν ὀρθά-κοφτά ὅτι ἀν παντρεῦσιν τὴ «μανικιοῦρίστῃ» θά με ἀ- ποκλήρυναν... Τότε ἀκρι- βῶς παρήτσα, τὴ Νομικὴ και κατῳρόθωσα νὰ προσλη- φθῶ ἐν κάποια Τράπεζῃ. Νοικιάσαμε μὲ τὴν Ἑθελ ἕ- να διαμερισμάτκι και ζού- σαμε εὐτυχισμένοι...

» Τὸν τρίτο μῆνα ὁμως, ἔπεσε βίρνα ἀρρώστος. Ὁ γυθρόνα τῆς Τραπεζῆς διέ- γνωνσε πλευριτίδα... Θὰ ἔξ- ρηκε, βέβαια τί μπελὰς εἶν' αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια και τί ἔ- ζοθα θέλει... Κι' ὁμως δὲν μούλειψε τίποτε! Ρωτοῦσα τὴν Ἑθελ πού τάβρισκε τό- σα λεπτὰ, κι' ἐκείνη μου ἀ- παντοῦσε χαμογελῶντας πῶς τὰ δανειζόταν ἀπὸ κά- ποια θεία τῆς, πού ζούσε μόνη τῆς και τὴν ἀγαποῦ- σε σάν κόρη τῆς... Τὴν πί- στευα...

» Ἐνῖνι καλά ξανάρχι- σα τὴ δουλειά μου... και, δυὸ βδομάδες ἀργότερα, μὲ χτύπησε ἡ συμφορά! Ἐχα- σα τὴν Ἑθελ μου, μέσα σ' ἑλάχιστες ἡμέρες, ἀπὸ «καλπαζούσα φθίσιν»...

» Φαντάσου τὸν πόνο μου, τὸ σπαραγμό μου... και τὸ φρικτότερο πῆαν... Ὁ θεὸς μου!... Ἀκόμη και τώρα πού τὸ θυμῶμαι μούρκεται τρέλλα!... Λί- γο πρὶν ξεψυχήσῃ στὰ χέ- ρια μου, ἡ Ἑθελ με παρε- κάλεσε νὰ εἰδοποιήσω, ἀ- μέσως μετὰ τὸ θάνατό τῆς, τὸ Ἀνατομιο τοῦ Πανεπι- στημίου... Εἶχε πούλησι τὸ σῶμα τῆς σ' αὐτό, γιὰ νὰ βοῇ λεπτὰ και νὰ με περι- ποιήῃ, όταν ἤμουν ἀρρω- στος!...

» Τὸ σῶμα τῆς τὸ ἀγα- πημένο μου κορμί τῆς, θὰ τὸ σκεπάζουν οἱ φοιτηταί, γιὰ τὴν μελέτη τους!... Κι' ἐπειτα... ἐπειτα... τὰ κόκαλά τῆς!...

Μ' εἶχαν πνίξει οἱ λυγ- μοί. Ἀνάμεσα στὰ δάκρυα πού θόλωναν τὰ μάτια μου, εἶδα τὸ θῶνκ νὰ σπκῶνε- ται ἀργά-ἀργά και νὰ ξανα- σκεπάξῃ τὸ σκελετό με τὴν κουρτίνα. Ξαναγύρισε ἐπει- τα κοντὰ μου και μου χάρ- δεψε τὸ κεφάλι.

Με συγχωρεῖς... ψιθύρι- σε. Δεν ἤξερα... Ἡ φωνή τῆς ἦταν τσακι- σμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι... Κούνησα τὸ κεφάλι μου χωρὶς ν' ἀπαντήσω. Τὸ ἀν- τίκρισμα τοῦ ἀπαισίου ἐκεί- νου σκελετοῦ με εἶχε ἀνα- στατώσει, εἶχε ξανανοῖξει τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς μου και τὸ αἷμα ἔτρεχε... ἔτρε- χε ποταμὶ!...

ΟΣΒΑΛΝΤ ΤΖΟΝΣΟΝ

Έτρωγε με δόντια ἀρκούδας

Πρὸ ὀλίγων μῆνῶν, βρέθηκε μέσα στὰ παγωμένα νερά ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἀλάσκας τὸ πῶ- μα ἑνὸς γέροντος κυνηγοῦ και χρυσόθηρα, τοῦ Ρόμπερτσον Τράσφερ. Όταν αἰσθάνθηκε ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του, ὁ ἐρημίτης αὐτὸς ἔπεσε στὸ πο- τάμι, γιὰ νὰ μὴ φάνε τὸ πῶ- μα του οἱ λύκοι. Τὸ 1905, ὁ Τράσφερ εἶχε πάθει σκοροῦτό κι' εἶχε χάσει τὰ δόντια του. Τὰ ἀντικατέστησε τότε με μιά τεχνητὴ δοντοστοιχία, τὴν ὁ- ποία ἐτίμασε μόνος του με δόντια προβάτου και ἀρκού- δας! Αὐτὴν ἐξακολούθησε νὰ φορεῇ ὡς τὸ θάνατό του.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς παί- ζεται ἀπὸ προχθές μία πελῆλι μεγάλη θεατρικὴ ἐπιτυχία «Ὁ Πειρασμός» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Ὁ «Πειρασμός» πρωτοπαίχθηκε στὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Κυ- θέλης, στὰ 1911. Ἐσπείμεινε δὲ τότε μακρὰ σειρά παραστάσεων.

Ἀργότερα ἐπανέληθη ἀπὸ τὸ Βα- σιλικὸ Θέατρο, καθὼς και ἀπὸ περι- οδεύοντας θιάσους τόσο στὸ ἐσωτερι- κὸ ὥσον και στὸ ἐξωτερικὸ εἰσέθηκε δὲ συνολικὰ περισσότερο ἀπὸ χίλιες παραστάσεις.

Στοῦ «Παπαϊωάννου» δίδεται ὀρι- στικὰ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἡ πρώτη τῆς καινούργιας ἐπιθεωρήσεως «Ἀς τὰ βλέπει τὸ Κογκρέσσο» τῆς συγ- γραφικῆς τριάδος Ἀσημακοπούλου- Σπυροπούλου-Παπαδοῦκα.

Ἡ νέα αὐτὴ θεατρικὴ δημιουργία με μουσικὴ τοῦ μαέστρου κ. Μ. Θεοφα- νίδη περιλαμβάνει ἐξυπνα νοῦμερα μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεχωρίζει μία δρα- ματικὴ παρὰ τῆς Μαρίκας Νέζερ με τὸν τίτλο «Ἡ Εἰρήνη στὸν Ὁ.Η.Ε.» και ἕνα κουνιέντετο, ἡ μετεκπαίδευσις τοσιλῶν ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸ ἀξι- ωματικόν.

Τοὺς 4 τοσιλῶδες στὸ σατυρικὸ αὐτὸ νοῦμερο ὑποδύονται οἱ Σταυρί- δης, Δούκας, Διμασιώτης και Σταρε- νίος και τὴν ἐκπαιδευτρία, ἡ Καίτη Ντιριντάουσα.

Στὴ νέα φάρσα τοῦ θεάτρου Ἀρ- γυροπούλου ἡ γνωστὴ ἡθοποιὸς τῆς πρόσας Ἐρη Πάλμη, πού εἶχε ἐμφανι- σθῇ ἄλλοτε και στὸ μουσικὸ θέατρο, χορεύει και λανθάρει ταυτοχρόνως και ἕνα τρανοῦδι.

Ἀπὸ τῆς σπάνιας ἐπιτυχίας εἶχε ἡ βραδυὰ τοῦ τρανοῦδι πού ἐδόθη τὴν περασμένη Πέμπτη στὸ «Μέντιν Λούζ», ἀποκλειστικὰ με τρανοῦδια τοῦ Χαίρο- πούλου.

Δέξαι ἀπὸ τῆς καλύτερες τραγου- δίστριες και τραγουδιστὰς μας ἔτρα- νουδῶσαν 25 παλὰ και νέα τρανοῦ- δια τοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς κ. Δ. Εὐαγγελί- δης, πού ἀπεφάσισε νὰ μὴ ξαναγρά- ψῃ πιά γιὰ τὸ μουσικὸ θέατρο, τελει-ώνει σὲ λίγο δυὸ καινούργια τοῦ ἔρ- γου πρόσας, ἕνα πολεμικὸ με τὸν τίτλο «Ἀπελευθερωταί» και ἕνα κοινωνικὸ με τὸν τίτλο «Κοιμένα φτερά».

Δυὸ καινούργιες ἑλληνικὲς ται- νίες, πού εἶνε τώρα ἐντελῶς ἑτοιμὲς ἡ «Ἄννα Ροδίτη» τῆς «Ζερθὸς Ὀίλμ» και «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχον- ται» ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο κινηματογραφι- κὸ ἔργο τῆς «Ὀίνος Ὀίλμ», θά προβλῇ- θοῦν ἐντός τοῦ Ἰανουαρίου, στοὺς κεν- τρικοὺς ἀθηναίκοις κινηματογράφους.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ται- νία πού ἀφῆκε ἕως τώρα τὰ μεγαλύ- τερα κέρδη στοὺς παραγωγούς τῆς εἶνε ἡ κωμῳδία «Παποῦτοι ἀπὸ τὸν τό- πο σου» πού γυρίσθηκε ἀπὸ τὴν «Ὀί- νος Ὀίλμ» ἐπάνω σὲ σενάριο τῶν κ. κ. Σακελλάριου-Γιαννακοπούλου.

Τὸ φιλμ αὐτὸ ἐτοίχισε μόνον 300 λίρες, ἀπέδωσε δὲ, ὡς τώρα κέρδη πλέον ἀπὸ 1000 λίρες.

Στὰς Πάτρας ὁ μουσικὸς θίασος Εὐδῆ, ἀπὸ ἐπιθεωρησιακὸς πού ἦταν ἀρχικὰ, εἶνε τώρα θίασος ὀπερέττας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Σοφία Βέμπο στὴν Ἀμερικὴ ἐφωνογράφησε τὸ «Θά φύγω...»

Κατὰ πληροφῳρίας ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἡ εὐρισκομένη ἐκεῖ μεγάλη Ἑλληνὶς τραγουδίστρια Σοφία Βέμπο ἤρχισε τὴν φωνογράφησι σειρὰς Ἑλληνικῶν τρα- γουδιῶν. Ὁ πρῶτος δίσκος τῆς ὁ- ποῖος ἐγυρίσθη και κυκλοφορεῖ ἤδη στὴν Ἀμερικὴ, περιλαμβάνει δυὸ τρα- γουδία τοῦ Χαίροπούλου ἐκ τῶν ὁ- ποίων τὸ ἕνα εἶναι ἡ πασίγνωστὴ ἐπι- τυχία τοῦ «Θά φύγω...» πού πρωτο- τραγουδῶσε ἑλληνικὰ και γαλλικὰ ἡ Ροζίτα Σεράντο. Τὸ «Θά φύγω...» κα- τὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἰδίας τῆς Βέμπο, εἶναι τὸ κομμάτι πού προσαρμόζεται πε- ρισσότερο με τὴν ψυχικὴ κατάστασί τῆς τώρα πού βρίσκεται στὴν ἐξεντιά.

Ἡ ἔποχὴ τῆς Βιτρίνας

Ὑριες σοβαρότατες και νεαρές τσαχίνες, ἄνδρες μεγάλοι και μικροί, παπποῦδες και παιδιά. πάντοτε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, χαζεύουν στὶς βιτρίνες χωρίς νὰ βγάδουν τσιμουδιά!... Καὶ δὸς τοῦ συλλογίζονται, με προσοχὴ κυττάνε, κι' ἀπὸ τὴ μία φεύγοντας, σ' ἄλλῃ βιτρίνῃ πάνε!...

Εἶνε τῶν δώρων ἐποχὴ. Καθένας λογαριάζει ἐκεῖ πούχει ὑποχρέωσι, τί δῶρο θά προσφέρῃ, στὴ φίλῃ του ἢ στὴ μνηστὴ, τί τάχα τῆς ταιριάζει — ἕνας μπαμπᾶς, τί μποναμά ἢ κόρη του θά προτιμᾷ — και νᾶναι κάτι λογικόν, κάτι πού νὰ συμφέρῃ!...

Εἰς τὶς βιτρίνες ρίχνονται, λοιπόν, προσεκτικὰ τοῦ καθενὸς τὰ βλέμματα. τὰ πρῶτα, τὰ ὁποία, εἶνε μίᾳ πρώτῃ ἐπαφῇ, σάν μιά... κατασκοπεία. Δώρων, ὑπάρχουν βέβαια, μεγάλοι πειρασμοὶ γι' αὐτό, κι' ἔρχονται ὕστερα οἱ... ἀκροβολισμοὶ! Καὶ μπαίνει μέσα ὁ νεαρὸς — μόνον νὰ ἰδῇ καλὴ — κάποιον ρολόι τοῦ ἄρεσε, ρολόι μπρασέλε... ἡ φιλενάδα του ἢ Ριρή, ἀλήθεια, πόσο θά χαρῇ. Ἐάν τυχὸν τῆς τόπαιρνε αὐτὸ τὸ ρολογάκι... Καί... μπαίνει μέσα... ἐρωτᾷ... τοῦ λέν με προθυμία... Ἀκούει... συλλογίζεται... «Εἰν' ἀκριβὲς λιγάκι...» και ξανασυλλογίζεται... «Μὲ λίγη οἰκονομία ἴσως τὸ πάρω...» κι' ἡ Ριρή, τὸ θέλει πρὸ πολλοῦ... Καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ μαγαζί, γιὰ νὰ ρωτήσῃ ἄλλο!...

Ὁ λοιπὸν χαζεύουσε μπρὸς στὶς βιτρίνες τώρα, δῶρα κυττάζον ἀπ' ἐδῶ και παρακάτω δῶρα. Πάντα σὲ δῶρα χρήσιμα, πηγαίνει τὸ μυαλὸ ρολόγια, κάλτσες νάυλον, και τσάντες και στυλό, πουλόβερ, γάντια και «μπρικέ», ποικίλα μπιχλιμπιδία και γιὰ τοὺς πισπιρίκοις μας τοὺς πονηρούς... παιγνίδια! Μὰ οἱ γυναῖκες, πάντοτε και σ' ὅλα τυχερές βρήκανε λύσι, οἱ πονηρές, και δίχως νὰ σκοτίζονται τὶς πὶὸ πολλές φορὲς γιὰ δῶρα ὠφελιώτερα ἢ δῶρα πὸ λουστὰ ἀρκοῦνται ν' ἀγοράσουν... μίᾳ παρδαλὴ γραβάτῃ!...

Ἰς προ-Χριστουγεννιάτικες τὶς μέρες, στὴν Ἀθήνα μαζεύει ὅλα τὰ βλέμματα, ἡ κάθε μίᾳ βιτρίνα κι' ὅλες παραφορτῶνται γιὰ νᾶνε πὶὸ ἐπίσημες με χίλιες λεπτομέρειες ἢ ἀχρηστες ἢ χρήσιμες. καὶ χάσκουν πλέον οἱ χαζοὶ μπροστὰ στὸ κάθε μαγαζί, καὶ χάσκουν, κι' ἄλλοι ἀπλῶς γιὰ χάρι, ἄλλοι γιὰ διὰλέγουσε, καὶ ἄλλοι ἀπλῶς γιὰ χάρι, γιὰτ' εἶν' ἀλήθεια, φαίνεται κάθε ρωμῆς τρελλανιεται βιτρίνες νὰ κυττάξῃ!...

Μπρὸς τὴν βιτρίνα, ἀκούγονται κουβεντες μερικὲς πολὺ χαρακτηριστικὲς... — Μα σὺ... γάντια μάλλινα... — Ἐνα κασκόλ γιὰ τὸν παπποῦ... — Μα σὺ... γάντια μάλλινα... — Τὰ σκουλαρίκια τῆς Βιθῆς, ἐκεῖνα τὰ κακκάκινα... — Ὁχι!... Μίᾳ ζῶνῃ προτιμᾷ... νάυλον ζῶνῃ μαύρη... — Ὁχι!... Μίᾳ ζῶνῃ προτιμᾷ... καὶ τριγυρίζει νάβρη! Κι' ὁ κόσμος πᾶς τρελλανιεται και τριγυρίζει νάβρη! Κι' ὁ κόσμος πᾶς τρελλανιεται σκοποῦς γιὰ τὸν καθέναν, μποναμά τί δῶρα θέλει ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιγιάτῃ τὴ προτιμᾷ... Κι' ἀπ' ὅλα τὸ πὶὸ δύσκολο, πού ὁ καθεὶς ὀφείλει καλὰ νὰ τὸ σκεφτῇ εἶνε, τί δῶρο ἄραγε νὰ προτιμᾷ ἡ φίλῃ κι' ἡ ἐρωμένη ἢ ζήλευτῃ... Ὅλοι, ζητοῦν τὰ δῶρα τοὺς κι' ἐκεῖνοι, μὰ κι' ἐκεῖνες κι' ἐτσι, περνοῦν οἱ μέρες μας, κυττάζοντας βιτρίνες!...

Εὐμορφισμός, Νικη. Τάλλια, ὁ Διοσκουρίδης.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

19ον Τον άκουγε άμύλητη—τί να του πη;... Τί μπορούσε να του πη;... Και μόνο από τὰ μάτια της κυλούσανε καυτές οι άπαντήσεις των δακρύων...

—Μην κλαίς, Κατερίνα... της είπε σιγά ο Στράτος. Έγώ δεν παραπονιέμαι... Μέσο στο βαθύ σκοτάδι της άβάσταχτης δυστυχίας μου, λήπτει μιά άκτινα: Σέ ξαναβόηκα, θά πεθάνω στα χέρια σου!... Είναι μιά άποδοτική εικόνα της σκληρής μοίρας μου αυτή... δεν παραπονιέμαι, Κατερίνα... Μην κλαίς κι' εσύ.

Σταμάτησε. Η φωνή του έσθυσε. "Εκλείσει τὰ μάτια του.

—Στράτο!... φώναξε η Κατερίνα. Ο άρρωστος ξανάνοιξε με κόπο τὰ μάτια του:

—Μη φοβάσαι... της είπε. Δεν πέθανα ακόμα. Και δεν θά πεθάνω, πούν κανονίω κάτι άκούα...

Μιλούσε με κόπο, με άγκομαχητό... —Μη μιλάς... του είπε. Ξεκουράσου τώρα.

—Έγω καιρό να ξεκουραστώ... Τώρα θέλω κάτι από σένα... Κάτι που έπείγεται...

—Ο, τι θέλεις, Στράτο... —Αύριο... Νάσθες... υ' ένα συμβολαιογράφο...

—Συμβολαιογράφο: —Ναί... Θέλω... να κάνω... τη διαθήκη μου...

—Μά, τ' είν' αυτά, Στράτο!... Μη σου περνάνε τέτοιες ιδέες.

—Κατερίνα... Σ' έσοκίζω!... Την παρακαλούσε περισσότερο με τη ματιά, και λιγότερο με τὰ χείλια.

—Ναί, Στράτο... Θά κάνω ό, τι θέλεις... Μη στενοχωριέσαι...

Την εύχαρίστησε υ' ένα χαμόγελο. Μ' ένα χαμόγελο γεμάτο λατρεία... Έσκυψε εκείνη και τόν φίλησε στα χείλια.

—Ναί, Στράτο... Θά κάνω ό, τι θέλεις... Μη στενοχωριέσαι...

Την εύχαρίστησε υ' ένα χαμόγελο. Μ' ένα χαμόγελο γεμάτο λατρεία... Έσκυψε εκείνη και τόν φίλησε στα χείλια.

—Ναί, Στράτο... Θά κάνω ό, τι θέλεις... Μη στενοχωριέσαι...

Την εύχαρίστησε υ' ένα χαμόγελο. Μ' ένα χαμόγελο γεμάτο λατρεία... Έσκυψε εκείνη και τόν φίλησε στα χείλια.

—Ναί, Στράτο... Θά κάνω ό, τι θέλεις... Μη στενοχωριέσαι...

από τὸ γκρίζο κεφάλι τοῦ Στράτου... Θάδινε όλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς της, γιὰ νὰ χάριση σ' ἐκεῖνον τῇ χαρᾷ τῆς καλύτερης... Μὰ πῶς; με ποῖον τρόπο;... Όλα αὐτὰ ἦταν φιλολογία: Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ καλύτερῃ ὁ Στράτος... Θά πεθάνει!... Καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν σώση τίποτα... τίποτα.

—Ανοίξε ἀφηρημένη τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ μπῆκε στὸ χῶλ. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, εἶδε στὴν τραπεζαρία τὴ Μπούλη νὰ παίζει με τὴν κούκλα τῆς ἀπάνω σ' ἕνα χαλάκι. Δίπλα της, ἡ κυρὰ—Καλυψὼ κεντούσε. Ἀκούγοντάς τη νὰ μπαίνει, ἡ γρηὰ σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ παράτησε τὸ πλέξιμο.

—Λοιπὸν;... τὴ ρώτησε. Μηχανικά, ἡ Κατερίνα χάρειψε τὰ μαλλιά τῆς Μπούλης.

—Δὲν ἔχει πιά καμμὶν ἐλπίδα... ψιθύρισε με φωνὴ ἀγρωματιστὴ καὶ με τὰ μάτια της στηριγμένα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ τοίχου.

—Ο κοκομοίρης! μουρμούρισε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ με φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Ποιός, μαμάκα;... ρώτησε ἡ Μπούλη, ξεπλώνοντας τὴν κούκλα της νὰ κοιμηθῇ—μιά πραγματικὴ κούκλα πιά, κι' ὄχι ἀπὸ κορυμνία σὰν ἐκείνη τὴν παλιά...

—Καλένας, μικρό μου... τῆς ἀπάντησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ, ἀντί γιὰ τὴν Κατερίνα. Ἐλα, θες νὰ πάμε νὰ σὲ κοιμίσω;...

—Ἐφαγε τίποτα; ρώτησε ἡ Κατερίνα. —Ναί... Ἐνα αὐγό, γάλα, ἕνα πορτοκάλι... Τώρα πρέπει νὰ πάω νὰ κοιμηθῇ...

—Ἐσκόθηκε πειθίνα ἡ Μπούλη, —ἦταν ἄλλωστε κι' ἀρκετὰ νυσταγμένη...—κι' ἀκολούθησε τὴν κυρὰ—Καλυψὼ στὸ διπλάνο δωμάτιο. Ἡ Κατερίνα ἔπεσε βορεῖα σὲ μιά καρέκλα. Ἐπιασε με τὰ δύο τῆς χεῖρες τὸ κεφάλι της ποὺ πῆγαινε νὰ σπάσῃ...

Δὲν ὑπολόγιζε νὰ ὑποφέρει τὴν ἰδέα πῶς ὁ Στράτος θά πεθάνει!... Καὶ δὲν μπορούσε, ἀκόμη πὶο πολὺ, νὰ ὑποφέρει τὸ ὅτι αὐτὴ θά τοῦ κοιβαλοῦσε τὴν ἄλλη μέρα ἕνα συμβολαιογράφο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὸ θάνατό του τὴ ζωὴ τῆς δικῆς της...

Τῆς φαίνονταν τερατώδες πῶς μέσα ἀπὸ μιά τέτοια τραγωδία μπορούσε νὰ ζετηδῆξῃ ὡμὰ, ρεαλιστικά, μιά οἰκονομικὴ ἀποκατάστασι, ἕνα κέρδος...

—Καληνύχτα, μονούλα... —Ἡ φωνὴ τῆς Μπούλης τὴν ἀπόσπασε ἀπὸ τὸ σκληρὸ τῆς οἰκειοπόλημα! Σήκωσε τὸ κεφάλι της, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὕπνο βαθύ...

—Καληνύχτα σου λέει ἡ κορούλα σου... ἀκούστηκε κι' ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ—Καλυψὼς ἀπ' τὸ ὑπνοδωμάτιο τῆς Μπούλης.

Ἡ Κατερίνα σηκώθηκε, μπῆκε στὴν καμαρούλα καὶ ζύγωσε τὸ κρεββάτι τῆς κορούλας της. Ἀθελά της, ἔκανε μιά πρόσ...

—Μά, καλά, οἱ γιατροὶ τί λένε;... ἀπόρησε ἡ γρηὰ. Δὲν τοῦ κάνουνε τίποτα;...

—Τί νὰ τοῦ κάνουν;... Ἀπὸ δὲν τρώει τίποτα, δὲν πίνει τίποτα... Πῶς ζῇ ἀκόμα, εἶνε περίεργο... Νά, ἐγὼ αὐριο, πηγαίνοντας στὴ «Σωτηρία», φοβάμαι πῶς θά τὸν βρῶ πεθαμένον... Ἐχω τὴ γνώμη πῶς δὲν τὸν κρατᾷ παρά ἡ θέλησί του νὰ μ' ἐξασφαλίσῃ...

—Περιμένει τὸ συμβολαιογράφο, κυρὰ—Καλυψὼ, κι' ὕστερα θά πεθάνῃ...

—Ἡ γρηὰ σκούπισε ἕνα δάκρυ. —Καὺμένε Στράτο!... μουρμούρισε κι' αὐτὴ με τὴ σειρά της.

Καὶ σηκώθηκε. —Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ Κατερίνα.

—Ἐ, ὦρα εἶναι πιά νὰ γυρίσω κι' ἐγὼ στὸ κονάκι μου... ἀπάντησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ.

Ἡ Κατερίνα τὴν ἔπιασε μαλακά ἀπὸ τὸ χέρι. —Κάτσε, κυρὰ—Καλυψὼ... τὴν παρακάλεσε. Κάτσε ἀπόψε... Μὴ μ' ἀφήνης μόνη μου...

—Θές νὰ κάτσω; —Ναί... Δὲν ξέρεις τί γίνεται, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Κάτσε καλύτερα νὰ μὴ κάνῃς συντροφιά... Σ' ἔχω ἀνάγκη ἀπόψε...

Πειθίνα, ἡ γρηὰ ἔδωξε τὸ σάλι της: —Καλά, κάθουμαι... εἶπε.

Ἡ Κατερίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εύγνωμοσύνη: —Σ' εύχαριστῶ, κυρὰ—Καλυψὼ... Εἰ-

—Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ Κατερίνα. —Ἐ, ὦρα εἶναι πιά νὰ γυρίσω κι' ἐγὼ στὸ κονάκι μου... ἀπάντησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ.

Ἡ Κατερίνα τὴν ἔπιασε μαλακά ἀπὸ τὸ χέρι. —Κάτσε, κυρὰ—Καλυψὼ... τὴν παρακάλεσε. Κάτσε ἀπόψε... Μὴ μ' ἀφήνης μόνη μου...

—Θές νὰ κάτσω; —Ναί... Δὲν ξέρεις τί γίνεται, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Κάτσε καλύτερα νὰ μὴ κάνῃς συντροφιά... Σ' ἔχω ἀνάγκη ἀπόψε...

Πειθίνα, ἡ γρηὰ ἔδωξε τὸ σάλι της: —Καλά, κάθουμαι... εἶπε.

Ἡ Κατερίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εύγνωμοσύνη: —Σ' εύχαριστῶ, κυρὰ—Καλυψὼ... Εἰ-

χειρὴ σύγκρισι ἀνάμεσα στὸ δύο κρεββάτια—αὐτὸ ποῦχε ἀφίσει, στὴ «Σωτηρία», κι' αὐτὸ ποῦχε βοῇ ἐδῶ... Ἀπάνω στὸ πρῶτο ἕνα πελιδνὸ φάντασμα: ἀπάνω στὸ δεύτερο, ἕνα ρόδινο, ὁλοζώντανο κούκλι, ἀπὸ διάφανη πορσελάνη.

—Σήκω, μωρό μου... εἶπε ξαφνικά ἡ Κατερίνα στὴν κορούλα της. Σήκω καὶ γονάτισε μπροστὰ στὴν Παναγίτσα...

Ἡ μικρούλα ἔκανε πειθίνα οὐτὰ ποῦ τῆς εἶπε ἡ μαμά της. Σταύρωσε τὰ χεράκια της μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, καὶ περίμενε.

—Παρακάλα νὰ κάνῃ καλὰ τὸ μπαμπά σου... εἶπε βραχνὰ ἡ Κατερίνα. Ἴσως σ' ἀκούσῃ, ἔσένα ποῦσαι ἄδω...

Με τὴ μικρὴ κρυστάλλινη φωνίτσα της, ἡ Μπούλη ἄρχισε:

—Παναγίτσα μου, κάνε καλὰ τὸ μπαμπά μου, καὶ κάνε νὰ γυρίσῃ γρήγορα σπῆτι, κοντὰ μάς...

Οἱ δύο γυναῖκες στεκόντουσαν ἀμίλητες λίγο πὶο πίσω ἀπὸ τὸ κοριτσάκι.

—Μπράβο, μωρό μου!... φώναξε ἡ Κατερίνα... Ἄντε τώρα, πέσε νὰ κοιμηθῇς...

Κουκουλώθηκε ξανά με τὴν κουβεοτίτσα τῆς ἡ Μπούλη.

—Καληνύχτα τώρα, μαμάκα... —Καληνύχτα, κοριτσάκι μου...

Ἐκλείσε τὰ ματάκια της ἡ Μπούλη, τὰ ξανάνοιξε ὅμως ἀμέσως.

—Καὶ δὲ μοῦ λές, μαμάκα... λές νὰ μ' ἀκούσῃ ἡ Παναγίτσα, καὶ νὰ κάνῃ καλὰ τὸ μπαμπάκα;...

Ἡ Παναγίτσα ἀκούει τὰ καλὰ παιδάκια.

—Μήπως θάπρεπε νὰ τῆς γράφαμε κενὰ νομάμα;... —Χαμογέλασε μέτ' ἀπὸ τὰ δάκρυά της ἡ Κατερίνα:

—Οχι, μωρό μου... Δὲν χρειάζεται... Φτάνει ποῦ τῆς τὸ εἶπες τῇ Παναγίτσα... Ἄντε, κοιμήσου τώρα... Καληνύχτα...

Σ' ἕνα λεπτό, τὸ κοριτσάκι εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ἡ Κατερίνα κι' ἡ κυρὰ—Καλυψὼ γυρίσανε σιγά-σιγά, με τῆς μύτες τῶν ποδιῶν τους, στὴν τραπεζαρία. Ἡ Κατερίνα ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα.

—Καὺμένε Στράτο!... μουρμούρισε. —Μ' ἀλήθεια, εἶνε τόσο ἀσκημα;... ρώτησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ.

—Ἄν τὸν ἔβλεπες!... Δὲν εἶν' ἄνθρωπος πιά αὐτός. Εἶν' ἕνα φάντασμα... Πίσω ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ ποῦναι διάφανο καὶ πελιδνὸ. Ξεπετάγονται τὰ κόκκαλα... Μοῦ μιλάγε, μοῦπε τόσο πολλὰ, με κόπο, με άγκομαχητό, κι' ἐγὼ σὲ κάθε σταματιάμα του νομίζα πῶς ἦτανε κι' ἡ τελευταία του πνοή...

—Πεθαίνει, κυρὰ—Καλυψὼ... Δὲν τὸν σώζει τίποτα! Κι' ἔχει ἕνα τέτοιο παράπονο ἡ μισοδυσμένη ματιά του... Εἶνε γεμάτῃ ἀνεκπλήρωτους πένθος, ἀπαστα δυνεῖρα... Πόσο νοιώθω ὅτι θέλει νὰ ζήσῃ...

—Μά, καλά, οἱ γιατροὶ τί λένε;... ἀπόρησε ἡ γρηὰ. Δὲν τοῦ κάνουνε τίποτα;...

—Τί νὰ τοῦ κάνουν;... Ἀπὸ δὲν τρώει τίποτα, δὲν πίνει τίποτα... Πῶς ζῇ ἀκόμα, εἶνε περίεργο... Νά, ἐγὼ αὐριο, πηγαίνοντας στὴ «Σωτηρία», φοβάμαι πῶς θά τὸν βρῶ πεθαμένον... Ἐχω τὴ γνώμη πῶς δὲν τὸν κρατᾷ παρά ἡ θέλησί του νὰ μ' ἐξασφαλίσῃ...

—Περιμένει τὸ συμβολαιογράφο, κυρὰ—Καλυψὼ, κι' ὕστερα θά πεθάνῃ...

—Ἡ γρηὰ σκούπισε ἕνα δάκρυ. —Καὺμένε Στράτο!... μουρμούρισε κι' αὐτὴ με τὴ σειρά της.

Καὶ σηκώθηκε. —Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ Κατερίνα.

—Ἐ, ὦρα εἶναι πιά νὰ γυρίσω κι' ἐγὼ στὸ κονάκι μου... ἀπάντησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ.

Ἡ Κατερίνα τὴν ἔπιασε μαλακά ἀπὸ τὸ χέρι. —Κάτσε, κυρὰ—Καλυψὼ... τὴν παρακάλεσε. Κάτσε ἀπόψε... Μὴ μ' ἀφήνης μόνη μου...

—Θές νὰ κάτσω; —Ναί... Δὲν ξέρεις τί γίνεται, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Κάτσε καλύτερα νὰ μὴ κάνῃς συντροφιά... Σ' ἔχω ἀνάγκη ἀπόψε...

Πειθίνα, ἡ γρηὰ ἔδωξε τὸ σάλι της: —Καλά, κάθουμαι... εἶπε.

Ἡ Κατερίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εύγνωμοσύνη: —Σ' εύχαριστῶ, κυρὰ—Καλυψὼ... Εἰ-

—Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ Κατερίνα. —Ἐ, ὦρα εἶναι πιά νὰ γυρίσω κι' ἐγὼ στὸ κονάκι μου... ἀπάντησε ἡ κυρὰ—Καλυψὼ.

Ἡ Κατερίνα τὴν ἔπιασε μαλακά ἀπὸ τὸ χέρι. —Κάτσε, κυρὰ—Καλυψὼ... τὴν παρακάλεσε. Κάτσε ἀπόψε... Μὴ μ' ἀφήνης μόνη μου...

—Θές νὰ κάτσω; —Ναί... Δὲν ξέρεις τί γίνεται, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Κάτσε καλύτερα νὰ μὴ κάνῃς συντροφιά... Σ' ἔχω ἀνάγκη ἀπόψε...

Πειθίνα, ἡ γρηὰ ἔδωξε τὸ σάλι της: —Καλά, κάθουμαι... εἶπε.

Ἡ Κατερίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εύγνωμοσύνη: —Σ' εύχαριστῶ, κυρὰ—Καλυψὼ... Εἰ-

σαι πραγματικά ἕνας ἄνθρωπος δικός μου... Σ' εύχαριστῶ.

Πέσαν οἱ δύο γυναῖκες κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Μπούλης, δὲν καταφεραν ὅμως νὰ κοιμηθοῦν οὐτ' ἡ μιά, οὐτ' ἡ ἄλλη...

Τὴν ἄλλη μέρα, κωδὶς τὸ ἀπόνευμα, ἡ Κατερίνα πενοῦσε τὴν εἴσοδο τῆς «Σωτηρίας» με τὸ συμβολαιογράφο δίπλα της. Ἡ καρδιά της γτυποῦσε δυνατὰ νεμάτῃ ἀγωνία...

Θὰ τὸν εὗρισκε ἄσανε ζωντανό;... "Ενοίωθε τόσο ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν ξαναδοῇ γιὰ μιά ἀκούη φορὰ ζωντανό νὰ ξανακούσῃ τὴν ἀδύνατη φωνή του νὰ δῇ πάλι τὰ γυάλινα μάτια τοῦ καροφωμένου με μιά βουδὴ τρυφερότητα ἀπάνω στὰ δικά της...

Ἐσκιζε σχεδὸν τρένοντας τὰ δρομάκια τοῦ στατορίου, κι' ἀνέβηκε δύο-δύο τίς σκάλες τῆς κλινικῆς. Στὴ βεράντα, τὸν πρῶτο άρρωστο ποῦ εἶδε τὸν ρώτησε με ἀγωνία:

—Ο Στράτος;... Πῶς εἶνε;... —Ο άρρωστος κοῦνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι τοῦ χωρὶς ν' ἀπάντησῃ Ἡ Κατερίνα με σφιγμένη τὴν καρδιά της ὑπῆκε μέσα στὸ θάλαμο. Ἀμέσως ἡ ματιά της μαγνητίστηκε ἀπὸ τὸ τόσο τραγικὰ γνώριμό της κρεββάτι τῆς γυναικός...

Μόλις τὸ εἶδε κέρωσε: Ὁ Στράτος γλωμῶς ἀκίνητος, με κλεισμένα τὰ μάτια του, καὶ δίπλα του μιά νοσοκόμα ἐτοιμαζότανε νὰ τοῦ κἀνῃ μιά ἐνεσι.

Δίπλα του τὸ σεντόνι ἡ κουβέρτα καὶ κάτω τὸ πάτωμα, ἦτανε πλημμυρισμένα αἶμα—τὸ αἶμα ποῦνε ξεχειλίζει ἀπ' τῆς βαθεῖες πληγῆς τοῦ στήθους του ὡς τὸ στόμα.

Ζύνωσε πανωμένη ἡ φτωγία γυναῖκα. —Στράτο τοῦ ψυθίους οἷος ἔφασε κοντὰ του τόσο σιγὰ ὅμως ποῦ δὲν τ' ἄκουσε οὐτ' ἡ ἰδία καλὰ-καλὰ...

Ἐκείνος ὅμως τ' ἄκουσε!... Καὶ θαυμά ἀπίστευτο!... Τὰ μάτια του ἀνοίξαν καὶ καρφώθηκαν ἀπάνω της. Ἐνῶ τὰ χεῖλη του κουνήθηκαν σὰν κάτι νὰ θέλανε νὰ προφέρουν

Ἡ Κατερίνα ἔσκυψε τ' αὐτὴ της ἀπάνω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κι' ἄκουσε τὴν ἐρώτησι τῆς ἀδύναμιάς του ποῦ ἦταν νεμάτῃ ἀγωνία:

—Ο... συμβολαιογράφος;... —Ἡδὲ... Περιοιμένε ἔπ' ἔξω... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη

Ἀνακουσισμένος εὐτυχισμένος ἔκλεισε τὰ μάτια του. Μιά ἀπέραντη γαλήνη ἀπλώθηκε πάνω στὰ γαστρακτοιστικά του...

Θές νὰ τοῦ πῶ νόστη μέσα;... ὡτῆσε ἡ Κατερίνα.

Με μιά ἀνεπείσθητη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ τῆς εἶπε «ναί»... Ἡ Κατερίνα χωρὶς νὰ περιοιμένῃ τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν νινόντανε πὶο μεγάλῃ ἐντύνινα στὴ φοδερὴ αὐτῇ τελειωτικῇ στιγμῇ ποῦ ζοῦσε τόσο ἐντατικά βῆκε τρέποντας ἀπὸ τὸ θάλαμο καὶ νύοισε κουβαλώντας τὸ συμβολαιογράφο. Ἐκείνος πῆνε κι' ἔκατσε δίπλα στὸν ἐτοιμοθάνατο. Μ' ἕνα νόημα ὁ Στράτος ἀπομάκρυνε τὴ νοσοκόμα καὶ τὴν Κατερίνα ἀπὸ κοντὰ του. Τὸ βλέμμα ποῦροῖζε στὴν Κατερίνα γιὰ νὰ τὴν ἀπαρακούρη ἦταν τόσο τρυφερό τόσο γεμάτο ἱκεσία καὶ πόνο...

Ἐνοίωζε σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Δές ἐγὼ δέχομαι καὶ νὰ σὲ στεροθῶ ἀκούω αὐτὲς τίς τελευταῖες στιγμῆς σου γιὰ νὰν τὸν τρόπο νὰ σ' ἐξασφαλίσω καλλίτερα... Με συγχαίρεις γι' αὐτὸ Καταλαβαίνεις ὅτι γιὰ σένα νίμνεται αὐτὴ ἡ θυσία μου—νὰ σένα πρῶτα, κι' ὕστερα γιὰ τὴ Μπούλη μου...».

Βῆκε ἔξω στὴ βεράντα ἡ Κατερίνα, κι' ἀνάσανε με δύναμι, με νανία τὸν ὁλοκαθαρο ἀέρα τοῦ φθινώπουρου ποῦ ἦταν νοτισμένος με λίγη μακρινὴ βοονή...

Ἐνοίωθε τὴν ψυχὴ της γεμάτῃ θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ποῦ ἔξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μόνον ἀπὸ μιά φοδερὴ ἀπὸ μιάν ὑπεράνθρωπη θέλησι ἦταν ὁ πρῶτος της ἀγαπημένος...

Στὴν πολὺ μακρινὴ ἐπονή ποῦ γονάτανε μέσ' στὴν οὐίγλη τοῦ παρελθόντος ἀνακατευτότα με δροαῖ τοῦ μ' ἕνα καταποάσνιο τοπίο τοινοισμένο ἀπὸ ἕναν ἀνοιγτόν ὀρίζοντα κατανάλανο κι' ἡλιολουσμένον... Ἡ φωνὴ τοῦ ποῦ τῆς εἶπε πωτοποιοιμοιοῖσε «σ' ἀγαπῶ...» ἀνακατευτότανε με τὰ κελαϊδῆματα τῶν πουλιῶν καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ γοῦλλου καὶ τὴ μικρὴ κουπανούλα τοῦ ἐπερινοῦ...

Αὐτός ὁ ἄντρας—ὁ ἄντρας της!...—ποῦνε χαθὴ προτοῦ καλὰ-καλὰ τὸν χωρὶ

ἀπὸ τὴ ζωὴ της, εἶνε ξανάσθει τὸν καιρό ποῦ ἡ ἀδεία ἡ δυστυνημένη ὑπαοῖ της, εἶνε βῆ κάποιον ἐρωτικό ποροισμό...

Ὁ νυοισμός τοῦ τῆς εἶνε ὁανὴ τότε σὰ μιά καινοῦνια δοκιμασία γιὰ τὴ βασανισμένη τῆς ψυχῇ... Ὁ ἄντρας της ὁ παλός ὁ ξεχασμένος ξαναγονάτανε γιὰ νὰ τὴ γυοίσῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα τὸν καινοῦνιο ποῦ ἡ καρδιά της τὸν τύλιγε με λατρεία...

Νά ὅμως ποῦ ὁ Στράτος, τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος δὲν εἶνε νυοῖσε ἀπαιτητικός καὶ προκλητικός: εἶνε φτάσει δικαιοκτικός, εὐνεπικός λυπημένος ἀπ' τὸ παρελθόν, ἐτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ θυσιαστῇ γιὰ τὸ καλὸ της γιὰ τὸ συμφέρον της, γιὰ τὴ σωτηρία της...

Τὴν ἀγαποῦσε πάντα τὴ λατρεῖ, τὸ βοοτοοινοῦσανε κι' οἱ πὶο μικρὲς παδείες τοῦ οἱ πὶο ἀσπμαντες ἐνεογείες τοῦ... Τὴ βοῖκε στὴ ρυλακή, κι' ἔστειλε τὸν καλλίτερο δικηγόρο νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ ἀσπορ σὰν ἡωῖδα στὴν κοινωνία...

Ἐνοίωθε τὸν καλλίτερο δικηγόρο νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ ἀσπορ σὰν ἡωῖδα στὴν κοινωνία... Ἐνοίωθε τὸν καλλίτερο δικηγόρο νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ ἀσπορ σὰν ἡωῖδα στὴν κοινωνία...

Ἐνοίωθε τὸν καλλίτερο δικηγόρο νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ ἀσπορ σὰν ἡωῖδα στὴν κοινωνία... Ἐνοίωθε τὸν καλλί

λησε, τὸν γάιδεψε, σὰν τοελλή, σὰν ἐρω-
τευμένη...

— Δὲν εἶν' ἀγά. Στράτο μου... Μὴν
εἶσαι τόσο σκληρὸς πού νά μοῦ πονήσῃς
τῇ ζωῇ μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ λέξι... Θὰ ζή-
σῃς!... Στ' ὀρκίζομαι, θὰ ζήσῃς, πρέπει
νὰ ζήσῃς... Εἶσαι ἀπαραίτητος γιὰ τὴ
ζωὴ τῇ δικῇ μου... Θὰ ζήσῃς γιατί ἡ ψυ-
χὴ μου δὲ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ πιά εὐτυχία
χωρὶς ἐσένα...

Πόσο γλυκὰ τὴν κυττάζανε τὰ μάτια
του... Μὲ πόσον ἐρωτα... Ἀ, τὸ κα-
ταλάβαινε καλὰ ἡ Κατερίνα, πὼς αὐτὲς
τὲς στιγμὲς του — τὲς τελευταῖες... —
ὁ φτωχὸς ἀρρωστος ζοῦσε τὴν πιδὶ δυνατὴ
εὐτυχία πού τοῦχε τόσο σκληρὰ στεροῦσε
ἡ ζωὴ... Μὲ μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπά-
θεια, τὸ γέρο του ἐφίλει λίγο τὸ δικό της,
τὰ δάκτυλά του σκαλῶσανε στὰ δάκτυλά
της...

— Τί θές, Στράτο μου... τὸν ἐρώτη-
σε πολὺ κοντὰ τὸ στόμα του, προσπα-
θώντας νὰ κλέψῃ αὐτὸ πού θὰ τῆς ἔλεγε.
— Ἀργά, κοιμηθῆκαί πάλι τὰ γέλια του,
καὶ πολὺ σιγὰ ἀκούστηκαν τὰ λόγια του
— σὰν ψιθυρὸς ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο:

— Τό... Βά... σο...
Τὸ ὄνομα αὐτὸ τῶνοιωσε σὰν κουτὴ μα-
γαιριά μέσ' στὴν καρδιά της ἡ Κατερίνα.

— Τὸ Βάσο εἶπες... τὸν ἐρώτησε, σὰ
νὰ ἤθελε νὰ πειστῇ πὼς εἶχε ἀκούσει καλὰ.
— Ὁ ἀρρωστος ἐγένετο «ναί» μὲ τὸ κεφάλι.

— Τί τὸν θές τὸ Βάσο, Στράτο μου...
Ἡ ματιά του ἔδειξε κάποιο θυμὸ, κά-
ποια ἀνυπομονησία... Ἡ Κατερίνα κατὰ-
λαβε πὼς τὸ νὰ τὸν παρακούσῃ αὐτὴ τῇ
στιγμῇ ἦταν περισσότερο ἀπὸ ἐγκλημα-
τικό· ἦταν ἀπάνθρωπο... Σηκώθηκε ὀρθή,
ἀποφασιστική.

— Ἀφοῦ τὸν θές, πᾶω νὰ στὸν φέρω!...
Περισσότερο μὲ τὰ μάτια, λιγώτερο μὲ
τὰ χεῖλια, τὴν ἱκέτευσε:

— Γρή... νο... σα...
— Τρέχω, Στράτο μου... Τρέχω νὰ
στὸν φέρω...

Χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω της, βύηκε βια-
στική ἀπ' τὸ βάλανο. Ἀπάνω της ἐνοιώθη
καυτὰ τὰ μάτια τοῦ Στράτου καὶ τὴν πα-
ρακολουθοῦσαν καὶ νὰ τῆς λένε μὲ τὴν προσ-
ταχτική ἱκεσία τους: «Γρήγορα... Γρήγο-
ρα... Γρήγορα...».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Βύηκε ἡ Κατερίνα τρέχοντας ἀπὸ τὴ
«Σωτηρία». Δὲν ἐνοιώθη οὔτε κούρασι, οὔ-
τε λαγνίσια· μόνον ἕνας μεγάλος πόθος
τῆς γέμιζε τὸ στήθος: Νὰ φτάσῃ στὸ Βά-
σο, νὰ τὸν βοῇ, νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν
φέρῃ πίσω, δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοι-
μοθάνατου πού τῆς τὸν εἶχε ζητήσει...

Πήδηξε σ' ἕνα λεωφορεῖο πού περνοῦσε
ἔξω ἀπ' τὸ σταθμό, κι' ὅσο προχωροῦσε
πρὸς τὴν Ἀθήνα, τῆς φαίνονταν πὼς τὸ
λεωφορεῖο δὲν προχωροῦσε, οἱ ὁδοὶ του
δὲ νύοσαν... Ἐφτάσε στὴν Ἀθήνα, πῆ-
δηξε σ' ἕνα ταξί κι' ἔδωσε τὴν διεύθυνσι
τοῦ Βάσου. Πάλι τῆς φάνηκαν αἰῶνες τὰ
λεπτά πού πέρασαν ὡς τὴν ὥρα πού τὸ
ταξί σταμάτησε μπροστὰ στὸ φτωχικὸ δω-
μάτιο τοῦ μουσικοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἐκδόσεις

Ἡ λογοτέχνης κ. Λούλα Α. Διδίκα ἐξέ-
δωσε εἰς κομψὰ τομίδια δυὸ νέα ἔργα
της: «Γρόμματα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν», πρῶ-
τότυπο μυθιστόρημα — «Ὁ ἐνοχος» κοινω-
νικὸν ἔργον.

Ἀπὸ Λοζή Γωνία»

Μ' αὐτὸ τὸν τίτλο, ὁ δημοσιογράφος καὶ
λογοτέχνης κ. Θεόδωρος Τέμπορος ἐξέδωσε
καὶ κυκλοφόρησε μιά σειρά ἀπὸ χιουμορι-
στικά διηγήματα. Τὰ διηγήματα τοῦ κ.
Τέμπορος διακρίνεται πρωτότυπη παρατήρη-
σι, ἐνα ἰδιότυπο χιούμορ καὶ ζωντάνια
στὴν ἐκφράση καὶ στὴ διαγραφὴ τῶν χα-
ρακτήρων. Οἱ τύποι του κατὰ ἀπὸ τὴ χιου-
μοριστικὴν τους μάσκα, κρύβουν τὸ δράμα
καὶ τὴν πίκρα τῆς ζωῆς τους, πού ὁ συγ-
γραφεὺς τὴν παρατηρεῖ μὲ τὸ δικό του
φρόν. δικαιολογώντας καὶ τὸν τίτλο: «Ἀ-
πὸ Λοζή Γωνία».

Τὸ «Μοντέρνο τραγεούδι»

Ἐκυκλοφόρησε εἰς πανηγυρικὴν ἐκδο-
σιν τὸ «Μοντέρνο τραγεούδι» τοῦ Κώστα
Μάνεση, μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα ἀθηναϊκά
σοῦζα καὶ ἄλλην ἐνδιαφέρουσαν ποικίλην
ὄλην.

Ἐρωτὸς τοῦ κομῆτος Ντ' Ὀρσαί

Ἐνωμένοι στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο

Ὁ Ἄλφρεντ Γκριού, κόμης ντ' Ὀρσαί,
ἦταν ὁ Γάλλος Μπουρμπιέλ. Ἡ φύη του
ὡς δανὼν εἶχε ἔξτεράσει ἀπὸ πολὺ ἐνω-
ρίς τὰ δόξα τῆς Γαλλίας καὶ οἱ κατακτη-
σεις του μεταξὺ τῶν γυναικῶν θὰ ἦσαν ἀ-
μέτρητες, ἀν μιά μοῖρα συνάντησις δὲν
ἔδωκε ὀριστικὰ τέρας σ' αὐτές.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1821, ὁ κόμης ντ'
Ὀρσαί, πού ἦταν τότε ὁλίγος εἰκοσι πέντε
χρόνων, εἶχε πάει στὸ Λονδίνο κι' ἡ τύχη
θέλησε νὰ τὸν φέρῃ μπροστὰ στὴ λαϊκὴ
Μπλέσινγκτων. Μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀν-
θρώπων ἀναπτύχθηκε τότε ἕνα μεγάλο αἰ-
σθημα, ἕνα ἀπὸ τὰ αἰσθημάτων ἐκείνα, γιὰ
τὰ ὁποῖα ἡ λέξις ἐκείνη φαίνεται φωνή,
γιατί δὲν μπορεῖ μόνη της νὰ τὰ ἐκφράσῃ.
Ἦταν περισσότερο ἢ συνγένεια τῆς ψυ-
χῆς καὶ τοῦ μυαλοῦ, μιά ἀλλήλουσμπλήρω-
σις δυὸ ὄντων, πού φαίνονταν καμωμένα
τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο. Στὸ αἶσθημα αὐτό,
παρέμειναν πιστοὶ μέχρι θάνατο!

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ κόμης ντ' Ὀρσαί πῆγε
στὸ Λονδίνο, ἡ λαϊκὴ Μπλέσινγκτων, πα-
ρὰ τὰ τριάντα χρόνια της, ἦταν ἡ ὡραιό-
τερη γυναικὴ τῆς Ἀγγλίας.
Ἡ ἱστορία της ἦταν περιεργωτάτη.

Ποσοῦ κλείσιον καλὰ — καὶ τὰ δεκαπέν-
τε της χρόνια ὁ πατέρας της, πού ἦταν ἕ-
νας Ἰσπανὸς εὐγενὴς ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰ-
κονεῖα, ἀλλὰ γυριὸς ἀξιδιόλογος εἰσοδήμα-
τα καὶ κυρίως γυριὸς πηκτικὸς ἀνέγες τὴν εἰ-
νὴν πούλησις κυριολεκτικὰ, ἐναντὶ ἑνὸς σε-
βαστοῦ ποσοῦ, σ' ἕναν πλούσιο ἀξιωματι-
κό τὸν λογαγὸν Φάμερ, πού ἦταν κατὰ
τοιαύτα γρόνια μεγαλοπρεπὸς τῆς

Ἡ μικρὴ Μάργκαρετ νύωρισε κοντὰ στὸ
Φάμερ τὴ βασιλοσύνη καὶ τὴν υδατοῖδη-
τα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ γάμου της.
Γιὰ τὸ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνα ἀληθινὸ
κτῆνος.

Ἀναγκασμένη καὶ ἀπιδρασμένη γι' αὐ-
τὴ τὴ ζωὴ ἡ Μάργκαρετ ἐγκατέλειπε μιά
μέρα τὸν ἄνδρα της καὶ ξαναγύρισε στὸ
πατρικὸ σπιτί.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας της δὲν τῆς ἔκαμε κα-
θόλου καλὴ υποδοχὴ καὶ ἡ νεαρὴ γυναικὴ
ἀκολούθησε σὲ λίγο ἕναν πλούσιο ἀριστο-
κράτη, τὸν Ζένκινς, πού τὴν ἐγκατέστησε
σὲ μιά πολυτελεῖ ἔπαυλιν στὸ Χαμπσάιρ
κι' ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ
μόρφωσιν της πού δὲν φαίνεται πὼς ἦταν
ἀξιδιόλογη ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

Ἡ Μάργκαρετ ἔζησε κοντὰ του μὴ ζωὴ
πομπῇ, ἀλλὰ γυριὸς ἀνάστη οὔτε εἰς μέρους
της, οὔτε εἰς μέρους τοῦ Ζένκινς.

Ἐνας φίλος του, ὁ λόρδος Μπλέσιν-
γκτων τὴν ἐρωτεύθηκε παρὰφθορα καὶ μιά
μέρα ἔκαμε στὸν Ζένκινς μιά παράξενη
πρότασι: τοῦ πρόσφερε δέκα νηλίδες λί-
ρες γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν Μάργ-
καρετ.

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ πού ἡ νεαρὴ γυ-
ναῖκα γινόταν ἀντικείμενο ἀγοραπωλησίας.

Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη ἦταν μὲ τὸ
μέρος της. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ λογα-
γὸς Φάμερ, πού ἦταν πάντα νοῦμιος σύ-
ζυγος της, πέθανε ἀπὸ συγκοπή καὶ ὁ λόρ-
δος Μπλέσινγκτων δὲν δίστασε τότε νὰ κά-
μῃ τὴν Μάργκαρετ γυναικὰ του.

Ὁ γάμος τους ἐγένετο τὸ 1818. Τρία
χρόνια ἀργότερα, ἐμφανίσθηκε στὴ ζωὴ
της ὁ Γάλλος δανδὸς.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ὁ λόρδος
Μπλέσινγκτων οὐκ ὡς δὲν ἔκαμε τίποτε,
γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ντ' Ὀρσαί, ἀλλ'
ἀντίθετα ἀόρισε νὰ τὸν μεταχειρίζεται σὰν
νὰ ἦταν κι' αὐτὸς μέλος τῆς οἰκονομίας του.

Ἀπὸ τότε, οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔζη-
σαν στὸ ἴδιο σπιτί, ταξίδεψαν μαζὶ στὴν
Ἰταλία, τὴν Ἑλβετία καὶ δὲν χωρίσθηκαν
οὔτε μιά φορὰ.

Εἶνε πιθανὸν ὅμως ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦ
ντ' Ὀρσαί καὶ τῆς Μάργκαρετ ἦταν μόνον
πλατωνικὸ ὡς τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου τοῦ
λόρδου Μπλέσινγκτων.

Εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴ
νοοτροπία τοῦ Ἀγγλοῦ αὐτοῦ ἀριστοκρά-
του. Μ' ὅλο πού εἶχεν εὐνοήσει σχεδὸν αὐ-
τὸ τὸ αἶσθημα τῆς γυναικας του, φαίνεται,
ὅμως, ὅτι θέλησε νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐ-
ξελίξιν του σὲ μιά πραγματικὴ ἐρωτικὴ σγέ-
σι. Καὶ ἐπεισε τὸν ντ' Ὀρσαί νὰ δεγθῇ
ὡς σύζυγο, τὴν νεαρὴ Χέρριετ, μιά κόρη
τοῦ ἀπὸ πρώτου γάμου.

Γιὰ τὸ ντ' Ὀρσαί δέχθηκε αὐτὸ τὸ γά-
μο: Γιὰ τὴν Μάργκαρετ δὲν προσπάθησε
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ: Μυστήριον.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ λόρδος Μπλέ-
σινγκτων πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία. Ἡ γυναι-
κα του καὶ οἱ δυὸ νέονυμοι ἐξακολούθησαν
νὰ ζοῦν μαζὶ.

Ἄλλ' ὑπῆρχε κάτι τὸ φυσικὸ σ' αὐτὴ
τὴ συμβῶσι. Γιὰ τὴν Χέρριετ ἦταν μόνον
κατ' ὄνομα γυναικὴ τοῦ ντ' Ὀρσαί, πού
κάθε ἄλλο παρὰ συνυγινεὶς σγέσεις εἶχε
μαζὶ της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦταν ὁλοφά-
νερο ὅτι ὁ σύνδεσμος τοῦ Γάλλου κόμης
καὶ τῆς Μάργκαρετ εἶχε γίνῃ πιδὶ στενός
ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ λόρδου
Μπλέσινγκτων.

Καί, ἔσφινκε, ἔξεσπασε τὸ δῶμα.
Μιά μέρα, ἡ Χέρριετ ἐγκατέλειπε τὴ συ-
ζυγικὴ ἐστία, κατηργώντας φανερὰ τὴν ὑπ-
τροπία της καὶ τὸν ἄνδρα της ὅτι εἶχαν πα-
ράνομους σγέσεις.

Ὁ ντ' Ὀρσαί ἀναγκάσθηκε τότε νὰ φύ-
γῃ ἀπὸ τὸ σπιτί της... πεθερὰς του.
Ἀλλὰ λίγον καιρὸ ἀργότερα, οἱ δυὸ ἐου-
σταὶ ἐξαναδόθηκαν στὸ Παρίσι.

Ἡ Μάργκαρετ δὲν ἀνέδεξε, ὅμως, στὶς
τόσες συγκινήσεις καὶ πέθανε ἔσφινκα ἔ-
πειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ.

Ὁ ντ' Ὀρσαί βυθίσθηκε τότε στὴ λύπη
καὶ ὁ παλὸς δανδὸς ἐγένετο ἕνας ἀνθρώπος
σκυθρωπὸς καὶ ἀκωνάντος, πού ζοῦσε ὡ-
ς μὲ τὴν ἀσυνήθειαν του. Εἶχε συγκεντρώ-
σει στὸ σπιτί του διάφορα ἐνθύμια τῆς
Μάργκαρετ καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ του,
ἀναπολώντας τὲς στιγμὲς πού ἔζησε μα-
ζὶ της.

Ὅταν πέθανε, τὸ 1852, ἔδωκε ἐντολὴ
νὰ τὸν θάψουν πλάι στὸν τάφο τῆς λαϊκῆς
Μπλέσινγκτων. Ἀγώγιον στὴ ζωὴ, οἱ δυὸ
ἐρσασαὶ ἔμειναν ἐτοὶ ἀγώγιον καὶ στὸ
θάνατο. Μιά μικρὴ γκρίζα πιασίδα δείν-
ει καὶ σήμερα τὸν τάφο τους στὸ νεκροτα-
φεῖο τοῦ Σαμπουρσύ, κοντὰ στὸ Σαιν-
Ζερμαίν.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν
ζώων

Μιλώντας γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού ἐργά-
ζεται πολὺ, συνηθίζουμε νὰ λέμε: «Ἐργά-
ζεται σὰν ζῶον».

Ἡ ἐκφράσις αὕτη δὲν εἶνε καθόλου ἀ-
δικαιολόγητη, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ παρατη-
ρήσεις πού ἐγένοντο τελευταῖα στὸ ζωολογι-
κὸ κῆπο τοῦ Λονδίνου.

Παρατηρήθη, λοιπόν, ὅτι ἕνα ψάρι κο-
λυμπᾷ ἀδιόκοπα ἐπὶ 20 περίπου ὥρες τὴν
ἡμέρα γιὰ νὰ βρῇ τὴν τροφὴν του. Στὸ
δῶσθημα αὐτὸ διατρέχει 300 περίπου χι-
λιόμετρα, δηλαδὴ 15 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

Τὰ πουλιὰ, ἔξ' ἄλλου, κατὰ τοὺς ἡμέ-
ρας τοῦ καλοκαιριοῦ, πετοῦν δεκαπέντε πε-
ρίπου ὥρες τὴν ἡμέρα.

Κυνῆγι λαγοῦ στὰ Κιοῦρκά

Τοῦ συνεργάτου μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ λαγοῦ
ἀρχίζει ἀπ' τὸ Δεκέμβριον. Οἱ «ὄρει-
νοι» χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς — ἐννοοῦ-
με, βέβαια, τῶν χωριῶν πού ἔχουν
ψόμετρο πάνω ἀπὸ 200 μ. — ἔ-
χουν πατροπαράδοτη τὴν ἀδυναμία
τους στὸ κυνήγι τοῦ λαγοῦ. Μὲ τὸ
καινούργιον κρασί, ὁ λαγὸς στιφά-
δο εἶναι ὁ καλλίτερος μεζὲς τῆς ἐπο-
χῆς.

Στὸ καιρὸ τῆς Κατοχῆς, ὁ λαγὸς
στὴν Ἀττικὴ, ὅπως καὶ σ' ὅλην τὴν
Ἑλλάδα, στήκετο σβέρο. Σερνι-
νοῦσε σχεδὸν ἀνευχόλητα, καὶ κά-
που-κάπου οἱ πεινασμένοι, τότε,
χωρικοὶ τὸν κυνηγοῦσαν μὲ τίς πέ-
τρες καὶ μὲ δίχτυα, ἀλλ' αὐτὸς κο-
ροῖδευε τοὺς πάντος καὶ τὰ πάντα,
μὲ τὴν φυσικὴν του ἱκανότητα νὰ
φεύγῃ.

Τὰ κυνηγητικὰ ὄπλα τὰ μαζέψαν
τότε, οἱ Ἱταλοὶ καὶ τὰστεῖλαν στὴν
Ἰταλία καὶ μάλιστα ἔδωσαν καί...
ἀποδείξε! Ὄχι, ὅχι! Ἐλλήνες ἔ-
μειναν μὲ τίς ἀπὸδεξις καὶ οἱ πε-
ρισσότεροί, μάλιστα δὲν κατώρθω-
σαν, ἀκόμη, νὰ ἐξαποχτήσουν ὄπλο.
Διότι, καὶ ποῦναίκα εἶνε καὶ πολὺ
λίγο καλὰ βρ-σονται στὴν ἀγορά.

Γι' αὐτὸ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπε-
λευθερώσεως ἐλάχιστοι χωρικοὶ τῆς
Ἀττικῆς ἐμῶν ζοῦντο στὴν Ἀθη-
ναῖκή ἀγορὰ μὲ κανένα λαγόν, πού πα-
λὸ ὄπλο μάλιστα τοῦ ἔβαζαν γιὰ
στολίδι στὴν κοιλία του καὶ φρέσκες
πρασινάδες τοῦ βουνοῦ.

Φέτος πολὺ λίγοι χωρικοὶ φάνη-
καν μὲ λαγούς ἀπ' τὰ Κιοῦρκά, τὸ
Μυδι, τὴν Δεκέλεια, τὸ Κατσιμήδι,
τὸν Ἀν Μερκούρη κι' ἀπ' τὰ χω-
ρὰ καὶ τοὺς συνοικισμοὺς τοῦ Πεν-
τελικοῦ Ἀλλωστε καὶ τὰ φυσέκια
σήμερα εἶνε πανάκριβα. Κροστὶ
λοιπόν ἀκριβὰ ὁ λαγὸς καὶ ἐτοί-
μοι, πολὺ λίγοι ἀφίουν τίς ἄλλες
ἐποχίδες τοὺς γιὰ ν' ἀπασχοληθοῦν
στὸ κυνήγι τοῦ τοῦ ἀρχεῖ, αὐτὸν
τὸν καιρὸ στὰ ψηλόμενα τῆς Ἀτ-
τικῆς καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Πάρνηθα.

Μιά κυνηγητικὴ ἐκδρομὴ, ὅμως
πρὸς τὰ πευκόφυτα ψηλόμενα τῶν
Κιοῦρκων τοῦ ὥραον χωριοῦ πού
προσελκεῖ κάθε καλοκαίρι ἀρκετὸ
κόσμο παραθεριστῶν καὶ λόγων τοῦ
ῥώματος καὶ λόγων τοῦ ὥραίου καὶ ξη-
ρὸ κλίματος εἶνε ὀρεκτὰ ἐνδιαφέ-
ρουσα. Ἀδιόφορο ἂν τ' ἀποτελέ-
σματὰ τῆς ἡσυχίας ἀνάγινον.

Τὸ χωριὸ στὰ ἐπ'σημα γορτὰ
δὲν γράφεται τώρα: Κιοῦρκά

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΜΕ ΔΙΣΗΜΕΝΙΟ ΚΑΛΛΙΤΕ-
χνικὸ ἐξώφυλλο

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Ἀπὸ τὸ 1919 ὠνομάστηκε Ἀφί-
δων ἡ Ἀφιδωνάϊ, δηλ. μὲ
τόνομα υἱὰς ἀπὸ τῆς ἐπὶ Κέροπος
δώδεκα παλῆς πόλεως τῆς Ἀττικῆς.

Στὰ περίχωρα τῶν Κιοῦρκων, ὅ-
που περάσαμε μιά ἀλησμόνητη ἡμέ-
ρα ὁ λαγὸς θεωρεῖται ἕνα ἀπ' τὰ
σπουδαιότερα κυνήγια.

Πολλοὶ χωρικοὶ διηγοῦντο ἐδῶ ἕ-
να σωρὸ πρᾶγματα καὶ ἀνέκδοτα
γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ λαγοῦ. Ἡ ἄμυνα
τοῦ λαγοῦ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του
καὶ τῶν διακτῶν του εἶνε πολυδι-
γνη. Πάντα εἶνε ὁ ἴδιος, ὅπου κι'
ἂν ζῇ ὁ κι' ἂν κἀν. Κι' ὅταν
τοῦ ἀκούῃ τὰ μάτια του δουλεύ-
ουν καὶ ἐμποτεῖται τὰ περίε, ἄλλου
εἶνε τὰ μάτια του, ἄλλου τ' αὐτιά
του κι' ἄλλου τὸ στόμα του. Ἐτοί-
μους εἶνε πάντα ἡ ζωὴ του στὶς ἀσάνες
τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν καὶ ψηλόμε-
νων.

Ἡ ἐλληνικὴ λαογραφία ἔχει χα-
ρακτηριστὶ πολὺ ἐξυπνα σὲ κάποιοι
στίχους, οὕτῃ τὴν ἀγάπην καὶ
τὴν δυστυχία τοῦ φοκαρά τοῦ λα-
γοῦ. Κι' ἀφοῦ ἡ λαϊκὴ μουσα ὡ-
ταί, ποῖος εἶδε ψάρι στὸ βουνὸ κα-
λόγερο χολάτο (μελαγχολικό), κου-
νοῦπι μὲ σαμάρι, ψύλλο μὲ μο:στά-
κια, ποῖος τοῦτο, ποῖος κείνο, κα-
ταλλήγει:

«... καὶ τὸ λαγὸ μὲ ταμπουρά
τὴν ἀλεποῦ μὲ ρόκα!...»

Στὴ ζωὴ τοῦ λαγοῦ, δηλαδή, ψυ-
χαγῶν ἀποκλείεται καὶ μόνον συ-
νεχῆς κίνησις πού παραμονεύει. Γι'
αὐτὸ καὶ τρέχει πάντα σὰν λα-
γός.

Στὰ Κιοῦρκά ἀκούσαμε καὶ μιά
ἐνδιαφέρουσα παραλλαγή τοῦ λαο-
γραφικοῦ ἀνecdote τῆς ἐχθρας τοῦ
λαγοῦ καὶ τοῦ σκύλου:

Στὰ παλὰ χρόνια ὁ σκύλος κι'
ὁ λαγός, δὲν ἦσαν ἐχθροὶ φανατικοί,
ὅπως εἶνε σήμερα. Εἶχαν γίνῃ ἡ-
λιστα συντεκνοὶ καὶ ζοῦσαν σὰν ἀ-
δέρφα. Ἀλλὰ, μιά μέρα, εἶπε ὁ λα-
γός τὸν σκύλου νὰ πᾶνε στὸ γιολὸ
γιὰ κολυμπῇ.

— Πᾶμε, ἀπάντησε ἀνύποπτος ὁ
ἀναβάς σκύλος.

Ὁ λαγὸς ἦταν ἐμπόλητος κι' ὁ
σκύλος ποδόμενος. Ὅταν ἐφάσεν
στὴν ἀκροαλίαν ἡ πονηρὰ τοῦ λα-
γοῦ δούλεψε καὶ μελὶς εἶδε τὰ κα-
λίκια (παπουτσῖα) τοῦ σκύλου γυ-
ρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Μ' ἀφήνεις νὰ φορέσω τὰ κα-
λίκια σου.

— Καὶ θέλεις ρώτημα ἀπάντησ' ὁ
σκύλος, μὲ τὴν συνθησικὴν του ἀ-
γαθότητα.

Ὁ λαγός, τότε, ποδέθηκε, τὰ κα-
λίκια καὶ εἶδε πὼς τοῦ πῆγαν
μὲ χαρά. Τὰ κούττα ἀποκεῖ καὶ κα-
μάρανε. Γυρίζει τότε, καὶ λέει τοῦ
σκύλου:

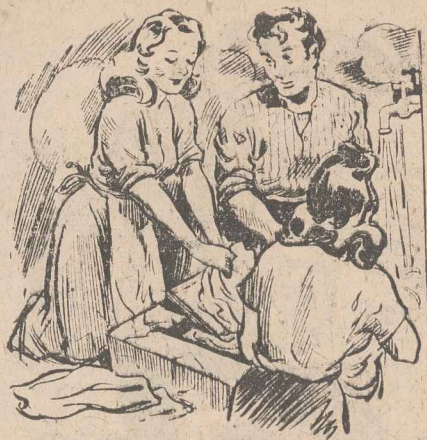
— Πῶς σοῦ φαίνεται, σύντεχνε;

— Πέρδικα καμαρωτῇ!
Πῆγε ἐτοί ἀέρα ὁ λαγός κι' ἀλά-
γεψε καμαρωτὰ καὶ σὲ λίγο ἀξα-
φια, φωνάζει ἀπὸ μακριὰ στὸ σκύ-
λο:

— Ἄν μπορῆς, τώρα πᾶσε με!

Γεῖά σου!
Κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλα τὰ
δυνατά του. Ὁ σκύλος τότε ἔτρεξε
κατόπιν του, μ' ὅλη τὴ δύναμιν του,
ἀλλ' ὁ λαγός μὲ τὰ καλίκια πῆρε
πόδι κι' ἐγένετο φανταστικός.

Ἐκτοτε ὁ σκύλος κυνηγεῖ τὸ λα-
γόν καὶ κείνος τὸ βάζει στὴν τρεχά-

Κυρίες της άριστοκρατίας και μαρίδα την ώρα της μπουγάδας του Στρατοπέδου.

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΑ τῶν πρ. σφύγων Χαλεπίου

Δημοσιογραφικές ἀνκνυήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Πελιτή

Οἱ Ἕλληνες ποὺ διέφευγαν στὴ Μέση Ἀνατολὴ τὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ προσωρινὸ στρατόπεδον τοῦ Χαλεπίου. Τυπικὸς λόγος ἦταν ἡ καραντίνα. Ὑγειονομικὲς ἐξετάσεις, ἐμβολιασμοὶ κτλ. Οὐσιαστικὸς λόγος ἦταν ἡ ἐρευνα ἐπὶ τοῦ ποιοῦ τῶν διερχομένων. Ἰγνὼς ὑποψίας νὰ ὑπῆρχε εἰς βάθος ἐνὸς οἰουδήποτε ἀνεξαρτήτως ἐνόματος καὶ κοινωνικῆς τάξεως, ἦταν ἀδύνατον νὰ προνοήσῃ πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Θὰ ἐφιλονεύτο στὸ στρατόπεδον ἐπὶ μερικῶν μῆνες καὶ κατόπιν θὰ μετεκκίμει σ' ἕνα ἄλλο στρατόπεδον. Μόνον τὸ Κάιρο δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐχαιρίστην νὰ δῇ. Κανεὶς δὲν κατόρθωνε νὰ μᾶθῃ τὸ γιὰ τὸν περιεβαλλόμενον κόσμον, ὥστε νὰ μὴν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φύγῃ. Μυστήριον. Ὅσοι πάντως δὲν εἶχαν ἐπιδραστηρικὲς ἐκθέσεις ἔφευγαν γιὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν πρωτεύουσάν σ' ἐκαπέντε μέρες τὸ πολὺ.

Ἦταν μιὰ ἀποπνιγτικὴ καλοκαιδιάτικη νύκτα τοῦ 1944 ὅταν ἔφτασε ἡ ομάδα μας στὸ Χαλέπι. Μὰς παρέδωσαν ἐν πρώτοις στίς φροντίδες μιᾶς γνῶριξ Ἀγγλίδας, ἡ ὁποία ἐρευνῆσε ἐπιμελῶς τὰ μαλλιά μας γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ὑπὸς μεταφῶσιν λαθραία κατὰ τὸ τριήμερον ἀπὸ τὴ Σαῦνη μέγαν Συρίαν ταξίδι μας τὰ νῦν. Στὰ καὶ ἀσυνπαθὴ ζωῖα. Κατόπιν μὰς ἐγδυσαν, κλιδόνισαν τὰ ρούχα μας καὶ μὰς ὠδήγησαν στὸ λουτρό. Μὰς προσέφεραν ἐν συνεχείᾳ σάντουιτς καὶ καφέ καὶ μὰς ἐγκατέστησαν στοὺς θαλάμους μας.

Ἦσαν πέντε — ἂν θυμώμα καλὰ — οἱ θαλάμοι τοῦ στρατοπέδου. Ὁ πρῶτος ἀνῆκε στὴν ὑψηλὴ ἀριστοκρατία. Ἐστένανε τίς κυρίες καὶ τὰ νομικά ζευγάρια. Κάπου τοῖαντα κρεβάτια ἐν ὅλῳ. Δὲν ἔλειπαν οἱ μεταξωτὲς πυτζάμες, τὰ ἄρωματα πολυτελείας οἱ βαφὲς νυκτῶν, οἱ ἀραγνοῦσαντες ρούπες. Δὲν ἔλειπαν ὅμως καὶ οἱ κοινότητες καὶ οἱ ἀνέμπτου καθαριότητος λεκάνες, ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τοὺς νηπιῆρες. Καὶ τὰ ποντίκια ποὺ ἔκαναν ἀνάσκαφες στὰ κροδέματα τοσφίμων. Καὶ τὰ μακρόσωπα ἢ οὐβικῶς διακοπτόμενα δοξαλῆτα.

Ἐνας ἄλλος θάλαμος ἐστένανε τοὺς κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς σημαίνοντας. Ἐφιλονεύοντο τίς ἡμέρες ἐκεῖνες δύο — τρεῖς πρῶτον ὑπάρχοντι ἀρκετοὶ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ ἕνας ἀστυνόμενος — ὁ ὁποῖος διὰ λόγους εὐκολίας εἶχε ἐκρίσει τὴν νεοεισά του, πέταξε τὸ ράσο καὶ κυκλοφοροῦσε μὲ σόρτε — ἕνας γνωστότατος ἐφοπλιστὴς δύο ἀνώτεροι δικαστικοί, ἕνας Πειραιώτης μεγαλέμπορος, ἕνας γυναισιόφιλος ἕνας νεοπλῶν καὶ ἀρκετοὶ δημοῖσι υπάλληλοι.

Ὁ περισσότερον ἀνδιφῆρον θάλαμος ἦταν ὁ προεπιλεγόμενος «Πανεπιστήμιον». Ἐκεῖ ἐφιλονεύτο ἡ ἐποπτεῖα τὰ πάντα καὶ φιλοσοφοῦσα ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίμων μαρίδα. Νεαροὶ δραπέτες τῆς γερμανικῆς

κολάσεως, ἀπὸ τὰ νησιά ἢ ἀπὸ τὰ χωριά τῆς Ἀττικῆς, πηγαίναν στὴ Μέση Ἀνατολή, γιὰ νὰ καταταθῶν στὰ ἑλληνικά στρατιωτικά τυμήματα. Ἦσαν οἱ κατὰ κανόνα ἀδέκαροι καὶ ἀταίγιαροι. Εἶχαν ἰδρύσει καὶ σύλλογον τῶν οἰκονομικῶν γεωκοπιμένων, τὸν ὁποῖον τὴν ἐπίτιμην προεδρεία ἀνέλαβε ὁ πάντα φορεσκορευόμενος Ἀστυνόμενος. Ἐγκριτοὶ Μακεδὼν συνάδελφοι καὶ ἐμβολιῆς περὶ τὰ νομικά συνέταξε καὶ ἡ καταστατικὴ τοῦ συλλόγου, τὸ ὅποιον καθόριζε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «πᾶς ὁ ἐξοικονομῶν ὁπωσδήποτε νημέα ἢ τσιγάρα πέραν τῶν ἀπολύτως ἀπαραιτήτων διαγράφεται ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς οὐρανῶσεως καὶ προδότης τῆς ἰδεολογίας τῆς!» Ἀλλὰ κανεὶς δὲν κινδύνευε νὰ διαγραφῇ, διότι ἦταν δύσκολον νὰ ὑπάρξουν οἱ σχετικὲς προϋποθέσεις.

Δὲν εἶχαν παράπονα οἱ «φιλοξενοῦμενοι» τοῦ προσωρινικοῦ στρατοπέδου ἀπὸ τὴν διατροφή. Τὸ λευκὸ ψωμὶ ἦταν ἀφθονο, τὸ κρέας δὲν ἔλειπε, τὸ γάλα ἐπίσης. Κάποτε προσεφέρετο καὶ γλυκὺ. Παράπονα εἶχαν «εἰκοὶ γιὰ τὸν δημοκρατικώτατον τρόπο τῆς διαγωγῆς τοῦ συσσιτίου. Ὅλοι ὡφεῖλαν νὰ παρατάσσονται στὴν οὐρὰ, χωρὶς διάκρισι κοινωνικῆς προελεύσεως, τίτλου καὶ ὀνόματος. Οὐτε καὶ φύλου. Κυρίες ποὺ εἶχαν ὀδονώσῃ ἄλλοτε τὰ σαλόνια τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» καὶ τίς κοσμικὰς ταβέρνας, ἦσαν ὑπογεωμένους νὰ σεβδίζονται μόνες τους, νὰ τρώναι στοὺς κοινὺς πάνκους δίπλα στὴ μαρίδα καὶ — αὐτὸ ἦταν τὸ ἀσύλληπτον — νὰ πλένουν μόνες, καὶ δημοσίᾳ, τὰ ἀλουμινένια πιάτα καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα. Ἡ σχετικὴ καθημερινὴ τελετὴ παρουσίαν ἐκπαιδευτικὸν ἐνδιφῆρον, καθὼς καὶ ἡ τελετὴ τῆς μπουγάδας. Διότι καὶ ἡ μπουγάδα ὑπῆγετο στοὺς ἰδίους κανόνες. Ἐτοί ἦταν πολὺ συνηθισμένον τὸ θέαμα ἐνὸς πρῶτον ὑπουργοῦ νὰ πλένῃ τὰ ἐσώρουκα τοῦ δίπλα σ' αὐτὴν καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας ἡ ὁποία πάλι μπουγάδαζε τὰ ἀσυνπαθῶντα ὑπάρχοντά της, δίπλα στὸν Ἀστυνόμενον ἢ σ' ἐκαπέντε ἐκπαιδευτικῶν τῆς μαρίδας.

Ἐφημερίδες σπάνια ἔφταναν στὸ προσωρινὸν στρατόπεδον τοῦ Χαλεπίου. Ὑπῆρχε ὅμως ἕνα ραδιόφωνον ποὺ μετέδιδε τίς ἐκπομπὰς Κάιρου καὶ Λονδίνου. Οἱ συζητήσεις πάνω στὰ μεγάλαια διεθνή προβλήματα ἐγίνοντο συνηθῶς στὸν εἰδικὸν κόρον ὅπου οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ πηγαίνουν μόνον τους. Ἐδῶ ὅμως δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἰσχύσῃ αὐτὴ ἡ πολυτέλεια. Ὑπῆρχαν μόνον δύο εἰδικοί χώροι ἀλλὰ κοινὸι. Ἐνας

ΑΙΤΗΣΙΣ ΜΕ 500.000 ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ!

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολυτιμώτερα ἐγγράφα τοῦ ἔθνους Ἀρχεῖον τῆς Οὐασιγκτῶν εἶναι καὶ ἡ αἴτησις αὐτὴ, ποὺ τὴν ἔχουν υπογράψῃ 500.000 Ἀμερικανοὶ τὸ 1893 ζητῶντας ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τοὺς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν κατασκευὴ νέων δρόμων.

«Ἀνδρῶν» καὶ ἕνας «Γυναικῶν». Ὁ «Ἀνδρῶν» περιελάμβανε εἰκοσιτέσσερις θέσεις στὴ σειρά, καὶ ἐπειδὴ τίς πρῶτινές ὥρας ἦσαν πλήρεις, οἱ συζητημανεῖς καὶ οἱ διεθνολόγοι ἐπωφελοῦντο τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναπτύξουν τίς γνώμες τους ἐπάνω στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Ἀνθρωπότητος.

Κατὰ τίς ἐννιά μερὲς τῆς παρουσίαν μου στὸ στρατόπεδον ἐδόθη καὶ μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀπονευματικὴ μετὰ χοροῦ καὶ ἀσμάτων. Τὸ ραδιόφωνον μετεβίβει σ' αὐτὰς εἰδικῶς διασκευασθεῖσαν αἰθούσαν, ὅπου συγκεντρώθηκαν ὅλα τὰ κοσμικά ἀἶμα τοῦ στρατοπέδου μὲ ἐνδιφῆρους τοιμαλῆτες καὶ μὲ λαμπροκοποῦντα κοσμήματα. Ἐνῆναν ἐπιδείξει φωνητικῆς μουσικῆς μὲ κλασσικά τευαγία, ἀπὸ τὸ «Γελεκάκι» μέχρι τὸ «Μαννάκι μου, μαννάκι μου ποιεῖ τὸ κεφάλάκι μου». Ἀσπότερα ἔμαθα ὅτι ὁ γανώθηκε καὶ δευτέρῃ καλλιτεχνικῇ ἐορτῇ — σοβαρότερῃ καὶ ἐπισημότερῃ αὐτῇ — ποὺ τὴ διηύθυνε ὁ φιλοξενοῦμενος τότε στὸ στρατόπεδον Χαλεπίου καὶ ἦδη πρῶτος βιολιστὴς τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας Μιννεαπόλεως τῆς Ἀμερικῆς κ. Βολωνίνης.

Ἐτοί περνοῦσαν τὰ ἡμεροῦνκτα τῶν προσφύγων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ὅχι πολὺ εὐνάσιστα βέβαια ἀλλὰ σχετικῶς ὑποφερτά. Αὐτὰ ὅμως ἀφοροῦν τὸ Χαλέπι. Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα στρατόπεδα — ὅπως τῆς Γάζας καὶ τῶν Πηγῶν τοῦ Μαυρῶσεως — ὅπου τὰ πράγματα εἶχαν ρυθμισθῇ κατὰ πολὺ σοβαρώτερον τρόπο. Στὴ Γάζα ὑπῆρχε καὶ ἐκκλησία. Καὶ σχολεῖο. Ἐνῆναν καὶ ἀρκετοὶ νάμοι καὶ πολλὰς βαφτίσεις. Γιατὶ στὸ στρατόπεδον αὐτὸ εἶχαν μεταναστεύσει, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ τὰ μισὰ γυναικόπαιδα τῆς Σαῦν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τηλέφωνο γιὰ τοὺς κωφαλάλους

Ἡ γαλλικὴ ὑπηρεσία τῶν ΤΤΤ προσπαθεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Γάλλους πολίτες μὲ τίς διάφορες πρωτοτυπίας ποὺ ἐπινόει καὶ ἐφαρμόζει. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ θὰ τεθῇ προσεγγὺς σ' ἐκὼν ἡσυχίαν, θὰ ἐμβουσιάζῃ ἀσφαλῶς τοὺς ἐρωτευμένους. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο μηχανισμὸν ποὺ ἀποτυπώνει ἀμέσως τίς ἐπιστολὰς. Ὁ ἐρωτευμένος ποὺ βρῖσκεται μακριὰ ἀπ' τὴν ἐκλεκτὴν του, θὰ τῆς γράφῃ ἕνα φλογερὸ ραβδάκι καὶ θὰ τὸ πηγαίῃ σ' ἕνα τεχνουργεῖον γραφείου. Ἐκεῖ θὰ τὸ φωνογραφεῖται ἀμέσως. Ἡ φωνογραφή θὰ στέλνεται σ' αὐτὴν στιγμῆς στὸν προορισμὸν τῆς μὲ τὴν γνωστὴν ἤδη μέθοδον τῆς «ἐπιμινογράφας» νάσις στὴν ὁποία ἐφοδιάζονται οἱ ἐφημερίδες μὲ τίς τηλεφωνογραφίαις τῶν τελευταίων παγκοσμίων γεγονότων. Καὶ σ' αὐτὴν ἡμερᾶς τῆς ὥρας ἡ δεσποινὶς θὰ ἐνῇ θὰ ἐνῇ λάβει τὸ πανομοιότυπον τοῦ ἐρωτικοῦ νοήματος.

Μιὰ ἄλλη τελειοποίησις θὰ ἐπιτρέπῃ στοὺς κωφούς νὰ τηλεφωνοῦν. Αὐτοὶ θὰ μιλοῦν κοινωνικὰ στὸ τηλέφωνον θὰ διαβάζουν δὲ τὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ των, γραμμένα αὐτομάτως ἀπ' τὸ τηλεφωνικὸν μηχανισμὸν σ' ἕνα γράμμα, μὲ μιὰ συνηθιστικὴ γλῶσσα σὺν τῷ ἀλφάβητῳ τοῦ Μόσε. Τῶρα καταρτίζεται τὸ νέο αὐτὸ ἀλφάβητον. Ἀλλὰ καὶ οἱ κωφαλάλοι δὲν θὰ μένουν παρὰπνεύμενοι. Φροντίζουν καὶ γι' αὐτοὺς οἱ τεχνικοὶ, καὶ οἱ ἐρευνῆς τους βρῖσκονται σ' ἐκὼν ἡσυχίαν. Τὸ μηχανισμὸν ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ συνεννοῦνται θὰ γράφῃ ὅσα θέλουν νὰ πῶν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἐξ ἀπρόσδεξης. Τὸ μόνον πρακτικὸν εὐπόδιο γιὰ τὴν ὥρα τοιμάνιστον εἶναι ὅτι τὰ ἔξοδα ἐγκαταστάσεως τέτοιων μηχανημάτων φθάνουν σ' ἐκὼν ἡσυχίαν. Δυσανάλογα πρὸς τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν κωφαλάλων ποὺ ἔχ' τὰ νοσησιασμοῦ.

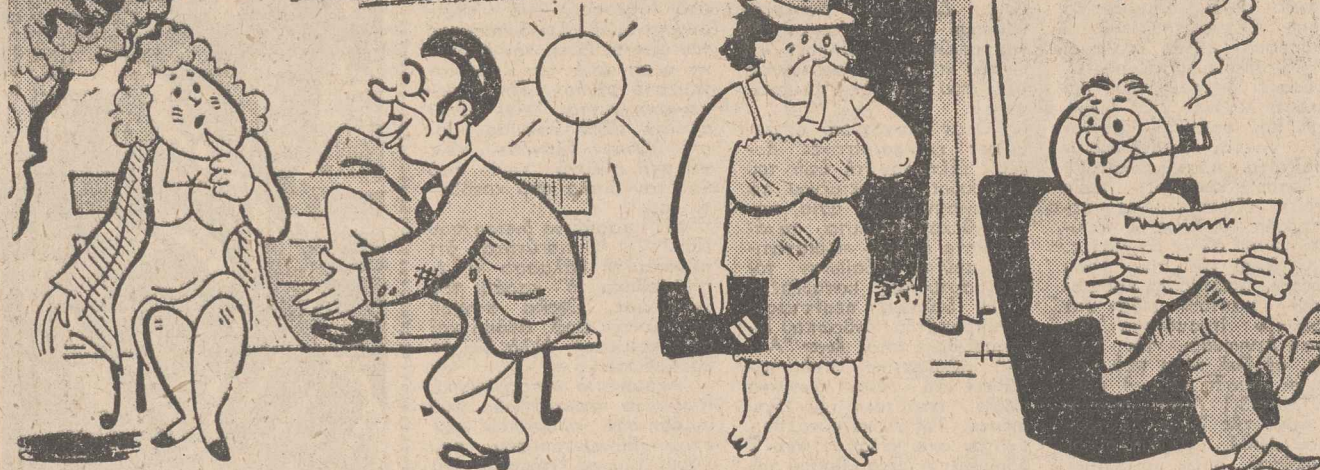
Ἐνα καφεὶ στὸ μυαλὸ

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔλαβε μέρος στὴν μάχην τοῦ Μπατάν ὁ Ἀμερικανὸς στρατιώτης Βέρτζιλ Γκόνεζ ὑπόφερε ἀπὸ συνήθειαν καὶ ἐπιμονῶν πονοκεφάλους. Τέλος, μιὰ ἀκτινοσκοπήσις ἀπέδειξε ὅτι ὑπῆρχε μέσα στὸ μυαλὸν τοῦ ἑνα καφεὶ μήκους 5 πόντων. Τὸ πῶς παρήχθη εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος δὲν ἔχει ἰδέαν πῶς βρέθηκε ἐκεῖ τὸ καφεὶ αὐτό!

Οἱ γιατροὶ κατόρθωσαν ὅχι χωρὶς δυσκολία, νὰ τοῦ βγάλουν τὸν μυστηριώδες καφεὶ καὶ νὰ τὸν λυτρώσουν ἀπ' τοὺς πονοκεφάλους.

"Ὅλα μὲ δώσεις..."

Τοῦ Ἀρχέλαου

— Τί θὰ γίνῃ, Βασούλα μου, θ' ἀρχίσουμε τίς δώσεις! —

— Εὐανάθι μου, ἐγὼ σοὺ τὸ εἶπα νὰ πληρώνης τακτικὰ τίς δώσεις, γιὰτὶ θὰ σὲ γδύσουν στὸν δρόμον! ...

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ πάρετε ὅλα μαζί τὰ λεπτά, ὡς παιδιὰ; Δὲν κάνει νὰ σὰς τὰ δώσω μὲ... δώσεις; —

— Γὸ πέτυχα μὲ δώσεις, ἔρε γυναῖκα! Γὸ ἄλλο μὲς θὰ τὸ πάρω στὴ δεύτερη δώσει! ...

— Ὁ κύρ Λεωνίδας, ποὺ λές, εἶναι ἐναντίον τῶν δώσεων, προτιμᾷ τὴν μονοκοπία! ...

— Θὰ ἦταν εὐκόλον, κύριε Π. Δεδρε, νὰ ἐκτίσω τὴν ποινὴν σου σ' ἐκὼν ἡσυχίαν 120 μηνιαίας δώσεις! ...

"Ανθρωποι διουπόστατοι

Τρία καταπληκτικά περιστατικά

Μπορεί ποτέ ένας άνθρωπος να είναι διουπόστατος, να βρίσκεται δηλαδή συνεχώς σε δυο διαφορετικά μέρη; Οι επιστήμονες, οι φιλόσοφοι κι' οι θεολόγοι το αποκλείουν αυστηρά. Συμφωνεί δε μαζί τους και η κοινή λογική. Κι' όμως, αυτό που φαίνεται αδύνατον γίνεται κάποτε αναμφισβήτητα πραγματικότητα!

Η ιστορία αναφέρει τρεις τέτοιες εξαιρετικές περιπτώσεις — τρεις που να υπάρχουν κι' άλλες άγνωστες. Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, αζόπιοι και σοβαροί μάστορες είδαν μία μέρα τον Ιερομόναχο Άλφονσο Λιγκουόρι, την ίδια ώρα σε δυο μέρη που απείχαν μεταξύ τους 4 ημερών ταξίδι! Αυτό συνέβη το πρωί της 21ης Σεπτεμβρίου 1884. Ο Λιγκουόρι βρισκόταν στο μοναστήρι του Αριέντζο, μακριά απ' τη Ρώμη, κι' έτοιμαζόταν για τη θεία λειτουργία. Έξαφνα ένοιωσε μία ανεξήγητη αδυναμία, έπεσε σε μία καρέκλα και βυθίστηκε σε καταπληκτικό ύπνο.

Όταν ξύπνησε, έπειτα από αρκετές ώρες, είδε μ' έκπληξη τους άλλους μοναχούς να τον τσιμπούζουν, ανήσυχοι. Τους ρώτησε τι συνέβαινε, κι' αυτοί του απάντησαν ότι είχαν φοβηθεί πως θα πέθαινε.

— Να πεθάνω; Κάθε άλλο! δήλωσε ο Λιγκουόρι. Πέθανε όμως πρό ολίγου ο Πάπας, στη Ρώμη. Ής τώρα, βρισκόμουν δίπλα στο προσκήφιο του.

Οι μοναχοί πίστεψαν ότι είχε ίδη ένα έντονο όνειρο και δεν έδωσαν περισσότερη σημασία στα λόγια του. Δεν άρνησε όμως να φτάσει στον μοναστήρι ή είδησε ότι είχε πεθάνει πρόνυματι ο Πάπας Κλήμης ΙΔ' την ώρα που ο Λιγκουόρι ήταν βυθισμένος στον αλλόκοτο ύπνο του.

Επρόκειτο λοιπόν περί συμπτώσεως;... Σε λίγες μέρες όμως, έφτασε απ' τη Ρώμη μία άλλη είδηση ακόμη πιο καταπληκτική: Άνέμεσα σ' εκείνους που παρευρέθηκαν στις τελευταίες στιγμές του Πάπα, ήταν κι' ο Άλφονσος Λιγκουόρι! Διάφοροι ανώτεροι κληρικοί και ηγούμενοι μοναστηριών είχαν μιλήσει μαζί του κι' είχαν προσευχηθεί μαζί του για τον έτοιμοθάνατο!

Όταν αργότερα οι αρμόδιες εκκλησιαστικές αρχές εξέτασαν τη ζωή του Λιγκουόρι, προκειμένου να τον ανακηρύξουν όσιο, παραδόθηκαν απόλυτα το ανεξήγητο εκείνο περιστατικό, που το βεβαίωσαν τρεις μαρτυρικές καταθέσεις.

Η δεύτερη περίπτωση διουπώστατου ανθρώπου διαπιστώθηκε από έναν Άγγλο αξιωματικό, που ταξίδευε μ' ένα αγγλικό πλοίο, στα τέλη του 19ου αιώνα. Το πλοίο αυτό βρισκόταν στο πέλαγος από 2 βδομάδες. Ένα βράδυ την ώρα του φαγητού, ο αξιωματικός είπε χαμογελώντας στον πλοίαρχο:

— Ποιος είναι, καπετάνιε, ο άγνωστος που βρίσκεται στο πλοίο σας; Γιατί μάς τον κουνάτε;

— Δεν υπάρχει κανείς άγνωστος βεβαίως γελώντας ο πλοίαρχος. Όλοι οι επιβάτες βρίσκονται εδώ αυτή τη στιγμή, καθισμένοι στο τραπέζι.

— Παράξενο! μουρμούρισε ο αξιωματικός. Χθες τη νύχτα, ενώ έκανα μία βόλτα στο κατάστρωμα, είδα να βγαίνει κάποιος απ' την καμπίνα σας. Φαινόταν ταραγμένος, σαν να γύρευε κάποιον. Με πλησίασε, με κύταξε καλά και μου είπε: «Με συγχωρείτε, σας νύμια για άλλον...». Έπειτα άπομακρύνθηκε, σκουτώντας με μάλιστα λίγο, δίχως να το θέλη. Καθώς περνούσε δίπλα μου, κι' εξακολούθησε να ψάχνει στις άλλες καμπίνες...

— Πώς ήταν αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε με απορία ο πλοίαρχος.

— Ο αξιωματικός περιέγραψε τον άγνωστο όσο καλλίτερα μπορούσε και υπέδειξε μάλιστα ωριμότητα χαρακτήρα, σημεία των τρόπων του. Όσο μιλούσε, ο πλοίαρχος έδειχνε για ταραχή, διαρκώς μεγαλειότητα. Τέλος, δεν υπόσχεσε να συγκρατηθεί περισσότερο και φώναξε:

— Θεέ μου! Μα αυτός που μου περιγράφετε, είναι ο πατέρας μου!...

Όταν το πλοίο έφτασε στο Λίβερπουλ, ο πλοίαρχος έμαθε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει, την επόμενη μέρα από την εμφάνισή του στο πλοίο. Την προηγούμενη νύχτα, είχε πέσει σ' ένα είδος βαθείας νόσου. Όταν ξύπνησε, είχε πη στη σύζυγό του, που καθόταν δίπλα στο κρεβάτι του:

«Τι παράξενο όνειρο που είδα!... Όνειρεύτηκα ότι πέρασα τη θάλασσα κι' επισκέφθηκα το κοράβι του γιού μου. Έφαγα παντού για να τον δω, άκουη και στις καμπίνες, αλλά δεν το κατάρθωσα...».

Ακόμη πιο καταπληκτικό ήταν το περιστατικό που συνέβη στο πλοίο του γνωστού θαλασσοπόρου του 16ου αιώνα Ντουότε ντ' Γκάμα. Ενώ ταξίδευε κάποτε απ' την Ιαπωνία για τις Ινδίες, συνάντησε απόλυτη ησυχία στη θάλασσα με τη θάλασσα μία βάρκα να μεριχιά καμπίνες, για να ρυμουλκήσουν το ακίνητο πλοίο.

Ξαφνικά, σήκωθηκε άνεμος δυνατός. Το πλοίο γλύστρησε γρήγορα πάνω στο νερό έκωσε με την όρμη του το σχοινί που το ένωσε με τη βάρκα, κι' απομακρύνθηκε αφήνοντας το έλαφο σκάφος στο έλεος των κυμάτων.

Ένας απ' τους επιβάτες του πλοίου ήταν ο Γάλλος ιεραπόστολος Φρανκίσκος Σαβίλ που υπαγόρευε να σώσει τους ναύτες.

Επί 2 ώρες εξακολούθησε να φυσάει ο άνεμος, σπκλώνοντας κύματα θεώρατα σαν βουνά. Στο διάστημα αυτό, άλλαξε επανειλημμένα διεύθυνση. Έπειτα έπαψε, απότομα όπως είχε αρχίσει.

Σε λίγο, ο ναύτης της βάρδας έβγαλε μία γαρούνη φωνή: «Η εγκαταλελειμμένη βάρκα πλησίαζε στο πλοίο, το οποίο, με τις αλλαγές του ανέμου, δεν είχε απομακρυνθεί πολύ.

Αφού οι κωπηλάτες ανέδηκαν στο πλοίο, ένας απ' αυτούς είπε:

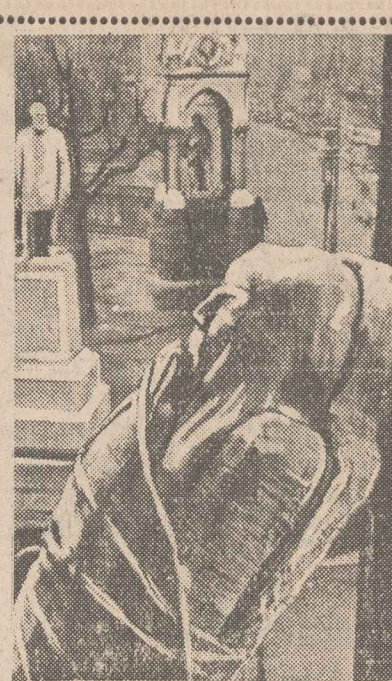
— Βοηθήστε λοιπόν τον πάτερ Φρανκίσκο ν' ανεβεί κι' αυτός! Έχει μείνει μέσα στη βάρκα.

Πραγματικά ο ιεραπόστολος είχε εμφανισθεί στους ναύτες χωρίς να φούν από το πλοίο και τους είχε σώσει.

ΦΡΑΝΚ ΣΗΝΤΥ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ - ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Για νέα ραδιόφωνα είναι έτσι κατασκευασμένα ώστε να μπορούν να τοποθετηθούν σε θυρίδες βιβλιοθηκών, σε έδρες και σε τραπέζια. Το τραπέζι, χρησιμεύει για κουτί του ραδιοφώνου που καλύπτεται από ένα κρύσταλλο για να μη καταστρέφεται από το σερβιρισμό.

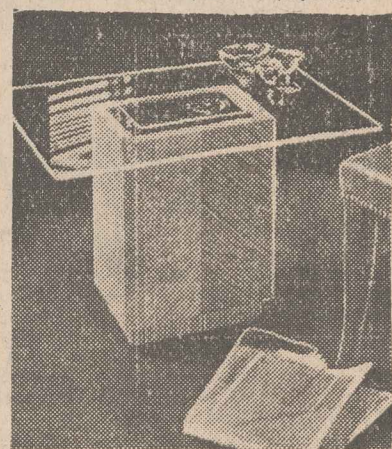
Η ΚΛΟΠΗ ΜΙΑΣ ΜΟΥΜΙΑΣ

Το Λονδίνο αναταράχθηκε έχοντας από μία περιεργή κλοπή. Μία αιγυπτιακή μούμια, εξαφανίστηκε με τον πιο μυστηριώδη τρόπο από τη περιφημη συλλογή του Νοσοκομείου της «Βασιλίσσας Ελισαβέτ». Η Σκόντλιντ Γυάρντ κινητοποιήθηκε άμεσα και η χαμένη μούμια βρέθηκε στο Μπρίμινγκχαμ Τάουν Χωλ! Όπως ανέκαλυψε, είχαν κλέψει τη μούμια αυτή δυο εύθυμοι γλεντζέδες.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Οι Άμερικανίδες ελάνσαραν έχοντας τη μόδα να κρατούν μαζί τους όχι μία, αλλά τρεις τσάντες: Μία για τα εφόδια της τουαλέτας, μία για τα χροιά και το κορνέ τους και την τρίτη για τα χρήματα!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΕΛΑΝΣΑΡΑΝ

Ο ΔΡΑΠΗΣ τής 'Αμαλίας

Η ιστορία του βαφτιστικού του Π. Νταρά

Ένας μαύρος υπηρέτης, ένας πιστός δούλος που είχε στην υπηρεσία της η Βασιλίσσα 'Αμαλία, ως τις τελευταίες μέρες του βίου της, έγινε περίφημος και συχνά τον συναντάει κανείς στο ξεφύλλισμα των παρασκηνίων της 'Οθωμικής ιστορίας. Πρώτα—πρώτα ο άραπης αυτός έγινε γνωστότατος γιατί, κατά συμπτώσειν, είχε βαπτιστεί με τ' ονομα Μάρκος από τον Π. Νταρά, τον ίδιο που αργότερα, βάφτισε τον μεγάλο αθηναίολογο και αλησμόνητο ιστορικό μας Δ. Γ. Καμπούρογλου. Οι δυο βαφτιστικοί του Νταρά ήταν λοιπόν, «πνευματικοί αδελφοί» μετά το μυστήριο του βαπτίσματος και αυτό έδωσε αφορμή στον Μάρκο να φωνάξει τον Καμπούρογλου «αδελφό», πράγμα που δεν ευχαριστούσε και τόσο τον τελευταίο. Που ήταν μικρός τότε και δεν θεωρούσε τόσο τιμητική αυτή την οικειότητα του αδελφού.

Αλλά όταν ο Καμπούρογλου μεγάλωσε όχι μόνο δεν κράτησε καμιά μνησικακία γι' αυτό μα και στο περιοδικό που έδινε στα 1886, την «Εβδομάδα» αφιέρωσε μία στήλη για να περιγράψει, ιδίως, τη στολή του μαύρου πνευματικού αδελφού του. Ήταν επιδεικτικώτατη η στολή αυτή και προκαλούσε τον θαυμασμό και την περιέργεια των απλοϊκών. Φορούσε κατακόκκινο αντερί και από μέσα πράσινο φαρδύ πανταλόνι, κόκκινα παπούτσια και γουστ' ζώνη πλατιά, σαν το σελάχι των παλίων αγωνιστών του 21, καταφορτωμένη από όπλα, που καθώς θα δούμε παρακάτω ήταν παντογάρμα.

Όταν πρωτοπέρασε αυτόν τον άραπαχο στην υπηρεσία του Παλατίου δεν εκαν' τίποτα. Είχε το ελεύθερο και γύριζε ασκοπα εδώ κι' εκεί τεμπελιάζοντας. Οι άλλοι υπηρέτες τον πείραζαν πολλές φορές και του δεινίνανε τη γλώσσα τους φωνάζοντας του:

— Άραπ, κίτρινομάτι! Τού κατέβαζαν και καμιά κατακεφαλιά όταν θύμωνε. Αλλά, όμως, ως την ώρα που βαφτίστηκε και πήρε το όνομα Μάρκος. Γιατί από τότε τοποθετήθηκε στην ιδιαίτερη υπηρεσία της 'Αμαλίας. Και αφοσιώθηκε τυφλά στα καθήκοντά του με την χαρακτηριστική αφοσίωση των ανθρώπων της φυλής του στους κυρίους των.

Ποιά ήταν η δουλειά του; Τις ώρες της εργασίας της 'Αμαλίας καθόταν μπροστά στην πόρτα του γραφείου της και τις ώρες της αναπαύσεώς της έμενε ακίνητος, σαν προϋντζινο άγαλμα, έξω από το βασιλικό θάλαμο. Όταν η 'Αμαλία έβγαине περίπατο με την φοιτητική συνοδεία της ακολουθούσε και ο άραπης αν και δεν τα κατάφευγε τόσο καλά στην ιππασία.

Σε μία έκδρομή, από τις συχνές που έκανε η 'Αμαλία στο Φάληρο ακολουθούσε την συνοδεία και ο Μάρκος. Καθώς όμως δεν ήταν όπως είπαμε — και σπουδαίος καθαλάρης είχε μείνει αρκετά πίσω από την άλλη ακολουθία. Όπως προχωρούσε έτσι καθυστερούσε, έχοντας μία αγγελάδα. Βόσκοντας ήσυχια εκεί κατά τα μέρη του 'Ανάλατου βρέθηκε απότομα δίπλα στον μαύρο υπηρέτη φουσκωνώντας, αφηνιασμένη. Τότε τον τούραξε η ευφάντασία της, ώστε, χωρίς να χάσει καιρό τράβηξε από το ζωνάρι του την πιστόλα του και την άδειασε πάνω στο είρηνικό και άκα-

κο ζωο. Στον πυροβολισμό που ακούστηκε, η συνοδεία, που τραβούσε εμπρός, σταμάτησε με ανησυχία και δυο τρεις καθάλασες γύρισαν πίσω και καλπάζοντας φτάσανε στο μέρος όπου βρισκόταν ο άραπης σταματημένος και κατεβασμένος τώρα από τ' αλόγο του. Κύτταξαν τον μαύρο έρωτηματικά. Αυτός άφωνος κι' ακίνητος έστεκε με κατεβασμένα και καρφωμένα τα μικρά κίτρινα μάτια του στην σκοτωμένη αγγελάδα.

Το περιστατικό αυτό έγινε άφορημα να ματαιωθεί η βασιλική έκδρομή του Φαλήρου. Σταμάτησαν όλοι εκεί, έτρεξαν άμέσως, πήραν τον ιδιοκτήτη της αγγελάδας, τον απόρριμωσαν με 1000 δραχμές — ήταν πάρα πολλές για την εποχή εκείνη — και ύστερα γύρισαν στο παλάτι. Εκεί έγινε στο Μάρκο σύσταση άλλη φορά να μην είναι τόσο δραμτικός, ούτε — προ πάντων αυτό — τόσο φοβιτσιώδης...

Τό ότι ύστερ' από το περιστατικό αυτό ο άραπης έμεινε στην υπηρεσία του παλατιού έδωσε αφορμή να χαρακτηριστεί ως ευνοούμενος της 'Αμαλίας. Αλλά και η άλλη ιδιότης του αποδόθηκε τότε: του κατασκόπου που κρυφάκουσε μέσα στους ανακτορικούς διαδρόμους. Την ίδια δουλειά έλεγαν ακόμη ότι έκανε μία φορά Βασιλέα, η Σοφία, που είχε μαζί της η 'Αμαλία. Έπειδή υπήκουε συνήθεια, οι παρουσιαζόμενες στο παλάτι κυρίες να περνούν πριν από τις κυρίες των τιμών και να δηλώνουν για ποιά σκοπό ζήτην άκρόασι, είχε κοινολογηθεί ότι η Βασιλίσσα έγοντας κάποιες υποψίες για τις κυρίες της, έκρυβε πίσω από τις κουρτίνες της αίθουσας των κυριών, την Σοφία, για ν' ακούη όσα έλεγαν αυτές και οι παρουσιαζόμενες.

Ότι βέβαια ο Μάρκος μπορούσε να μεταδίδει όλα όσα καταλάβαινε με την όχι και τόσο σβέλτη αντίληψή του μπορεί να ήταν και γεγονός. Από αυτό όμως ως την διαβολική κατασκοπεία που του απέδιδαν, υπήρχε διαφορά. Όπως κι' αν είναι, ο άραπης αυτός ακολουθούσε την 'Αμαλία και μετά την οριστική αναχώρησή της από την Ελλάδα και η θλίψη του για το θάνατό της (6 Μαΐου 1875) ήταν απείροραπτη. Στην κηδεία φέρεσε την γνωστή έντυπωσιακή στολή του, την κόκκινη με το πράσινο πανταλόνι και τη γουστ' ζώνη για τελευταία φορά.

Η 'Αμαλία στην διαθήκη της συσταύσε στον αδελφό της Μ. Δουκά Πέτρο του 'Οδεμδούρου να πάει τον μαύρο υπηρέτη της στην υπηρεσία του αν και του είχε αφήσει μία λαβία σύνταξη και 7 γιλιοφάνια μετοχή. Αλλά ένα χρόνο μετά το θάνατό της πέθανε και ο Μάρκος στη Γερμανία λησμονημένος απ' όλους.

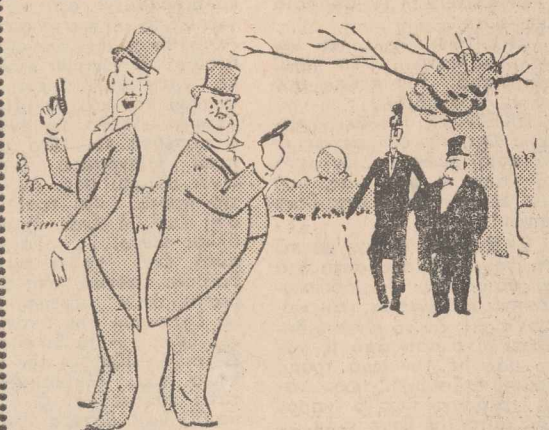
Η άλλη «κατασκοπεία» της 'Αμαλίας, η νωστή και άραια Βασιλέα Σοφία είχε ένα τέλος άλλο. Αφού παντρεύτηκε ένα συμπατριώτη της μουσικό και άτύχησε στο γάμο της, ξαναπαντρεύτηκε για δεύτερη φορά ένα Πολωνό Λαζαροπλάστη, που φαίνεται πως ήταν ο κυριότερος καταναλωτής του κοινά και των μικρών του μαγαζιού του, εκεί στην αγορά της σημειωμένης οδού Πειραιώς. Η Σοφία πιστή στις συνήθειες υποχωρώσεως της ακολουθούσε τον άνδρα της και στην κακή αυτή συνήθεια της καταναλώσεως των οίον πνευματωδών. Και μετά δυο χρόνια οι δυο σύζυγοι κυλιόντουσαν τα βράδια μεθυμένοι στους Αθηναίους δρόμους.

Στα 1845 η Σοφία πέθανε σ' ένα αστυνομικό άσυλο τοξικομανών και άδιορθώνων μεθύσιων.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ: Έδώ, κύριε, δεν φτιάχνουμε μόνο τις συνταγές, αλλά δίνουμε και την πρώτη δόσι!

Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ

—Επί τέλους, ήρθε η ώρα να σου σπάσω τα μούτρα!...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΚΤΗΣ: Να πάρω ο διάβολος! Μου έφαγε τη καλή!...

Γιατί μαζεύονται όλοι σ' ένα «γκισέ»;... Γιατί ο ταμίας είχε αφορμή και δίνει κάπου-κάπου περισσότερα ρέστα!...

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

Μία εξαιρετικού ενδιαφέροντος σειρά εκλαϊκευμένων επιστημονικών άρθρων του γνωστού λογοτέχνη και ακαδημαϊκού κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ.

Οι τέσσερες αίσθήσεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο σπουδαίος ρόλος των αίσθήσεων στην αγάπη: Το γάδι, το φιλή, τα άρώματα, τα λουλούδια, η μουσική, η φωνή, η ωμορφιά και η υγεία, οι ξανθές και οι μελαγχρόνιες κτλ.

Πρώτη φορά γράφεται τόσο ενδιαφέροντα μελέτη με διαφωτιστικά αποσπάσματα ξένων επιστημονικών και λογοτεχνικών.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Το παιδί του άλλου

(Έκεινη, χωρισμένη, με παιδί. Έκεινος, εύφλεκτος, θερμόαιμος, έρωτευμένος υα-ζι-της, ζηλιάρης με το πα-ρελθόν της, το παρόν της και το μέλλον της).

ΕΚΕΙΝΗ (σκουπίζει τα μάτια της σιγά): Κι' όμως τόξερεις, όταν με πήρες, ότι είχα παιδί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι σημασία έχει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει, και με-γάλη μόλυσια... Το παιδί αυτό από τον πρώτο μου γάμο, προϋπήρχε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει νευρι-κά): Φυσικά δεν έκανες έ-να πριδί δώδεκα ετών με-τά το γάμο το δικό μας, που είν-ε δεν είνε διαρκείας δέκα μηνών!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω να πώ ότι το μίσος σου αυτό για το παιδί μου είν' αδικαιο-λόγητο, και έντελως καινούρ-γιο! γιατί, αν το είχες έκδη-λώσει λίγο πριν από το γά-μο μας με τον ώμο τρόπο που το έκδηλώνεις τώρα, να-σαι βέβαιος πως ο γάμος μας αυτός δε θα'χε γίνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βηματίζε ι νευρικά άπάνω-κάτω, ανά-δει ένα τσιγάρο): Όρίστε! Κινδυνεύουμε και να χωρί-σουμε τώρα εξ αιτίας του παιδιού σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Βρίσκεις ότι είνε άσήμαντη ή ετίαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει τα βήματα και το κάπνισμα): Κι' ύστερα λες πως μ' αγα-πάς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' αγαπάω, απόδειξ ότι δέχτηκε να διαλύσω το σπιτικό μου, να χαλάσω μία δημιουργημένη κατάσταση, που, έκτος από το, έρωτα, δίδου παράξενο να τάχε όλα τ' άλλα, μόνο και μόνο για ν' άκολουθήσω

τά ώραία σου μαύρα μά-τια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτον, τα μάτια μου δεν είνε μαύρα, αλλά καστανά!

ΕΚΕΙΝΗ: Ό λόγος τώ λείει... Τό ότι σ' αγαπώ δ-μώς, δε σημαίνει πως δεν αγαπώ κι' αυτό τό δυστυχι-σμένο πλάσμα, που γεννή-θηκε σέ μία στιγμή επιπό-λαιου κεφιού, για να μείνη ξαφνικά ξεκαρφωτό, χωρίς μητέρα και πατέρα, θυμα μιάς άπρόοπτης θύελλας, που τό ξεριζώσε άπ' τό καλοζεσταμένο σπιτικό του, για να τό ρίξη στό δρόμο... Αυτό τό παιδί δε ζήτησε, βέβαια, να γεννηθή! γεννήθη-κε, γιατί έτσι άρεσε στόν πατέρα του και σέ μένα...

Τί φταίει αυτό, αν εγώ κι' ο πατέρας του, ένα ώραίο πρωί ξυπνήσαμε έντελως ξένοι μεταξύ μας, άνοίξαμε την πόρτα, και τραθήσαμε στη ζωή, ο ένας έπάνω ο άλλος κάτω!... Τό παιδί αυτό, έκει πούχε πατέρα, βρέθηκε ξαφνικά στη δυσά-ρεστη, στην οδυνηρή θέσι, να ζητιονεύη την αγάπη έ-νός ξένου — τη δική σου... Δέ σιλλογίζεσαι την περι-πτώσή του; Μπορεί ώραιό-τατα νατάνε και δικό σου παιδί, και, ύστερα από τό χωρισμό μας, να ζητιάνευε τη στοργή, — ή κάτι λιγό-τρο: τ'ν άνοχή... — ενός ξένου, του καινούργιου μου άντρα που θα σ' είχε δια-δεχθή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μάτια που λάμπουν από ζήλεια): Μη μου τό λες αυτό, γιατί μπορεί να σέ πνίξω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, είσαι ά-στείος!... Γιατί θα με πνί-ξης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί μου λες πως μπορείς να πάρης έ-ν άλλον άντρα, ύστερα από μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ούτό ό λό-γος τό λείει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι! τό λες

Κρητικές μαντινάδες

Έγώ 'μαι κείνο τό πουλί, τό παρανομεμένο, που χτίζει τη φωλιά του σέ δέντρο μαραμένο.

Με τά πετούμενα πουλιά έπήγαινα πετώντας, μά δές μου κόψαν τά φτερά και πάω πεοπατώντας.

Όδρωσα γώ κι' ό όδρος μου μυρίζει του θανάτου λυπήσου με, μελαχροινό, πούμα, τού μισομάτου.

Σάν τύραννος με τυραννάς και σάν κριτής με κρίνεις τη λευτεριά μου σου ζητώ γιάντα δε μου τη δίνεις;

Στό μέγα Δικαστήριο θα πά να δικαστούμε κι' ό γείς από τόν άλλο μας, όσα 'χομε να πούμε.

Ταχιά σγάν κρίσι του Θεού, έκεία σέ θέλω νάσαι να λήω γήν τά κριμάτα κι' έσύ ν' άπολογάσαι.

Γεμίσαν άνεστεναγμούς τά πονεμένα στήθεια έσύ πονείς στό ψώματα, μά γώ πονώ στ' αλήθεια.

Τύχη γιάντα μ' έδίκασε, έσά να κατανήσω, τ' άπάνω κόμου τη χαρά να μην πνε γνωρίσω;

Σάν ό Θεός μ' έδίκασε, ποιός άγιος θα με σώση, ποιός θα μου πάρη τη ζωή, για να μ' έλευθερώση;

Γαρεφαλιά ρίξε τσ' άθούς και κανελιά τσι κλώνους, να μου γιατρέψης την καρδιά και δε βαστώ τί πόνους.

έσύ, και κάνεις πολύ άσκη-μα να τό λες...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί, δηλα-δή... Όπως πήρα έσένα ύστερα από έναν άλλον, θα μπορούσα, ωραιότατα να πάρω κι' έναν άλλον άντρα ύστερα από σένα... Κι' αυτό δε στο λέω για να σε κάνω να ζηλέψης στο λέω για να σου τονίσω πως τό δυστυχισμένο παιδί μπορού-σε νατάνε τό δικό σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πέφτει σέ μία πολυθρόνα με τό κεφάλι μέσ' στα χέρια του): Έχεις δικιο... Απόλυτα δικιο... Κι' εγώ όμως έχω δικιο... Φαντάσου: Αυτό τό παιδί, είνε τό παιδί σου μ' έναν άλλον!... Είνε ή ζωσα εί-κόνα ενός ερωτικού παρελ-θόντος σου, γεμάτου φιλία, χάδια, μεθυστικές όλου-χιτίες!... Τό παιδί αυτό είνε τό πυρωμένο φιλι του πόθου άπάνω στα έκλυτα χείλια σου από τά χείλια ενός άντρα που δεν είμαι έ-γώ... Θα μου πής, λογι-κώτατα, δικα ότατα, σωστό-τατα: Πώς ούτός ο άντρας, και τά φιλία του, και τό ά-ποτέλεσμά τους — τά παι-δί σας — προϋπήρχαν όλα, και μόνον εγώ είμαι τό και-νούργιο πρόσωπο, που ξε-πετάχτηκε σά ροπανάκι ανά-μεσά σας για να άναστα-τώση τη ζωή σας... Ναί, σύμφωνοι! τί να κάνω ζωας που ζηλεύω;... Πώς ν' άν-τιδράσω στό φοβερό έκείνο συναίσθημα που μου πνίγει τό λαϊμό σά σιδ-ρένιο χέ-ρι, όταν αντικρύζω τόν πα-λήό σου έρωτα ένσορκωμένο σέ παιδί δώδεκα ετών!...

ΕΚΕΙΝΗ (του χαϊδεύει τά μαλλιά): Μ' αλήθεια, μ' άγαπάς τόσο πολύ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τό βλέ-πεις;... Κι' ή αγάπη μου αυτή με κάνει να παραλογί-ζωμαι, στο σημείο που να ξεχνάω ότι ή στοργή μου στο παιδί σου μάς ένώνει, ενώ ή αντιπάθεια μου γι' αυτό, μάς χωρίζει... Σου όρκίζομαι όμως ότι δεν είνε αντιπάθεια για τό παιδάκι σου που τό αγαπάω, άφού είνε δ κό σου, σάρκα σου: ει-νε ζήλεια για τίς ερωτικές σου στιγμές πουζήσες μ' έ-ναν άλλον!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ό άλλος αυ-τός ξέρεις πολύ καλά ότι ε-γινε για μένα ό πιο αδιά-φορος ξένος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τό ξέρω, είμαι βέβαιος γι' αυτό... Δεν είχες λόγο άλλοιώς να τόν άφίσης και ν' πάρης έμένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό παρελθόν σου!... Αυτό είνε που με τρελαίνει, με δαιμονίζει...

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Τό παρελθόν μου είνε κάτι που σβύστηκε, που πεί, τό παρόν μου όλο σου άνήκει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιά-ζει): Νάξερεις πόσο σ' αγα-πάω!... Γιατί να μη βο-ρώ άπ' την άρχή στο δρό-μο σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάλιο άργά, παρά ποτέ... Έλα, φίλησέ με, και λογικέψου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λογικέτη-κα...

ΕΚΕΙΝΗ: Άγαπάς τό παιδί μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό λατρεύω!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Είδε γκρινιάρη;

Πώς θ' άποφύγετε τό χωρισμό

Όπως έχει πη κάποιος σοφός: «Δεν χάνουμε τά πρόσωπα που αγα-πούμε. Τά δίνουμε έμεις οι ίδιοι». Κι' ένας άπ' τούς καλύτερους τρώ-πους... θανατικής έκτελέσεως της ά-γάπης είναι ή γκρινιάρη. Ό καιρός που απαιτείται για να καταστρέψη ένα έ-ρωτα ή μία συζυγική ζωή έξαρτάται άπ' τά άτομα κι' από τίς περιπτώσεις. Βλέπουμε π. χ. ένα σύζυγο που ύ-πέμεινε επί 30 χρόνια τη γκρινιάρη της γυναίκας του, την άβελπη προσπάθειά της να τόν άπομακρύνη άπ' τό σπίτι του, κι' επιτέλους τη φυγή του με τη δακτυλογράφο του. Άς λέρ όσο θέ-λει ή «έγκαταλελειμμένη» σύζυγος, ότι ή δακτυλογράφος τόν ζεμυάλισε, ότι τόν έμπλεξε στα δίχτυα της... Με τίς εξηγήσεις αυτές προσπαθεί να βαλοσώση τόν πληγωμένο ένωισμό της. Η αλήθεια είναι ότι ό σύζυγος ά-ναζήτησε άλλοι την έκτίμησι, την κα-τενύοσι και τη γαλήνη που δεν ευρί-σκε στο σπίτι του.

Άλλοτε όμως βλέπουμε ένα σύζυγο να φεύγη άμέσως μόλις άποκαλυφθή τό φοβερό αυτό ελάττωμα της γυναι-κάς του: ή γκρινιάρη.

Πάντως στίς περισσότερες περιπτώ-σεις — ίσως γιατί ό άντρας δυσκολεύ-εται ν' αλλάξη τη ρουτίνα των συν-θηκών του — χρειάζεται πολύ καιρός για να δισιυθή ένα άντρογυνο όσο ζαρμακερή κι' αν είναι ή γλώσσα της γυναίκας. Αυτό ακριβώς δίνει τόν και-ρό σέ μία σύζυγο γκρινιάρη ν' αλλάξη τακτική και να σώση την εύτυχία της, πριν ξεοπάση ή καταστροφή. Τό μόνο άσχημο είναι ότι ή γκρινιάρη δεν πα-ραδέχεται εύκολα την έννοχή της. Πολλές γκρινιάρες που θα διαβάσουν αυτά που γράφουμε θα σκεφ-ούν ότι ταιριάζουν περίφημα για ώρισμένες φιλενάδες τους, αλλά δεν θα περάση καθόλου άπ' τό μυαλό τους ότι έφορ-μίζονται και στον έαυτό τους...

Πρέπει να συμπεράνετε ότι είσθε γκρινιάρη κι' ότι ύπονομεύετε συνε-χώς τη συζυγική εύτυχία σας, αν κά-νετε όλα ή περισσότερα άπ' τά παρα-κάτω σφάλματα:

- 1) Σκολιάζετε δυσμενώς τόν άντρα σας, προπάντων έμπρός σέ άλλα πρό-σωπα;
- 2) Άποδοκιμάζετε πάντοτε τό πα-ρουσιαστικό του;
- 3) Του ύποδεικνύετε έναν άλλο σύ-ζυγο, ως αξιομιμητό παράδειγμα;
- 4) Του ύπενθυμίζετε συνεχώς πόσο περισσότερα κρήματα δίνουν στίς γυ-ναίκες τους οι σύζυγοι των φιλενάδων σας;
- 5) Κατακρίνετε την ικανότητά του συγκρίνοντάς την με άλλων άνδρων;
- 6) Τόν βλέπετε μάλλον σαν μία ρωμαντική άποτυχία;
- 7) Του λέτε διαρκώς για κάθε τι που τρώει, ότι θα τόν παχύνη ή ότι θα τού κάνει κσκό;
- 8) Κατακρίνετε αδιάκοπα — για τό καλό του, όπως λέτε — ώρισμένες συ-νήθειές του που δεν σας άρέσουν;
- 9) Προσπαθείτε να τόν κάμετε να πιστέψη κι' ό ίδιος ότι είναι άπερίσκε-πτος κι' επιπόλαιος;

Υπάρχουν κι' άλλες πολλές τέτοιες καταστρεπτικές συνήθειες — σκεπάνας που χρησιμοποιεί ή ίδια ή γυναίκα για να γκρεμίση τό σπίτι της... Αυτές ό-μως που αναφέραμε, είναι οι συνη-στερες κι' έχουν όδγησει μυριάδες άντρογύνα στο διαζύγιο.

Πριν φτάσουν τά πράγματα στο άνε-πανόρθωτο σταματήστε, σκεφθήτε λο-γικά τη ζημία που κάνετε με τη γκρι-νιάρη σας, κι' αναλάβετε τόν πραγματι-κό ρόλο της γυναίκας, που είναι ν' αγαπάη, να γλυκαίνη να βαλοσώ-νη...

Έξ άλλου οι νέοι που πρόκειται να παντρευτούν, άς προσέξουν στίς γυνώ-μες που τούς έκφράζε: έκείνη που διά-λεξαν για σύντροφο της ζωής τους.

Άν αντιληφθούν έπανελημμένες καυστικές κριτικές της ή άποδοκιμα-ρίες για κάτι που δεν της άρέσει, ση-μαίνει ότι ή γυναίκα αυτή προσρίζε-ται να γίνη γκρινιάρη. Κι' ή γκρινιάρη σύζυγος όσο ώμορφη κι' αν είναι κι' όσο καλή νοικοκυρά δηλητηριάζει τη ζωή του συζύγου της.

Ύστερ' από τὴν σοφὴ διδασκα-
λία μου τῆς εἰς, ὅπως μου
εἶπε:

— Λέλα μου, ἔχω γνωρίσει κι'
άλλες γυναῖκες πρὶν ἀπὸ σε-
να. Κάθε φορά νομίζω πως ἄ-
γνωστα. ἴσως ὅμως καταλα-
βαίνω πως εἶχα γελαστή. Ἦ-
ταν ἐπιπόλαιες περαστικές πε-
ριπέτες ἀπὸ κείνες πού περ-
νοῦν χωρὶς ν' ἀφήνουν ἴχνος
στην καρδιά μας. Μόνο αὐτὸ
πὺν νοιώθω τώρα γιὰ σενα εἶνε
ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη. Ἐσὺ εἶσαι ὁ
μεγάλος ἐρωτὰς τῆς ζωῆς μου.
Αὐτὸ πὺν σιθάνομαι γιὰ σενα
εἶναι κατὰ τὸ ἀλλοιωτικό, τὸ ἁ-
συνκρίτο, τὸ ἀπαισιόγειο...
— Καὶ τί ἀκριβῶς αἰσθάνε-
σαι; ρώτησε ἡ Λέλα συγκινη-
μένη.

— Δὲν ὑπάρχουν λόγια γιὰ
νὰ τὸ ἐκφράσουν. Εἶσαι πάντα
μέσα στὴ σκέψι μου, σὰν μιὰ
γλυκεῖα κι' ἀτέλειωτη τυραν-
νία. Δὲν περνᾶει στιγμή χω-
ρὶς νὰρθεῖ τ' ὄνομά σου στὰ
κεῖλιά μου, χωρὶς νὰ φουσκώ-
σουν τὰ στήθεά μου ἀπὸ τὴ
λαχτάρα νὰ σε ζαναῖδω. Εἶνε
ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου πὺν
νοιώω ἔτσι περᾶσενα, ἔτσι
τρυφερά ἔτσι ἡδονικά...

Τὰ εἶπε — ὅπως μου εἶπε —
καὶ συγκλονίστηκε ὁλόκληρος
μέσα του. Κατὰ καινούργιο ζυ-
γνύουσε βαθεῖα του κατὰ σὰν
ἀνάλογον κύμα πὺν πλημμύρι-
ζε εὐχάριστα τὴν ψυχὴ του.
Ὅταν χωρίσαν ἐκείνη τοῦ εἶ-
πε:

— Θὰ μὲ σκέπτεσαι ὡς με-
θύριο πὺν θὰ ζαναῖδωθεῖς;
— Δὲν θὰ φύγεις δευτερόλε-
πτο ἀπὸ τὸ νοῦ μου...

Αὐτὴ τὴ σοβαρὴ υποσχέσει τὴν
εἶπε — ὅπως μου εἶπε — χωρὶς
νὰ τὴν πιστεῦσῃ. Πῶς θὰ νιν-
ταν δηλαδὴ, σαρᾶντα ὅκτω ὡ-
ρες συνεχῆ, νὰ τὴν ἔχη δι-
αρκῶς ἀπὸ τοῦ νοῦ; Καὶ ὅμως
τὸ θυμὸς ἔγινε. Σαρᾶντα ὁ-
κτὼ ὡρες συνεχῆ — ἐκτὸς ἁ-
νὸ τίς ὡρες τοῦ ὕπνου — τὴ
θυλλογιόταν χωρὶς διακοπὴ,
γιὰ ν' ἀναπαύτῃ τὸ μυαλό του.
Τοῦ φάνηκε λιγάκι ἀστεῖον στὴν
ἀρχὴ. Ἀλλὰ ὕστερα ἄρχισε νὰ
τὸ παίρνῃ πῶς σοβαρὰ τὸ ζή-
τημα. Δὲν βῆς νὰ τὴν ἀνα-
πύσῃ;

Στὴν ἄλλη τους συνάντησι,
τοῦ ἦρθε καὶ τῆς ξεφουρνίσε
ἕνα ψέμμα. Τῆς εἶπε — ὅπως
μου εἶπε:

— Τὴν περασμένη νύχτα σὲ
εἶδα στ' ὄνειρό μου!
— Πῶς με εἶδες; ρώτησε ἡ
κείνη.

Κι' ἐπίαξε ἕνα ὄνειρο, πὺν
τάχα εἶδε. Τὴν εἶδε λέει, σὰν
μιὰ νεοῖδα, πὺν φερόσε ἕνα
ἀρσενόμορφο ἀσπρὸ φορεμα-
τάκι ἀπὸ τοῦλ. Τοῦ χαμὸνέ-
λασε καὶ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ
παί κοντὰ τῆς. Ἐκείνη κάθη-
σε ὅ ἕνα βράχο. Ἐκείνος ἄ-
κούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ
γόνατά τῆς. Ἐκείνη τὸν καί-
θευε μὲ τόνα χέρι καὶ μετ' ἄ-
λλο τὸν σκέπαζε μὲ τριαντά-
φυλλα. Ἐκείνος ἀκοιμήθηκε.
Κι' ὅταν ζύγνησε καὶ εἶδε πῶς
ἦταν μονάχος στὸ κρεβάτι του,
μελαγχόλησε καὶ εἶπε — ὅπως
μου εἶπε: — Ἀχ! γιὰ τὴν τε-
λειώση τόσο γρήγορα αὐτὸ τὸ
ὄνειρό μου...

Εἶται τῆς εἶπε. Καὶ τὴν ἴδια
νύχτα αὐτὸ τὸ ὄνειρο πὺν
σχεδίασε μὲ τὴν ἐμπνευσί τῆς
στιγμῆς, τὸ εἶδε στὸν ὕπνο του.
Ἦταν ἀπὸ τὰ βροδυολεπῆ ἑ-
κείνα ὄνειρα πὺν πρῶτα τὰ
σκέπτεσαι καὶ ὕστερα τὰ βλέ-
πεις, ὅπως π. χ. γίνεται μὲ κεί-
νους πὺν ἀγοράζουν λαχεία.

Κι' εἶται αἰνᾶ-αἰνᾶ, ἡμέρα μὲ
τὴν ἡμέρα ὁ Κοσμάς ἐρωτεύθη-
κε βαρεῖα τὴ Λέλα.
— Εἶνε περίεργο μου εἶπε ὁ
εὐγενικός αὐτὸς νέος, αὐτὸ
πὺν μου συμβαίνει. Ὅτανε νὰ
πῶ κατὰ τὴ Λέλα, γιὰ νὰ τὸ
νοιώσω ἁμέσως νὰ ζωντανεύῃ
μέσα μου. Θαντάσαν ὅτι προ-
κτεῖ τὸς εἶπα πῶς ὅταν φέρνω
στὸ νοῦ μου πῶς μπορεῖ νὰ χω-
ριστοῦμε καμμιὰ φορὰ, κλαίω.
Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἔβαλα στὸ
νοῦ μου αὐτὴ τὴ σκέψι κι' ἔκλα-
ψα ἀληθινά! Ποτὲ δὲν θὰ ὑπο-

ραῖσα νὰ πιστεῦω ὅτι εἶνε τόσο
ἀπλό ζήτημα ἡ ἀγάπη.

— Μάλιστα μάλιστα τοῦ ἁ-
πάντησι. Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι
πὺν κρίνουν ἐπιφανειακά τὴ
ζωή, νομίζουν ὅτι στὸν ἐρωτὰ
λέμε ὅτι αἰσθανόμαστε. Ἐνῶ
ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς αἰσθανόμα-
στε ὅτι λέμε.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα ἑ-
κλείσα τὴν κουβέντα.

★
Πέρασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ
τε πὺν εἶπα αὐτὸ τὸ τελευταῖο
φιλοσοφικὸ ἀπόφθεγμα. Σ' αὐ-
τὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχα κει-
μιὰ καινούργια ἐπισκεψὶ τοῦ
Κοσμά. Δὲν μὲ χρειάστηκε ὡς
τιποτὰ τὸ παιδί. Ἀρὰ πῆγαινε
καλὰ ὡς τὴν τελευταία τριχὰ
τῆς κεφαλῆς του μέσα στὸ πέ-
λαγος τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας.
Ἦμουν πολὺ εὐχαριστημένος
πὺν εἶχα βοηθήσει ἕναν ἄνθρω-
πο νὰ γινῇ εὐτυχὴς καὶ νὰ συγ-
κινήθῃ ἡ ψυχὴ του ἀπ' ὅλα τὰ
εὐγενικά αἰσθήματα πὺν φέρ-
νει ἡ ἀγάπη.

Καὶ ἑσπνικά προκτεῖς καθὼς
διαβάζω τὴν ἐφημερίδα μου, τὰ
μάτια μου πέφτουν σὲ μιὰ εἰ-
δησεὺλα, παραπετμένη στὴν
τελευταία στήλη: «Ἀπόπειρα
αὐτοκτονίας διὰ λόγους αἰσθη-
ματικούς». Καὶ διαβάσω, λοι-
πόν ὅτι ὁ Κοσμάς Ψ. ἀρπάξε
ἕνα περιστροφὸ τὸ ἀκουμπῆσε
στὸ στήθος του καὶ διάταξε
πῶς γιὰ τὸν ἐγκατέλειψε
σκληρὰ ἡ φίλη του. Ἡ κατὰ-
στασι τοῦ ἦταν κρίσιμη.

Καὶ τρέχω στὴν κλινικὴ πὺν
τὸν εἶχαν. Ὁ καμμένος ὁ Κο-
σμάς ἦταν ζαλημένος στὸ
κρεβάτι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν
ὡρὸ κι' ἀδύνατο, τὸ βλέμμα
του μισοσβουμένο κι' ἀπελπι-
σμένο. Πῆγα κοντὰ του, καίσε-
ψα τὸ μέτωπό του. Ἐκαίει.

— Κοσμά, τοῦ λέω. Ἦ ἀνο-
σία ἦταν αὐτὴ παιδί μου;

— Μὲ ἀφῆσε! Ψιθυρίσε ὁ Κο-
σμάς σὲ τόνο πὺν μου σπάρ-
ξε τὴν καρδιά.

— Καλὰ, καὶ ἦταν ἀνάγκη ν'
αὐτοκτονήσῃ;

— Δὲν εἶχα τετοῖο σκοπὸ. Ἀλ-
λὰ γιὰ νὰ τὴ συγκινήσω, ὅταν
μου εἶπε πῶς ὅλα τελείωσαν
πῶς μεταξὺ μας, τῆς εἶπα: Λέ-
λα ἂν μ' ἀφίσης θὰ σκετῶθω.

Τὸ εἶπα ἔτσι, σὰν ἀπειλή, πὺν
δὲν θὰ τὴν πραγματοποιήσῃ
ποτέ. Ἐκείνη ἔδωσε ἀσυγκί-
νη. Καὶ τότε ἡ φοβερὴ κουβέν-
τα πὺν εἶπα, ἄρχισε νὰ δου-
λεύεται μέσα μου, νὰ καλλιερ-
γῇ καὶ νὰ φουντώνῃ. Ναι,
ἀρχισα νὰ αἰσθάνομαι τὴν ἁ-
νάγκη ν' αὐτοκτονήσω. Χω-
ρὶς νὰ καταλάβω πῶς πῆρα τὸ
περιστροφὸ καὶ τόβαλα στὸ
στήθος μου...

Ὁ Κοσμάς γύρισε τὸ κεφάλι
του, μὲ κύτταξε μὲ τὸ ἀπελπι-
σμένο, τὸ παραπονεμένο του
βλέμμα καὶ εἶπε αὐτὰ τὰ τε-
λευταία λόγια:

— Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία σου,
Ἰάσων! Αὐτὴ μ' ἔφαγε...

Καὶ ξεψύχησε...

★
Ἐφυγα ἀπὸ τὴν κλινικὴ πὺν
μελαγχόλησε καὶ εἶπε — ὅπως
μου εἶπε: — Ἀχ! γιὰ τὴν τε-
λειώση τόσο γρήγορα αὐτὸ τὸ
ὄνειρό μου...

Εἶται τῆς εἶπε. Καὶ τὴν ἴδια
νύχτα αὐτὸ τὸ ὄνειρο πὺν
σχεδίασε μὲ τὴν ἐμπνευσί τῆς
στιγμῆς, τὸ εἶδε στὸν ὕπνο του.

Ἦταν ἀπὸ τὰ βροδυολεπῆ ἑ-
κείνα ὄνειρα πὺν πρῶτα τὰ
σκέπτεσαι καὶ ὕστερα τὰ βλέ-
πεις, ὅπως π. χ. γίνεται μὲ κεί-
νους πὺν ἀγοράζουν λαχεία.

Κι' εἶται αἰνᾶ-αἰνᾶ, ἡμέρα μὲ
τὴν ἡμέρα ὁ Κοσμάς ἐρωτεύθη-
κε βαρεῖα τὴ Λέλα.

— Εἶνε περίεργο μου εἶπε ὁ
εὐγενικός αὐτὸς νέος, αὐτὸ
πὺν μου συμβαίνει. Ὅτανε νὰ
πῶ κατὰ τὴ Λέλα, γιὰ νὰ τὸ
νοιώσω ἁμέσως νὰ ζωντανεύῃ
μέσα μου. Θαντάσαν ὅτι προ-
κτεῖ τὸς εἶπα πῶς ὅταν φέρνω
στὸ νοῦ μου πῶς μπορεῖ νὰ χω-
ριστοῦμε καμμιὰ φορὰ, κλαίω.
Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἔβαλα στὸ
νοῦ μου αὐτὴ τὴ σκέψι κι' ἔκλα-
ψα ἀληθινά! Ποτὲ δὲν θὰ ὑπο-

ραῖσα νὰ πιστεῦω ὅτι εἶνε τόσο
ἀπλό ζήτημα ἡ ἀγάπη.

— Μάλιστα μάλιστα τοῦ ἁ-
πάντησι. Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι
πὺν κρίνουν ἐπιφανειακά τὴ
ζωή, νομίζουν ὅτι στὸν ἐρωτὰ
λέμε ὅτι αἰσθανόμαστε. Ἐνῶ
ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς αἰσθανόμα-
στε ὅτι λέμε.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα ἑ-
κλείσα τὴν κουβέντα.

★
Πέρασαν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ
τε πὺν εἶπα αὐτὸ τὸ τελευταῖο
φιλοσοφικὸ ἀπόφθεγμα. Σ' αὐ-
τὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχα κει-
μιὰ καινούργια ἐπισκεψὶ τοῦ
Κοσμά. Δὲν μὲ χρειάστηκε ὡς
τιποτὰ τὸ παιδί. Ἀρὰ πῆγαινε
καλὰ ὡς τὴν τελευταία τριχὰ
τῆς κεφαλῆς του μέσα στὸ πέ-
λαγος τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας.
Ἦμουν πολὺ εὐχαριστημένος
πὺν εἶχα βοηθήσει ἕναν ἄνθρω-
πο νὰ γινῇ εὐτυχὴς καὶ νὰ συγ-
κινήθῃ ἡ ψυχὴ του ἀπ' ὅλα τὰ
εὐγενικά αἰσθήματα πὺν φέρ-
νει ἡ ἀγάπη.

Καὶ ἑσπνικά προκτεῖς καθὼς
διαβάζω τὴν ἐφημερίδα μου, τὰ
μάτια μου πέφτουν σὲ μιὰ εἰ-
δησεὺλα, παραπετμένη στὴν
τελευταία στήλη: «Ἀπόπειρα
αὐτοκτονίας διὰ λόγους αἰσθη-
ματικούς». Καὶ διαβάσω, λοι-
πόν ὅτι ὁ Κοσμάς Ψ. ἀρπάξε
ἕνα περιστροφὸ τὸ ἀκουμπῆσε
στὸ στήθος του καὶ διάταξε
πῶς γιὰ τὸν ἐγκατέλειψε
σκληρὰ ἡ φίλη του. Ἡ κατὰ-
στασι τοῦ ἦταν κρίσιμη.

Καὶ τρέχω στὴν κλινικὴ πὺν
τὸν εἶχαν. Ὁ καμμένος ὁ Κο-
σμάς ἦταν ζαλημένος στὸ
κρεβάτι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν
ὡρὸ κι' ἀδύνατο, τὸ βλέμμα
του μισοσβουμένο κι' ἀπελπι-
σμένο. Πῆγα κοντὰ του, καίσε-
ψα τὸ μέτωπό του. Ἐκαίει.

— Κοσμά, τοῦ λέω. Ἦ ἀνο-
σία ἦταν αὐτὴ παιδί μου;

— Μὲ ἀφῆσε! Ψιθυρίσε ὁ Κο-
σμάς σὲ τόνο πὺν μου σπάρ-
ξε τὴν καρδιά.

— Καλὰ, καὶ ἦταν ἀνάγκη ν'
αὐτοκτονήσῃ;

— Δὲν εἶχα τετοῖο σκοπὸ. Ἀλ-
λὰ γιὰ νὰ τὴ συγκινήσω, ὅταν
μου εἶπε πῶς ὅλα τελείωσαν
πῶς μεταξὺ μας, τῆς εἶπα: Λέ-
λα ἂν μ' ἀφίσης θὰ σκετῶθω.

Τὸ εἶπα ἔτσι, σὰν ἀπειλή, πὺν
δὲν θὰ τὴν πραγματοποιήσῃ
ποτέ. Ἐκείνη ἔδωσε ἀσυγκί-
νη. Καὶ τότε ἡ φοβερὴ κουβέν-
τα πὺν εἶπα, ἄρχισε νὰ δου-
λεύεται μέσα μου, νὰ καλλιερ-
γῇ καὶ νὰ φουντώνῃ. Ναι,
ἀρχισα νὰ αἰσθάνομαι τὴν ἁ-
νάγκη ν' αὐτοκτονήσω. Χω-
ρὶς νὰ καταλάβω πῶς πῆρα τὸ
περιστροφὸ καὶ τόβαλα στὸ
στήθος μου...

Ὁ Κοσμάς γύρισε τὸ κεφάλι
του, μὲ κύτταξε μὲ τὸ ἀπελπι-
σμένο, τὸ παραπονεμένο του
βλέμμα καὶ εἶπε αὐτὰ τὰ τε-
λευταία λόγια:

— Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία σου,
Ἰάσων! Αὐτὴ μ' ἔφαγε...

Καὶ ξεψύχησε...

★
Ἐφυγα ἀπὸ τὴν κλινικὴ πὺν
μελαγχόλησε καὶ εἶπε — ὅπως
μου εἶπε: — Ἀχ! γιὰ τὴν τε-
λειώση τόσο γρήγορα αὐτὸ τὸ
ὄνειρό μου...

Εἶται τῆς εἶπε. Καὶ τὴν ἴδια
νύχτα αὐτὸ τὸ ὄνειρο πὺν
σχεδίασε μὲ τὴν ἐμπνευσί τῆς
στιγμῆς, τὸ εἶδε στὸν ὕπνο του.

Ἦταν ἀπὸ τὰ βροδυολεπῆ ἑ-
κείνα ὄνειρα πὺν πρῶτα τὰ
σκέπτεσαι καὶ ὕστερα τὰ βλέ-
πεις, ὅπως π. χ. γίνεται μὲ κεί-
νους πὺν ἀγοράζουν λαχεία.

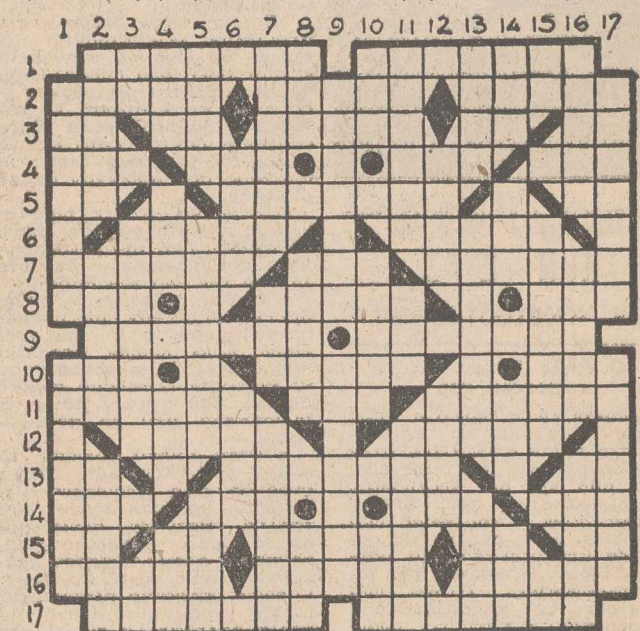
Κι' εἶται αἰνᾶ-αἰνᾶ, ἡμέρα μὲ
τὴν ἡμέρα ὁ Κοσμάς ἐρωτεύθη-
κε βαρεῖα τὴ Λέλα.

— Εἶνε περίεργο μου εἶπε ὁ
εὐγενικός αὐτὸς νέος, αὐτὸ
πὺν μου συμβαίνει. Ὅτανε νὰ
πῶ κατὰ τὴ Λέλα, γιὰ νὰ τὸ
νοιώσω ἁμέσως νὰ ζωντανεύῃ
μέσα μου. Θαντάσαν ὅτι προ-
κτεῖ τὸς εἶπα πῶς ὅταν φέρνω
στὸ νοῦ μου πῶς μπορεῖ νὰ χω-
ριστοῦμε καμμιὰ φορὰ, κλαίω.
Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἔβαλα στὸ
νοῦ μου αὐτὴ τὴ σκέψι κι' ἔκλα-
ψα ἀληθινά! Ποτὲ δὲν θὰ ὑπο-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 151

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Περιήγησι ἰταλικῆς πόλεως. — Κατοικίδιο πτηνῶ (καθ.).
- 2) Κάτοικος τῆς παρὰ τὸν Πόλον Εὐρωπαϊκῆς περιοχῆς. — Κάθε ἄλλο παρὰ μαλλιαρῆ. — Ἡ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Μ. Ἀσία.
- 3) Δηλώνει συγκατάθεσιν. — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.). — Προσότης στὴν κριτικὴ χρησιμοποιομένη πρὸς μέτρον. — Ἀνα-καταστροφὴ. — Δηλητήριον.
- 4) Σώθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴν καταστροφὴν. — Ἀληθινόν.

ΠΟΡΙΚὴ ἀντωνυμία. (πληθ.). — Σύμφωνον.

4) Σπουδὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἔργου. — Μία τῶν αἰσθη-σεων. — Ἀέθρον (ἀπ.). — Ἀρ-καίος θεός.

5) Ἐπαναλαμβανόμενον ἀπο-τελεῖ διημιουργία τοῦ Χιμλερ. — Καρκινώδης στράτηγος πὺν διέβη τὰς Ἀλπεῖς. — 15.

6) Χόρτος κατάλληλος γιὰ τροφὴ ζώων. — Χυμός.

7) Κατάστασις πὺν μιὰ καὶ τὴν ἐξασφάλισιν κανεῖς δὲν φοβάται τίς ἀρρώστειες. — Ἀνα-φορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ ἴδωτε.

8) Ὅχι. (ἑνικό ὅπως γρά-φεται). — Ἀθηναϊκὴ συνοικία. — Δεσποινίς.

9) Τὸ ὄνομα ἀνωτάτου θρη-σκευτικοῦ ἀρχόντος. — Δικαστή-ρια δευτέρου βιβλίου.

10) Προκτορεῖο εἰδήσεων. — Μεγάλη ἀρτηρία. — Συμπερα-σματικὸς σύνδεσμος.

11) Θεὸς τοῦ ἀνέμου. — Ἀκέ-ρα, ἀθάλα. — Ἐγράφε ἕνα ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια.

12) Κοσκινισμὸς (ἀρχ.). — Στεροῦνται θάρρους (οὐδ.).

13) Ἀρθρο. — Μεγάλες θο-λάσιες ἐκτάσεις. — Τῶ ὄντι, υἱοῖς.

14) Τραγουδῶ. — Νομισμα-τικὴ μονάδα ἀρχ. — Συμπλε-κτικός σύνδεσμος. — Ποταμός τῆς Β. Γαλλίας.

15) Νότα μουσικῆς. — Σύμφω-νον. — Ἐχουν φτερά, δὲν ἀνί-κουν ὅμως στὴν ἀεροπορία. — Μόριο πὺν χρησιμοποιοῦμε ὁρ-κισμοί. — Νότα μουσικῆς.

16) Κινητήριος δύναμις. — Ε-πίρρημα πὺν σημαίνει προσδιο-ρισμό. — Δὲν ἔχουν νὰ παρου-σιάζουν ἐλλείψεις.

17) Επιλήμων. — Μικρὴ ἐκ-κλήσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἀνεκάλυψε τὸ μικρόβιο

τῆς ἐλαιοσίας. — Ὁ Ἄδης, ἡ κόλασις.

- 2) Τὸ ἀντίθετον τῆς κορυ-φῆς. — Βοσκαι. — Τὰ βιβλία αὐ-τὰ κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὰ φύλλα τους.
- 3) Πρόθεσις (πρὸ φωνῆς). — Ἄγριο εἶδος ἀμερικανι-κοῦ βοδιού. — Σύμφωνον (δι-πλοῦν).
- 4) Σώθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴν καταστροφὴν. — Ἀληθινόν.

Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τῆς ἐνδομυῆς μόδας

Κοστούμια πὺν στοιχίζουν δισεκατομμύρια

ἐποχῆς, πὺν ἰσοδυναμοῦν μὲ πολλὰ δισεκατομμύρια σημερινῶν φράγκων.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ Λουδοβίκος 14ος δέχθηκε τὸν πρῶτον τοῦ Σάχη τῆς Περ-σίας. Ἡ ἀξία τοῦ κοστούμιου πὺν φορέσε μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν ὑπολογίσθηκε σὲ 12 ἑκατομμύρια φράγκων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ ἀργότερα, τὰ ἀνδρικά κοστούμια ἦσαν πολὺ χρωμα. Ἐνα καλὸ κοστὺμ ἐπρεπε νὰ ἔχη 8-10 χρώματα.

Οἱ διαφορὲς ἀποχρώσεις πὺν συνιθίζονταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἦσαν ὅχι λιγώτερες ἀπὸ 64. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶχαν διάσκεδαστικά ἢ μακάβρια ὀνόματα π. χ. «ὁ πῆλκος πὺν πεθαίνει» ὁ νεκρὸς πὺν φύλλου» κτλ.

Ἀλλ' οἱ μεγαλύτερες υπερβολὲς τῆς μόδας εἶνε κείνες πὺν κυριόρχησαν κατὰ τὴν περί-οδο τοῦ Διευθυντηρίου. Τὸ ροῦχο σχημάτιζε στὴν ἐπὶ τοῦ σώματος μιὰ καμπύρα, γιατί ἡ μόδα ἀπαίτουσε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες νὰ εἶνε... καμπυ-ρῶδες. Τὸ παντελόνι κομπανῶταν, ἔξ ἄλλου, στραβὰ στὸ γόνατο γιὰ νὰ φαῖνται τὰ πό-δια στραβά! Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ οἱ ροδῶ-σεις τῶν καλτσῶν ἦσαν λοξές. Ἡ γραβάτα ἦταν πελωρία καὶ ὁ φιάγκος τῆς ἀνέβαινε ὡς τὸ κάτω χεῖλος.

Τὸ ἱστανικὸ γιὰ τοὺς ἄνδρες τῆς ἐποχῆς σὺ-τῆς ἦταν νὰ φοροῦν γυαλὰ γιὰ νὰ φαῖνται μύαδες. Ὅλοι, ἔξ ἄλλου, ἄνδρες καὶ γυναί-κες, παρεπονόντο ὅτι ὑπέφεραν ἀπὸ ρευματι-σμούς.

Ἀλλ' ἡ μόδα συνήλθε γρήγορα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωφρενισμούς, γιὰ νὰ πῇ, ὅμως, ἔ-πειτα ἀπὸ μερικά χρόνια, σὲ ἄλλους.

Οἱ δανθῆδες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μπρούμ-μελ, θριάμβευσαν γιὰ ἕνα διάστημα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Μπρούμμελ, ὁ πρίγκηψ τοῦ Κάουιντε, γιὰ νὰ δώσῃ στὸ δέμα-τόν τὴν ἐπιθυμητὴ ἀπο-χρώσει, περνούσε ἀπὸ μιὰ σειρά σαλονίων, ὅπου τὸν περιέμενε στρατιά ὁ-λόκληρη ἀπὸ ὑπηρέτες, μὲ τίς πουδριέρες στὸ χέρι. Καθένας ἀπ' αὐ-τούς τὸν πουδριάζε. Ἐ-τσι, ὅταν ἐμφανίζονταν στὸν κόσμο, τὸν πουδρι-σμά του ἦταν φανερό καὶ ἔκανε ζωηρὸ ἐντύ-πωσι μετὰ ἐκείνων πὺν τὸν ἐβλεπαν.

Ἐνας ἄλλος, ὁ λόρ-δος Σπένσερ, εἶχε τὴν ἰ-διαιότητα νὰ ἐμφανισθῇ μὲ μίαν φορώσαν ἕνα-ζακέ, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔ-

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φρανκίσκου τοῦ 1ου π. χ., οἱ εὐγενεῖς τῆς αὐλῆς τοῦ Ἑσπᾶνιᾶν ἕνα κοστὺμ τὴν ἡμέρα καὶ ἀναφέρονται παραδείγματα πριγκηπῶν ἢ δουκῶν πὺν ἐμφανίστηκαν μὲ πενήντα ἢ ἑξήντα καινούργια κοστούμια μέσα σ' ἕνα μόνον ἡμέρα.

Οἱ αὐλικοὶ τοῦ Λουδοβίκου 13ου θεώ-ροῦσαν ἀνάριστο, ἔξ ἄλλου, νὰ μὴν ἀλλά-ζουν 8 ἢ 10 φορές τὴν ἡμέρα τίς δαντέλλες τοῦ περιλαμίου τῶν.

Πρῆπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καθεμιά ἀπ' αὐτὲς τίς δαντέλλες ἀξίσε

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πώς διασκέδαζαν οι λόγιοι
ΣΙΣ ΟΧΘΕΙΣ ΤΟΥ ΙΛΙΣΣΟΥ

Η Βραδυνή καλοκαιρινή ζωή της Παλαιάς Αθήνας από το 1875 μέχρι σνεδόν του 1900 περνούσε, κυρίως, γύρω από τα θερινά θέατρα του Ιλίσσου, κοντά στους Στύλους του Ολυμπίου Διός.

Η ρωμαντική αυτή περιοχή, στα χρόνια που ήταν τελείως ερημική, υννήθηκε (1865) από τον Αχιλλέα Παράσκο:

«Ω! νά τ' Αντρον τών Νυμφών
νά και τ' μονοπάτι
όπου εκείνη μία φορά
μυζή μου έπεσάτε!»

*Υστερα, όμως, μετά το 1870, άρχισε νά παίζουν ζωή και κίνησι, γιατί μετά το πρώτο πρόχειρο θεατρικό που διέκοψε την ποιτική γαλήνη του Αντρον τών Νυμφών, έγιναν και άλλα δυο θέατρα: το ένα μέσα στον συνεχόμενο με το Αντρον τών Νυμφών κήπο των Ιλισίων Μουσών και το άλλο στον τότε κήπο Χατζηδημητρίου, που ονομάστηκε «Απολλων».

Ός την εποχή εκείνη ο φωτισμός της Παλαιάς Αθήνας με γκάζι περιοριζόταν στις κεντρικότερες συνοικίες, ενώ οι άλλες φωτιζόντο ακόμα με πετρέλαιο! Από το 1873 και πέρα ο φωτισμός με γκάζι έπεκτάθηκε και στις απόμακρες συνοικίες, αλλά ο δρόμος τών παρλιόσιων θεάτρων έμενε αβώτιστος μέχρι το 1878, όποτε ο τότε δήμαρχος Αθηναίων Κυριακός αποφάσισε νά τόν φωτίσει. Έβαλε δώδεκα δημοτικά φανάρια και το γεγονός αυτό χαιρέτιστηκε με μεγάλη γορά ιδίως απ' τους θιασάρχες που κάθε μέρα έβαζαν στο πρόγραμμά τους με κεφαλαία: «Τό θέατρον φωτίζεται δι' αερίωφωτος» — αδιάφορο αν στο εσωτερικό του θεάτρου έχορησιμοποιούντο ως βοηθητικές και λάμπες του πετρελαίου.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

Η κωμωδία δεν άρεσε κι' ο Τριαντάφυλλος έγραψε στο «Ραμπανά»: «... Καί τόν όντι. Ηεϊώθη-μεν μετ' όλίνον νά ίδωμεν τά πανταλόνια του κ. Κυριακού έφ' ών, δι' καλού τηλεσκοπίου διεκρίνοντο ένδοξα ίχνη υιοσφύλου διαβάσεως στρατιάς και άποξηρανθείσης Κωπαίδος!»

Τήν άλλη μέρα, έξω φρενών ο Κυριακός, συνάντησε τόν Τριαντάφυλλο σ' ένα έστιατόριο πούτωναε και τού φώναξε: — Έσύ, μωρέ Κλεάνθη, τάχαφες αυτά; — Μάλιστα, απάντησε άτάραχος ο Τριαντάφυλλος.

— Τό τηλεσκόπιό σου, είπε τότε ο Κυριακός δεν ήταν καλός και γι' αυτό δεν έβλεπες καλά. Τά πανταλόνια σου όμως ήταν καθαρά. Καί... νά τα!

Καί γαρίς νά γάση καθόλου καιρό, ο κωμικός ήρραπίσε υπέβαλε τόν Τριαντάφυλλο σέ άναγκαστική επίτοπιο αλτοφία υπό τούς γέλωτας και τά χειροκροτήματα όλων τών θεατάν πελατών τού έστιατορίου. Καί ύστερα έβινε γαρίς πούσθεσεν τίποτε άλλο.

Δ. ΓΑΤ.—

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τί προβλέπει η κ. Μπρέντερ-Χόλμς

Ο αριθμός τών γυναικών που «έπιστρατεύθηκαν» το 1914 για νοσοκομεία, γραφεία, μουσικές υπηρεσίες κλπ., ήταν άσημαντος. Στο δεύτερο όμως πόλεμο, έφτασε σέ σημαντικό ποσοστό η γυναικεία συμβολή στην πολεμική προσπάθεια, υποχρεωτική ή έθελοντική: 10% στη Γαλλία, 15-20% στη Γερμανία και στίς Ήνωμ. Πολιτείες, περισσότερο από 20% στη Ρωσία, 25% στη Μεγ. Βρεταννία.

Οι στρατιωτίνες αυτές δεν ανέλαβαν ένοπλο ύπηρεσία, παρά μόνο στη Σοβιετική Ρωσία. Υπήρχαν στίς Άνατολικό μέτωπο πολυάριθμες Ρωσίδες άουρματίτριες ή οδηγόι αυτοκινήτων και τάγκς. Άλλες πολέμησαν στην πρώτη γραμμή. Πολλές αιχμαλωτίσθηκαν απ' τούς Γερμανούς που τούς φέρθηκαν με την ίδια σαδιστική σκληρότητα όπως και στίους άλλους Ρώσους αιχμαλώτους. Μετά την κατάρρευση τού Ράιχ, πήραν τή «ρεβάνς» τους, λαμβάνοντας μέρος στίς ρωσικά στρατεύματα κατοχής.

Αν γίνη δε ο τρίτος πόλεμος — ή έγκληματική αυτή παραφροσύνη, που απειλεί τήν υφήλιο — θ' αυξηθούν ακόμη περισσότερο οι στρατιωτίνες.

Η κ. Μπρέντερ-Χόλμς πρόεδρος τής «Αμερικανικής Γυναικείας Ένώσεως Έλευσένων Έπαγγελματιών», δήλωσε τελευταίως, σέ μία συνεδρίαση τού διοικητικού Συμβουλίου τής ενώσεως αύτης ότι σ' ένα προσεχή πόλεμο κάθε άντρας και κάθε γυναίκα θ' έπιστρατευθή αυτομάτως είτε ως τεχνικός ή ειδικευμένος έργάτης, είτε ως πολεμικός. Γιατί ο πόλεμος αυτός θ' είναι ολοκληρωτικός, συνεπώς θ' απαιτή τήν ολοκληρωτική συμμετοχή τού πληθυσμού, άνδρικού και γυναικείου.

Δεδομένου δε ότι η αναλογία τών τεχνικών και τών ειδικευμένων εργατών στίς δυο φύλα είναι έπτά άντρες πρós μία γυναίκα, υπάρχει ή πιθανότητα νά έπιστρατευθούν και νά σταλούν στίς μέτωπο πολύ περισσότερες γυναικες παρά άντρες, γιατί οι τελευταίοι θ' είναι απαραίτητοι στίς εργοστασία, στίους σιδηροδρόμους κ.λπ.

Η κ. Μπρέντερ-Χόλμς ανέφερε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Σ' ένα οικοδομικό τετράγωνο μίας συνοικίας μισοεργατικής και μισοαστικής τής Ν. Υόρκης κατοικούν περί τή 1.000 άτομα. Υπάρχουν μετξύ τους 250 περίπου άντρες κι' άλλες τόσες γυναίκες 18-70 ετών. Οι υπόλοιποι, 500, είναι παιδιά και νερόι. Απ' τούς 250 άντρες, οι 140 έχουν επάγγελμα «απαραίτητο γιά τή διατήρηση τής εθνικής δράσεως», είναι δηλαδή σιδηροδρομικοί ή υπάλληλοι, αστυνομικοί πυροσβέστες, έργατες και μηχανικοί πολεμικών εργοστασίων, κ.λπ.). Επαμένως, μπορεί νά έπιστρατευθούν μόνον 110 άντρες κι' απ' αυτούς 25 οι 20 είναι άρρωστοι ή άνάπηροι.

Απ' τίς 250 γυναίκες οι 30 περίπου έχουν κάποιο χρονία άρρώστεια ή άναπηρία, που τίς καθιστά άνικανες γιά στρατιωτική ύπηρεσία. Άλλες 40 είναι έγκυοι ή θηλάζουν τόν μωρό τους. Άπομένουν λοιπόν 180, κι' απ' αυτές μόνον οι 30 έχουν ένα επάγγελμα «πρώτης ανάγκης». Μπορούν συνεπώς νά έπιστρατευθούν 150 γυναίκες, χωρίς εύτο νά προκαλήσιν σοβαρές διασφαρές τής κοινωνικής ζωής. Οι σύζυγοι τους θ' τρώνε τότε σέ καντίνες τών εργοστασίων ή τών γραφείων, τά δε παιδιά τους θ' παραδίδουν σέ ειδικά ίδρύματα.

Στό τέλος τίς εκθέσεως τής, η κ. Μπρέντερ-Χόλμς συνέσπεσε στίς Άμερικανίδες νά μάθουν επεινόντως έπαγγέλματα απαραίτητα σέ περιπτώσεις πολέμου. Άλλοιώς, στίον προσεχή πόλεμο, έά υπάσχουν τρεις στρατιωτίνες γιά κάθε δυο στρατιώτες!

Δέν μπορεί ωστόσο νά μη σκεφθή κανείς όπτι, στίην εποχή τής άτομικής βόμβας τών αεροπλάνων χωρίς πιλότο και τού μικροβιακού πολέμου ή ζωή εκείνων που θ' μείνουν στίς μετόπιθεν, θ' είναι άσυνκρίτως πιο επικίνδυνη απ' τών πολεμιστών τής πρώτης γραμμής!

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ και ή ζωή μας

Αν ό ήλιος γινόταν ξαφνικά μπλε

Σκεφθήτε γιά μία στιγμή ότι ή σελήνη αλλάξει όριστικά χρώμα κι' από άουρουλέυκη γίνεται κατακόκκινη. Πιστεύετε πως θ' εξακολουθήσει τότε νά έμπνέη έρωτικές όνειροπολήσεις και νοσταλγίες;

Η γορά τής ζωής θ' άνε τόν ίδιο έντονη αν ό ήλιος γίνη μπλε ή πρασινωπός: Οι έρωτευμένοι θ' αλαγταρούν τά χείλη τής διαλεχτής τους αν τόν έλκυστικό χρώμα τους μεταβληθή σέ πράσινο ή άσπρο: Είναι δυνατόν νά φάμε με δρεξί ένα υπιπέτεκι μωβ ή ένα γκρίζο πουρέ πατάτας;

Αυτά τά λίγα παραδείγματα δείχνουν ότι τό χρώμα παίζει μεγάλο ρόλο στίην άξία και τή χρησιμότητα τού κάθε πράγματος. Όταν ό Θεός έπλάσε τόν κόσμο δημιούργησε γιά τά πλάσματά του μιά θαυμαστή άρμονία χρωμάτων σάν άφθαστος καλλιτέχνης. Κι' έδωσε στίς κάθε τι τό χρώμα που έπρεπε νά έχη.

Τό παρακάτω πείραμα αποδεικνύει πόσο μάς επηρεάζουν τά χρώματα στίην έκτίμησι τού βάρους: Παιχνετέ δυο κύβους πέτρινους. Ίσου βάρους. Ο ένας είναι νεμάτος, ο δε άλλος κούφιος εσωτερικάς κι' έπομένως μεγαλύτερος σέ όγκο. Αν τούς άνασκεψώτε ένα-ένα, ο δεύτερος θ' σας φανή ελαφρότερος απ' τόν πρώτο ακριβώς επειδή είναι μεγαλύτερος. Τήν ίδια λοιπόν ψευδαίσθηση υποφέρει νά δημιουργήσετε αν βάψετε και τούς δυο άσπρους. Επειδή τό άσπρο χρώμα μεγαλώνει φαινομενικά τόν όγκο τους δοκιμάζετε τήν έντύπωσι πως έγιναν ελαφρότεροι. Απεναντίας αν τούς βάψετε μαύρους θ' σας φανούν βαρύτεροι.

Κι' ένα άλλο πείραμα: Βάψετε δυο τελείως όμοιους κύβους, τόν ένα κόκκινο και τόν άλλο υπλέ. Τούς θρομαίστε στίην ίδια θερμοκρασία. Ο πρώτος θ' σας φανή τότε πολύ θερμότερος κι' ελαφρότερος απ' τόν δεύτερο.

Καί στίς δυο αυτές περιπτώσεις, μάς επηρεάζουν τό χρώμα που έχουν υπά ικανότητα υποβολής κι' έπομένως μάς ποικιλούν ψυχολογικά και φυσιολογικές μεταβολές που αλλοιώνουν τίς έντυπώσεις τών αισθήσεών μας.

Στό έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος

Αρχίζει τό περίφημο περιπετειώδες και καταπληκτικής πλοκής άριστοεργηματικό μυθιστόρημα τού διασημού Άγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΛΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΙΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Είνε ή τρομακτική ιστορία τής ζωής ενός παράξενου γιατρού-διολόγου που δημιουργεί σ' ένα έρημικό νησί τού Ειρηνικού Ωκεανού μιά έφιαλτική άποικία τεράτων, μεταμορφώνοντας με έκπληκτικές έγχειρήσεις διάφορα άγρια θηρία σέ ανθρώπους!

Συγκλονιστικές σκηνές φόβικης και τρομού. Αίματηρές συγκρούσεις με τά τεράτα. Άλυσμοντες συνταρακτικές περιπέτειες που κρατούν σέ άγόνια τόν άνογνώστη από τήν άρχή ως τό τέλος.

Απ' τά χρώματα τού ήλιακού φάσματος τό κόκκινο τό πορτοκαλί και τό κίτρινο είναι «θερμά» και διεγερτικά ενώ τό πράσινο τό υπλέ και τό ιώδες είναι «ψυχρά» και κατευναστικά. Οι κάτοικοι τών τροπικών χωρών έξουν έκ πείρας αύτή τή διαφορά και βάφουν υπλέ ή πράσινο τό εσωτερικό τών σπιτιών τους. Τά χρώματα αυτά δημιουργούν μιά άτυμόσφαιρα λιγότερο ζεστή κι' έξουδετερώνουν έν μέρος τή διεγερτική ένέργεια τών ήλιακών ακτίνων.

Αντιθέτως στίς βόρειες χώρες (Σουηδία Νορβηγία Φινλανδία, Ολλανδία, Δανία) οι κάτοικοι αναζητούν τά ζωρά χρώματα στίς σούγες και στίς σπύια τους: κόκκινο κί-τοίνο και άσπρο.

Ολ' αυτά δέν ανταποκρίνονται άπλώς και μόνον σέ αισθητικά νούστα και προτιμήσεις αλλά σέ ψυχολογικές και φυσιολογικές άνάγκες. Άλλοτε δηλαδή υρειάζεται νά έλαττωθή ό δυναμισμός πνεύματος και σώματος κι' άλλοτε ν' αυξηθή.

Έχει παρασηπνηθή έξ άλλου ότι οι παθολογικές καταστάσεις τού όργανισμού έκδηλώνονται με μιά αλλοίωσι τού συνησμένου χρώματος τού δέρματος. Κάθε άσρώστεια έχει τή δική τής «άπόνουσή». Πάντως σέ περίπτωση άσθενείας νάνε-ται τό κοκκινωπό χρώμα (σύμβολο ζωτικού δυναμισμού). Τό αίμα παίρνει μιά άπόγνωση που γίνεται διαρκώς σκουρότερη και κλίνει πρός τό «ψυχρό» χρώμα. Αν παρατηρήσετε λοιπόν μιά τέτοια μεταβολή στίς πρόσωπό σας πρέπει νά συμβουλευθήτε επεινόντως τόν γιατρό σας. Κι' αν νοιείσθε νά υπήτε στί νοσοκομείο θ' προσέξετε τότε ότι όλοι οι θάλαμοι και οι διάδρομοι νοσοκομείων και κλινικών είναι βαμμένοι με πολύ άνοιγτό χρώμα, όνι μόνο γιά καθαριότητα αλλά και γιά ψυχολογικούς λόγους γιά τήν σύ-ξησθί δηλαδή τού δυναμισμού τών άσρώστων. Θά σας άρεσε νά περάσετε μιά άσρώστεια σας μέσα σ' ένα δωμάτιο με πολύ σκούρους τοί-νους; Ασφαλώς όχι!

Η κάθε ηλικία έχει τό χρώμα που τής ταιριάζουν περισσότερο. Τό ίδιο υπορρώμε νά πούμε γιά κάθε σωματική ή ψυχική κατάσταση. Τα παιδιά έχουν άνάγκη νά ζούν τοιγυρισμένα από ζωρά χρώματα. Ποιά υπέρα θ' σκεπτόταν ποτέ νά ντύσει στίς μαύρα τό παιδί τής; Οι νερόι απεναντίας έχουν τάσι πρός τά σκούρα χρώματα. Η έκλογή αυτή δέν είναι μόνο ψυχολογική αλλά ανταποκρίνεται σέ μιά φυσιολογική άνάγκη: ν' ανασχωνοθή ή όργανισμός τών νεόρων με τήν άπορρόφηση όλων τών ακτινοβολιών (γιάτί τά σκούρα χρώματα άπορροφούν τίς φωτεινές ακτίνες ενώ τά άνοιγτά τίς άντανανκλούν). Τά παιδιά κι' οι νεοί, που δέν νοιείζονται ν' άπορροφήσουν πολλές ακτινοβολίες άναζητούν τά ζωρά χρώματα, γιάτί ταιριάζουν με τό δυναμισμό τους. Ένας νέος γλαυός και μαυροπνύ-νος δέν μπορεί παρά νάνε «πρώρος» νέρος σωματικά και ψυχικά.

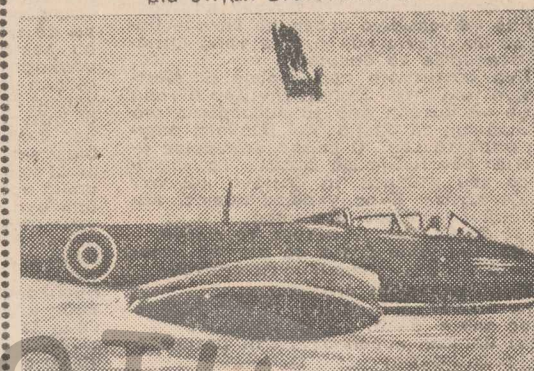
Όστόσο στίην έκλογή ενός χρώματος, δέν πρέπει νά μάς όδηγεί μόνον ή αισθητική αλλά και ό σκοπός που επιδιώκουμε. Ποιός βάβ-φει π. γ. κατακόκκινους τούς τοί-γους τού δωματίου ενός τσαλλού; Μπορεί νάνε πίο «φαιδρό» αυτό τό χρώμα, αλλά έχει διεγερτική επί-δρασι στίς τσαγαμένα ήδη νεύρα τού ψυχοπαθούς.

Γενικάς κάθε κλονισμός τής ψυ-χο-φυσικής ίσορροπίας ενός άν-θρώπου υποεί ν' άντιστοιχισθή με τήν κατάλληλη έκλογή τού χρώμα-τος τού περιβάλλοντός του. Τά χρώματα μάς ώφελούν ή μάς βλά-πτουν μάς κάνουν εύτυχισμένους ή δυστυχισμένους.

Ο ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΕΡΓΚΕΝ ΚΑΙ Ο «ΤΣΑΡΛΥ» ΤΟΥ

Τριάντα έκατομμύρια Άμερικανών διασκεδάζουν ακούνοντας κάθε Κυριακή απόγευμα από τό ρα-διόφωνο τόν διάσημο έγγαστριμμένο Έντγκαρ Μπέργκεν, νά εκτελή διάφορα σκέτα με τήν βοή-θεια τής εξυπνοτάτης κούκλας του. Στήν εικόνα μας, ο διάσημος Άμερικανός προσφέρει στίον κα-τάπληκτο «Τσάρλυ» ένα μάτσο... δολάρια σέ μιά στιγμή ένθουσιασμού.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ

Συνήθως οι πιλότοι, τών αεροπλάνων σκοτώνον-ται γιάτί δέν προφταίνουν νά πηδήσουν με τό άεζιπτικό τους. Στό έξής όμως δέν έά συμβεί-νη αύτό γιάτί — όπως και σέ προηγούμενο τεύ-χος έγράψαμε — Άγγλοι μηχανικοί κατασκεύα-σαν ένα νέο καθίσμα γιά τούς πιλότους που έχει στή βάση τού λίγη ποσότητα έκρηκτικής ύλης. Με τήν απλή πίεσι ενός κουμπιού τό καθίσμα και ο πιλότος, θ' τινάζονται έξω από τό αεροπλάνο ό-πως βλέπετε στή φωτογραφία μας.

ΕΝΑΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΑΓΚΙΣΤΡΩΜΕΝΟΣ Ι

Έξω και λίγες ημέρες μιά γαλλική έπιστημονική άποστολή έκανε ένα μεγάλο θαλάσσιο ταξίδι γιά νά πλουτίσει τίς συλλογές τών μουσειών με διά-φορα ψάρια και θαλάσσια τέρατα. Μιά δε από τίς έπιτυχίες τής ήταν τό ψάρεμα ενός καρχαρία με όγκιστρι!

Φθινοπωρο... ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Η τεχνητή άνοιξη

Στη δενδροστοικία του συνοικιστικού δρόμου το φθινοπωρινό σούρουπο έπεφτε βαρύ σα μολυβένια πάχνη. Μία γρηλά ζητιάνα άνηφοριζε το δρομάκι.

Ένα αυτοκίνητο προχωρούσε μ' ελαττωμένη ταχύτητα. Έκείνη την ώρα η γρηλά έκανε να κατέβη από το πεζοδρόμιο για να διασχίσει το δρόμο και βρέθηκε ακριβώς μπροστά του. Ο σωφός φρενάρισε άποτομα δέν πρόφτασε όμως. Το δεξιο φτερό του χτύπησε τη ζητιάνα και την έριξε κάτω. Ένας γκρίζος κύριος, καλοντυμένος πήδησε από μέσα.

— Τι συμβαίνει;... ρώτησε το σωφός.

— Νά, μία γρηλά έπεσε σα στραβή μπροστά στο αμάξι... μουρμούρισε εκείνος.

— Βοήθησε να τη σηκώσουμε...

Την πιάσαν, ό ένας από το ένα χέρι ό άλλος από τ' άλλο, και τη σηκώσανε.

— Τι έπαθες κυρούλα;... τη ρώτησε ό σωφός. Χτύπησε;

— Όχι παιδιά μου...

— Πονάς πουθενά;

— Όχι κύριε... Μήν ανησυχείτε... Δεν έχω τίποτα... μόνο πού τρώμαξα...

Ο κύριος έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτονόμισμα και της τάβαλε στο χέρι.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε... του είπε εκείνη συγκινημένη. Ο Θεός να σας χαρίζη εύτυχία...

Την κτύπησε καλά ό κύριος. Αυτή ή τρεμολιάδικη γεροντική φωνή πούλεγε μ' επαγγελματική μονοτονία τα λόγια της ζητιανιάς σαν κάτι να του θύμιζε... Την πλσίασε περισσότερο, και, στο τελευταίο χτύπηό φως του δειλινού πούσθεσε κτύπησε τα χαρακτηριστικά της με προσοχή.

Σαφνικά σαν κάτι να βυκλήθηκε, φώναζε: — Μαρίνα!...

Η γρηλά, ακούγοντας τ' όνομά της, σκίρπησε. Τώρα κι' αυτήνης ή θυμολι, στο άκουσμα της φωνής που άνοιξε σαν αύλαία κι' άφισε να βγη τ' όνομά του:

— Γιώργο!...

— Είσαι ού!... Αλήθεια;...

— Έγώ, Γιώργο...

Πλήρως ό κύριος το σωφός πού τους κτύπησε και τους δύο περίεργος, κι' έβγαλε ύστερα από την τσέπη του ένα κλειδί.

Άνοιξε την εζώπορτα του οπιτιού πού βρισκότανε μπροστά του και πιδανόντας την άπ' το υπράτοσ άπαλά τρυφερά, της ψιθύρισε:

— Έλα, Μαρίνα... Πάμε μέσα...

Τόν άκολούθησε σα μαγνητισμένη από τη φωνή του πού ανάδελυζε δροσική από το παρελθόν... Μπήκανε μέσα σ' ένα κομψό κώλ' ό κύριος έκλεισε την εζώπορτα. Την έμπασε μέσα σε μία τραπέζια, και της είπε δείχνοντάς της μία πολυθρόνα:

— Κάτσε, Μαρίνα...

— Περπατώ τόσα χρόνια, Γιώργο, στους δρόμους!...

— Τι να σου προσφέρω;...

Της έδωσε άνοιχτό ένα κουτί με σοκολατάκια. Η γρηλά έβαλε δυό - τρία στο στόμα της με βουλιμία.

— Μήπως θές τίποτ' άλλο; τη ρώτησε.

Δίτασε λίγο ν' άπαντήσει ή γρηλά, πούπεσε άπάνω τους άπληστα...

— Καύμένη μου Μαρίνα... μουρμούρισε βουρκωμένος ό κύριος.

— Άμα έφαγε άρκετά εκείνη, σταμάτησε ντροπιασμένη...

— Δέ θές τίποτ' άλλο;... τη ρώτησε, ενώ καθότανε δίπλα της.

— Όχι, ευχαριστώ... Άρκετά...

Σαφνικά της έπιασε τα χέρια μέσ' στα δυό δικά του.

— Πέσου, πώς έφτασες ως εδώ, Μαρίνα;... Τι μεσολάβησε από... από τότε;

Χορτασμένη ξεκουρασμένη, προστατευμένη από το νερόσινο του δρόμου ή γρηλά ζητιάνα μπόρεσε να γυρίση για λίγο στο παρελθόν με τη θυμολι...

— Έκλεισε λοιπόν τα μάτια της, σαν να την ένοχλούσε το παρόντος το καυτερό φως, και πλανήθηκε στο παρελθόντος το άπαλό ήμιφως:

— Από τότε πού μ' αγαπούσες, Γιώργο, δέ μεσολάβησε πολλά πράματα μ' ενδιαφέρον - κι' άς περάσανε τόσο θαραεία χρόνια...

— Όταν με θαραέθηκες και μ' άφισες - με συγκυρείς; δέ στο λέω με καμμία μωμφή... αλλά, μόνο για να ταχτοποιήσω χρονολογικά τα γεγονότα...

— Όταν μ' άφισες, λοιπόν δέν είχα τίποτε πια να περιμένω στη ζωή...

— Ήμουν καώς ζώεις, φτωχιά, δέν είχα να προσφέρω κα' ό ήθελό μ' ένα σύζυγο, δέ μπόρεσα λοιπόν να παντρευτώ...

Μοιρσία άναγκαστικά ν' άκουμπώ άπάνω στην άμφιθολη προστασία ενός έραστή...

— Κι' έκείνος όμως μ' άφισε σε λίγο, μ' ένα παιδί στην άγκαλιά μου...

— Ύστερα ήρθε ένας άλλος, κι' άλλος... Κάποις μέρα στη διάρκεια ενός πολύ σκληρού χειμώνα, το παιδί πέθανε μέσ' στην ξεπαγιασμένη άγκαλιά μου...

Ζήτησα τότε το θάνατο μέσα από ένα μπουκαλάκι ήλθιο. Είχα την τραγική άτυχία να με σώσουν...

— Από τότε, μία κι' ό θάνατος μ' είχε άρνηθή, προσπάθησα με κάθε τρόπο να ζω δουλεύοντας...

— Έγινε ήθοποιός σ' επαρχιακά μπουλουκία ταξιδιάρης στους συνοικιστικούς κινηματογράφους μωδιότατα... Πουθενά δέ μπόρεσα να κατασταλάξω...

Δέν είχα κενάνα ταλέντο, κανένα, έκτός από το να σ' αγαπώ...

— Κι' έτσι από πέσιμο σε πέσιμο, από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι κατάντησα ζητιάνα στους δρόμους...

— Από κεί κι' από τη φθινοπωρινή βροχή με περιμάζεψες σήμερα, παλιέ μου αγαπημένε...

— Ο άντρας την κτύπησε σκοτεινός αμύλητος. Τα μάτια του ήσαν δακρυομένοα...

— Είπατε έγωιστές έμεις οι άντρες συχνά... της είπε σα να μονολογούσε. Και πολλές φορές, από έπιπολιότητα μπορούμε να κάνουμε κι' ένα έγκλημα...

Μαλακά, άκούμπησε το χέρι της άπάνω στο δικό του.

— Δέ σε κατηγορώ, Γιώργο...

— Κατηγορώ έγώ τόν εαυτό μου!... της άπάντησε άναστατωμένος.

— Τι σημασία έχει αυτό πιά;... του ψιθύρισε με μία τρυφερή μελαγχολία. Η ζωή μας πέρασε...

Σηκώθηκε ο γκρίζος κύριος, κι' έκανε μερικές βολτες μέσ' στο δωμάτιο. Σαφνικά στάθηκε μπροστά στη γρηλά.

— Άκουσε, Μαρίνα... της είπε. 'Από τότε, ή ζωή μου δέν άλλοξε πολύ... Μόνο τα γκρίζα μου μαλλιά και το βάρος των ετών προστεθήκανε σ' έμένα κι' έλειψε ή έγωιστική έπιπολιότητα της νεότητος...

Δέ δημιουργήσα καμμία υποχρέωση, νυναικά, παιδιά. Είμαι μόνος μου, στο σπιτι αύτό και στη ζωή... Θες να μοιραστής τη μοναξιά μου;...

Αναφύλλητά την πνίξανε... Δέν κατάρφερε παρά να ψιθυρίση τ' όνομά του, ενώ του φίλαγε τα χέρια...

— Έκείνος της χείδεψε, τ' άσπρα μαλλιά: — Δέν είμαι πιά σε θέση να σου προσφέρω τόν έρωτα, της είπε και δέν είσαι και σ' καυμενούλα, δέ έσοι να δέν δεχτή...

— Όμως, μπορώ να σου δώσω κάτι πιο διαρκές και πιο μεγάλο: Τη στοργή...

— Γιώργο!... Σ' ευχαριστώ...

— Έξω συνεκίζονταν το φιλόδοξο του φθινοπώρου. Μα μέσα στο κλειστό δωμάτιο, δυό γέροντες είχανε καταφέρει με τη βοήθεια του παρελθόντος να δημιουργήσουν την αταπάτη μιας τεχνητής άνοιξης...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό «ήλεκτρικό μάτι» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ

Μιά νέα έφαρμογή της (ήλεκτρονικής)

Μιά νέα έπιστήμη, ή «ήλεκτρονική» λέει άλλάξει ρίζικά την όφι της αμερικανικής ζωής. Σ' αυτήν όφειλεται π. χ. ή συσκευή πού ψήνει το κρέας ή τα γλυκίσματα σε μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς φωτιά. Έπίσης τό «ήλεκτρικό μάτι» πού μπορεί ν' αντικαταστήσει τους σωφός στο βολάν των αυτοκινήτων, ή τό «ράνταρ για τυν-φλούς», πού άκρυστεύει και καταργεί τό μαστούρι αυτών των δυστυχισμένων...

Τώρα λοιπόν άναγγέλλεται άπ' την Αμερική μία άκομη άπροσδόκητη έφαρμογή της «ήλεκτρονικής».

Στα μεγάλα εργαστήρια της εταιρίας «Τζένεραλ Έλεκτρικ», στο Σενέκτεντ, συνδελαν καθμερινώς άρκετές συγκρούσεις... όχι αυτοκινήτων άλλα ανθρώπων! Καθώς οι μηχανικοί κι' οι έπιστήμονες έθγαιναν άπ' το γραφείο τους ή έφταναν στη διασταύρωση δυό διαδρόμων βιαστικοί, άλλα κι' άπορορημένοι άπ' τις σκέψεις τους, έπεφταν πάνω σε άλλους συναδέλφους των έπίσης άπρόσεκτους.

Γι' αυτό λοιπόν, οι ειδικοί σκέφθηκαν να κανονίσουν την κυκλοφορία στους διαδρόμους των εργαστηρίων, μ' ένα αυτόματο και φωτεινό σύστημα έλέγχου.

Η έπινοή πού βασίσθηκε στην ίδια αρχή με την όποια λειτουργούσαν κατά τόν πόλεμο τα αντίεραπορικά βλήματα - πυραύλοι. Στα βλήματα αυτά, ό συνθισμένος έπικροσθητή των οδίων είχε αντικατασταθή μ' ένα μικροσκοπικό ράνταρ πού «έβλεπε» τό έκθρικό άεροπλάνο, μετρούσε αυτομάτως την άπόστασι και προκαλούσε την έκρηξη τη στιγμή πού είχε γίνει έλαχίστη ή άπόστασις αυτή.

Τώρα λοιπόν οι τεχνικοί της «Τζένεραλ Έλεκτρικ» μεταχειρίσθηκαν τό ίδιο σύστημα, άλλα για τελείως διαφορετικό σκοπό. Έμπρθε άπ' τις πόρτες και κατά πλατός των διαδρόμων των εργαστηρίων σκαμπίζονται άόρτοι «φραγμοί» από υπερδραχέα κύματα πού ράνταρ, τα όποια προκαλούν τό άνομα πράσινο ή κόκκινο φώτων - σαν τα σημάτια της Τροχίας που τοποθετούνται στα κεντρικά σταυροδρόμια των μεγαλουπόλεων. Βγαίνοντας λοιπόν ένας έπιστήμων άπ' το γραφείο του άντικρύζει ένα κόκκινο φως πού τόν προειδοποιεί ότι κάποιος πλησιάζει άπ' τό διάδρομο, ή άπεναντίας ένα πράσινο πού τόν πληροφορεί ότι ό δρόμος είναι έλεύθερος κι' ότι δέν υπάρχει κίνδυνος συγκρούσεως.

Δέν πρέπει να κάνουμε σφάλμα του «ήλεκτρικού μπιού» ή το ράνταρ. Είναι και τα δυό ήλεκτρονικές έφαρμογές. Άλλα το δεύτερο συλλαμβάνει μόνο τα ήλεκτρικά κύματα ενώ το πρώτο «έβλεπει» τό φως. Μάλιστα, το ήλεκτρικό μάτι βλέπει και άκτινές άόρατες στο άνθρωπινο όπας π. χ. τις «υπερύθρες» πού έκπέμπονται από ζωντανά όνματα ή από άλλες πηγές θερμότητας. Με μία τέτοια συσκευή, πού έφευρέθηκε προσφάτως, είναι δυνατόν ν' ανακαλυφθή ένα τάνκς, κρυμμένο μέσα σ' ένα δάσος, άπ' τη θειοτότητα πού άκτινολοεί τό μύτερό του έστω και σταμμένη προ πολλού.

Η τελευταία έπιτυχία του ήλεκτρικού ματιού είναι ή έπιβλεψι των ύπνοβατών. Τα όνματα της παράξενης αυτής νευρικής πεθήσεως συνθιβίζουν, ως γνωστόν, να κάνουν στον ύπνο τους άκούσιους κι' αυτόμτους περιπάτους. Βαδίζουν τότε πάνω στα κερμυδία, στις κορνίζες της προσώψεως των κτιρίων, κ.λ.π., χωρίς να χάνουν ποτέ την ίσορροπία τους. Άν έυπνήσουν όμως άπότομα, τη στιγμή εκείνη, μπορεί να νκρεμισθούν και να σκοτωθούν.

Ολ' αυτά λοιπόν άποφεύγονται με τό «φύλακα των ύπνοβατών». Πρόκειται για ένα σύστημα υπερύθρων άκτινων και ήλεκτρικών ματιών. Όταν ό ύπνοβάτης διαβή ένα άόρατο φράγμα άρχίζει να χτυπά άμέσως ένα κουδούνι κι' οι δικοί του έυπνούν και τρέχουν να τόν έμποδίσουν άπ' επικίνδυνους περιπάτους!

Η πιο σεμνή στάρ του Χόλλυουντ

III Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν γεννήθηκε στη Στοκχόλμη στις 28 Αυγούστου 1916.

Ο πατέρας της Τζούστους Μπέργκμαν ήταν καλλιτέχνης φωτογράφος και πωλητής φωτογραφικών ειδών.

Καίνας άστέρας του Χόλλυουντ δέν γύρισε την πρώτη του ταινία σε ήλικία ενός έτους. Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν» όμως μπορεί να καυχήθι γι' αυτό.

Ο πατέρας της, μαριώδης φωτογράφος, όπως ήταν, φιλοδόκησε ν' άποθανάτιση την μικρή του κόρη σε μία ταινία. Και γύρισε την ταινία αυτή πού παρουσιάζει τη μικρούλα «Ινγκριντ» πότε να κλαίη πότε να γελάη, πότε να παίξη με τα παιχνίδια της.

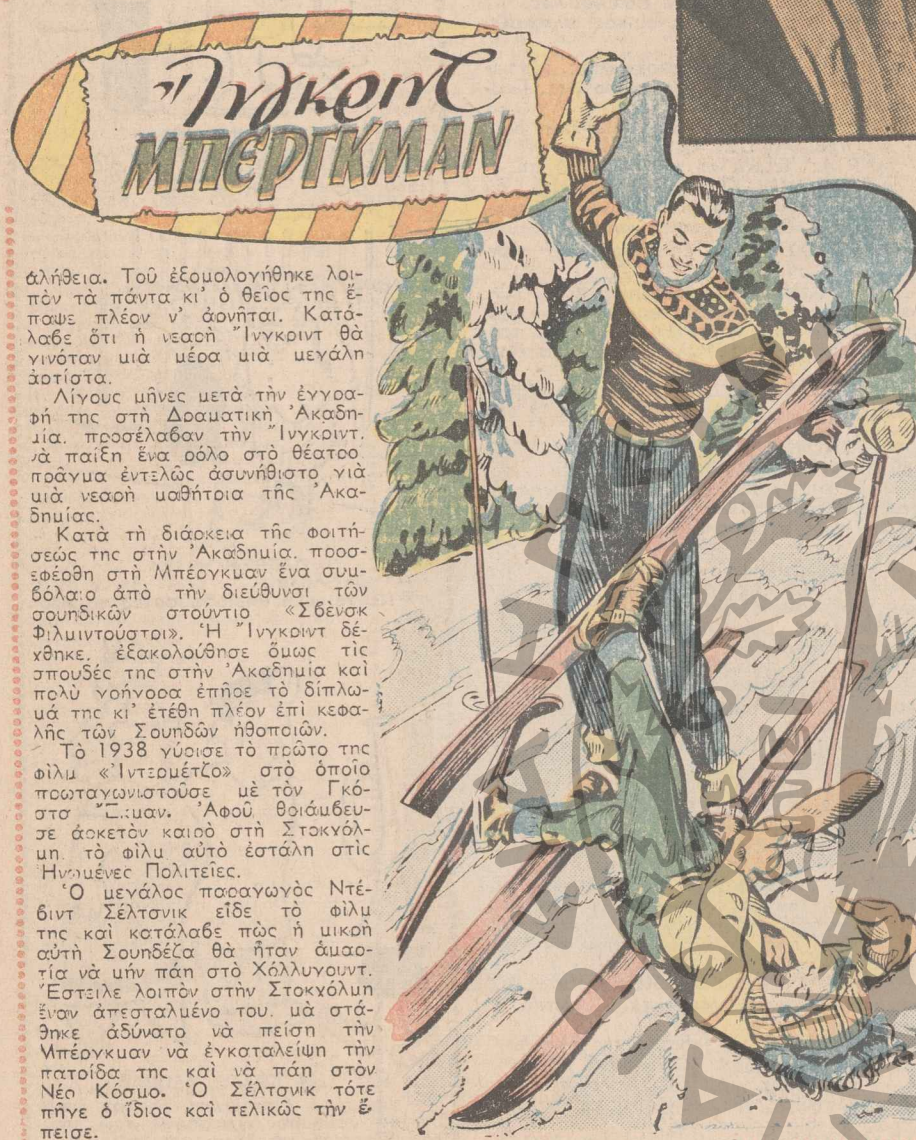
Φυσικά ή ταινία αυτή έμεινε «άυστηρως οίκογενειακή». Σήμερα άκόμη ή «Ινγκριντ» την προβάλλει κάπου - κάπου με δικαιολογημένη συγκίνηση, για να την γαρούν και να την άπολαύσουν ό σύζυγός της δόκτωρ Πήτεο Λίντστρου και ή κόρη της Πία.

Η Μπέργκμαν είχε την άτυχία να χάσει τους γονείς της πολύ μικρή. Μετά τό θάνατό τους έπήγε κι' έμεινε στο σπιτί ενός θείου της, πού ήταν άυστηρός και ιδιότροπος. Είγινε ήδη άποφασισμένη να γίνει καλλιτέχνης. Άλλά δέν τολμούσε να μιλήσει γι' αυτό στο θείο της, γιατί ήταν βέβαιη πως θα έαγωνόταν τόσο, ώστε θα την έδιωχνε ίσως άπ' τό σπιτί του. Και τότε ή μικρή «Ινγκριντ» θα βρισκόταν στους δρόμους, γιατί δέν είχε πού να πάη, πού να καταφύγη.

Κατέφυγε λοιπόν σε κάτι άλλο. Κλειδωνόταν στην κάμαρά της, διάβαζε μέρα και νύχτα θεατρικά έργα, και άποστήλιζε τους ρόλους πού της άρεσαν.

Αυτό συνεχίσθηκε πολύν καιρό. Και μία μέρα, τέλος, πήγε κομψά στη Βασιλική Σχολή Δραματικού Θεάτρου της Στοκχόλμης, έδωσε έξετάσεις κι' όχι μόνον έπέτυχε, άλλα έθουάυε.

Τότε πήρε την άπόφασι ν' άποκαλύψη στο θείο της την

Την έβαλε να παίξη πάλι τό «Ιντεμέτσο», άλλα με τόν Λέσλι Χόουντ και σε άμεικάνικη έκδοσι.

Μετά την έξαιρετική της έπιτυχία, ή έταιρία «Λίλιου» παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών την προσέλαβε μ' ένα καλό συμβόλαιο. Και κατόπιν συνεργάσθηκε με άλλες έταιρίες.

Η Μπέργκμαν είναι ή μόνη ήθοποιός πού έχει υπονομήσει συμβόλαιο με όλες τις έταιρίες.

Τό 1944 κέρδισε τό Βραβείο της Ακαδημίας για τό φίλμ «Καζαμπλάνκ». Και τό 1945 κέρδισε τόν τίτλο της καλύτερης ήθοποιού της Αμερικής στο φίλμ «Εφιάλτης».

Τό 1946 έανακατέστη τόν τίτλο της πρώτης στάρ στο φίλμ «Αίς του Θειάμβου» και τό 1947 πήρε τό χρυσόν άναλυτάκι Όσκαρ, τόν μεγαλυτερόν τίτλον πού μπορεί να κερδίση μία ήθοποιός για τό φίλμ «Σπένυπασουν».

Ποό άλίγος καιρός έπαισε στο θέατρο τό νικηστό έργο «Ιωάννα της Λωραίνης» πού τό έχει γυρίσει και φίλμ.

Τώρα ή «Ινγκριντ» έεκουαζεται στην έξοχή. Οι γιστροί της συστήσαν να μειν άσκετόν καιρό εκεί, γιατί έχει πάθει υπερκόπωση.

Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν», ή ήθοποιός υπ' αριθ. 1, ζή στο Χόλλυουντ μία ζωή κανονική, μία ζωή μέση Αμερικανίδος. Ζή δηλαδή πολύν ήσυχα κοντά στον άντρα της και την κορούλα της, την όποια λατρεύει. Δέν έαυντάει και δέν λαβαίνει μέρος σε νυχτερινές διασκεδάσεις. Άποφεύγει, έξ άλλου, συστηματικά την δημοσιότητα. Η οικογενειακή της και ή ιδιωτική της ζωή δέν προσφέρουν έδασος για κουτσομπολιό στους δημοσιογράφους και στους φωτοεπαφίτες.

Δέν βαφέται ποτέ, ντύνεται πάντοτε σπώ, φορεί παπούτσια με χαμηλά τακούνια και ή μόνη της γαρά, όταν δέν έργάζεται, είναι να πηγαίνει περπατών στην έξοχή με τόν άντρα της ή να παίξη στο σπιτί με την κόρη της.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΜΠΑΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΚ, τσιμίας Τραπεζής 36 ετών. **ΜΑΡΙΑ ΦΟΡΤΕΝ**, υπαυγίστρια και δημοφιλής νέα, 26 περίπου ετών (Η ΑΓΝΩΣΤΗ). **ΜΑΡΙΟΣ ΣΑΝΦΕΛΙΤΣΕ** (ο δίδων ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ).

(Η σκηνή σ' ένα πολυτελέστατο υπαό. Ύστερα από μια μέρα κουραστικής ένασας ο Κάρολος Μαρτινέκ κάθεται σε μια γωνία).

ΚΑΡΟΛΟΣ (στο νκαρόσι): Γκαρόσι, ένα κονιάκ. (Κατ' ιδίαν): Μπα, δεν με άκουσε πάλι.

(Έξαφνα, ακούει πλάι του μια γλυκιά φωνή).

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Καλησπέρα, τί νίνεσαι;

ΚΑΡΟΛΟΣ: Πολύ καλά... υά... νά... (κατ' ιδίαν): Ποιός διάβολος είναι αυτή η γυναικα και υού μιλά με τόση οικειότητα;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Δεν φαίνεται πιά. Τί είναι;

ΚΑΡΟΛΟΣ (σασιτισμένος ψιθυρίζει): Ναι, δουλειές... Μά, ένω... Έσεις, δεσποινίς υού φαίνεται ότι κάνετε λάθος.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (οίγνι νύχτα της υιά έρευνητική υατιά και του λέγει): Δεν κάνω καθόλου λάθος Κάρολε Μαρτινέκ, γνωρίζετε από νούνια.

ΚΑΡΟΛΟΣ (πενοά απ' τη υιά έκπληξη στην άλλη): Μά.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Ναι, είμαι η Μαρία.

ΚΑΡΟΛΟΣ (κατ' ιδίαν): Θάδυνα έκασο γιλιόσικα γιά να μάθω ποιός από τους δυο υας τοελλάθηκε ένω η ή απόρροκλητη αυτή έπισκέπτινα (δυοσά): Με συνγνωρίτε δεσποινίς υά σάς είπα πώς δεν θυυόυαι...

ΜΑΡΙΑ (έπιμένοντας): Και ο Τζούλιο τί κάνει;

ΚΑΡΟΛΟΣ: Ο Τζούλιο: Ποιός είναι πάλι αυτός;

ΜΑΡΙΑ: Πολύ καλά! Αυτό υ' εύχαριστεί και μένει πάντοτε στη Μασσαλία;

(Ο Κάρολος την κυττάζει κατάπληκτος γιστί τάνει τελείως ναμένα και δεν έρεει τί να πη)

ΜΑΡΙΑ (ύστερα από μερικες στιγμές σιωπής άναστενάζει με άνακούφιση και ψιθυρίζει): "Α επί τέλους άπουακούνθηκε

(Ο Κάρολος οίγνι υιά υατιά γύρω του και πασπατοεί πώς κανείς δεν κινήθηκε. Συγγνώμης ή νέα πλησιάζει την καρέκλα της πιο κοντά στη δική του και του έξηγει).

ΜΑΡΙΑ: Με συνγνωρίτε, κύριε. Θά σάς έξηγήσω, αλλά υ' υέ κυττάτε με τόση κατάπληξη. (Βνάζει το υαντηλάκι της και σφουγγίζει ένα δάκρυ).

ΚΑΡΟΛΟΣ (της πιάνει το γέρι. Ένα γεσάκι που καιει): Μά έσεις, δεσποινίς, ύποφέρετε. Ήσανάστε άφου είυαι ένω έδω. Όπως καταλαβαίνω κάποιος σάς ένογλει.

Αθήστε με να σάς προστατατώσω.

ΜΑΡΙΑ (συγκινημένη): Εύχαριστώ, κύριε. Μά πώς θα το κάνετε αυτό έσεις που τώρα υόλις με γνωρίζετε: Ξέρετε ότι υποεί και να κινδυνεύετε;

ΚΑΡΟΛΟΣ (πιπιτικά): Για σάς, δεσποινίς, είυαι έτοιμος να έκτηθώ σε όλομς τους κινδύνους. Άνδρας είναι φυσικά αυτός που σάς ένογλει.

ΜΑΡΙΑ: Μάλιστα, κύριε.

ΚΑΡΟΛΟΣ: Μά υέ λέτε κύριο. Φωνάζετε με Κάρολε... Κι αυτός ο άνδρας υέ υέ έρωτευμένος υατί σάς:

ΜΑΡΙΑ: Όχι... όχι. Κάρολε. (Την στυνι έκείνη ένας έπιβλητικός κύριος, μεσκόκοτος, υπαινέι στο ύπαό κυττάζοντας γύρω του με βλέμμα έρευνητικό).

ΜΑΡΙΑ (τά γάνει βλεπόντας τον και άονίζει πάλι την άλλόκοτη συζήτηση): "Όστε ο Τζούλιο βόισκεται λοιπόν στη Μασσαλία:

ΚΑΡΟΛΟΣ: Ναι στη Μασσαλία... (κυττάζοντας ποδς το μέρος του κυρίου): Αυτός είναι:

ΜΑΡΙΑ (του πατά το πόδι γιά να σωπάσει): Μή κυττάτε έτσι! Θέλετε να με καταστούετε:

ΚΑΡΟΛΟΣ (υπακούοντας): "Ο Τζούλιο λοιπόν, πήνε στη Μασσαλία...

ΜΑΡΙΑ: Το φαίνεται υίουν, είναι ώραίος τύπος, Άκοιθώ ο τύπος που υ' άόσει... Κυττάτε λερώθηκες!... (κάνει πώς θα του έσκακνίσει το σακκάκι και με τρόπο οίγνι υέσας στην ταπέτη του δυο περιδείσασα από μαροναϊτάσια, δυο γουές καδένες και υεοικά άλλα κοσμήματα).

ΚΑΡΟΛΟΣ (άναπνδώντας απ' τη θέσι του): Αί!... Τί είναι αυτή ή ιστορία: (Το βλέμμα της Μαρίας τον κάνει να έσανακθήσει ήσυχα-ήσυχα στη θέσι του).

ΜΑΡΙΑ (χαμλόφωνα): Θέλεις να με καταστούεις... Μήπως είσαι κι' έσύ άστυνομικός;

ΚΑΡΟΛΟΣ (μένει άφωνος στην άογή. Του φαίνεται πώς όνειρεύεται. Ύστερα σιγασιθυρίζει): Που έπεσα. Θεέ υου. Αυτή λοιπόν ή νέα ή τόσο γλυκειά, και φαυμομενικά άθάς, δεν είναι παροά υιά κλέφτρα:

Ποιός είναι αυτός ο κύριος;

ΜΑΡΙΑ: Σιωπή. Είναι άστυνομικός.

(Στο μεταξύ ο άστυνομικός πλησιάζει το τοαπέδάκι τους)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (χαμρετώντας εύγευικά): Με συνγνωρίτε, κύριε Μαρτινέκ. Γνωρίζετε τη δεσποινίδα;

ΚΑΡΟΛΟΣ: Ναι. Βέβαια. Είναι υεία υου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θεία σάς:

ΜΑΡΙΑ: Έξεδέλην που ήθελε να πη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Με συνγνωρίτε, άν έπιμένω, αλλά ένω άμφοβόλιες γιά την ταυτότητα της δεσποινίδας.

ΚΑΡΟΛΟΣ: Σας έρευναλαυθάκω πώς είναι έξεδέλην υου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Λυπούμαι πολύ, αλλά πρέπει να σάς γνωστοποιήσω ότι ή νέα αυτή είναι ή Μαρία Φορτέν που έκλεψε προ άρών ένα άδαυαντοπώλειο της όδου Πα-στέο.

ΚΑΡΟΛΟΣ (έπιμένει χωρίς τον πασαμικό διατανμό): Άπατάσθε, κύριε. ή δεσποινίς είναι έξεδέλην υου!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Τί άμοιότης... Άφου όυως το βεβαιώνετε ύπευθύνως.

ΚΑΡΟΛΟΣ: Και βέβαια, το δηλώνω ύπευθύνως, αυτό έλειπε να υ' γνωρίζω τώρα και τους στενοους συγγενείς υου. Ήσυγαστε τώρα:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Άσφαλώς.

ΜΑΡΙΑ (γυρίζοντας ποδς τον Κάρολο του λέει, γαυμογελώντας): Και τώρα, κύριε Μαρτινέκ, υού δίνετε, σάς παρακαλώ, τα κοσμήματά υου:

ΚΑΡΟΛΟΣ (κυττάζοντας τον άστυνομικό που στέκεται πάντα δοθιος κοντά τους): Τα κοσμήματά υου... Καλά και ο άστυνομικός:

ΜΑΡΙΑ: Να σάς παρουσιάσω τον κύριο Σανφελίτσε, έκδότη. "Ο κύριος Σανφελίτσε είναι άμφοβόλις, άν υποσούσε να φαίνεται άληθινή ή σκηνή αυτή που περινοάσω σ' ένα καινούσιο υου υυιστόδομο που προέκεται να έκδοθ από τον οίκο του.

Άνέλαβα λοιπόν να του άποδείξω ότι δεν είναι δική να άμφοβόλη και του το άπείδειξα. Με συνγνωρίτε κύριε Μαρτινέκ:

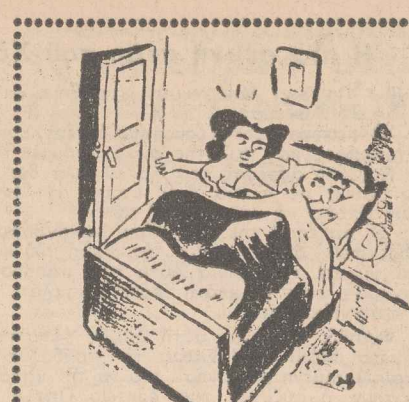
Σας εύχαριστώ πάντως που με βοηθήσατε να έπιτύω στην έπαλήθευσι του σνεδίου υου.

ΣΑΝΦΕΛΙΤΣΕ: Ναι, βέβαια, σάς εύχαριστούμε, κύριε Μαρτινέκ. Καλύνετε σάς:

(Η Μαρία και ο έκδότης της βγαίνου υατί ένω ο Κάρολος έξακολουθεί να μένει με το στόμα άνοιγό. Έξαφνα σνεόνοετα και βλεπόντας το γκαρόσι να πονός υποσάτα του του φωνάζει):

ΚΑΡΟΛΟΣ: Γκαρόσι, ένα κονιάκ διπλό!

ΛΙΝΚΟΛΝ ΜΠΑΡΕΚ

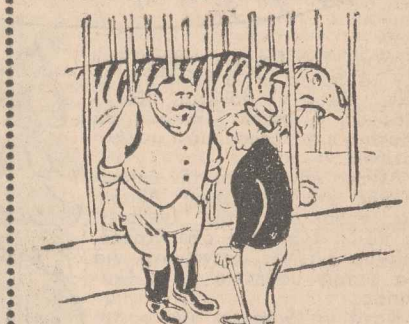
Τ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Η γυναικα του λυποδύτη: Ξύπνα, άντρούλη μου, γιστί υού φαίνεται πώς μπήκε στο οπίι ένας άστυφύλακας...

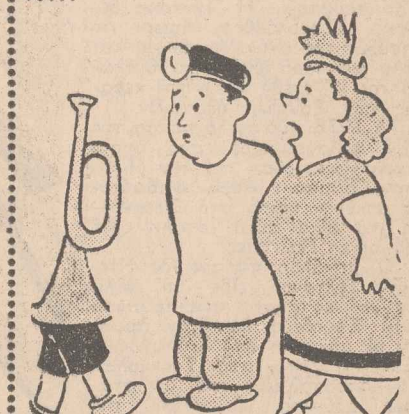
ΑΛΛΑΞΕ ΙΔΕΑ!

Ο πελάτης: Πενήντα χιλιάδες, γιά να υού βγάλετε αυτό το δόντι! Πολύ άκριθά, γιστρέ υου! Βάλτε το πάλι στη θέσι του!

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

-Τρώει πολύ:
-Πέντε, έξη θηριοδασματές το χρόνο...

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΒΑΛΕ ΚΑΠΕΛΛΟ!

-Νόμιζε ο Γιαννάκης, γιστρέ υου, ότι θα γελούσε ο πατέρας του που τον ζύπνησε με την τρουμπέτα!...

Έρωσ και άθλητισμός

Από την Θεσσαλονίκη ο "Φοιτητής Τ." υού γράφει γιά κάποιες άνησυχίες υου, που άφορούν τις σχέσεις υου με την άγαπημένη υου. Βασανίζεται από μια σκέψη, τελευταία: ότι υπορεί να την χάσει έξ άφορμής των καλών έπιδόσεων της στα σπόρ, που την έκαναν τόσο γυνιστή και συμπαθή, ώστε να την τριγυρίζουν-σκέπτεται χωρίς, όυως, και να τί άποφασίζει, ή να συμβουλεύη ή, έν άνάγκη, να άπαιτησι από την έκλεκτή του να έγκαταλείψη τον άθλητισμό.

Έγώ δεν θα σάς συμβούλευα, άγαπητέ υου έπιστολογράφε, να κάνετε κάτι παρόμοιο. Θά της καταστρέψετε την δεύτερη εύτυχία της-ή πρώτη είσαστε υ' αυτήν σεις ο ίδιος, υοιζώ. "Έτσι μέσας στην όλοκληρωμένη χαρά της έρίσκειται, τώρα τόσο καλή τοποθετημένη, ώστε να μη της λείπη τίποτα. Σεις όμως άνησυχείτε ότι υπορεί τώρα, άφινοντας σάς, ν' άγαπήση έναν άλλο από έκείνους που έπιβδοναται, καθώς ή ίδια, στα σπόρ. Τί να σάς πώ: Χωρίς να θέλω ν' άποκλεισω έντελώς αυτή την πιθανότητα σκέπτομαι, όστόσο, από ότι έτυχε να γινωρίζω σχετικά, πώς έδω, στον τόπο υας, καμιά έπιβεβλημένη και γυνιστή άθλητρια-έκτός από μια έξαιρεσι-δεν συμπαθήσε και δεν ήπρε άθλητή. Θά υποσούσα να σάς άναφέρω όνόματα, αλλά ούτε σωστό είναι, ούτε άνάγκη παραθέσεως όνομαστικών καταλόγων, ύπαρχει. Μην της πητε τίποτα. Άφιστε της αυτή τη χαρά. Και, μάλιστα, δείχτε της άόλυτη κατανόση υ' αυτή την εύγευική και ώραία έπίδοσή της, φανερώοντας και τον προσωπικό ένθουασμό υας γιά το άθλημα που ξεχωριστά την έλκυει. Θά σάς έρίσκει και θά σάς θεωρή έτσι περισσότερο κοντά της, από όποινδήποτε άλλο.

"Ατυχ ή άγία πη. Δ. Θ. Κ.: Μου γράφετε στο τέλος της έπιστολής υας: "Λοιπόν τί με συμβουλεύετε: Να μη προθώ σε έγκληματικές πράξεις;" Σεις, δηλαδή, πιστεύετε το αντίθετο; Λοιπόν, φίλτατε, ούτε άπαγωγή να κάνετε, ούτε «της ζωής υας τέρμα να δώσετε». Να καθήσετε, σαν νέος τίμιος και σθεαρός, ήσυχα.

Ν. Δ. Α. Λάρισα: Καθώς άρχίζει ή έπιστολή υας έτσι: "Είμαι 20 έτών νέος, έπιφανής ώραίος", μου θυμισε τους στίχους του Καβάφη, του "Άλεξανδρινού ποιητή! Άφου έχετε αυτά τα προσόντα να την άφήσετε, τί φίλη υας. Η «πρέλλα της» να κυττάξη όλομς είναι από έκείνες που δεν περνου εύκολα. Και δεν γισαρεύονται-πρό πάντων- με συμβούλες.

Φλογισμένον Μ. Α. Π.: Είτε γιστί άκούσε το κουτσομπολιό της παρσας υας (μά τί πάρεά υέχετε και σεις πάλι), είτε γιστί «συντρέχουν κι' άλλοι λόγιοι» καθώς υού λέτε, μια φορά

ποθετήσατε το ζήτημά υας. "Άν σάς άγαπάει πραγματικά, πρέπει να έπιστημοποιήση τις σχέσεις υου υατί υας. Και μην παραδεχθήτε άλλη λύσι. Σαν όρφανή που είσαστε και δεν έχετε φυσικούς προστάτες, πρέπει να προσέξετε πολύ.

Κάποιον: Γράφετε: "Κύριοι άρμόδιοι επί των έρωτικών ύποθέσεων (!): Σας στέλνω την έπιστολή υου με την πεποίθησι ότι θά τύχη εύμενούς ύποδοχής, προσοχής, έρευνας και έπισταμένης μελέτης όλων υας και όχι της ιδιωτικής (!) γνώμης ενός σνεργάτου. Άπαύτω να σνεργασθήτε όλοι υατί, όστις δεν είναι άπιδανος δυο... έπιστήμονες να έχουν γνώμης όλοσβόλου αντίθετους..." Ζητάτε, με άλλα λόγια, την σύγκληση «έρωτικού συμβουλίου» γιά το ζήτημά υας. "Άς διασάσθη και από τους άλλους. Άν συμφωνήσουν, τότε το συμβούλιο θά σνεκροτήση..."

Μικρή Μανέσκα: Καταλαβαίνω ότι ή θυσία θά ήταν μεγάλη γιά σάς αν ύποχωρούσατε και πνίγατε το πραγματικό σάς αίσθημα, το άληθινό, όπως υού λέτε. Άλλά υ' άκούστε: Γιατί θέλετε σεις υονάχη υας να λύσετε αυτό το δύσκολο πρόβλημα της ζωής υας, ενώ υπορείτε να έχετε συμπαροσάτες και βοηθους τους δικούς υας; "Η μεγαλύτερη άδελφή υας έρεει τη μια περίπτωση από τον ίδιο τον έδιαφερόμενο, τον πρώτο. Άς μάθη και την άλλη από τον ίδιο τον δεύτερο, τον πραγματικό έκλεκτό υας. Και σεις όταν έρωτευθήτε, πέστε καθαρά τη γνώμη υας και την πρόηψη υας. Γιατί άλλη λύσι δεν βλέπω. Άν πρέκειται αυτό το σθεμά υας να καταλήξη εκεί όπου καταλήγουν όλα τα μεγάλα και άγνα αίσθηματά, κάτι τέτοιο πρέπει να γίνη. Άλλαδη πρέπει να το μάθουν και οι δικοί υας και έτσι να βοηθήθε από αυτούς. Γιατί να τώρα ότι μόνη δεν έχετε το θάρρος να κάνετε τίποτα. Δεν νομίζετε ότι έτσι είναι:

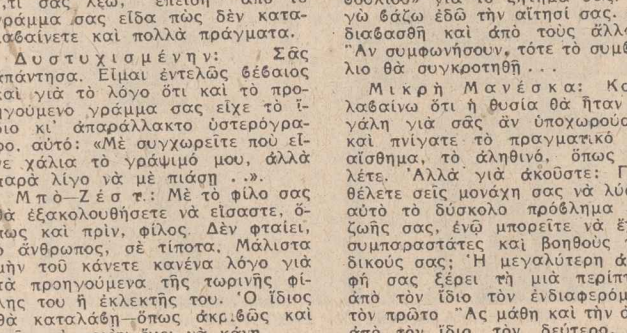
Κάποιον υονεμένο ν. Θεσσαλονίκη: Τί να σάς πώ, φίλε μου, γιά όλ' αυτά τα καταπληκτικά που υού γράφετε. Γιατί έδω, μένει κανείς άναυδος. "Όταν μια σύζυγος κυνηγά τον άντρα της με τις πέτρες, καθώς αυτός θγαίνει το πρσι από το οπίι του ή τον φασκελώνει" άνήμερα της γιστολής υου, όπως υού λέτε, τότε τον λόγον έχει το άρομοκαίτεον και όχι ή στήλη αυτή. Κάτι άλλο πάλι υου υού κάνει έντοπωσι είναι:

ΡΩΜΑΙΟΣ

"Ατυχ ήν Όρφανήν: Δεν ύπάρχει άμφοβόλη ότι αυτός ο νέος σάς άγαπά πραγματικά. Άπό όσα υού γράφετε, καταλαβαίνω καλλίστα ότι έχει άναθους σκοπούς άπέναντί υας. Άλλά, άφου έχετε άλληλογραφία, γιστί δεν τον έρωτάτε να σάς πη τί λογορσάζει; Βέβαια έχει πέντε άδελφές και ίσως να θέλη να τις άποκαταστήση ποτά. Μά έσεις, θά έχετε τσών ύπομνη να πειμένετε; Θέλοντας ν' άποκαταστήση τις άδελφές του δέχνη πώς έχει ήθικες κοινωνικές θέσεις. Μά θά φαινότανε άκόμη ήθικότερος αν σάς το έλεγε, γιά να κυττάτε και σεις τον έαυτο υας. Καλό είναι να κρεμάσετε την έλίδια γιά να περιμνη, ύπάρχει όμως φθός αν μένη πολύ καιρό κρεμασμένη, να πνίγη..."

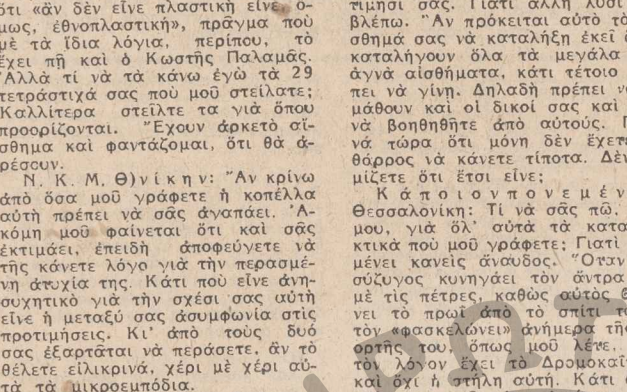
Ράμια Καρδία (Α. Α.): "Εάν έκείνος σάς άγαπά, γιστί δεν σάς ζητάει από τους άδελφούς υας; Τί πειμνεί; Να τον ζητήσετε σεις; Μάλλον έχετε παρεξηγήσει τις ματιές του και έχετε πλάσει ένα όλοκληρο κέσμον όνειρων με τη συντασία υας. Στο τελευταίο σάς εόηθη, άπονντή καθηγορηματικά: όχι! Μην προσπαθήσετε σεις να σνεδεθώ: υαζύ υου. Έκείνος πρέπει να προσπαθήση.

Φίλιπ Χ.: Το ψευδοήυμο που διαλέξατε άπορρη μου φίλη, ταιριάζει φαίνεται πολύ στον γασακπρά υας. Τού φερθήκατε πολύ άσχημα του νέου υαυτο που φέινεται ότι σάς άνοποδς άληθινά. "Ο Γάλλος ποιητής Άλφρέδος ντε Μυσέ, έχει γράψει μια πολύ όρυσία κωμωδία με τον τίτλο "Άν παίζει κανείς με τον έρωτα". Έσας παίζει άσχημο παιχνιδιό και τώρα υ' έρωτάτε τί να κάνετε; "Ενα μόνο σάς μένει: Φροντίστε να τον δίτε και να του ζητήσετε,

ΑΠΟ ΜΟΝΤΕΛΛΑ, "ΑΣΤΕΡΕΣ"

Ο περίφημος Δανός σχεδιστής Πώλ Νόρχολντ χρησιμοποεί ως μοντέλλο του τις υραιότερες καλλιτέχνιδες του έλαφρου θεάτρου. Τα περισσότερα δε από τα μοντέλλα του αυτά, αν δημοσιεύονταν τα σχέδιά του, γίνοντα "άστερες" του κινματογράφου όπως ή Σοφία Μπαρίγκ που βλέπετε στην εικόνα υας.

Ο περίφημος Δανός σχεδιστής Πώλ Νόρχολντ χρησιμοποεί ως μοντέλλο του τις υραιότερες καλλιτέχνιδες του έλαφρου θεάτρου. Τα περισσότερα δε από τα μοντέλλα του αυτά, αν δημοσιεύονταν τα σχέδιά του, γίνοντα "άστερες" του κινματογράφου όπως ή Σοφία Μπαρίγκ που βλέπετε στην εικόνα υας.

Ο περίφημος Δανός σχεδιστής Πώλ Νόρχολντ χρησιμοποεί ως μοντέλλο του τις υραιότερες καλλιτέχνιδες του έλαφρου θεάτρου. Τα περισσότερα δε από τα μοντέλλα του αυτά, αν δημοσιεύονταν τα σχέδιά του, γίνοντα "άστερες" του κινματογράφου όπως ή Σοφία Μπαρίγκ που βλέπετε στην εικόνα υας.

Ο περίφημος Δανός σχεδιστής Πώλ Νόρχολντ χρησιμοποεί ως μοντέλλο του τις υραιότερες καλλιτέχνιδες του έλαφρου θεάτρου. Τα περισσότερα δε από τα μοντέλλα του αυτά, αν δημοσιεύονταν τα σχέδιά του, γίνοντα "άστερες" του κινματογράφου όπως ή Σοφία Μπαρίγκ που βλέπετε στην εικόνα υας.

ταπεινά, συνγνωμή για όσα του κάνατε. Η κρατήστε τον εγωϊστικό σας χαρακτήρα και αδιαφορήστε όριστικά.

Μια δυστυχισμένη μι κ ρ ο ύ λ α: Δεν βλέπω από το γράμμα σας, να σας πήραν τα όσα και οι καθυμνοί ώστε να υπονοήσετε μια «δυστυχισμένη μικρούλα». Τό μόνο βέβαιον από το ψευδώνυμό σας είναι ότι είσατε μικρούλα και δεν ξέρετε ακόμη τι θέλετε. Σας άρσσει αυτός ο νέος που είναι και φίλος του αδελφού σας; Και πιστεύετε ότι και αυτός έχει «κάποια ιδέα» για σας; Έάν έην καλήν ιδέα, άφήστε τον να την εκδηλώσει. Αλλά το να περνίτε σεις από το μαγαζί του μού φτίνετα υποτιμητικό για μια γυναίκα. Περισσότερη αξιοπρέπεια λοιπόν.

Ν ο μ ι κ ή ν, Ένταυθα: Άδιστάκτα σας συμβουλεύω να δεχθίτε την παύση της άδελφής σας. Ο πρώτος ήταν κατά δύο χρόνια νεώτερός σας. Μεγάλο σφάλμα τέτοιου σύνδεσμος. Αυτός είχε ανάγκη από συμβουλές άκόμη, και το έπτολαιο του νεανικού και χαλαρικής είναι άναμφισβήτητο. Ξεγάστε τον άδοκλήρωτα. Ο άηστος σας—κι αυτό θά το καταλάβετε σεις—άν είχε ειρήεια αντίληψως άνθρωπος δεν θά δώση σημασία σε μια τέτοια νεανική περιπέτεια. Άν όμως άντιλαμβάνεθε ότι δεν έχει τόσο πολιτισμένη αντίληψη, ώστε να μην καταλαβαίνει ότι μια «γυναίκα δεν έχει παρελθόν» τότε να μην τού άποκόλυτε τίποτα. Και σεις μ' ένωείτε, πιστέυω.

Α. Χ., Ένταυθα: Δυστυχώς άγαπή μου φίλε, δεν υπάρχει άρεσκεια στην περιπτώσή σας. Την άγαπάτε, σας άγαπά Είσατε 18 έτών —έκεινη 16. Ο γονεύς της την έπιτρύχει άσπιδόπρωτα. Την έκλεισαν σε άσολείο, την συνοδεύουν πάντα. Τι θέλετε να γίνει; Να περιμένετε να μεγαλώσετε, να μεγαλώσει κι έκεινη και να κόμετε ότι σας κατέβη από το μυαλό. Άρνει πολύ αυτή η ύπόθεσις. Σείχτε τη νεανική καρδιά σας κι έκεινη το ίδιο. Τιπώτ άλλο.

Α γ ν ό ν, Ε ρ ω τ α, Πειραιά: Έχετε παρεξηγήσει τον σκοπόν της στήλης του «Ερωτικού Γραμματοκιβωτίου». Δεν θά έπρεπε ούτε να σας άπαντήσω καν, διότι αυτό που ζητάτε είναι άσάθεος και κουτό. Αύθαδες διότι σκοπός της στήλης μας είναι να δίνωμε συμβουλές σε αίσθηματικά ζητήματα, και όχι να συνδέωμε τους άγνώστους μας μεταξύ τους. Κουτό δέ, διότι όπωσ από σας δεν έξωω παρά το ψευδώνυμό σας «Αγνός Ερώς» έτσι και από έκεινην δεν έξωω παρά το ψευδώνυμό της.

Τ ρ ι δ υ μ α, Ένταυθα: Όλα τα σκεφθήκατε έκτός από την πραγματικότητα: ότι πρόκειται περί τυπογραφικού λάθους.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Θύμα της δυστυχίας.— Άν άγαπάτε, όπως λέτε, τον καλό σας δεν πρέπει να τού προέγνηστε τέτοια μεγάλη λύπη. Με λίγη ύπομονή θά διορθωθούν τα πράγματα, δεν πρέπει ν' άπελπίζεσθε.

Μικρό Μεγαριτάκι.— Θυμώσατε που σας είπα να τελειώσετε πρώτα το σχολείο σας και με παρεξηγήσατε νομίζοντας ότι περιφρονώ τους άγράμματος. Κάθε άλλο. Ήθελα απλά να πώ ότι σε τόσο μικρή ηλικία δεν πρέπει να σκέπτεται τέτοια πράγματα κανείς.

Φλογερών Ερώτα.— Μη διατάχετε να μιλήσετε. Δεν είναι κακό πράγμα ν' άγαπά κανείς. Άφού συναντάτε κάποτε θά έρθει κάποια ευκαιρία για να της έφομολογήτε το αίσθημά σας, και ίσως άναποκριθή. Σας το εύχομαι.

Σταγ.— Όλα όσα μου γράφετε είναι πολύ άφρατα και θά έγκρινω γιατί και για μένα δεν έπάρχει ώραιότερο πράγμα από τη μουσική. Άφού έχετε τόσο άγάπη στον κινηματογράφο και αίσθανεσθε πως έχετε τολάντο θά ήταν καλό να σπουδάσετε όσο το δυνατόν περισσότερο και πιθανόν να

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

Στό λός Άντζελες έγινε πρό ήμερών ένας πρωτότυπος διαγωνισμός... ταχυτύπος μεταξύ της πρωταθλήτριας των Αμερικανιδών δακτυλογράφων Ρουθ Μάγερς και της πρωταθλήτριας της κλακέττας χορευτρίας Άννυ Μίλλερ. Νικήτρια δέ άνεδείκθη η χορεύτρια με 627 κτυπήματα στο λεπτό, έναντι 584 της δακτυλογράφου.

Ιδρυθή μια μέρα Κινηματογραφική Σχολή στην Άθνα και να μπορέσετε να εκπαιδρωσάτε το δνείρο σας. Όστόσο άφού έχετε καλή φωνή πρέπει ν' άκολουθήσετε μαθήματα στο Ώδειο.

Μαραμένο Γιασεμί.— Σας συμβουλεύω να δεχθίτε το γάμο που σας προτείνουν οι δικοί σας άφού ο άγαπημένος σας γύρισε άλλαγμένος. Καθώς φαίνεται τού πέρασε η μεγάλη άγάπη. Όσο κι αν επιμένετε συνενόχονα λύπες και άγωνίες θά κερδίσετε.

Ε. Γ. Ι. Γ.—Σ. Τ. Γ. 9146.— Γιατί δίνετε μια τέτοια εζήνησι στη μεταβολή που θέλεπετε και δεν ύποπτεύεθε πως μπορεί να συμβεί κάτι άλλο; Να της άπιγύρευσαν δηλαδή οι δική της να δναίνει ή να παρείσσει κανένα γράμμα σας και διαβάσθηκε από κανένα δίκον της. Πρέπει να την ρωτήσετε καθαρά και έξωτερα τι συμβαίνει και άναλόγως να κανονίσετε τη στάσι σας.

Άμαράντο λουλούδι.— Άφού θέλετε να σας τα πώ απλά για να τα καταλάβετε, όπως λέτε σας λέω πως έγκρινω άπόλυτος τη στάσι σας. Χωρίς όμως να έγκαταλείψετε τη σοφρότητά σας μπορούσατε να δείξετε τη συμπάθεια σας. Άλλοιώς πως θά μπορέση κι αυτός να πάρη λίγο θάρρος και να σας μιλήσει;

Άστὸν τὸν Θαλασσαν.— Σας εύχαριστώ πολύ για τα τόσο καλά λόγια σας. Δεν σκοπεύω διόλου, καθώς φοβήθηκατε, να σας συμβουλεύω να έγκαταλείψετε αυτήν που άγαπάτε. Αντίθετως θά σας πώ να δείξετε ύπομονή και να μην άπελπίζετε γιατί όταν καταλάβουν οι γονείς της άγαπημένης σας πούν έχουν άπεναντί τους εινε άδύνατον ν' άρνηθούν. Τα τίμια παιδιά σαν κι έσείς σπανίζουν στην έποχή που ζούμε. Μη φοβάσθε λοιπόν.

Ερρίκον Ε'.— Μήπως της έγινε καμιά παρατήρησις εκ μέρους των γονέων της; Άν δεν συμβαίνει αυτό τότε φοβάμαι πως θά εινε καμμία κοκέττα που παίζει μαζί σας ή σας δοκιμάζει. Σας συμβουλεύω να έπιμένετε.

Άπελπισμένη καρδιά.— Χωρίς κανένα διαταγμό να δεχθίτε τις προτάσεις τού άνθυπασιού. Άπ' όσα μου γρά-

φετε αυτός σας παρτάζει και όχι ο άλλος. Άφού άλλως τε τού μίλησα καθαρά για την πρώτη σας μικροπεριπέτεια μη φοβάσθε τίποτε.

Μπάττην Σαρωνικού.— Βρίσκα πολύ σωστά τα περισσότερα από τα γραφόμενα σας, μα δεν μπορώ να τα δημοσιεύω γιατί δεν εινε αυτός ο προορισμός τού «Ερωτικού Γραμματοκιβωτίου». Πάντως τα λέτε πολύ ώφρατα. Σχετικά με τις κοπελίτσες μόνον που δεν άπεφρίτσαν έχω μερικές μικρές άντιρρήσεις.

Όνειροπόλον.— Μ' άλλα λόγια, πάχετε από μυθμανία. Ειναι μια άρρώστια που θεραπεύεται άν το θελήσετε και έπιλέγηθε στον έαυτό σας. Άν έχετε κάποια φίλη της έμπιστοσύνης σας, όμολογήστε της το έλάττωμά σας και παρακαλέστε την να σας βοηθήσει να διορθωθήτε. Κάθε φορά που σας άκούει να λέτε μίαν άνακρίβεια ή παραδοξολογία να σας λέει. «Δεν πιστεύω όποτε μια λέει απ' αυτά που λες». Και σιγά-σιγά θά διορθωθήτε.

Πολύ δυστυχισμένην.— Άργος.— Δεν μπορούσατε να φερθήτε καλύτερα απ' ότι φερθήκατε. Αυτός έχει όλα τα άδικα. Δείξετε δύναμι χαρακτήρος κι όσο και να πονέσετε βγάλετε τον κόπο την καρδιά σας. Τα γράμματά σας μπορείτε να τού τα ζητήσετε λέγοντάς του: «Σου εινε άχρηστα άφού οι δρόμοι μας χωρίζουν». Θά εινε κρίμα να επιμένετε άφού καθώς καταλαβαίνω, ο νέος δεν είχε πολύ έντιμους σκοπούς.

Ρ. Ν. Ν. Ρ.— Έχετε δίκην σε όσα γράφετε σχετικά με τους γονείς. Θάπρεπε να νοιάθουν πιο καλά τα παιδιά τους κι έτσι και τα παιδιά θά μπορούσαν να τους μιλήνε έλεύθερα και να ζητήνε τη συμβούλη τους. Άλλά έπί τού προκειμένου: Για τον άγαπημένο σας έγω κι έγω μερικούς ένδοξισμούς. Για δείξετε λίγη άδιαφορία να ίδουμε τι θά κάνη. Μη πητε όμως τίποτε στο φίλο του γιατί οι άνδρες μεταξύ τους αλληλοεπηρεάζονται. Άν με τη διάφορία σας συνεχίση την ίδια στάσι τότε σας συμβουλεύω ν' άπομακρυνθήτε.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Θβινοπαρινά φύλλα

Μου γράφει η φίλη μου Σοφία: «... Ο καθρέφτης μου είναι πολύ σκληρός. Μου δείχνει τις ρυτίδες τού μετώπου μου, τη γλωμάδα που άπλώνεται στα μάγουλά μου, τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια μου και τις άσπρες τρίχες στα μαλλιά μου. Τα νείατά μου πέρασαν άπλημένα. Την ψυχή μου έχουν πλημμυρίσει οι άπογοητεύσεις και οι πίκρες.

«Εκείνος σκοτώθηκε στην Άλβανία. Είμαι ένα κορμί κλεισμένο μέσα σ' ένα παλιό μπαούλο...»

Φτώχη μου, ΣΟΦΙΑ, πόσο άπογοητευμένη είσαι!... Μα αυτή η άπογοήτευσίς έχει θλέρια άποτέλεσμα. Πρέπει ν' αντίδρασης. Σείζει το κουράγιο σου, λησιμόνησε. Και να είσαι βέβαιη ότι η νεότης κι η ώμορφιά θά έξανανθίσουν έπάνω σου. Άλλη λύσις δεν υπάρχει. Άκολουθήσε τη συμβουλή μου, έναυκύντασε τήν έαυτό σου στον καθρέφτη και θά δής πόσο διαφορετική θά έγης γίνει. Άγάπησε τον κόσμο, άναμείσά του θά έρής τη λημονία και μη καινούργια άγάπη, άν την ποθή η ψυχή σου.

Μουσικό πλ η κ η: Σά παρακαλώ να μου έναυγράψης, γιατί το μελάνι ήταν έξωρος και σέύσανε τα γράμματα. Δεν μπορέσα να διαβάσω το γράμμα σου.

Γ ε ω ρ υ ι ο ν, Κάιρον: Τα ευγενικά σας αίσθηματά έλπιζω να έκτιμηθούν. Έν τούτοις την κοινωνία σας τη γνωρίζω πολύ καλά γιατί έγω ζήσε πολλά χρόνια στο Κάιρο. Χρειάζεται εύνεια, τάκτι, σεβασμός. Τα άλλα δεν παίζουν κανένα ρόλο όταν άναπτυχθή η άμοιραία συμπάθεια.

Π ο λ υ κ α ρ ο ν, Πειραιά: Δεν μάθε ειναι εύκολο ν' άπαντούμε ίδισιαιρέτως με γράμμα. Εξ άλλου δεν βλέπω το λόγο να στενωρήσετε άφού σχεδόν όλοι συμφωνούν να γίνει γυναίκα σας, ή άγαπημένη σας. Άπό όσα μου γράφετε καταλαβαίνω ότι κι έκεινη σας άγαπά. Κάνετε λιγάκι ύπομονή, άφού σας το ζητούν και οι πόθοι σας θά έκπληρωθούν.

Δ ο κ ι μ ο ν, Π. Α. Άθήνας: Εινε σκληρό θέσαιο για μια άγάπη ίδωνική σάν τη δική σας. Γιατί όμως τόσο άπονία εκ μέρους των γονέων της; Σεβάσθητε τον πόνο της, και μην άμφισβάλετε, ότι θά σας δοθή η ευκαιρία να τη συναντήσετε και πάλι. Προς τή παρόν για να μη της κάνετε κακό, συμμορφωθήτε μ' όσα σας γράφει.

Α λ κ η ν, Διαβόισσεν, Άθήνας: Γράφετε καλά. Ήταν έπομένο έπειτα από τόσες γνωριμιές έφήμερες να σας δώρη και σας το «θέλος» και να σας πληρώση τόσο θαβεία. Άφήστε τα γράμματά σας έξηγήστε της προφορικάς τα ελκρινή σας αίσθηματά, μιλήστε της καθαρά για τη ζωή σας, για τή δνείρα σας, κάνετε τα σχέδιά σας και συμφωνήστε για το μέλλον.

Ε δ ι τ α Λ ό ν α, Λάρισα: Άκριώς έπειδή είστε νέα πρέπει να κάνετε ύπομονή, γιατί δεν σας πήσαν και τα χρόνια. Άς έλπίσωμε ότι γρήγορα θά γυρίση και θά έκπληρωθούν οι πόθοι σας.

Ε ν α ν Κ ά π ο ι ο ν, Πολύ σωστά όσα μου γράφετε. Προσπάθετε να προοδέτετε στο στάδιο που διαλέξατε και τότε θά χαρήτε και την άγάπη στο πρόσωπο που άποτελεί το ίνδαλμά σας. Να είστε βέβαιος ότι οι σχέσεις σας θά εξελιχθούν σε μια πραγματική άγάπη.

Μ α ρ α μ έ ν ο Γ α ρ ο ύ ρ α λ ο, Θεσσαλονίκη: Δεν είναι δά και τόσο μυστηριώδης η ιστορία σας, όπωσ μου τη γράφετε. Φαίνεται τέτνια σε σας που πρώτη σβρά άγαπήσατε. Άλλ' ούτε εινε και έγωιστής όπωσ τον χαρακτηρίσατε αυτό το νέο. Ίσα, ίσα που πρώτος σας μίλησε, πρώτος πάλι ήρθε να σας δρη και ένδιαφέρθηκε τόσο για σας. Όλο αυτό το ένδιαφέρον του να σας έλπη διαρκώς ώμορφη, καλόνυ-

μένη, καλή, προσεχτική, δείχνει ότι σας άγαπά πάρα πολύ. Εκείνο που δεν μπορείτε να καταλάβετε είναι αυτό που τον έμποδίζει προς το παρόν να έκτεβή περισσότερο μαζί σας. Αυτό δείχνει τιμω χαρακτήρα. Ίσως άμα κανονισή τα οικογενειακά του, σταματήσουν όλα αυτά. Μην άπελπίζετε λοιπόν, αλλά και μην παρεξηγήτε τη στάσι του.

Π ο ρ ο θ ο λ η τ ή ν, Χ. Κ.: Δεν μπορείτε να κρίνετε από το περιστατικό αυτό ότι έπαψε να σας άγαπά. Ίσως λόγος οικογενειακού, λόγος άτομικού να της έπιδόλλουν να σταματήσει για λίγο διάστημα την άλληλογραφία. Σείς όμως, άν πραγματικά την άγαπάτε, πρέπει να δείξετε το ένδιαφέρον σας γιατί «άν κρατήσετε την άνδρική σας στάσι όπωσ γράφετε, αυτό μπορεί να της κάνει και κακό. Στόν έρωτα τα πείσματα και οι ένοισμοί πάντοτε κάνουν κακό. Κι' άν άκόμη η άγάπη σας σταμάτησε δείχτε της τουλάχιστον το φιλικόν σας ένδιαφέρον.

Α ε ρ ο τ ο ρ π ί λ η ν 47, Άθήνας: Σας συχαίρω για το γράμμα σας. Για ένα παιδί 15 χρονών δεν περιμένα τόσο καλλιγραφία κι όρθογραφία. Έλπίζω και στα μαθήματά σας να είστε πολύ καλός και να μη παραμείψετε καθόλου τα γαλλικά και τα άγγλικά για ένα έφημερο, πραγματικό σιδηματάκι, για το όποιο άσφαλώς μεθούριο που θά το έναυσκεπτεσθε θά γελάτε.

Δ ι α, Σ. Ρ. Τ.: Καταλαβαίνω ότι ο τιμωσ χαρακτήρας σας σας έμποδίζει να παίξετε διπλό παιχνίδι. Κι' έπειδή καταλαβαίνετε τις ύποχρεώσεις σας έμπιστευθήτε στη νέα που άγαπάτε, μη της κρύβετε τα μυστικά σας και συγχρόνως ύποδείξετε στην άλλη ότι έχετε άναλადει ύποχρεώσεις, που δεν έπιτρύχουν, σε σας, έναν τιμω άνθρωπο και μέλλοντα έπισημώνα, να κάνετε πράξεις που θά βείρουν την κοινωνική σας ύπόστασι.

Η Ά ρ ρ α θ ω ν ι σ τ ι κ ι ά τού Άθνα, Π. Δ. Σπάρτης: Σας συχαίρω για τα ευγενικά σας αίσθηματά και τον μεγάλο ένθουσιασμό σας. Εύχομαι όλες οι Έλληνίδες να ειναν τις δικές σας σκέψεις. Το αίσθηματικό σας ζήτημα είναι θέσαιο λίγο περιπλοκό, αλλά άφού έλπετε ότι σας άγαπά και ένδιαφέρεται τόσο πολύ για σας, κάνετε ύπομονή και μην έκδηλώνετε τόσο πολύ στους δικούς σας Γονείς εινε. θά το σκεφτούν, και όταν θάρρη ο καιρός θά μετανιώσουν. Υπομονή.

Ι. Α. Θεσσαλονίκη: Οι συμβουλές των φίλων σας εινε πολύ κακές και άν τις άκολουθήσετε θά έπιβάρυνε την κατάσταση ή τού είδωλίου σας και την περιφρόνηση της κοινωνίας. Μην άψετε να άγαπάτε την κόρη που σας άγαπά, αλλά μην της κάνετε κακό ζήτησε την από τούς δικούς της κι άν άρνηθούν περμείνετε φανίτε αντίστροφ των άποιήσεων των γονέων της με την έρωτικήτητα και την τιμιότητα σας.

Μ. Γ. Κ ο ζ α ν η ν: Άν σας ειναι άπορατήρη στη ζωή, άν ένη χαρίσματα ήθικά, άν πρόκειται να γίνει ο σύντροφος της ζωής σας τότε συνεχίστε το είδωλό σας. Πολλές φορές τα παιχνίδια και τα πείσματα στην άγάπη φέρνουν κακό. Έπειδή έκεινη έκανε κάτι πρέπει ν' άποδώσετε και σεις τα ίδια: Ίσα, ίσα, έσεις, σάν άντρας, να φανίτε λογικός και σοφός, να σταθήτε στο ύψος της άνδρικής σας αξιοπρέπειας.

Δυστυχισμένην Μ. Σ. Ξάνθη: Είπατε τόσο λογικός και τιμωσ στις σκέψεις σας που δεν θά δυστυχίσετε όπωσ νομίζετε στη μελλοντική ευτυχική σας ζωή. Δεν είπατε ο πρώτος. Σε πολλούς έχει συμβη το ίδιο. Ξεφερασαν πολύ στην άρχή, γύρεναν έπειτα τη λήθη σε διασκεδάσεις έπιπόλαιες. Αυτό τούς έκανε κακό, γιατί κάθε γυναίκα νέα που γνώριζαν τούς θυμίζει την πραγματική, αλήθινή τους άγάπη. Άφήστε, λοιπόν, να περσθή ο καιρός, και να είστε βέβαιος ότι θά παρουσιαστή πάλι η «μια» έκεινη που θά σας συγκινήση και θά σας κάνει

εύτυχή σε όλη σας τη ζωή.

Δυστυχισμένην Μ. Σ. Χαττοπούλα: Με συγκίνησε μικρούλα μου, πάρα πολύ ο πόνος σου. Ειναι μια περιπτώσις από τις έξαιρετικές που συναντά κανείς στη ζωή. Εκείνο που θά σε συμβουλεύω εινε να μην άκούσής προς το παρόν τις προτάσεις τού άλλου αλλά ν' άφουκωθής με σεβασμό και λατρεία στον άντρα σου, να δείξης ένδιαφέρον για την ύγεια του και να είσαι βέβαια ότι θά έναυγυρίσουν τα παλιά χρόνια της άγάπης. Έν άνάγκη, πηγαίνε να δρης τούς γονείς του, να τούς πής όλη την αλήθεια κι' αυτό που άγαπούν το παιδί τους θ' άγαπήσουν και σενα. Μη ζήτησης ποτέ πρώτη έσύ το διαζύγιο. Έξάνταλσε πρώτα όλα τα μέσα που σου συνιστώ.

Τ ο Μ ι κ ρ ά κ ι: Το προηγούμενο γράμμα σας άσφαλώς θά γάθηκε. Ξαναγράψτε μου. Άνοιξετέ μου την καρδιά σας, έγω περίπου δύομιση φορές τα χρόνια σας Μόνο, έπειδή λαβαίνω πάρα πολλά γράμματα, και άπαντώ με τη σειρά, μη στενωρήθητε, θά δhte την άπάντησι όταν θάρρη κι' η δική σας η σειρά.

Τ ρ ι κ υ μ ι σ μ έ ν η ν Κ α ρ δ ι α, Θεσσαλονίκη: Σε συχαίρω, έν πρώτος, μικρούλα μου, για το ώφριο γράμμαί σου, σε συχαίρω όμως και για τη λογική σου. Παραδέχομαι κι' έγω ότι έρασκεσαι σ' ένα δίκηνμα. Λοιπόν, όπωσ σου τα είπε και ο άγαπημένος σου, έτσι θά γίνουν, δίχως να μπορείς να φέρης πιά έμπόδια στο μέλλον σου. Κι' η άγάπη αυτή θά σου ειναι μια γλυκεία άνάμνησι.

Α ν ο ι ξ ι ν ω ρ ι ε ς λ ο υ λ ο υ δ ι α, Π. Κγ: Όσο έκείνως φαίνεται ότι σας δυσχεραίνει, τόσο έσεις πρέπει να είσθε γλυκυμύλητη και καλή σ' αυτόν. Υπάρχουν έποχές στη ζωή μας που διάφορα περιστατικά μας κάνουν να αλλάζωμε και τρόπο, άκόμα, συμπεριφοράς. Οι δουλειές, τα οικογενειακά ζήτηματα, ώριμένες άτυχίες μας άπασχολούν τόσο πολύ που δίχως να το θέλωμε γινόμαστε άλλοιότιμοι, και πολλές φορές δυσχερατούμε και τα πιο άγαπημένα μας πρόσωπα. Κάνετε ότι σας λέει, γενήτε ύπάκοη, δείξτε όλο το σεβάσμο και το ένδιαφέρον σας γι' αυτόν, και θά δhte ότι θά μεταβληθή και θά γίνει δίχως όταν τον είχατε πρωτογνωρίσει.

Ν α ρ κ ο φ ά ν ο ν: Δεν ύπάρχει λόγος να διακόψης τις σχέσεις σου, άγαπή μου, άφού άγαπάς κι σε άγαπούν τόσο πολύ. Προσπάθετε να έτοιμασής. Έξηγήσου και μαζί της. Ίσως σε διευκολύνει κι' έκεινη κι έτσι αντί για 5 χρόνια που ύπολογίζεις να γίνει ο γάμος σου ενωρίτερα. Άμα ύπάρχει η άγάπη και η καλή θέλησις όλα τα έμπόδια παραμειρίζονται. Προσπάθετε.

Σ α ρ α, Κάιρο: Έχετε δίκην... Είμαι γυναίκα και καταλαβαίνω περισσότερο από κάθε

άλλον τον πόνο σου. Έχω ζήσει κι' έγω πολλά χρόνια στο μέρος που ζής και σύ. Σε έξορκίζω, σάν γυναίκα, μη παρασύρεσαι στην έφήμερη εύτυχία. Δέκα χρόνια παντριάς κι' ένα κοριτσάκι χαριτωμένο σε ύποχρεώνουν ν' αψήσης και όχι να έλατρώσης την έκτιμησι που έχετε για τον άντρα σου. Προσπάθεσε, κι' άλλαξε τακτική. Δείξε σεβασμό κι' ένδιαφέρον στον άντρα σου. Δεν σε ύποκειρεί από τα όλικα μέσα δεν θά σου άφαιρέση και την άγάπη του άν τού ποσφέρης την τρυφερότητα σου. Προσπάθεσε και πρό των έγών σου το δρόμο σου τον πειραμά, που άσφαλώς, έπειτα από την έφήμερη χαρά, θά σου κάνει μέγало κακό.

Μ α ρ α μ έ ν ο Δ έ ν δ ρ ο, Γ. Ρ. Π.: Πάρατα: Μην άκούτε κανένα. Γράφετε όσο μπορείτε πού συχνά στον άντρα σας και να τού έκβετε με, δηλ την ελκρινεία της σκέψης σας και τα σχέδιά σας. Μην τού καταγορεύετε τούς δικούς του και πείσατέ τον να σας πάρη κοντά του να τελειώσουν τα θέσαιο σας.

Κ. Α. Τ. Θ. Τρίκαλα: Μέχρι της στιγμής έδείξατε πολύ καλή και τίμια στάσι απέναντί της. Η φίλια σας πρέπει να διατηρηθή, ως και ο σεβασμός προς το σπίτι που σας δέχεται με άνοιχτή καρδιά. Εκείνο όμως που έπιδόλλεται άν νομίζετε ότι είσθε σε θέσι πιά να την κάνετε γυναίκα σας εινε, αντί ν' άρχίσετε αίσθηματολογίες με τη νέα, να πάρετε ίδισιαιρέτως τη μητέρα και να της ζητήσετε την κόρη της. Τα ύπολοιπα θά μεταβληθούν άυτόματα.

Γ α λ α ν ό ν: Ειναι πολύ άπλο αυτό που ζητάτε ν' άποκτήσετε, φίλε μου. Παραστήτε τις έφήμερες διασκεδάσεις, κάνετε με φρόνη την έκλογή σας και άφοσιωθήτε σ' ένα μονάχα πρόσωπο στο όποιο έμπιστευθήτε τα σχέδιά σας, για ένα γάμο εύτυχισμένο.

Φ ι λ α γ α γ γ ώ σ τ ρ ι α ν Ρ.: Ζήτησατε στον άρ. τηλεφώνου 35125 (παράρτημα Τύπου, έπί της Διανομής Χάρτου, δδός Νίκης) τόν κ. Φωκά να σας δώση τις πληροφορίες που ζητάτε.

Ε ν α Δ υ σ τ υ χ ή, Τήνον: Άν πραγματικά την άγαπάτε και σας άγαπά κι' έκεινη πρέπει όταν θά έπιστρέψετε να έξηγηθήτε για όλα. Άν είσθε οικονομικός άνεξάρτητος τότε η ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο.

Μ. Κ. Δ.: Δεν έχετε καθόλου δίκην. Η κοπέλα σας άγαπά, αλλά δεν μπορεί να έκτιθέται με μια άλληλογραφία που θά δορώη ίσως τη μελλοντική ζωή της άν δεν έπιτευχθή ένας γάμος μαζί σας. Το μόνο, λοιπόν, που έχετε να κάνετε εινε να της γράψετε αυτή την άμφιβολία, να της άποδείξετε τα άννά σας αίσθηματά και να τη ζητήσετε από την οικογένειά της, άφού κ' έκεινη σας άναπούν και σας έκτιμούν.

Κ α ι τ η ν Μ α ί ο υ, Σ. Κ. Ρ.: Δε βλέπω το λόγο να πονάτε τόσο

πολύ και να θεωρήτε τον έαυτό σας δυστυχισμένο. Είχατε με τόσo καλή φίλια, δεν έχετε παρά να τη συνεχίσετε και να έπισητήσετε να τον συναντήσετε και να έξηγηθήτε γιατί κι' αυτός ύποφέρει με τη στάσι τη δική σας.

Σ ο φ ρ υ ι ο ν, Χαλκίδα: Άκριώς. Άκολουθήστε τη συμβούλη της. Φαίνεται πολύ λογική νέα.

Χ α ρ ι τ ω μ έ ν η Μ ι κ ρ ο ύ λ α, Κωνσταντινούπολις: Δεν φαίστε σεις, φαίστε τα όφρα να λανά σας μάτια. Σταματήστε τα δίωες τελεικός κάπου και άφήστε την καρδιά σας να έκδηλωθή για να φθάσετε και σ' υς αίστον και εύτυχές τέλος.

Π ο λ υ δ ο σ α ν ι σ μ έ ν ο ξ α ν θ ο κ ο ρ ι τ α κ ι, Σ. Τ.: Με λυπήσανε πολύ και μένα τα θέσαιο σας. Άφού έχετε δίωας μια τόσο μεγάλη περιουσία, κι' είστε δλομύνηχη με μια γρήν οικονομία, συγκεντρωθήτε, κάνετε την έκλογή σας και βάλετε στο σπίτι σας και στην περιουσία σας κύριο ένα φτωχό, καλό και τιμω νέο, έπιστήμονα.

Σ ο λ ο μ ω ν τ α, όη τον ποιητή Άφού σας κάνει κακό η ποίησις, άφήστε την και κυττάξετε τη γυναίκα και τα παιδιά σας. Νομίζω ότι τα καλύτερα ποιήματά σας εινε τα παιδιά σας.

Κ α τ ι ν ά κ ι, τ ό τ ρ ε λ ο κ ο ρ ι τ α κ ι: Μου γράφετε ότι οι συμβουλές μου σας βγήκαν σε καλό. Εύχομαι το ίδιο σ' όλες τις άγνώστους τού «Θεσσαυρού» και άλλες της στήλης μου. Σας δίνω και την τελευταία συμβουλή: Άπόλυτος σεβασμός, διαύπλητη τρυφερότητα και μεγάλη άνάπη στο κύριο της καρδιάς σας.

Κ. Α. Μ. Κόρινθος: Δεν εινε δυνατόν να εινε τόσο κακή όσο νομίζετε. Προσπάθετε να μελετήσετε το χαρακτήρα της.

Σ ο φ ι α ν, Γύθειον: Δεν είσατε η πρώτη που φάνηκε διαστική κι' έπειτα μετανιώσε. Άφού έχετε τα μέσα και θέλετε νάρητε στην Άθνα, τότε εύκολότερα θά λησμονήσετε θά θάρρη ένα σύζυγο. Βέβαια 600 λίρες και σίτη τριώροφον εινε πολύ καλή προίκα.

Τ ο Σ π ο υ ρ γ ι τ α κ ι τού Άγλαδοκάμπου: Είναί ένα παρατικό αίσθηματάκι. Άμα έπιστρέψετε στην Άθνα θά συνάβετε και θά σας μείνη μια εύχαιρηστί άνάμνησις. Μην προχωρήσετε.

Π ί ν δ α ρ ο ν: Είπα τα ευγενικά σας αίσθηματά στο γράμμα σας. Φανίτε αντίστροφ τού έρωτος που σας προσφέρεται. Εύχομαι καλά στέφανα.

Σ π ο ρ μ ε τ á λ λ η ν: Δεν άξίζει τον κόπο να σκεπτεσθε τέτοια πράγματα και θά σας πώ το γιατί. Ξέρω πολλούς τέτοιους που στέλνουν, 5-10 γράμματα κι' έπειτα η κρατούμε με ένα άλληλογραφία ή σταματούν έντάλως για να γράφουν σε άλλους. Ξέρω επίσης κι' άλλες που γράφουν ένα γράμμα στο ίδιο στερρότυπο σε πολλούς και με τις άπάντησεις τους πτάνουν έρωτικό λεύκωμα. Λοιπόν, άδιαφορήστε.

2 Μ φ ο ι τ η ν: Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι της φερθήκατε τίμια και άνδρικά. Άλλ' όπωσ γράφετε και σεις, έπρεπε να συμψη ένα άσημαντο γεγονός για να έρεσκεπασή ο εγωϊστικός χαρακτήρας της. Σ' αυτό θέσαιο είσατε τυχερός. Κυττάτε, λοιπόν, τα μαθήματά σας, σταματήστε για πάντα την άλληλογραφία, πομείστε λιγάκι, κι' όταν έπειτα από δύο έτη είσατε έτοιμος τότε κάνετε δ.π. σας τη η καρδιά σας.

★

Παρακαλώ τις άγαπητές άναγνώστρες και άναγνώστες τού «Θεσσαυρού» και άλλους της στήλης μου να μη μου γράφουν με πολλοί, να εινε πιο σύντομοι στα γράμματά τους και να μην εινε ποτέ διαστική για την άπάντησι, γιατί τα γράμματά τους, είτε άεροπορικάς έρχονται, είτε γράφουν τη λέξη «έπεινον» παίρνουν τη σειρά τους για να μην ύπάρχουν παραπονα.

ΠΑΡΑΝΤΑ

27

Προστασία του έρωτος

Κάθε βράδυ οι αστυνομικοί συντάσσονται περνώντας από τη Γενική Ασφάλεια. Ετοιμάζουν αντιγράφακια, ένα σωρό περιεργές περιπτώσεις. Θα σας διηγηθούμε μια από αυτές την πλέον χαρακτηριστική. Θα ήταν μια ή ώρα. Μέσα στο γραφείο του κ. Χείλα είχε συγκεντρωθεί πλήθος κόσμου κάθε τάξεως και ηλικίας. Είχαν συλλέξει για διάφορα αδικήματα και διαταράξεις της κοινής ησυχίας, για κλοπές, για διαρρήξεις, για λαθρεμπόριο του έρωτος και κοντά σ' αυτούς βρισκόταν ένας και τὰ θυμάται διάφορων ανώτερων κακοποιών που είχαν έρθει να καταγγείλουν το πάθος τους. Μέσα σ' αυτό τον περιεργό κόσμο βρισκόταν μόνο του κ' ένα κορίτσι 15 χρόνων. Πλησίασε ταραγμένο τον κ. Χείλα και τον ρώτησε:

—Θα μπορούσα να σας απασχολήσω...

Κ' άμέσως κατοπιν άρχισε να του εξηγεί:

—Είμαι άστεγη, κ. αστυνομικέ. Η μητέρα μου μ' έδιωξε από το σπίτι. Λεφτά δεν έχω καθόλου. Ήρθα εδώ για να κοιμηθώ. Φοβάμαι να μείνω έξω στο δρόμο...

—Και γιατί κ' έδιωξε; Τι της έκανες για να σου κλείση την πόρτα του σπιτιού;

—Η μικρή άφηγήθηκε τότε την ακόλουθη ιστορία: Ήταν όρθια από πατέρα. Η μητέρα της τελευταία παντρεύτηκε για δεύτερη φορά. Το σπίτι τότε έχασε για τη μικρή κάθε θέληστρού του. Ήταν σαν ζένη εκεί μέσα. Κανείς δεν την προσέχε. Κι' αυτή η μητέρα της τη θεωρούσε σαν βάρος. Την φοβόταν μοναξιά της ήθελε να ελαφρύνει το ενδιαφέρον ενός νεαρού καλλιτέχνη. Την άγαπασε, την φρόνιζε και λογάρισε να την παντρευτεί. Η μητέρα της φυσικά δεν άργησε να μάθει τη γνωριμία αυτή της κόρης της. Και την άρπαξε από τα μαλλιά.

—Η θά διακόψης μαζί του ή θά σέ διώξω από το σπίτι! της δήλωσε. Έννοώ να κάνης ένα πλούσιο γάμο...

Μα η μικρούλα ήταν φλογερά έρωτευμένη με τον νεαρό καλλιτέχνη και δεν έπαψε να τον συναντά. Έκείνο το βράδυ είχε πάει πάλι μαζί του. Η μητέρα της όμως το πληροφορήθηκε κι' όταν γύρισε στο σπίτι η μικρούλα βρήκε την πόρτα κλειστή.

—Να πας να κοιμηθής στα πανκάκια της δόχως. Η θά κάνης αυτό που έλεω ή να μη σέ ξαναδώ στα μάτια μου...

Και την έδιωξε. Η μικρούλα γύρισε άσκοπα στους δρόμους γιατί δεν ήθελε να φανερώσει στον φίλο της το οικονομικό δράμα της. Τέλος, στην απελπισία της σκέφθηκε να καταφύγει στην αστυνομία και να ζητήσει άσυλο...

Ο κ. Χείλας της εξήγησε τότε ότι δεν θα ήταν σωστό να μείνει στην αστυνομία, ούτε να περάσει μια νύχτα έξω από το σπίτι της. Θύναζε έπειτα έναν αστυφύλακα και του έδωσε έντολη να συνοδεύσει τη μικρούλα σπίτι της. Να συστήσει μάλιστα στη μητέρα της να δεχθή την κόρη της και να μην την βγάξη έξω από το σπίτι μέσα στην «πονιρή» αθηναϊκή νύχτα που παρουσιάζει πάντοτε τόσες εκπλήξεις, τόσους κινδύνους.

Ο αστυφύλακας συνόδευσε τη μικρούλα στο σπίτι της εκεί κοντά στο Μουσείο και άναγκασε την μητέρα της και τον παράδεινο πατριό της να την δεχθούν και να μην την κακομεταχειρισθούν. Έτσι χάρις στην εξυπνάδα της η μικρούλα έκείνη γλυτώσε από τις περιπέτειες της αθηναϊκής νύχτας που είχε, όπως είπαμε, πολύ επικίνδυνη για μια νέα.

Και αυτό το γεγονός δεν είχε το μοναδικό. Είναι γνωστόν άλλωστε ότι οι αστυνομικοί προστατεύουν τον έρωτα. Τον τιμούν και ειλικρινή έρωτα κι' όχι βεβιασμένες εμπορικές συναλλαγές. Γι' αυτό πάντα στις νυκτερινές περιπολίες τους περνούν κι' από τα δημόσια πάρκα κι' ελέγχουν τους ρωμάντικους νυκτερινούς θαυμάσιους. Έννοούν να ξεκαθαρίσουν τα κυκλοποια στοιχεία τις διάφορες ύποπτες γυναίκες, τις ληποδύτριες και τις πορτοφολοφύδες που παρασύρουν ως εκεί τα διάφορα θυμάτα τους προσποιούμενες τις έρωτευμένες, για να τους ληστέψουν με περισσότερη άνεση και ασφάλεια.

Έτσι ένα βράδυ κατά τις έννιά ή ώρα μια ομάδα της Γενικής Ασφαλείας μ' επί κεφαλής τον κ. Μιχαηλίδη έκλεισε τις διαδρομές του Άλσους του Πεδίου του Άρεως κι' έρευνώντας για «δικωμάνους» και ανθρώπους του υποκόσμου έφερε στην αστυνομία 60 ζευγάρια κάθε ηλικίας και τάξεως!.. Η εξακριβωθείσα της ταυτότητας των έγινε με κάθε διακριτικότητα. Ο κ. Μιχαηλίδης άλλωστε ομίζεται για την λεπτότητα και την ευγένειά του. Ωστόσο αυτή η παράδεινη συγκομιδή, τον έκανε να βγάλει το έξης συμπέρασμα: 'Από τις 60 «ρωμάντικες» γυναίκες οι περισσότερες ήταν μελαχρινές. Η ηλικία τους; Από 17 ετών μέχρι 65...

—Μέχρι 65 ετών; ρωτάμε παραζενεμένοι τον κ. Μιχαηλίδη.

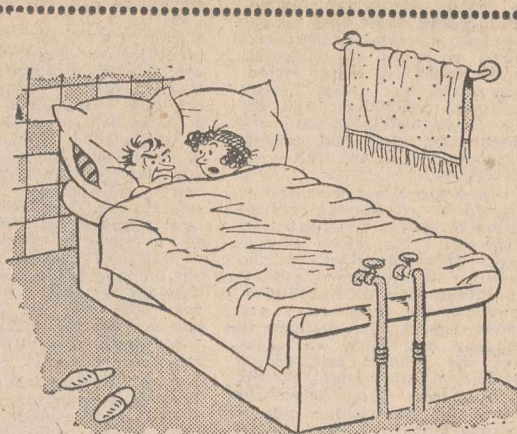
—Γιατί σάς φαίνεται περιεργό; Υπάρχουν ένα σωρό παράδεινες περιπτώσεις. Υπάρχουν άνθρωποι που παντρεύτηκαν όχι τον άνθρωπο που αγαπούσαν για χίλιους δυο λόγους ανεξαρτήτως της θελήσεώς τους. Ωστόσο αυτοί οι άνθρωποι δεν έπαυσαν να αγαπούν και καμιά φορά βρισκουν την ευκαιρία να συναντηθούν για λίγο με την αγαπημένη τους. Ένα τέτοιο ζευγάρι βρήκαμε στο Άλσος εκείνο το βράδυ. Ο άνδρας είχε γεννηθεί το 1878. Η γυναίκα το 1882. Είχαν κι' οι δυο εγγόνια πιά μα ποτέ ο ένας δεν έχασε τον άλλον κι' όποτε εύρισκαν την ευκαιρία συναντώντο για να θυμηθούν λίγο τον χαμένο τους έρωτα.

Επίσης ένα άλλο γεγονός που έκανε εντύπωση στους αστυνομικούς ήταν το ότι τα 60 αυτά ζευγάρια δεν ήταν από την γύρω περιοχή αλλά από όλη την περιφέρεια της τότε Διοικήσεως Πρωτεύουσας, ακόμη κι' από τον Πειραιά!...

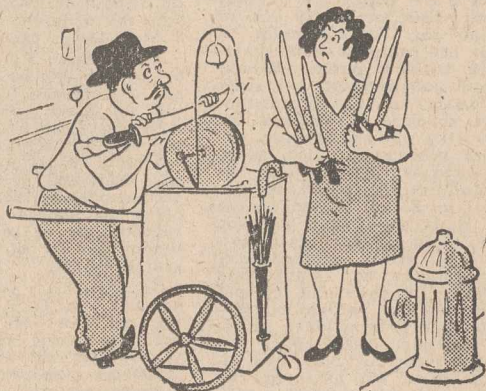
Πραγματικά, 6 γυναίκες καθόντουσαν στη συνοικία Κυψέλης 4 στο Περιστέρι, 4 στον Πειραιά, 3 στο Θησείο, 2 στο Παγκράτι, 12 καθόντουσαν στην όδον Ήποκράτους, 2 στο Παλιό Θάλαρο, 2 στα Πατήσια, 6 στο Μεταξουργείο, 1 στη Καλλιθέα, 1 στο Πυριτιόπουλο, 1 στο Γηροκομείο, 2 στην Πλάκα, 2 στα Ηλύσια, 1 στους Άμπελοκλούς, σ' όλες τέλος τις συνοικίες των Αθηνών και του Πειραιώς. Ήταν επίσης και δυο γυναίκες από το Μενίδι!

Οι αυτά τα ζευγάρια άφου ξεκαθαρίστηκαν από τους ανθρώπους του υποκόσμου και τις ύποπτες γυναίκες άφθηκαν άμεσα ελεύθερα για να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους κι' η περιπέτεια τους κρατήθηκε μυστική όπως άλλωστε χίλιες άλλες υποθέσεις και δράματα που απασχολούν κάθε τόσο τους αστυνομικούς μας.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

—Πάμε καύμενε, να γκρινιάζης! Αύριο φεύγει η μαμά και θα ξαναγυρίσω στην κάμαρά μας!...

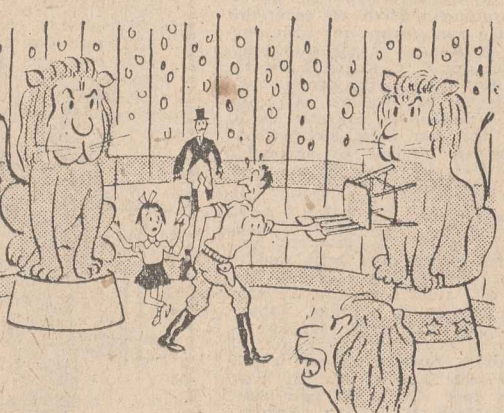

ΥΠΟΨΙΕΣ...

—Με το παρντόν, κυρά μου, για την έρώτησι... Τα πας καλά με τον άντρα σου;

—'Αν δεν φάν, ένα κάκτο τουλάχιστον δεν μπορεί να κοιμηθῇ ήουχα!...

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Μπαμπά! Ένα έπειγον γράμμα!...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ της έπιτυχίας ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

Συμβουλές προς τις γυναίκες

Η Ντόροθυ Μπράντε είναι μια από τις δημοφιλέστερες συγγραφείς της 'Αμερικής. Τα βιβλία της έχουν πωληθεί ως σήμερα στις μεγαλύτερες έπιτυχίες. Η 'Αμερικανική συγγραφέας έδημοσίευσε τελευταία ένα «δεκάλογο» της έπιτυχίας στη ζωή, που απευθύνεται αποκλειστικά στις γυναίκες, με το σκοπό να τις απομακρύνει από τη μοιρολατρική στάση που τηρούν οι περισσότερες απ' αυτές.

«Υποθέστε, γράφει, ότι έχετε ένα ραντεβού σε απόσταση 150 χιλιομέτρων από το μέρος που μένετε. Η εύτυχια σας εξορτάται από αυτό το ραντεβού και μόλις έχετε τον καιρό και την απαραίτητη βενζινα για να τρέξετε στο ώρισμένο μέρος. Ξεκινάτε, λοιπόν, με το αυτοκίνητό σας. Θα σάς περάσει ποτέ από το μυαλό ή σκέψης να κάμειτε από παρέκκλιση 50 χιλιομέτρων; Όχι βέβαια. Καί, όμως, όταν πρόκειται για ζητήματα που άφορούν την προσωπικότητά, την εύτυχια σας κλπ. φερνάσατε μ' αυτόν τον παράλογο τρόπο και καταναλίσκετε την ενεργητικότητά σας σε χίλια δυο άσημαντα πράγματα, αντί να βαδίζετε πάνω στο δρόμο που θα σάς φέρη κατ' ευθείαν στο σκοπό σας».

Γιατί οι γυναίκες ύστερησαν ως σήμερα σ' όλα τα έπιπεδα άπέναντι των άδρών; Γιατί δεν είχαν ποτέ τη θέληση να νικήσουν άπαντα ή άμερικανική συγγραφέας.

Για να έπιτύχετε στη ζωή, συμβουλεύει, πρέπει να πεσετε τον έρωτά σας ότι είναι άδύνατον ν' άποτύχετε. Το δόγμα της ζωής σας πρέπει να είναι: «Θά έπιτύχω. Είναι άδύνατον ν' άποτύχω». Όταν βάλετε καλά αυτό μέσα στο μυαλό σας, η έπιτυχία θά έλθη μόνη της.

Η Ντόροθυ Μπράντε δίνει στις γυναίκες τον ακόλουθο δεκάλογο. «Μερικές από τις έντολές του, λέει, μπορεί να σας φανούν άσημαντες και παιδαριώδεις. Αλλά καθεμιά έχει το λόγο της. Συμμορφώθηκε με αυτές τις έντολές. Και τ' άποτέλεσμα δεν θ' άργήσουν να φανούν».

1) Άφιρώστε μια ώρα την ήμερα σε άπόλυτη σιγαλή. Σ' όλα αυτά το διάστημα δεν θά άνοξετε το στόμα σας παρά μόνον για ν' άπαντήσετε σ' έρωτήσεις που άπευθύνονται άπ' εύθείας και άποκλειστικά σε σας. Στην περίπτωση α.τ.θ, όμως οι άπαντήσεις σας θά είναι όλιγόλογες και θ' σφαιρούν μόνον το θέμα για το όποιο σας ρωτούν.

Όταν έπαναλάβετε μερικές φορές αυτή την άσκηση θ' άρχίσετε να νοώθε ένα άίσθημα άσφαλες και σταθερότητας, σαν να γινόταν μια συσσώρευσις δυνάμεων μέσα σας. Άντιστα, κάθε φορά που θ' άνοίγετε το στόμα σας για να μιλήσετε, θα έχετε την έντυπωσι πως καταναλίσκετε ένα μέρος από τις δυνάμεις που βρίσκοντα μέσα σας. Έτσι, θα συνηθίσετε να μιλάτε όταν χρειάζεται, να λέτε μόνον εκείνο που πρέπει και να μην είσσετε φλύση, όπως δυστυχώς συμβαίνει με τις περισσότερες γυναίκες.

2) Συνηθίστε να συγκεντρώνετε την προσοχή σας σ' ένα μοναδικό άντικείμενο μισήν ώρα την ήμερα.

Στην άρχή, μπορείτε ν' άφιέρωσετε πέντε μόνον λεπτά. Έπειτα δέκα κλπ. Οι γυναίκες άσχελεύτη μνήμης με πολλά πράγματα ταυτόχρονα αλλά με κανένα κατά βάθος. Τα παίρνουν όλα έπιφανειακά και έ πελάγα. Πρέπει να συνηθίσετε, λοιπόν, να σκεπάζετε μόνον το

πρόγραμμα που σας ενδιαφέρει και ν' άπομακρύνετε όλα τα άλλα. Έτσι, θά μπορέσετε ν' άσχαληθῃτε άργότερα σε μια δημιουργική προσπάθεια. Φροντίστε να συγκεντρώσετε την προσοχή σας κατά το διάστημα αυτής της μισής ώρας σ' ένα άνθος, σ' ένα άρωμα, σ' ένα βιβλίο.

3) Γράψτε σ' ένα γνωστό σας πρόσωπο μια έπιστολή, χωρίς να χρησιμοποιήσετε άντωνυμίες όπως το «έγώ», «έμενος», «μου» κλπ.

Η έπιστολή σας πρέπει να είναι ενδιαφέρουσα και να μην φανερώνη την προσπάθεια που καταβάλατε γ' α να την άπαλλάξετε από εκφράσεις που προδίδουν έγωισμό και φιλοψυχία.

4) Έπί ένα τέταρτο της ώρας κάθε μέρα δεν πρέπει να μιλάτε χρησιμοποιώντας τις ίδιες άντωνυμίες: «έγώ», «μου», «έμενος» κλπ.

5) Γράψτε πάνω σε μια κόλλα χαρτί κάτι που να είναι παρμένο από τη ζωή σας και να διαπνέεται από πνεύμα αίσιοδοξίας.

Είναι πιθανόν η ζωή σας να μην είναι εύχρηστη. Αλλά είναι άδύνατον να μην βρήτε σ' αυτήν «κάτι», που να σας έπιτρέπη μια λογική αίσιοδοξία. Διατυπώστε τις σκέψεις σας στο χαρτί πάνω σ' αυτό το «κάτι». Έτσι θα πάψετε να τ' βλέπετε όλα μαύρα. Καί η άπαισιοδοξία θ' άναλωγήνη την ψυχή σας.

6) Όταν συναντάτε έναν άνθρωπο για πρώτη φορά, προσπαθήστε να τον κάμειτε να σας μιλήσει για τον έαυτό του, χωρίς να του πείτε σεις τίποτε για τον έαυτό σας.

Έτσι συνηθίστε ν' άποκτάτε μια ύπεροχή άπέναντι των άλλων. Καί το κυριώτερο είναι ότι δεν αφήνετε τους άλλους να διαδύκουν μέσα στην ψυχή σας σαν σε άνοχτο βιβλίο. (Οι περισσότερες γυναίκες κάνουν το αντίθετο. Όταν πρωτωσυναντούν έναν άνθρωπο, σπεύδουν να του άποκαλύψουν όλη τη ζωή τους.

7) Συνηθίστε να μιλάτε για τον έαυτό σας, για τις υποθέσεις σας, για τη ζωή σας κλπ. χωρίς ούτε να μεμψιμοιρήτε διαρκώς, ούτε να περαιοτολογήτε. Καί, προ πάντως, φροντίστε να μην κουράζετε τον άκουσά σας.

8) Καταρτίστε ένα πρόγραμμα διαρκείας δύο άρών για την κάθε ήμερα και προσπαθήστε να το ακολουθήσετε πιστά.

Π.χ. 10 λεπτά για το διάβασμα της έφημερίδας σας, 20 λεπτά γ' α την άλληλογραφία σας μισή ώρα για την κολλού σας κλπ.

Κατά το δ'ωρο αυτό δεν πρέπει να κάνετε τίποτε άλλο από εκείνο που έχετε αποφασίσει να κάμειτε.

9) Συνηθίστε ν' άντιμετωπίζετε τις έξαιρετικές περιστάσεις που μπορεί να σας παρουσιασθούν στη ζωή.

Το καλύτερο θά είναι να πάρετε μερικά φύλλα χαρτί και να γράψετε πάνω σ' αυτά παραγγελίες σ' του τ' έδους:

«Θά κάμω μια πεζοπορεία είκοσι χιλιομέτρων».

«Θά μείνω δώδεκα ώρες χωρίς να φάω».

«Θά πάω στο πρώτο έστιατόριο του θά βρώ υποστά μου».

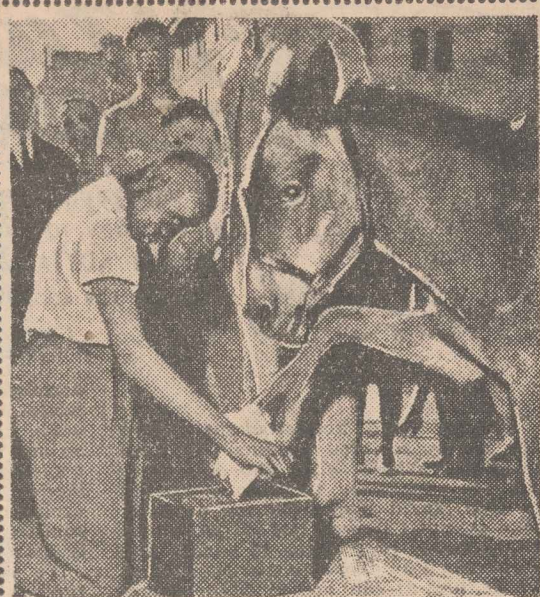
«Δεν θά βγάλω λέξη από το στόμα μου μια όλόκληρη ήμερα».

«Θά έργασθώ όλη την άποψινή νύχτα».

Ανακατέψτε αυτά τα χαρτιά και κληιδώστε τα μέσα σ' ένα τυτάρκι.

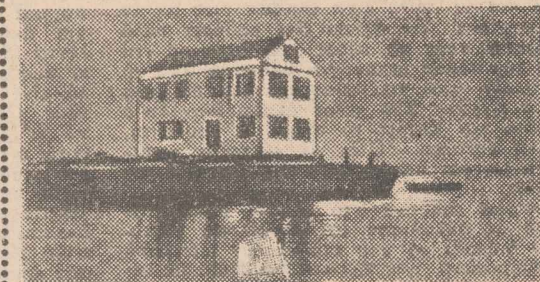
Έπειτα, κάθε δεκοπέντε ή είκοσι ήμερες, τραβήξτε ένα απ' αυτά και κάμειτε εκείνο που άναγράφεται σ' αυτό, χωρίς να βρήτε καμιά πρόσφαση ή καμιά δικαιολογία για να μην το έκτ λέσετε.

10) Συνηθίστε ν' άφιέρωνετε κάθε τόσο μ' α όλόκληρη ήμερα γ' α την πραγματοποίησι ενός σχεδίου που δεν πρόκειται να έχη άμεσα άποτέλεσματα

ΚΑΛΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ!

Δεν είναι μόνο οι ήθοιοι που καλωρίζονται πριν από το γύρισμα μιας ταινίας, αλλά και τα ζώα που πρόκειται να λάβουν μέρος σ' αυτή. Στην εικόνα μας βλέπετε τους υπαλλήλους ενός «στουντίο», την στιγμή που κάνουν «πεντικιούρ» σ' ένα... γαϊδουρί!...

ΜΕΤΕΦΕΡΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ!

Πρό ήμερών στην 'Αμερική, ο ιδιοκτήτης ενός εύλινου σπιτιού, που βαρέθηκε να βλέπη όλη την ώρα τα ίδια τοπία, φόρτωσε το... σπίτι του σε μια μεγάλη μούσα και το μετέφερε 4 χιλιόμετρα μακρύτερα σε μια ρωμάντικότερη τοποθεσία.

ΚΟΥΖΙΝΑ - ΚΑΛΩΡΙΕΡ

Ένα άμερικανικό έργοτάξισ, κατασκεύασε έσχατως την ηλεκτρική αυτή κουζίνα, που είναι συγκράτως και θεαματικό. Το χειμώνα λοιπόν, δεν θα έχετε παρά να γυρίσετε έναν από τους διακόπτες της ηλεκτρικής κουζίνας σας και άμέσως το δωμάτιο θά θερμαίνεται.

Η Ζωή μου και τα κατορθώματά μου

Ια παραχωρηθέντα εις τὸν «Θησαυρὸν» ἀπὸ τὴν οἰκογενειὰν τοῦ ἰδιόχειρου ἀπομνημονεύματα τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ, τοῦ «Ἑλληνοῦ ποῦ κατέπληξε τὸν κόσμον μετὰ τὴν νύκτῃν τοῦ δύναντιν.

(Ἀποκλειστικότης «Θησαυροῦ»
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

5ον

Ὅλη τὴ νύκτα προχωροῦσαμε ἀγὰρ πρὸς τὸ ἀνοιγμὸν τοῦ ποταμοῦ. Τὸ πῶμα ὑπῆκαμε στὰ θάλα νερά. ἀπὸ ἀδεξιότητα ὅμως τοῦ καπετάνιου τὸ πλοῖο κῆθησε σὲ μιά ξέρα κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὅλοι οἱ ναῦτες βῆκαν ἔξω καὶ μετὰ σφοδρὰ προσπάθειαν νὰ βγάλουν τὸ καράβι ἀπὸ τὴ δύσκολη θύση. Τελεutaίως βγήκα κι ἐγώ.

Σὲ μιά στιγμή πού οἱ ἄλλοι κουρασμένοι ἀφῆκαν τὸν κόπο, τὸν πήρα. τὸν ἔβαλα στὸν ὦμο μου κι' ἀρχισα νὰ τραβῶ. ἡμεῖς οἱ μετὰ πῆραν γιὰ τρελλὸ καὶ γελούσαν. Ὁ καπετάνιος κι' ὁ πιλότος ἔδωσαν τις φωνές. Ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα τὴ δουλειά μου χωρὶς νὰ δίνω σημασία στὶς κοροϊδίες τῶν ναυτῶν. Τὸ πλοῖο δὲν ἦταν μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ εἶχα εἰδικές πῶς θὰ τὸ κατέφερα. Ἐξ' ἄλλου εἶπα καθήκει πολὺ ἔλαφρά πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης καὶ μετὰ τὴν πρῶτη μετακίνησι θάβγαίνα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι τοῦ. Βασανίστηκα ἐπὶ μιά ὥρα σχεδόν. Στὸ τέλος ἀκούω ἕναν ἑπὶ κρότο καὶ βλέπω τὸ πλοῖο νὰ κουνιέται. Εἶχα ἐπιτύχει. Ὅλοι με κύτταζαν καταπληκτικὸ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ πιλότος.

Μόλις ἀνέβηκα στὸ καράβι ὁ καπετάνιος με ἀγκάλιασε καὶ με φίλησε. Κατόπιν διάταξε νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν μιά καλὴ μακαρονάδα, πού τὴν κατεβροχθισα μετὰ μεγάλη ὁρεξί. Με ρώτησε ὕστερα ἂν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμία γιὰ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὸ μόνο ποῦ θέλω εἶναι νὰ με ἐφοδιάσῃ με κανένα παλιὸ κοροῦμι καὶ νὰ μ' ἀποδιδῇ στὴν ἐρᾶ, προτοῦ ὁτ' ἀρῶμαι στὸ λιμάνι τῆς Οὐρανοῦνης Μαλτανάδο ὅπου φοβόμην πὼς θὰ ἔχω μπλε-ἔματα μετὰ τίς ἀνάγκες.

Δέχτηκε καὶ μ' ἔδωκε ἔξω μετὰ τὴν βάρκα σ' ἕνα ἐθιμικὸ σημεῖο. Ἐφοῦ συνωόνησαν μετὰ τὸν πιλότο καὶ μετὰ τοὺς ναῦτες νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τίποτε στὶς λιμενικές ἀνάγκες.

Ἦταν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ὅταν συνέβαιναν αὐτὰ. Περίπατος ἀκετέες ὥρες ὁλοήμενος. Πού καὶ ποῦ συναντοῦσα καμμιὰ καλύβα καὶ κανέναν εὐλοκόπο, ἐπειδὴ ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχαν τεράστια δάση. Ἀρ-νότερα, συνάντησα καὶ μιά γοργά. ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι πρέπει νὰ προσέχω γιὰτὶ ἐκεῖ κοντὰ ἦσαν κατὰ ἀγρίο-σκυλα καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ με κουμα-τιάσουν. Πραγματικὰ δὲν προνόρησα πολὺ καὶ βλέπω νὰ δοῦν κατ' ἐπάνω μου με-ρικὰ φοβερά καὶ ἐξαγορευμένα σκυλιά. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον ἀναγκάστηκα νὰ πέσω στὸν ποταμὸ. Οἱ σκύλοι μ' ἀκολού-θησαν ὡς ἕνα σημεῖο. κατόπιν ὅμως μ' ἀ-φῆκαν.

Βῆκα ἀπὸ τὸ ποτάμι κι' ἐξακολουθῆσα τὸ δρόμο μου μετὰ τὰ οὐρὰ μου βοεγμένα. Φοβήθηκα ὡς ἀπῶμα καμμιὰ πνευμο-νία κι' ἀναγκάστηκα νὰ σταθῶ κοντὰ σὲ μιά ἐθιμικὴ καλύβα νὰ νδυθῶ καὶ ν' ἀ-πλώσω τὰ οὐρὰ μου γιὰ στένγνωμα. Δὲν θὰ καλοπτονοῦσα βέβαια, ἂν με ἐξανάθι-σκον τὰ σκυλιά σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τρεῖς ὥρες περὶμενα ἐκεῖ χωρὶς νὰ πε-νάσῃ ἀνθρώπος. Φόρεσα τὰ οὐρὰ μου μισ-στονγνωμένα πῆσα τὸ γένο μου κι' ἕνα γοντοῦ ἔγλυ γιὰ σπρίγνια, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅπλο σὲ πεοίπτωσι ἀνάγκης καὶ συνέχισα τὸ δρόμο μου.

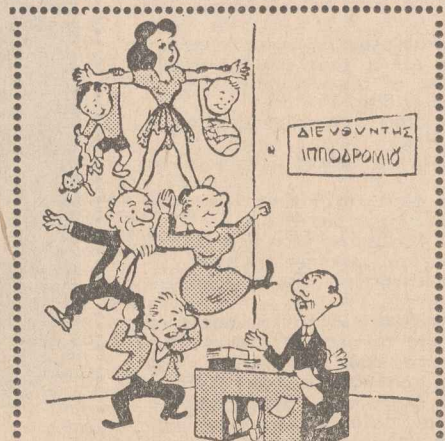
Ἦταν νύκτα σχεδόν ὅταν ἔφτασα στὰ προάστεια τοῦ Μαλτανάδο. Μοῦ ἔκαναν ἐν-τύπωσι τὰ φῶτα, τὰ μαγαζιά καὶ τ' ἀμά-ξια μετὰ τὰ μεγαλόσωμα ἄλογα ποῦ κυκλα-

φοροῦσαν στοὺς δρόμους. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιέφερε ὅμως ἦταν νὰ φάω καὶ νὰ κοι-μηθῶ. Εὐτυχῶς εἶχα μαζί μου λίγα τάλλη-ρα πού μοῦ εἶχε δωρήσει ὁ καπετάνιος τοῦ πλοίου πού τὸ εἶχα βγάλει ἀπὸ τὴν ξέρα. Μπήκα σὲ μιά ταβέρνα κι' ἔφαγα τρεῖς μεοίδες μακαρονάδα στὴ σειρά, κι' ἕνα καρβέλι. Πάνω ἀπὸ τὴν ταβέρνα ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου καὶ κοιμήθηκα.

Τὸ πῶμα ἔκρινε καὶ τὴν παραλιακὴ πεοιοχὴ τῆς πόλεως, ὅπου καὶ ἔφτασα ὡ-τῶντας διαφόρους στὸ δρόμο. Ἐμοιαζά-σαν ζήτησιος. Ἦμουν ἀξυρίστος καὶ τὸ κοροῦμι μου λεωμένο καὶ τσαλακωμένο. Τὸ λιμάνι ἦταν γεμάτο πλοῖα σημαϊσμέ-νιστα — ἦταν ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα — ἀλλὰ μετὰ μεγάλη μου λύπη δὲν ἔβλεπα καμ-μιὰ ἑλληνικὴ σημαία. Περωνάτας δίπλα ἀ-πὸ μιά γολέττα πλειορυσμένη στὸ μουρά-γιο, ἀκούσα νὰ μιλοῦν ἑλληνικά. Ἡ γο-λέττα εἶχε ἰταλικὴ σημαία. Μπήκα μέσα κι' ἔφαθα πῶς τὸ πλοῖο ἦταν ἑλληνικὸ. ἄλ-λα εἶχε ἰταλικὴ σημαία γιὰ εἰδικούς λό-γους. Οἱ ναῦτες τρυγνοῖσαν κόκκινα αὐ-γά κι' ἔλεγαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι σ' ἕνα σημεῖο τῆς πλώ-ρης ὑπῆρχε μιά ἐπιγραφὴ μετὰ ἰταλικά γράμ-ματα, πού ἔλεγε: «Κρέτσια Σόλα», δηλαδὴ Ἑλλάς μόνη. Οἱ ναῦτες στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ ἔδωσαν μεγάλη προσοχὴ ὅταν διωκτοὺς εἶπα πὼς κι' ἐγὼ εἶμαι Ἑλλῆν μετὰ ἑλ-λεσαν κοντὰ τοὺς καὶ μοῦ προσέφεραν ἀγὰρ καὶ κρασί. Ὁ καπετάνιος κατήγετο ἀπὸ τις Σαραντὰ Ἐκκλησίες καὶ ὠνομάζετο Ἰ-ωάννης Τσιτσρινέλης, τὸ δὲ καράβι ἀνή-κε στὸν Ὑδαῖο Ἰωάννη Κούπα. Ἀνάμεσα στὸ πλοῖομα ἦταν κι' ἕνας Μαρουσινός, ὀνόματι Ἰωάννης Τοῖκόλας. Αὐτὸς φαίνε-ται πὼς με γνώριζε ἀπὸ μικρὸ παιδί. Μετὰ πλῆσιον, μοῦ ἔφειξε τὸ χέρι καὶ με ρώ-τησε:

— Τί κάνεις Παναγιῇ; Πὼς ἀπ' ἐδῶ;
Καὶ ἐπειδὴ ἀντελήθη πὼς δὲν μποροῦ-σα νὰ δὴν θυμῶ, πρόσθεσε:

— Δὲν θυμάσαι λοιπὸν πού μ' ἔδειρες ποῖν ἀπὸ μερικά γοντὰ στὴν Κούταλη;
Γελάσαμε πολὺ. Πῆρα θάρρος τότε καὶ παροκάλεσα νὰ μοῦ δώσουν νὰ φάω, ἐπει-δὴ τὰ κόκκινα αὐγά πού μοῦ προσέφεραν ἦταν γιὰ μένα μεζές. Ὁ συμπατριώ-

ΧΩΡΙΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ!

Ὁ ἀκροβάτης: Τὸ πιστεύετε λοιπὸν τώρα, ὅτι σὲ μένα σπριζεται ὁλόκληρὴ ἡ οἰκογένεια;...

της μου. Ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ καπετά-νιου, ἔτρεξε καὶ μοῦφερε ἕνα ψιπὸ ὑπα-καλιάρω. κομμωδία καὶ ἄφθονο ψωμί. Ὑ-στερα μοῦ εἶπε πὼς ἔχει καὶ μιά πιστέλα μπιφτέκια, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὰ φέ-ρῃ ἐπειδὴ ἦταν... κρύα. Τὸν παρακά-λεσα τότε νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰ δοκιμά-σω καὶ σὲ λίγο καθάρισα ὅλη τὴν πιστέλα, ἐνῶ οἱ ναῦτες κι' ὁ πλοίαρχος ἀποροῦσαν μετὰ τὴν ἀντοχὴ τοῦ στομαγίου μου.

Κατόπιν πῆγα στὸ θάλαμο τῆς πλώ-ρης καὶ κοιμήθηκα ἀκετέες ὥρες. Ὅταν ἔγνησα, ὁ συμπατριώτης μου Τοῖκόλας, μοῦ ἔφερε μιά μεγάλη κούπα καφέ καὶ μοῦ πρότεινε νὰ μεσολαβήσῃ στὸν πλοίαρχο νὰ με κρατήσῃ στὸ πλοῖο, ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ναῦτη. Ὁ μισθὸς ἦταν ἑκατὸν πε-νήντα τάλληρα. ἀκετέα καλὸς δηλαδὴ, καὶ θὰ ἦμουν ἀνὴρ πρὸς τὴν ἀντοχὴν, ἀφοῦ ἄλ-λωςτε δὲν εἶχα ἄλλη ἐνοχασία. Τὰ εἶπα μετὰ τὸν πλοίαρχο καὶ συμφωνήσαμε. Στὸ πλοῖομα ἦταν κι' ἕνας Βασίλης ἀπὸ τὸ Κρανίδι, καθὼς καὶ ἕνας Γεωργιος Ξπο-τοῖφης ἀπὸ τὴν Κύμν.

Τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα ξεφορτώνουμε κα-τράμια καὶ στοκοφισία. Κατόπιν πῆγα μετὰ ἕνα μικρὸ λιμάνι πού ὠνομάζετο Κολό-νια κι' ἀγκυροβολήσαμε στ' ἀνοιχτά, πε-ριμενόντας νὰ παραλάβουμε κατὰ ὑπᾶλλες μαλλιοῦ πού θὰ εἶχε φέρονται οἱ μαοῦνες. Ὅλοι βῆκαν ἔξω μετὰ τὴν βάρκα κι' ἀφῆ-καν ἑμένα μόνον, σὰν μικρότερο, νὰ συνη-ρίσω τὸ πλοῖο. Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ προμη-θευθῶν τὰ οὐρὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἀνέ-σως, τῶριξαν στὸ ποτιὸ κι' ἔτσι ὅταν ἔφτα-σαν οἱ μαοῦνες μετὰ τὴν ἐμπορεύματα δὲν ὑ-πῆρχε κανεὶς ἐκτὸς ἀπὸ μένα, νὰ φροντί-σῃ γιὰ τὸ φόρτωμα. Ἀρχισα τότε νὰ πα-ραλαμβάνω τὸ πράγμα λίγο-λίγο, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ κοροῦσε πολλὰς ὥρες καὶ οἱ μαοῦνες βιάζονταν νὰ φύγουν. Τότε ἐτοίμασα ἕνα διπλὸ παλάνγκο καὶ εἶπα στοὺς μαοῦνερὲς νὰ βάλουν μιά ὑπᾶλλα τῶν 1.600 λιτῶν. Αὐτοὶ με πῆραν γιὰ τοσελλὸ καὶ με κοροῖδισαν. Ὅταν ὅμως με εἶδαν νὰ πιάνω τὸ παλάνγκο καὶ νὰ τρα-βῶ τὴν ὑπᾶλλα, γούλωσαν τὰ μάτια τοὺς. Ἦταν γέρος ἔκανε τὸ σταυρὸ τοῦ λέγον-τας:

— Τόσα χρόνια κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀλλὰ τέτοιο πράγμα δὲν ἐξανεῖδα.

Σὲ δυὸ ὥρες παρέλαβα ὅλες τις ὑπᾶλ-λες καὶ τις τακτοποιήσα στὸ μικρὸ ἀν-τάρκι καὶ στὸ κατάστρωμα. Τὸ βράδυ ἦλθε ὁ πλοίαρχος μεθυμένος καὶ με ρώτησε ποῖος φόρτωσε τὸ πλοῖο. Τοῦ εἶπα ὅτι πῆρα ἕξη παιδιὰ καὶ τελειώσαμε τὴ δου-λειά. Δὲν φρόντισε νὰ μᾶθῃ περισσότερα. Τὰ ἐμπορεύματα αὐτὰ τὰ παίρναμε ἀπὸ μικρὰ λιμανάκια τοῦ ποταμοῦ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα τῆς Οὐρουνοῦνης καὶ τὰ ξεφορτώ-ναμε στὸ Μοντεβίδεο ἢ σ' ἄλλα γνωστὰ λιμάνια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ παραλάμβαναν μεγάλα καράβια καὶ τὰ μετέφεραν στὴν Εὐρώπῃ ἢ στὶς Ἰνδιάνες Πολιτείες.

Συμπλοκή μετὰ κακοποιούς

Κάνουμε δεκατέσσερα τέτοια μικρὰ τα-ξεῖδια καὶ πάντα τὸ βάρος τῶν φορτωσῶν καὶ ἐκφορτωσῶν ἔπεφτε σὲ μένα. Ἐκῶνα ὑπομονὴ ἐπειδὴ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ νοήμα-τα. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος ἀπέφευγε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μισθὸ μου, ἀλλὰ κάπου κά-που μοῦ μετροῦσε κατὰ μικροπροκαταβο-λές, μετὰ τις ὁποῖες δὲν μποροῦσα ν' ἀγο-ράσω οὔτε οὔρα οὔτε φανελλές πού εἶχα ἀνάγκη. Ἡ κατάσταση αὐτὴ μ' ἐξεοῖθιζε τόσο πολὺ, ὥστε μιά μέρα ἦρθα στὰ γόδια μετὰ τὸν πλοίαρχο κι' ἀναγκάστηκα νὰ τὸν εὐλοφορτώσω. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ συνέ-βη στὸ Μπουκατόλο. Δημιουργήθηκε διωκ-μεγὰλο ζήτημα κι' ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, Ἀναγκάστηκα τότε νὰ δραπέτευω, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ ὑπελείματα μετὰ τίς ἀνάγκες. Φεύγοντας δὲν πρόλαβα νὰ πάω οὔτε τὰ οὔρα μου, οὔτε λίγα τοῦφια, οὔτε κἄν μερικά τάλληρα πού εἶχα κομμιμένα στὸ ὑπαῖο μου.

Ἀφοῦ πεοπάτησα ἀκετέες ὥρες μέσα στὴν ἐρημία, πείνασα τόσο πολὺ ὥστε ἀ-ναγκάστηκα νὰ μαζεύω ἀπὸ γῆρα φλοῦδες καπουζιῶν καὶ σάπια ποσποκάκια καὶ νὰ τὰ τρώω. Ἀγὰρ τὸ βράδυ ἔφτασα σ' ἕνα μικρὸ ψαράδικο χωριουδάκι πού λέγεται Καναλέτο κι' ὅπου δῶ-θῶναι καὶ κλασά-τιζαν μικρὰ πλοῖα. Κάθησα πάνω σὲ μιά πέτρα καὶ συλλογίζομην τὴν τύχη μου. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

III ἡ μόδα προσανα-τολίζεται ὁριστι-κὰ πρὸς τὸ παρελθόν. Καί, καί μετὰ τὰ υα-κρὰ καὶ φαροειδῆ φο-ρέματα καὶ τὰ πολὺ-πλοκα καὶ στυλιζαι-σμένα γυνίσματα. Ἐ-ναγύοισαν ἐπίσης καὶ οἱ περιφνεες τεχνιτὲς ἑλνές.

Οἱ τεχνιτὲς ἑλνές γίνονται πάνω στὸ δέ-μα με κοινὸ κάθοδον ἢ — συνηθέστερα — μετὰ καυστικὴ οὐσία (νιτρικὸ ἀργυρὸ κτλ.). Συνήθως ὅμως τὸ μέ-σον εἶναι ἀπλοῦστερο. Χορησιμοποιοῦνται δι-λαθὴ μικρὰ κομμάτια ὑφάσματος ἢ πλαστικῆς οὐσίας, ὅπως ἀκροῖως θέλει ἡ σημερινὴ μόδα. διαφόρων σχημάτων, πρὸς κολλοῦν πάνω στὸ δέμα καὶ μένουν στα-θεοὰ ἐκεῖ.

Οἱ τεχνιτὲς ἑλνές δὲν ἀποτελοῦν ἐφευρεσι-τὼν νεωτέρων χρόνων. Ὁ τῶρος αὐτὸς τοῦ στολισμοῦ τοῦ γυναι-κείου προσώπου χορο-λογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἀσσυρίων. Οἱ Βεοδοεοὶ τις ἀντικατά-στησαν ἀνόστερα μετὰ τὸ τατουάζ. Ἀλλὰ παρῶμαιν πάντοτε τῆς μόδας στὰ χαρέ-μια τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀπὸ ἐκεῖ περῶσαν στὴ Δύσι μετὰ τις Σταυροφοοῖες Ἀλλ' ἡ μόδα τῶν ἐπεκοῖ-στησαν ὁριστικὰ στὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ διατηρήθηκε καὶ ὁλόκληρος τὸν 18ο αἰῶνα.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἔφτισαν τις τεχνιτὲς ἑλνές ἀπὸ μαῦρο ταφτὰ ἢ βελού-δο καὶ τις κολλοῦσαν πάνω στὸ δέμα τοῦ προσώπου.

Ἀλλὰ μὴν νομίζετε πὼς ἦταν εὐκόλο πρᾶγμα γιὰ μιά γυναῖκα αὐτὴ. Γιατὶ ἔπρε-πε νὰ ἔξερ ποῖο ἦταν τὸ καταλληλότερο μέρος γιὰ νὰ τις κολλήσῃ. Κι' ἕνας συγ-γραφεὺς τῆς ἐποχῆς ὁ Ἰωάννης Γκνινιάρ μᾶς λέει πὼς «γρεαζόταν μεγάλη πείρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ μιά γυναῖκα νὰ βοῇ ποῖο ἦταν τὸ μέρος τοῦ προσώπου τῆς πού, μετὰ αὐτὸ τὸ στόλισμα θὰ προσεῖλκε τὸ βλεῖ-μα καὶ θὰ ὑποδύλωνε τὴν καρδιά».

Κατὰ τὸν ἴδιο συγγραφέα τὰ μέρη ὅπου ἔπρεπε νὰ κολληθοῦν οἱ τεχνιτὲς ἑλνές, ποικίλλουν ἀνάλογα μετὰ τὸν ἰδιαιτέρου τύπου τοῦ προσώπου, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ, τὴν ἐκφορσὶ τοῦ κτλ.

Ὁ Ἰωάννης Γκνινιάρ ξεχωρίζει ἑνέα εἶδη τεχνιτῶν ἑλνῶν καὶ ὑποδεικνύει τις ἀντιστοιχίες θέσεις τῶν.

Τὰ εἶδη αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

- 1) Ἡ περιπαθὴς, πού τοποθετεῖται στὴ γωνία τοῦ ματιοῦ.
- 2) Ἡ μεγαλοπρεπὴς, στὸ μέσον περίπου τοῦ μετώ-που μετὰ μικρὴ ἀπόκλιση πρὸς τὰ δεξιά ἢ ἀριστερά, ἀνάλο-να μετὰ τὴν ἰδιαιτέρου ἐκφορσὶ τοῦ προσώπου.
- 3) Ἡ παιχνιδιάρικη, στὴν ἀκρὴ τῆς μικρῆς λακκοῦθισης, πού φτάνει τὸ μάγουλο σὲ ὠρισμένες γυναῖκες, ὅταν γελοῦν.
- 4) Ἡ κατακτῆταια, στὴ μὴτι.
- 5) Ἡ ἐρωτιάρα, στὴ μέση τοῦ μάγουλου.
- 6) Ἡ ἐξέμυθη, στὸ σαγόνι.
- 7) Ἡ φιλαρσκη, στὰ χεῖλη.
- 8) Τοῦ φιλοῦ, στὴν ἀκρὴ τοῦ στόματος, καὶ
- 9) ἡ «πετομένη» πού τὴν ἔβαζαν σ' ὁποιοδήποτε μέ-ρος, γιὰ νὰ κοῦρουν ἕνα σπυράκι κτλ.

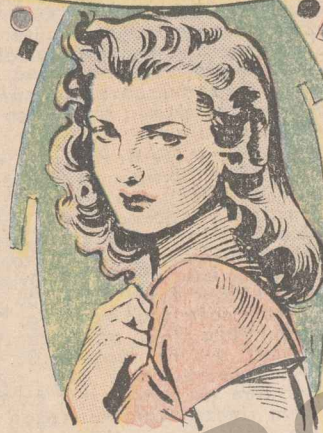
Ἦσαν ἀκόμη ἡ ἀπόκοψη τεχνιτὴ ἑλνὰ, ἡ πλαγέ-τρα, ἡ δολοφόνος κτλ. πού ἐποθετοῦντο σὲ διάφορα με-ρὴ τοῦ σώματος, σύμφωνα μετὰ τὸ καποῖστο ἐκείνης πού τὴ νοσηματοποιούσε.

Οἱ τεχνιτὲς ἑλνές εἶχαν ἀποκτήσῃ ἐπίσης μιά συμβο-λικὴ σημασία καὶ χορηγίαν ὡς μέσον συνενοήσεως με-ταξὺ τῶν ἐταυμένων. Ἀνάλογα μετὰ τὴν θέσι στὴν ὁποία τις τοποθετοῦσε μιά γυναῖκα, ὁ φίλος τῆς πού ἦερε ἀπὸ πρὶν τὴ μυστικὴ γλώσσα τοὺς καταλάβαινε ἂν ἔπρεπε νὰ πᾶν σ' ἕνα ραντεβὺ κτλ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, οἱ Γάλλοι στο-ρηνοὶ ὑπέστησαν μιά σειρά ἀπὸ ἡττες στὶς Κάτω Χώρες καὶ

Τεχνιτὲς ἑλνές

Γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ προσώπου

Τὸ ὠραῖον φύλον εἶναι πάντα πρόθυμο νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τις πρὸς ἐξωφρενικές διατάξεις τῆς μόδας.

Ἐνῶ ἡ τεχνιτὴ ἑλνὰ, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, εἶναι κατὰ τὸ ἐντελὲς ἄδω.

Ἐμπρός, λοιπὸν, ἄς γίνον οἱ κυρίες... σαρακο-στιανές.

Ἐτοί θὰ ξεγακούσμε καὶ τὸ παλιὸ τραγουδάκι:

Τῆς ἑλνῆς σου τὸ μαυράδι
ζωντανὸ μετὰ πᾶσι στὸν Ἀδῆ!

Ἡ μόδα τῆς τεχνιτῆς ἑλνῆς στὸ πρόσσωπο δὲν ἔχει ὠρισμένους κανόνες. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ προ-σώπου καὶ τὸ γούστο καθε γυναικῆς. Οἱ ἐκκεντρικότες καὶ οἱ ὑπερβολές καταστρέφουν τὴν ομορφίαν τοῦ προσώ-που, ἀντὶ νὰ τὴν υπογραμμίζουν καὶ νὰ τῆς δίδουν τὴν πικάντικη τσαχπινία τῆς Γαλλίδας.

Οἱ Παριζιάνες, εἶναι οἱ μόνες γυναῖκες στὸν κόσμον πού ξεροῦν καλύτερα τὴν τέχνη νὰ τοποθετοῦν στὸ πρόσσωπο τὴν τεχνιτὴ ἑλνὰ. Εἶναι ἀπαράμιλλες καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πάντα τόσο ἐλκυστικὲς καὶ ἀκατανίκητες.

Ἐπειδὴ μιλήσαμε γιὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν τεχνιτῶν ἑλνῶν, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε καὶ ἕνα τρίτο εἶδος, γνωστὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα, στὶς νιγνιάνδες μας τοῦλάχιστον.

Πρόκειται γιὰ τις ἑλνές πού δὲν ἦσαν κολλημένες στὸ πρόσσωπο μίας κυρίας ἀλλὰ στὸ βέλο πού φοροῦσε. Ἐτοί, καθὼς ἔπρεπε τὸ βέλο στὸ πρόσσωπο ἡ τεχνιτὴ ἑλνὰ ἐμοια-ζε καταπληκτικὰ σὰν νὰ ἦταν κολλημένη στὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ μόδα αὐτὴ εἶχε ἀκετέη χάρι.

Καὶ στὴν πεοίπτωσι αὐτὴ ἡ τεχνιτὴ ἑλνὰ ἐποθε-τεῖτο στὸ μέρος πού ταίριαζε καλλίτερα.

στὴ Γερμανία. Οἱ ἡ-τες αὐτὲς ἀπεδόθησαν στίς... τεχνιτὲς ἑ-λνές.

Πραγματικὰ, ἡ πε-οίπτωσι Βασιλικὴ εὐνο-ομένη μαοκησία ντὲ Παυταδοῦ, χωρὶς ν' ἀκεσθῇ στὴν ἀνάμει-τῆς στὴν πολιτικὴ θέ-λησε νὰ γῶσι τὴ μὴτι τῆς καὶ στὰ στοαστιω-τὶκά ζητήματα. Εἶχε πα-ραγγεῖλει λοιπὸν, νὰ τῆς φέρον στίς Βεο-σαλλίες γάστες τῶν πε-οιογῶν ὅπου γινόταν ὁ πόλεμος καὶ σημειῶνε πάνω σ' αὐτοὺς μετὰ κῶμα ἑλνὰ βελούδου πρὸς νοσηματοποιεῖς γιὰ τεχνιτὲς ἑλνές τὰ μέρη ὅπου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις. τὴν πο-ρεία πού ἔπρεπε ν' ἀ-κολουθήσουν οἱ διάφο-ρες φάλαγγες κτλ. Οἱ στοαστηνοὶ, πού τὴν ἐ-ποχὴ ἐκείνη εἶχαν με-ταβληθῇ σὲ αὐλοκόλα-κες, τὴν ὑπῆκουσαν. Καὶ πᾶσαιν διαρκῶς ἡ-τες...

Οἱ τεχνιτὲς ἑλνές ἡ-σαν στὴν ἀρχὴ ὁλόμυ-κρες. Ἀλλὰ, μετὰ τὸν καιρὸ, ἔγιναν μεγαλ-τερες καὶ πῆσαν τὰ πρὸς διαφορετικὰ σχῆ-ματα: ἔγιναν στοργνυλές, μαορστικές τε-τοόγνες, τοινωνικές, σουβοειδεῖς κτλ. Πῆ-σαν ἐπίσης σχῆματα ἄστρον, καρδιᾶς, λου-λουδιῶν. Ὡων κτλ.

Μερικὲς κυρίες τοῦ 18ου αἰῶνος τις με-τέβαλαν, μάλιστα, σὲ ἀληθινὰ ἐμπλαστρα, γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀπεικονίζον μ' αὐτὰ τις σιλουέττες τῶν ἀνθρώπων πού ἀγαποῦ-σαν...

Οἱ τεχνιτὲς ἑλνές γελοιοποιήθηκαν τό-τε καί, σιγά-σιγά, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν.

Ἀλλ' ἡ σημερινὴ μόδα προσπαθεῖ νὰ τις ἐπιβάλῃ καὶ πάλιν. Μερικὲς κυρίες στὸ Πα-ρίσι καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη ἔκαμαν κιόλας τὴν ἐυοανσί τους στὰ σαλόνια καὶ στὰ κέν-τρα μετὰ τεχνιτῆς ἑλνῆς στὸ πρόσωπο. Ἐ-κείνοι πού κατεβυθύνουν τὴν μόδα, πιστεύουν ὅτι πολὺ σύντομα τὸ μέσον αὐτὸ γυναι-κείου καλλωπισμοῦ θὰ ἐπιβληθῇ καὶ θὰ γε-νικευθῇ.

Η ΑΥΞΗΣ Σ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς

Δυσάρεστες προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον

Οἱ στατιστικὲς ποὺ ἔχουν γίνει ὡς σήμερον ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς — παρὰ τοὺς μεγάλους πολυπληθεύοντες — αὐξάνει κάθε χρόνο κατὰ ἓνα ποσοστὸν 1% περίπου. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ αὐξηση εἶναι 0,864% γιὰ τοὺς ἀγγλοὺς ἢ ἡνωμένους λαοὺς καὶ 1,159% γιὰ τοὺς πολιτισμένους λαοὺς. Ἔτσι, ὁ μέσος ὅρος τῆς αὐξήσεως εἶναι περίπου 1% κάθε χρόνο. Ἐκτιμῶντας ἀπ' αὐτὴ τὴ βάση, ἂς κάμωμε ἓνα μικρὸ ὑπολογισμό.

Ἄς ὑποθέσωμε, δηλαδὴ, ὅτι πρωτοεμφανίσθηκε στὴ γῆ ἓνα ἀνθρώπινο ζευγάρι καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὸν πλανήτη μας χρονολογεῖται ἀπὸ 10.000 ἐτῶν. (Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ χρονολογεῖται τοὺςλάχιστον ἀπὸ 125.000 ἐτῶν).

Ἡ ἐτήσια αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι, ὅπως εἴπαμε 1%.

Ἐρωτᾶται, λοιπόν, ποῖος θάπρεπε νὰ εἶναι ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς στὸ τέλος τῶν 10.000 ἐτῶν;

Ἐνας ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Κνίμπς, τοῦ ἐπιστημονικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Μελβούρνης (Αυστραλία), θέλησε ν' ἀπαντήσει σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς ποὺ βόηκε εἶναι κατὰ τὸ ἀσύλληπτο. Δὲν γράφεται καὶ κανεὶς ἀνθρώπος δὲν θὰ μπορούσε νὰ σχηματίσῃ μιὰ ἰδέα γι' αὐτόν.

Γι' αὐτὸ ὁ δόκτωρ Κνίμπς ἔδωκε μερικὸς ἄλλους ἀριθμούς, ποὺ βρίσκονται πρὸς κοντὰ στὴν ἀντίληψί μας.

Ἄς ὑποθέσωμε ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς ἀποτελεῖ ἓναν ὄγκο ζώσης ὕλης.

Στὸ τέλος λοιπὸν τῶν 10.000 ἐτῶν, αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς ζώσης ὕλης θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ 1.340 δισεκατομμύρια φορεῖς τῶν βόσων. Ἐνῶς δισεκατομμυρίου γνίων σφαῖρην ἡ μὲ τέσσερα τετράκις ἑκατομμύρια φορεῖς τὸν ὄγκο τοῦ ἡλίου!

Ἡ αὐξηση αὐτὴ κατὰ ποσοστὸν 1% κάθε χρόνο παρατηρεῖται μόνο κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων 30 ἢ 50 ἐτῶν. Παλαιότερα, λόγω τῶν κακῶν ὁρῶν διαβιώσεως τῶν σφενεινῶν τῶν ἐπιπονηνῶν τῶν ἐξολοθρευτικῶν πολέμων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαφόρων βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν κτλ., τὸ ποσοστὸν τῆς ἐτήσιας αὐξήσεως ἦταν πολὺ μικρότερο καὶ, ἴσως, μηδαμινόν.

Διαφορετικὰ παρατηρεῖται ὁ δόκτωρ Κνίμπς ὁ πλανήτης μας θὰ εἶναι νῦν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀκατοίκητος.

Τὸ γεγονός, ὅμως, ὅτι ἡ αὐξηση αὐτὴ κατὰ 1% συνεχίζεται σταθερὰ ἀπὸ μερικές δεκαετίες δημιουργεῖ μερικὰ ἀνιστορησιακά προβλήματα γιὰ τὸ μέλλον καὶ μάλιστα τὸ πολὺ προσηνές.

Ἐς γνωστὸν, ὁ πληθυσμὸς τοῦ πλανήτη μας εἶναι σήμερον περίπου 1.850 ἑκατομμύρια.

Ὁ δόκτωρ Κνίμπς, ὑπολογίζει, λοιπόν, ὅτι ἂν αὐτὴ ἡ αὐξηση συνεχίζονταν σταθερὰ, ὁ πληθυσμὸς τοῦ πλανήτη μας θὰ ἔφτανε τὰ 14 δισεκατομμύρια προτοῦ συμπληρωθῶν 2 αἰῶνες!

Καὶ εὐθὺς αὐτοὺς προβάλλει τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς ὅλου αὐτοῦ τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἄν λησθῶν ὑπ' αὐτὴν οἱ δυνατότητες ποὺ παρένει σήμερα ἡ ἐπιστήμη στὸ πεδὸν τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ ἂν καλλιεργηθῶν ὅλες οἱ ἐκτάσεις ποὺ μένουν σήμερα ἀκαλλιεργητικὲς καὶ ταυτοχρόνως γίνῃ συστηματικὴ ἐκμετάλλευσή τοῦ ὑπερδάφους, ἡ γῆ κατὰ τὸν δόκτωρ Κνίμπς ὁλοῖς θὰ μπορούσε νὰ διατρέψῃ ἓναν πληθυσμὸ 9½ δισεκατομμυρίων κατοίκων. Καὶ αὐτὸ προϋποθέτει ταυτοχρόνως μιὰ κατάπαυσι τῶν πολέμων καὶ μιὰ ἀπύλη διεθνή ἀλληλεγγύη στὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο.

Πρακτικὰ, ὅμως, δὲν φαίνεται δυνατόν ὅτι ὁ πλανήτης μας ὑποεῖ νὰ διατρέψῃ περισσότερον ἀπὸ 3.500 ἑκατομμύρια κατοίκων, δηλαδὴ τὸ διπλάσιον περίπου τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ τοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μέγιστος ἀριθμὸς κατοίκων ποὺ μπορεῖ νὰ συντηρήσῃ ἱκανοποιητικὰ ὁ πλανήτης μας.

Τὸ Εἰκλήμα τῆς Εὐφρασίας Μερσίε

Ἐνας σκελετὸς κάτω ἀπὸ τὶς ντάλλες

Ὁ Βενέδικτος Μερσίε ἦταν ἓνας πλούσιος βιομήχανος τῆς Νάντης, Πεθαίνοντας, τὸ 1838, ἄφησε στὰ πέντε παιδιὰ του—τὴν Εὐφρασίαν, τὴν Σιδωνίαν, τὴν Ὠνωρίνη, τὴν Ζαχαρίαν καὶ τὸν Κάμιλλο—μιὰ περιουσία πεντακοσίων περὶπου γιλιάρων φράγκων (ποσὸν πολὺ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ) καὶ... τὰ σπέρματα μιᾶς ἀσθενείας, ποὺ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀκόλαστῆς ζωῆς ποὺ εἶχε ζήσει.

Τὰ ἀποτέλεσματα δὲν ἄργησαν νὰ φανῶν: ἡ Σιδωνία, ἡ Ὠνωρίνη, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Κάμιλλος ἐξεδήλωσαν ἀπὸ πολὺ ἔνδοξο συμπτώματα παραφροσύνης. Ὅσο γιὰ τὴν Εὐφρασίαν, ποὺ, σὰν μεγαλύτερη, εἶναι ἀναλὰβη τῆς διεύθυνσιν τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἦταν ἓνας τύπος αὐταρχικὸς, μὲ ἀπότομες ἐκρήξεις ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ μίαν ὑπερκεντρικὴν ἀσυνείδητην. Ἐμνετο στὸ πᾶσι περισσώτερον ἀπὸ δεκαπέντε ὥρες τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὶς ἐργασίες τοῦ νηματοποιείου, ποὺ εἶχαν κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα τους καὶ δὲν ἄφνευ νὰ νῆνι τίποτε, γὰρ νὰ περᾶσιν ἀπὸ τὰ νεία της.

Ὡστόσο, οἱ δουλειὲς δὲν πῆγαιναν καθόλου καλά. Καὶ τὸ 1848, τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε σὲ πτώχευσιν τοὺς Μερσίε.

Ἄλλ' ἡ Εὐφρασία δὲν ἀπογοιεύθηκε. Μὲ μερικὰ ὑπολείμματα τῆς πατρικῆς περιουσίας ἀνοίγει τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν γυναικίαν ὑποδουλῶν στὴν Καρκασσόν, ἐγκαταστάθηκε κατόπιν στὸ καστελνὸν καὶ κατέληξε τελευταία στὸ Παρίσι. Ἡ ἀτυχία τὴν καταδίωκε ὅμως παντοῦ. Ἀπέτυχε σ' ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις της καὶ σὲ λίγν βοήθηκε καὶ πάλι χωρίς πεντάρα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Εὐφρασία νυμφόσθηκε μὲ μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα, τὴν Ἐλοδία Μενετρέ, ποὺ εἶναι μιὰ ἑταῖρα στὸ Βιλεμόντ καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά της.

Ἡ Ἐλοδία Μενετρέ πρότεινε στὴν Εὐφρασίαν νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπίτι της γιὰ οἶκονόμ. πρᾶγμα ποὺ ἐκείνη δέχθηκε μὲ μεγάλῃ προθυμίᾳ.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη ἀνοίγει τὸ δρᾶμα. Μερικοὺς ὥρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Εὐφρασίας στὴν ἑταῖρα, ἡ Ἐλοδία Μενετρέ ἐξαφανίσθηκε ὑστρησιωδῶς.

Σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἐρωτοῦσαν, ἡ Εὐφρασία ἀπαντοῦσε:

—Ἡ κυρία μου ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἡ:

—Ἡ κυρία μου μῆκε σὲ μοναστήρι καὶ οὐδ' ἀνέβηκε νὰ διευθύνῃ ἐνῶ γιὰ λογαριασμὸν της τὴν περιουσία της.

Κι' ὅταν τὴν πῆζαν μὲ ἐρωτήσεις γιὰ τὸ θῶμα τοῦ μοναστηρίου ἔλεγε:

—Μὴν μὲ ρωτᾶτε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐκαρὸ ὅρο καὶ μὴν πᾶ τίποτε σὲ κανένα. Ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος. Αὐτὸς μόνος.

νο ἔξω. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ποῖπει νὰ τοσοῦμε γιὰ ὅλα σιωπῇ.

Στὸ μεταῦ, πῆρε τὰ ἀδέλφια της ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τῆς Ἀνίας Ἀνίας καὶ τὰ ἐγκατέστησε στὴν ἑταῖρα τοῦ Βιλεμόντ. Κανεὶς δὲν βόηκε τίποτε τὸ παράξενο σ' ὅλα αὐτά.

Ἄλλ' ἡ Εὐφρασία εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσιν νὰ φωνάζῃ ἐπίσης καὶ ἓναν ἀνεψιὸν της, ποὺ ἦταν καρπὸς τῶν ἐφημέρων σνέσεων τῆς ἀδελφῆς τῆς Σιδωνίας μὲ τὸν κόμπη Σατανέω.

Ὁ νέος αὐτός, ποὺ ἔφερε τὸ θῶμα Κάμιλλος Σατανέω, ὁ δλο ποὺ δὲν εἶναι ἀνγνωρίσιμὸς ποτὲ ἀπὸ τὸν πατέρα του, νοοῖσθηκε αἰσῶς πὼς κατὶ τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε στὴ Βίλλα.

Κάθε μέρα, ἡ θεία του ἔπαινε μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας στὰ γένοια της καὶ προσκυνοῦσε ἀσὸν σὲ λιτανεῖα μὲσα στὸν κήπο, λέγοντας προσευχὲς γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς Ἐλοδίας Μενετρέ.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Εὐφρασία τοῦ ἀπαγόρευσε ῥητὰ νὰ πλησιάζῃ σ' ἓνα μέρος τοῦ κήπου, ὅπου ὑπῆρχαν μερικές ντάλλες.

Ἦταν ἓνα παλὸν νεοκτοαφεῖο ἐκεῖ, τοῦ ἐξήγησε. Καὶ δὲν ποῖπει νὰ πλησιάζῃ κανεὶς.

Ἄλλ' ὁ Κάμιλλος Σατανέω εἶναι καταστάσει κίολας τὸ σνεδίῳ του. Μιὰ νύχτα μῆκε στὸ δωμάτιο τῆς θείας του καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐμάντσα τὰ πάντα. Ἡ Ἐλοδία Μενετρέ δὲν βρίσκεται σὲ κανένα μοναστήρι. Τὴν σκότωσε γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία της. Τὸ κάτω-κάτω αὐτὸ εἶναι δικὸς σου λογαριασμὸς. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ εἶναι νὰ μοῦ δώσης 25 γιλιάρους φράγκα.

—Δὲν σκότωσε κανένα καὶ δὲν θὰ σοῦ δώσω πεντάρα! ἀπάντησε ἡ Εὐφρασία.

Ὁ Κάμιλλος ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴν ἑταῖρα καὶ τὴν ἄλλη μέρα κατήγγειλε τὴ θεία του στὶς ἀνέες.

Ἡ ἔρευνα ποὺ ἐγινε ἀπέδειξε ὅτι ἡ Ἐλοδία Μενετρέ δὲν βρισκόταν πραγματικὰ σὲ κανένα μοναστήρι τῆς Γαλλίας. Ἐξ ἄλλου, στὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου ὑπῆρχαν οἱ ντάλλες, ἀνακαλύφθηκε ἓνας σκελετός, ποὺ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν ἱατρῶν, ἔπρεπε ν' ἀνήκῃ σὲ γυναῖκα 48—50 γοῶν, ὅση ἦταν περίπου ἡ ἡλικία τῆς Ἰδιοκτητοῖας τῆς ἑταῖρας.

Οἱ ἀποδείξεις αὐτὲς θεωρήθηκαν ἀκετέες καὶ ἡ Εὐφρασία Μερσίε εἰσήγησε σὲ δίκη. Εἶναι περὶ τὸ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀρνήθηκαν τὰ πάντα. Τὸ δικαστήριον τὴν ἐκήρυξε ἔνογο, μὲ τὸ ἐλαφυντικὸ ὅτι δὲν εἶχε σῶες τίς φρένες καὶ τὴν καταδίκασε σὲ εἰκοσαετὴ ἐιρκτή.

Ἡ Εὐφρασία Μερσίε πέθανε σὲ φυλακὴ ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια. Ὅσο γιὰ τὰ ἀδέλφια της, τελείωσαν τὴν ἀθλία ὑπαρξίν τους στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σατανέω.

Ἡ αὐτοκτονία ἐνῶς βόας

Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου, κάνοντας ἓνα πρῶτὸ τὴν συνθησμένην περιεοδεία του, βόηκε ἓνα βόα, ποὺ εἶναι γάσι τὰ δόντια του καὶ τὸ σνγγος του σὲ μεγάλῃ βάθος μὲσα στὴν οὐσά του. Ὁ βόας αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ὅπως συνεπέρασαν οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες, ποὺ τὸν ἐξέτασαν εἶναι αὐτοκτονισθῇ!

Πραγματικὰ, ὁ αὐτόνευ ἦταν ἀπὸ μερικές ἡμέρες πολὺ ἀνίσχυρος καὶ περίλυπος. Ἐτοῦγε ἐπίσης ἐλάχιστα καὶ δὲν εἶδεινε ἐνδιαφέρον γιὰ τίποτε. Οἱ φύλακες εἶναι παρατηροῦντες ἐξ ἄλλου, ὅτι ἦταν πολὺ εὐερέθιστος. Πρὶν ἀπὸ δύο βδομάδες εἶναι γυμνῇ μὲ ὀμὴ τὸ κεφάλι του πάνω στὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ του, δὲν κατώρθωσε, ὅμως, τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζαλισθῇ. Τέλος, κατέφυγε στὸ πρᾶττό του μέσον ποὺ ἀναφέραμε. Κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὁ θάνατός του ἐπῆλθε ἀπὸ ἀσυνείδησιν, γιὰτὶ εἶχε φρεῖς τὸ σνγγος του.

Καὶ ἄλλα ὅμως ζῶα αὐτοκτονοῦν παρὰ τὶς ἀντιρροήσεις περὶ τοῦτον ὀρισμένον εἰδικῶν, ποὺ διαφεύδουν τὸ γεγονός.

ΟΛΑ ΜΠΟΡΕΙ νὰ συμβοῦν...

Τὰ πρὶ ἀπίθανα δυστυχήματα

Ὅποιοι διαβάθῃ τὶς παρακάτω περιπτώσεις ἀσυνήθιστων ἀτυχημάτων—μερικές ἀπ' τὶς πολλὰς ποὺ ἀναφέρει στὴν ἐτήσια ἐκθεσί του τὸ Συμβούλιον Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν—δὲν μπορεῖ νὰ μὴν παραδεχθῇ ὅτι ἡ πραγματικότης εἶναι συχνὰ πρὶ παράξενη ἀπ' τὴ ζωηρότερη φαντασία...

Ἄς ἀρχίσουμε μὲ τὸ διασκεδαστικὸ πᾶθμα ἐνῶς μικροῦ ἀγοριοῦ 3 ἐτῶν, ποὺ ἔσκυψε μὲσα στὸ πηγάδι, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν «Ἀράπη» μὲ τὸν ὁποῖο τὸ φοβέριζε ἡ μητέρα του, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ ἔπεσε στὸ νερὸ ἀπὸ ὕψος 3 μέτρων. Ὅταν τὸ βόγλαν ἀπ' τὸ πηγάδι, δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Ἦταν μόνον θυμωμένο... γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε «Ἀράπης» μὲσα στὸ πηγάδι!

Πολλὰ περίεργα ἀτυχήματα ὀφείλονται σὲ ζῶα. Ἐνῶ μιὰ γυναῖκα ἔπαιρνε τὸ μπάνιον της, στὸ Μαϊρούλαντ, ὁ σκύλος της βόηκε στὴν ἀκρογιάλιᾳ ἓνα πιστόλι, τίεσε τυχαίως τὴν σκανδάλη καὶ πλήγωσε στὸ χέρι τὴν κυρία του.

Στὴν Αὐστραλία ἓνας κυνηγὸς εἶχε πληγώσει βουρὰ ἓνα καγκουρού. Ἐπειτα ἐξαγνίσθη τὸ ὄπλο του καὶ ἀκούμπησε τὸ κοντάκι στοῦ λαμποῦ καγκουρού, γιὰ νὰ ἐξουρασθῇ λίγο. Τὸ ζῶο ἀπλῶσε τότε τὸ ἓνα πόδι του, τίεσε τὴν σκανδάλη καὶ τραυμάτισε στὸ χέρι τὸν κυνηγόν.

Κατὶ ἀνάλογο συνέβη στὸ Κεντάκι: Ἐνας λαγός, ζωντανὸς ἀκόμη, τέπωσε τὸ πόδι του, μὲσα ἀπ' τὸ σακκίδιο τοῦ κυνηγοῦ, τράβηξε τὴν σκανδάλη τοῦ τουφεκιοῦ του καὶ τὸν πλήγωσε στὸ πόδι!

Μιὰ γυναῖκα περνοῦσε ἀπὸ ἓνα δρόμο τῆς Φιλαδέλφειας, ὅταν ἔξαφν τρεῖς διαβάτες ὤρμησαν καὶ ἄρχισαν... νὰ τὴν χτυποῦν στὸ κεφάλι! Τὸ ἔκαναν γιὰ νὰ σβύσουν τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν πάρει φωτιά ἀπὸ ἓνα τσιγάρο ποὺ εἶχε πέσει στὸ κεφάλι της ἀπὸ κάποιο παράθυρο.

Ἐνῶ ἓνας κάτοικος τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐπισκευάζε ἓνα τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του, ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ ἓνα κομμάτι μπεντὸν καὶ τὸν γυμνήσε στὸ κεφάλι. Ζολισμένος τότε ἐπεχείρησε νὰ διασχίσῃ περπατώντας τὸ δρόμο, καὶ παρσσύρθηκε ἀπὸ μιὰ ἀσυννομικὴ μοτοσυκλέττα. Κι' ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτε σοβαρό...

Ἐνας ἄλλος σώθηκε ἀπὸ ἓνα νεκρό. Ὅταν δηλαδὴ γκρεμίσθηκε μὲ μὲσα μὲσα στὸ κενὸ ἐνῶς ἀσανιστοῦ, εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ πέσῃ πάνω

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ἐνα νέο συναρπαστικὸ εἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

ΕΝΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ ΧΩΡΙΖΕΙ

Πρόκειται γιὰ τὴν σπαρακτικὴν τραγωδίαν τῶν γονέων μιᾶς νεαρῆς ἐρωτευμένης κόρης ποὺ τὸ δρᾶμα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας της ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον μυστήριον τῆς ζωῆς της.

Τρυφερὲς ἐρωτικὲς σκηνές, δραματικὲς συγκρούσεις, σελίδες πόνου καὶ δακρύων.

Τὸ νῆο ἀθηναϊκὸ εἰσθηματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα θὰ σᾶς γοήσει, μεγάλες ἀλησμόνητες συγκινήσεις.

στὸ πᾶμα ἐνῶς ἄλλου, ποὺ εἶχε πάθει τὸ τὸ ἴδιο ἀτύχημα πρὶν ἀπὸ λίγο. Ἔτσι, ὁ θάνατος τοῦ ἐνῶς ἔσωσε τὸν ἄλλον.

Ἐξ ἴσου τυχερὸς ἦταν ἓνας κάτοικος τοῦ Σήττλ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε, μὲσα σ' ἓνα φαταγωγόν, ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ τρίτου πατώματος... καὶ βρέθηκε κοθισμένος σὲ μιὰ πλατεῖα καὶ μαλακὴ πολυθρόνα!

Στὴ Νεμπράσκα, ἓνας στρατιώτης ποὺ χόρευε «σοῦνγκ», ἐπιχείρησε μιὰ θεαματικὴ «φιγούρα». Ἐκαίμε δηλαδὴ μιὰ ὀρμητικὴ στροφή, ἐνῶ συγχρόνως ζήτησε νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τῆς ντάμας του. Ἀλλὰ ἀπέτυχε, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του... καὶ ἔπεσε ἔξω, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς αἰθούσης!

Ἐνα ποῦλι, στὴν πόλιν Μέμφις, εἶχε βρῇ ἓνα σπῖρτο καὶ τὸ εἶχε πᾶσι στὴ φωνή του, στὸ καμπαναριὸ μιᾶς ἐκκλησίας. Μ' ἓνα τυχαῖο τρίψιμο, τὸ σπῖρτο ἀναψε καὶ ἔβαλε φωτιά στὴ φωνή. Οἱ φλόγες ἔλυσαν τότε τὰ παγκύρυσταλλα ποὺ κρεμόντουσαν ἀπ' τὸ καμπαναριόν, καὶ τὸ νερὸ ἔσβυσε τὴ φωτιά!

Ἄλλοτε πάλι, μιὰ νταμιτζάνα μὲ νερό, φορτωμένη σ' ἓνα κομινόν, ἀπέτέλεσε ἓνα εἶδος φακού, ποὺ συγκέντρωσε τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες καὶ ἔβαλε φωτιά στὸ πάτωμα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ ζέστη ὅμως ἔσπασε τὴ νταμιτζάνα καὶ τὸ νερὸ ἔσβυσε τὶς φλόγες.

Στὸ Νιὺ Τζέρσεϋ, ἓνα τραῖνο χτύπησε ἓνα κομινόν. Ὁ σφᾶερ τινάχθηκε ψηλὰ ἀπ' τὴ συγκρούσι... καὶ ἔπεσε πάνω σὲ τέσσερα στρώματα ποὺ μετέφερε τὸ κομινόν!

Ἐνα ἄλλο τραῖνο σταμάτησε ἔξαφνα σὲ μιὰ ἐρημιά. Οἱ ἐπιβάτες, ἀνίσχυοι, εἶδαν τοὺς ὑπαλλήλους νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ ψάχνουν κατὰ μήκος τῆς γρεμῆς. Τέλος, ἀκούσαν μιὰ φωνὴ θριαμβικὴ: Ὁ τροχοπέδη τῆς τοῦ τραίνου εἶχε βρῇ τὴν ψευτικὴν ὀδοντοστοιχίαν του, ποὺ τοῦ εἶχε πέσει καθὼς εἶχε φανεριστῇ ἔξω ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο!

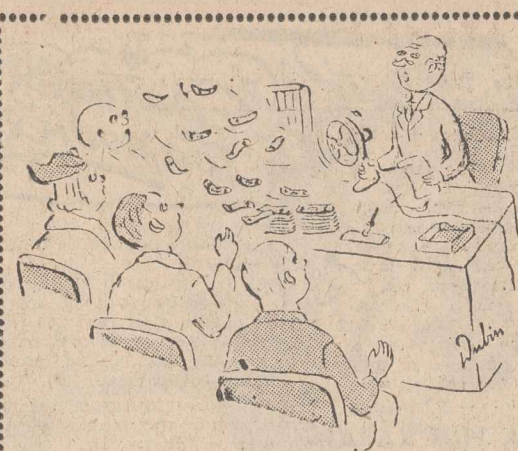
Ὁ πιλότος ἐνῶς ἀεροπλάνου ἔπεσε ἀπὸ ὕψος 1.000 μέτρων καὶ σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος. Βῆκε λοιπὸν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τράβηξε πρὸς τὸ πλησιέστερον χωρὸ. Στὸ δρόμο ὅμως ἔπεσε... καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του!

Στὸ Σικάγο, ἓνας κύριος ζαλίσθηκε ξαφνικὰ καὶ ἔπεσε ἀπ' τὸ καθισμά του. Ἡ ψευτικὴ ὀδοντοστοιχία του ἔφυγε ἀπ' τὸ στόμα του. Τὸ πρόσωπὸ του ἔγχε νὰ χτυπήσῃ πάνω της, καὶ ἐστὶ δέχθηκε μιὰ δυνατὴ δαγκωματιά! Χειρότερον ἀκόμη ἦταν τὸ πᾶθμα μιᾶς νεᾶς ἀπ' τὴ Μασσαχουσέτη, ποὺ ἔκοψε σχεδὸν ἓνα δαχτύλο της μὲ τὰ δόντια της, καθὼς δάγκωνε μὲ βουλιμία ἓνα σάντουιτς ποὺ κρατοῦσε!

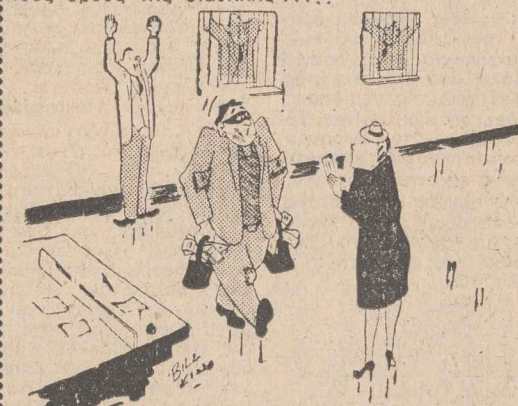
Μιὰ γυναῖκα εἶναι ἐξέτασιν γιὰ δίπλωμα σφᾶερ. Ὅλα πῆγαν καλά, ὡς τὴ στιγμή ποὺ πᾶρσε κατὰ λάθος τὸ γκαζὶ ἀπὸ τοῦ φρένου. Τὸ αὐτοκίνητο—κοβάλλησε τότε τὸ πεζοδρόμιον, ἔσπασε μιὰ κρυστάλλινη πόρτα καὶ μῆκε... μὲσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἐξετάστοῦ! Κι' ὅμως ἡ νεᾶ πῆρε τὸ δίπλωμα!

Ἐνῶ ἓνας νέος ὀδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του, σ' ἓνα ἐξοχικὸ δρόμο τοῦ Νιὺ Τζέρσεϋ, ἓνα ποῦλι κατήσπε στὸν ὄμο του καὶ τὸν τῶ μπησε δυνατὰ στὸ μάγουλο. Ἐπιχειρώντας νὰ τὸ διώξῃ, ἔκαμε μιὰ στροφή, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτοκίνητο πάνω σ' ἓνα τηλεφωνικὸ στυλόν. Πέφτοντας, ὁ στυλὸς ἔσπασε ἓνα κροῦνὸ γιὰ πυρκαγιάς, καὶ τὸ νερὸ πλημμύρισε σὲ λίγα λεπτά τὸ ὑπόγειον ἐνῶς γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

Ἐνας κάτοικος τῆς Καλιφορνίας ἔβλεπε μιὰ μέρα, στὸ δρόμο, νὰ περᾶσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ δύο διαβάτες, ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος του, μένοντας σὲ κάποια ἀπέχθεια μεταξύ τους. Κι' ἔπεσε... πάνω σ' ἓνα μεγάλο κρυστάλλινον δίπλωμα ποὺ κούβαλλουσαν!

—Σὰς μοιράζω τὴν κληρονομία, σύμφωνα με τοὺς ὁρους τῆς διαθήκης!...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ της Λουκοητίας

Ο Καίσαρ Βόργιας, δούκας του Βαλαντινούα είχε υπή εκείνο το παλιό ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο της αδελφής του, της περιφημής και τρυφερής Λουκοητίας. Τό βλεμμα του ήταν βλοσυρό κι ένα σαρκοστικό χαμόγελο μισόσκιανε τα χείλη του.

— Ο μικρός Άλφόνσος κάνει προδότης, έπτε, παίζοντας με τη λάβη του έγκλειστού, που κρεμόταν από τη ζώνη του.

— Προδότης σε τί; ρώτησε η Λουκοητία.

— Στην κατάκτηση της καρδιάς σου, αδελφή μου, απάντησε ο Καίσαρ.

Ο Άλφόνσος της Άραγωνίας πρίγκιπας της Μπιςέλνις ήταν ο δεύτερος σύζυγος της Λουκοητίας. Την εποχή του γάμου των ήταν μόλις δεκαεπτά χρόνων. Η γυναίκα του τον περνούσε κατά δύο χρόνια.

Όταν έφτασε στη Ρώμη, για να παντρευτεί την κόρη του παπα Αλεξάνδρου, όλοι έμειναν έκστατοι επί μπρος στην όμορφη και την άρμονία των χαρακτηριστικών του νεαρού πρίγκιπα. Κι η Λουκοητία, μ' όλη τη διεφθαρμένη ψυχή της, τον συμπάθησε πραγματικά. Μερικοί συγχρονιστικοί ιστορικοί υποστηρίζουν μάλιστα πως ήταν ο μόνος άνδρας που αγάπησε στ' αλήθεια.

Άλλ' η αγάπη αυτή είχε κεντήσει τη ζήλο της του αδελφού της, που το φλογερό πάθος του γιη τη Λουκοητία συμβάδιζε με την απεριόριστη φιλοδοξία και τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του. Είχε συγκατατεθεί σ' αυτό το γάμο, γιατί εξυπηρετούσε τις πολιτικές επιδιώξεις του. Άλλ' έβλεπε στον Άλφόνσο έναν τυπικό σύζυγο και η απόφασή του ήταν να μη τον αφήσει να ξεπεράσει ποτέ αυτό το ρόλο.

— Ο Άλφόνσος δεν έχει καμιά θέση στην οικογένειά μου, κανονικά σε λίγο. Δεν θα έπρεπε να το ξαναας αυτό. Άλλωστε, έχω την υπόσχεσή σου...

— Δεν θα την παρδω, Καίσαρ έκαμε η Λουκοητία, τρέμοντας κάτω από τη λεπτή μουσέλινα, που σκέπαζε τους ώμους της.

Ο Καίσαρ πήγε κοντά της κι ήταν έτοιμος να την σφίξει στην αγκαλιά του. Άλλα μετανοιώσεις ξαφνικά και απότραδήθηκε με με-

γάλα βήματα προς τη πόρτα.

— Θέλω να ελπίζω ότι ο Άλφόνσος σου θα έχη καλύτερη τύχη από τον Περότο, φώναξε δυνατά στην αδελφή του, καθώς διασκέλιζε το κατώφλι.

Ένας σπασμός τάρσας το σώμα της νεαρής γυναίκας στα λόγια αυτά.

Πριν από μερικούς μήνες, προτού ακόμη να παντρευτεί τον Άλφόνσο, η Λουκοητία είχε παραχωρήσει την ευνοία της σ' ένα νεαρό ευπατρίδη, τον Πέντρο Κάλντερόν, που τον έλεγαν Περότο, γιατί ήταν πολύ λεπτοκαμωμένος.

Ο Καίσαρ είχαν ανακαλύψει ξαφνικά τις σχέσεις της αδελφής του. Τιποτε δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τότε την όργη του, αψηγείται ο προδευτής της Βενετίας Καπέλλο. Ώρμισε μέσα στο γραφείο του Πάπα, όπου βρισκόταν εκείνη την στιγμή ο Περότο και τον μαχαίρωσε μπρος στα πόδια του Ποντίφικος, όπου ο δυστυχισμένος είχε καταφύγει για να σωθεί. Κόι το αίμα του έδαψε κόκκινα τα σανδάλια και τα ρούχα του Πάπα.

Όσέτσο, αυτή η προειδοποίηση δεν στάθηκε ικανή για να συγκρατήσει τη Λουκοητία που ένοιθε μια μεγάλη στοργή για το νεαρό Άλφόνσο. Και, σε λίγο, οι δύο σύζυγοι βρήκαν τον τρόπο να επικοινωνούν τα δράδα από μια μυστική πόρτα που συνέδεε τα διαμερίσματα τους.

Άλλ' ο Καίσαρ είχε τους κατασκόπους του παντού. Και δεν άργησε να πληροφορηθεί τις συνωντήσεις της αδελφής του με το σύζυγο της.

Στις 15 Ιουλίου του έτους 1500, λίγω ώρα μετά τη δύση του ήλιου, ο πρίγκιπας της Μπιςέλνις διέσχισε την πλατεία του Αγίου Πέτρου για να πάει στο Βατικανό.

Πάνω στα σκαλοπάτια του περιφήμου ναού βρισκόταν μερικοί ζητιάνοι, που, μόλις τον είδαν, άρχισαν να σέρνονται προς το μέρος του, ζητώντας με θρηνώδες και στριγγλίσματα να τους ελεήσει.

Ο πρίγκιπας άνοιξε ένα μικρό σακκουλάκι, για να τους πετάξει μερικά νομίσματα. Άλλά, τη στιγμή εκείνη, οι ζητιάνοι τινάχθηκαν επάνω, τον έριξαν κατά γής και άρχισαν να τον χτυπούν με τα μαχαίρια που είχαν κρυμμένα κάτω από τα κουρέλια τους.

Έπειτα, νομίζοντας ότι τον είχαν σκοτώσει, έτρεξαν να έξασαν σθεύ.

Άλλ' ο Άλφόνσος ζούσε ακόμη και με μεγάλο κόπο καταβρόσσε να φτάσει ως το Βατικανό, όπου έπεσε λιπό-

θυμος στα πόδια της συζύγου του.

Η Λουκοητία ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον τινος διαταγές είχαν εκτελέσει οι ψευτοζητιάνοι της πλατείας του Αγίου Πέτρου και φοβόταν τώρα μήπως, έπειτα από την άποτυχία της πρώτης επιθέσεως, γίνη και δεύτερη εναντίον του συζύγου της.

Γι' αυτό, έδωσε εντολή να κλείσουν σ' όλους τα διαμερίσματα της και δεν άπομακρυνόταν ούτε λεπτό από το προσκέφαλο του Άλφόνσου. Για μεγαλύτερη προσφύλαξη, του ετοίμασε η ίδια το φαγητό του και δεν επέτρεπε σε κανένα, εκτός από τους γιατρούς, να τον πλησιάσει. Χάρης σ' αυτές τις περιποιήσεις και τις προσφύλαξεις, ο Άλφόνσος έγινε σε λίγο καλά και έπειτα από ένα μήνα μπόρεσε να σηκωθεί από το κρεβάτι του.

Ένα απόγευμα — στις 18 Αυγούστου — ο Καίσαρ πήγε να τον επίσκεψι, γι' α να τον, συγχάρη για τη σωτηρία του.

Οι δύο άνδρες μίλησαν για λίγη ώρα σ' έναν τόνο προσποιητής, έγκραδότητος. Στο τέλος, ο Καίσαρ καθώς έταμαζόταν να φύγει, έσκυψε στο αὐτί του γαμπρού του και του ψιθύρισε:

— Είσαστε ακόμη πολύ αδύνατος, αγαπητέ μου, και πρέπει να φυλάγεστε. Γιατί θα έδεστε, βέβαια, την Ιταλική παροιμία που λέει: «Εκείνο που δεν έγινε το πρώτο, μπορεί να γίνη το βράδυ!».

Ήταν ολοφάνερο τί έσημαιαν αυτά τα λόγια. Ο Άλφόνσος ένοιωσε το αίμα να βράζει μέσα στο στήθος του κι όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, είδε το γυναικάδεσφο του να περνάει κάτω από το παράθυρό του μαζί με τους ανθρώπους του, άρπαξε ένα τόξο, έσκόπευσε και άφησε το βέλος να φύγει από το χέρι του.

Άλλά δεν επέτρεψε το σκοπό του.

Το βέλος έπεσε μερικά εκατοστά από το μέτρον πιδό περά από τον Καίσαρα.

Τότε εκείνος έπηρε έναν από τους ανθρώπους του, τον Μισελέτο κι ανέβηκαν και οι δύο τριγώντας στο δωμάτιο του Άλφόνσου.

Ο Μισελέτο έστρεψε παράμερα, περιμένοντας τις διαταγές του κυρίου του.

Είσαι, λοιπόν, τόσο ηλίθιος, που δεν ξέρεις τι έχεις να κάνεις; του φώναξε ο Καίσαρ, που είχε βγάλει τώρα το έγκλειστο του και όρμουσε εναντίον του Άλφόνσου.

Ο Μισελέτο τον ακολουθούσε και οι δύο άνδρες άρχισαν να βυθίζον με άφαστατη λύσσα τα έγκλειστα τους στο σώμα του δυστυχισμένου πρίγκιπα, που τον κατακρουούσαν κυριολεκτικά, όπως άφηγείται ο Βενετός πρεσβευτής Καπέλλο.

Το ίδιο βράδυ, τον έθαψαν θιστικά και χωρίς κανένα φόβο στον περιβολό του ναού του Αγίου Πέτρου.

Αυτό ήταν το τέλος τοι μοναδικού ανθρώπου που είχαν αγαπήσει στη ζωή της η περιφήμη, η τρυμερή Λουκοητία Βοργία.

Όταν θα ζούμε 150 χρόνια

Περίεργες επιστημονικές προβλέψεις

Θα σάς φανόταν ασφαλώς άπίστευτο και καταπληκτικό, αναφέρει ο Αμερικανός δημοσιογράφος Ντυσον Κάρτερ, αν μεσάινε ότι κάποιος ηλίκωμένος άνθρωπος έκανε πρώτα γάμο σε μια... δεσποινίδα 70 ετών.

Ίσως όμως να μην εινε μακριά η ημέρα, που όλα αυτά έα μας φαίνονται κοινά και φυσιολογικά. Αυτό τονίζει σε μια ανακοίνωσή του ο παγκοσμίου φήμης καθηγητής, Μπγκουόλετς, της Σοβιετικής Ακαδημίας των Επιστημών.

Ίσχυρίζεται δε ότι ο θάνατος δεν προέρχεται από τη μεγάλη ηλικία. Έσκάτως, πειραματίσθηκε με διαφόρους κατοίκους του Κουκουσού, που, όπως εινε γνωστό, πεθαίνουν σε πολύ προχωρημένη ηλικία. Ένας απ' αυτούς μάλιστα γιόρτασε τελεσίως την 110η επέτειό των γενεθλίων του, την ημέρα ακριβώς που η γυναίκα του... έφερνε στον κόσμο ένα αγοράκι!

Οι επιστήμονες πιστεύουν ότι ο Ρώσος καθηγητής έχει κατασκευάσει μια βιοχημική ουσία η οποία θα δίνει στους ανθρώπους που έχουν περάσει το όριο της ηλικίας, ύγεια και ζωτικότητα.

Φαντασθείτε λοιπόν τι θα συμβεί όταν οι άνθρωποι διατηρούν την νεανικότητα τους μέχρις ηλικίας 100 ετών και πεθαίνουν στα 150. Οι συνθήκες του γάμου θ' αλλάζουν ριζικά. Στην εποχή μας η έρωτική ζωή δύο ανθρώπων, δεν μπορεί να υπερβή τα 30 χρόνια. Στο μέλλον όμως θα ξεπερνάει τα 100 χρόνια! Η σεξουαλική κανονία του ανθρώπου, θ' αρχίζει από την ηλικία των 15 ετών και θα τελειώνει στα 130! Σε όλο αυτό το διάστημα οι άνδρες θα διατηρούν την νεανικότητα τους και το σπέρμα τους και οι γυναίκες θα μπορούν να γεννούν παιδιά. Σήμερα, για να φέρη μια γυναίκα στον κόσμο 5 παιδιά πρέπει να θυσιάζει έντελώς τα πρώιμα χρόνια της ζωής της. Άλλα στο μέλλον, όταν θα ζή ο κόσμος ενάμιση αιώνα, η γυναίκα δεν θα σκοτώνεται καθόλου γι' αυτό το ζήτημα, θ' αφιερώνη με μεγάλη προθυμία 20 χρόνια από τη ζωή της για να μεγαλώσει τα παιδιά της και ύστερα θ' απολαμβάνει έναν εύνοα σχεδόν ήσυχης ζωής.

Σήμερα γεροντοκόρη θεωρείται μια γυναίκα που έχει περάσει τα 30 χρόνια χωρίς να παντρευτεί, σ' μέλλον όμως, δεν θα μπορεί κανείς να η γεροντοκόρη μια γυναίκα που δεν έχει περάσει τα 100 χρόνια!

Η επιστήμη θα βελτιωθεί καταπληκτικά, χωρίς στη μακροζωία, φαντασθείτε έναν άνθρωπο 60 ετών που άσχολεϊται με την ατομική ενέργεια. Μπορεί να συνεχίση τα πειράματά του; Ενώ όταν τα πράγματα αλλάζουν αντί να πάρη το μαρτυρονακι του και να πάη στο καφενείο, όπως κάνουν όλοι οι άνθρωποι της ηλικίας του, θ' άρχιση την καριέρα του. Έχει εμπρός του ακόμη 70 χρόνια νεανική ζωή. Θα κάνει θαύματα. Θα θριαμβεύει. Θα γίνη μια κορυφή της επιστήμης. Ενώ τώρα ένας επιστήμων μόλις κατορθώνη να τελειοποιηθ και ν' άσκηση την κατάλληλη πείρα, νοιώθει τον εαυτό του πιδό γερό και άρχίζει να σκέπτεται τι κερδίσε μέχρι σήμερα απ' τη ζωή. Έγκοταλείπει την επιστήμη και παίρνει θέση μεταξύ των ανθρώπων, που λυνίζουν απ' το βάρος του χρόνου.

Σήμερα σκολαζόνται πολύ οι νόμοι, που γίνονται μεταξύ ανθρώπων, που έχουν μεγάλη διαφορά ηλικίας μεταξύ των. Αργότερα όμως, όταν ο Ρώσος επιστήμων μας άρειση την μακροζωία και μεγαλύτερες διαφορές ηλικίας δεν θα μας κάνουν καμιά εντύπωση. Γιατί τί σημασία θα έχη αν ο άνδρας εινε κατά 50 χρόνια μεγαλύτερος απ' την γυναίκα τη στιγμή που θα έχη εμπρός του άλλα 50 σχεδόν χρόνια σεξουαλικής ζωής;

Στην εποχή μας συνήθως, οι νομείς που παντρεύον όλο τα παιδιά τους μένουν έντελώς μονάχοι. Στο μέλλον όμως δεν θ' άνησυχούν γι' αυτό, γιατί δεν θα έχουν παρά να δημιουργήσουν δεύτερη οικογένεια. Άπλάθη να κάνουν άλλα παιδιά!

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ στούς δύο πόλους

Ο πλούτος και το βέλγητρο τους

Αφού επί τέσους αιώνας οι πολικές χώρες έμειναν σχεδόν άγνωστες και μυστηριώδεις, τώρα έχουν άποκτήσει για πρώτη φορά εξαιρετική σπουδαιότητα. Τα αεροπλάνα πετούν πάνω απ' τις παγωμένες ερημίες του Άρκτικού, γίνονται έρευνες για χαλκό, πετρέλαιο και ούρανιον, οι γυμνές υπερδύρες εκ πεδιάδες έχουν χρησιμοποιήσει για μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια...

Αφ' ενός η έμφυτη περιέργεια του ανθρώπου κι η δίψα του για περιπέτεια, κι άφ' έτερου τα πιθανά οικονομικά και επιστημονικά ωφέληματα θ' άποτελέσουν τα έλατήρια άλλων πολλών εξερευνησών των πολικών χωρών, στο προσεχές μέλλον.

Ο Άρκτικός κι ο Άνταρκτικός παρουσιάζουν μεγάλες διαφορές μεταξύ των. Ο πρώτος ονομάζεται έτσι γιατί βρίσκεται προς το Βορρά, προς την κατεύθυνση δηλαδή του άστερισμού της Άρκτου, ο δε άλλος γιατί εινε αντίθετος προς την Άρκτο. Στον Άρκτικό απλώνεται μια παγωμένη θαλάσσια, βάθους 3.000 μέτρων περίπου, ενώ στον Άνταρκτικό ύπάρχει μια ήπειρος, μ' ένα άπείροστο όροσέδιο στο κέντρο της, ύψους 3.000 μέτρων. Οι γεωλόγοι δεν έχουν μπόρεσει να εξηγήσουν γιατί η Γη φαίνεται σαν να βαθυλώσε στον ένα Πόλο και να ξεπετάχθηκε στον άλλον, σαν από κάποιο δυνατό σπρώξιμο...

Έξερνε πολύ περισσότερα πράγματα για τον Άρκτικό, παρά για τον Άνταρκτικό, γιατί βρίσκεται πιδό κοντά μας κι εινε πιοσιώτερος. Στις υπερδύρες χώρες, πάνω απ' τον Άρκτικό Κύκλο, κατοικούν φυλές ίθαγενών. Άκόμη κι ένα κομμάτι της Σουηδίας και της Νορβηγίας βρίσκεται πέρα απ' τον Κύκλο αυτόν. Έξ άλλου, τα περισσότερα νησιά του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού έχουν εξερευνηθ και χαρτογραφηθ.

Απεναντίς, η ήπειρος του Άνταρκτικού — μεγάλη όσο οι Ήνωμ. Πολιτείες και το Μεξικό μαζί — μένει σχεδόν άγνωστη, γιατί εινε κρυμνη κι άπομονωμένη. Έχουν χορτογραφήθ μόνο τα παράλια της, και μερικοί εξερευνητοί έχουν προχωρήσει ως τον Πόλο με έλικπρα ή αεροπλάνα. Αυτό ειν' όλο...

Ο πολός κόσμος θεωρεί τις πολικές χώρες σαν μια τρομερή κόλαση. Κι όμως οι παγωμένες έκτασεις

Από του προσεχούς φύλλου του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Μια νέα σειρά από ανάγλυφες και άριστουργηματικές περιγραφές των ηρωικών αγώνων και της μαρτυρικής ζωής των μεγάλων σκαπανών της προόδου, που θυσίασαν τα πάντα για την εύτυχία της ανθρωπότητας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Τολμηρές και ακούραστες προσπάθειες, συγκινητικές αυτοθυσίες, άφάνταστες στερήσεις των ανθρώπων που έζησαν κυνηγώντας ένα μεγάλο ιδανικό, χωρίς να δειλιάσουν, χωρίς να άπισθοδρομήσουν ή να λοξοδρομήσουν ποτέ.

τους έχουν ένα παράξενο θέλητρο, ίδιως όταν ο καιρός γίνεται ήπιώτερος. Όσοι γνώρισαν τη ζωή πάνω στους πάγους, νοσταλγούν να την ξαναδοκιμάσουν...

Το σημαντικότερο απ' τα νησιά του Άρκτικού εινε η Γροιλντ. Έχει βουνά πανύψηλα κι ένα στρώμα πάγου πάχους 2.500 μέτρων. Κι όμως, κατά το σύντομο καλοκαίρι, άνθίζουν στις άκτες της μικρά λουλουδάκια, λίγους πόντους πάνω απ' τον πάγο. Όφειλει το όνομά της στον Έρρίκο τον Έριθρό, που έγκάτεστησε εκεί τους πρώτους λευκούς και την βάφτισε «Γερήνλαντ» (Πράσινη Γη), έλπίζοντας να δελεάση κι άλλους άποίκους με την έλκυστική εύτη όνομασία.

Το έτος στις πολικές χώρες εινε σαν ένα ήμερονύκτιο, ή μάλλον το ήμερονύκτιο άρκεϊ ένα έτος. Στους άτελείωτους μήνες του σκοτεινού χειμώνας, ο ήλιος δεν άνατάλλει ποτέ κι η θερμοκρασία κατεβαίνει στους 45-50 βαθμούς υπό το μηδέν. Το καλοκαίρι άπεναντίας εινε μια διαρκής ημέρα, άρκετά ζεστή.

Όπως είπαμε και πιδό πάνω, τα αεροπλάνα έχουν άρχισει να περνούν πάνω απ' τον Άρκτικό, γιατί εινε ο συντομότερος δρόμος μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής. Δεν θ' άσχησουν δε να γίνουν τακτικά αυτά τα δρομολόγια.

Έξ άλλου, έχουν βρεθ η στην Άλάσκα πετρέλαιο και κάρβουνο, στον Καναδά χαλκό, ούρανιον, χρυσάφι και πετρέλαιο, στη Σιβηρία ορυκτά και έλεφαντόδοντο από θάμμένα «μομμοθιά»... Κι οι έρευνες συνεχίζονται, δικαιολογώντας άπόλυτα το παγκόσμιο ένδιαφέρον για τον Άρκτικό.

Στον Άνταρκτικό όμως, αλλάζουν τα πράγματα. Εκεί δεν υπάρχουν άλλα ζωντανά πλάσματα απ' τις φυλές και τους πικουίνους, κι αυτά δε μόνον στις άκτες και κατά το καλοκαίρι. Το χειμώνα, άπομεινι μόνον ένα μεγαλόσωμο είδος πικουίνου, που κλωσάει τ' εύγυ του άκόμη και με θερμοκρασία 55 βαθμών υπό το μηδέν!

Το καλοκαίρι, η θερμοκρασία των άκτών του Άνταρκτικού δεν ανεβαίνει πολύ πάνω απ' το μηδέν, ενώ το χειμώνα περνάει τους 55 βαθμούς κάτω του μηδενός. Ο εξερευνητής Σκότ σημείωσε κάποτε θερμοκρασία 60 βαθμών, μολοντί βρισκόταν δίπλα σ' ένα ενεργό ήφαίστειο.

Οι άνεμοι του Άνταρκτικού έχουν άφάνταστη σφοδρότητα. Φάνανον συχνά την ταχύτητα των 320 χιλιομέτρων την ώρα! Τα μέλη όμως των εξερευνητικών άποστολών συνήθουν τόσο στο κρύο, ώστε κάνουν ήλιοθεραπεία ή εργάζονται γυμνοί ως τη μέση!

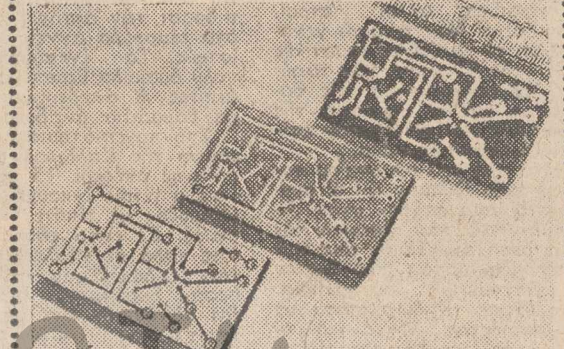
Υπάρχει ορυκτός πλούτος στον Άνταρκτικό; Κανείς δεν το ξέρει. Άλλά, κι αν ακόμη διαπιστώνετο ή ύπαρξή του με είδικα επιστημονικά όργανα, θα χρειαζόνταν άρκετές άτομικές βόμβες για να διαλύσουν το στρώμα των προσιώντων πάγων που σκεπάζει το έδαφος και που έχει πάχος εκατοντάδων ή χιλιάδων μέτρων... Οάπρεπε επίσης, για τη μεταφορά αυτών των μεταλλευμάτων, να υπερνικήθουν τα τεράστια έμποδια που άπαγορεύουν την προσέγγιση πλοίων.

Αν εινε αληθινή η θεωρία ότι ο Άνταρκτικός είχε άλλοτε θερμότερο κλίμα κι ότι τώρα οι πάγοι του λιγοστεύουν σιγά-σιγά, ίσως να φτάση κάποτε η ημέρα που θα γίνη κατοικήσιμος και θα προσάγει τους κρυμμένους θησαυρούς του. Για την ώρα όμως, δεν εινε πέρα ένα άπείροστο και άχρηστο ψαγείο. Άπορεί δε κανείς γιατί διεκδικούν με τόσο πείσμα τα διάφορα τμήματα των άκτών του ή Άγγλία, ή Ήνωμ. Πολιτείες, ή Γαλλία, ή Άργεντινή και ή Χίλη. Τι θα τα κάνουν, κι αν άκόμη τ' άποκτήσουν;...

ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΑ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ

Η νέα αυτή Αμερικανίδα, που βλέπετε να οδηγεί το έλικόπτερο εινε η μοναδική γυναίκα στον κόσμο, που κατέχει τελείως τα μυστικά της αεροναυπηγικής. Η δουλειά της εινε να δοκιμάζει όλα τα νέα μοντέλα έλικοπτερών που βγαίνουν από τα εργοστάσια της αμερικανικής εταιρίας «Σικόρσκυ Αϊρκραφτ».

ΔΕΝ ΘΑ ΧΑΛΟΥΝ ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Τα σύρματα του ραδιοφώνου σας δεν πρόκειται πιδό να χαλούν — πράγμα που εινε η συνθήσεσ βλάβης τους. Αυτό υποάχεται ο Α. Μ. Χιτγούσι, που βρήκε τρόπο να ειναι μόνιμα κωμένα σε άπομονωτικές πλάκες, όπως περίπου γίνεται με τα πυωμένα σύρματα του ραδιοφώνου της τοσπής. Πάνω σε μια πλάκα από πλαστική ύλη σχεδιάζεται πρώτα το σύρμα, όπως πρέπει νάνη! τοποετημένο μέσα στο ραδιοφώνον. Ύστερα πάνω στις σχεδιασμένες γραμμές γίνονται έγκοπες, που με ένα πιστόλι, σαν αυτό που κάνουν το ντουκό γεμίζουν με λιωμένο μέταλλο. Στην εικόνα ή πλάκα με το σχεδιάγρ ήμα του σύρματος ύστερα με τις έγκοπες και τέλος γεμισμένη με το μέταλλο.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΤΑΝΟ

Αυτό το μικρό πιδνο, εινε από πλαστική ύσία. Χάρης στο ελαχιστο βάρος του, μπορεί να το τοποθετήση κανείς στα κανέλλα του κρεββάτιού του και να το χρησιμοποιή όπιδ ώρα θέλει. Έπινωπήκε από έναν Αμερικανό, κατασκευαστή μοναδικών οργάνων.

Αληθινή πανάκεια για πολλά νοσήματα

Ένα από τα τελευταία θαύματα της ιατρικής επιστήμης, εκτός από την ανακάλυψη της πενικιλίνης και της στρεπτομυκίνης, είναι αναμφισβήτως η χρησιμοποίηση των ακτίνων Α για θεραπευτικούς σκοπούς. Οι ακτίνες Α αποτελούν τον πυρήνα από άτομου του στοιχείου «ήλιου» που εκπέμπονται από τα ραδιενεργά στοιχεία που εκπέμπουν και τις ακτίνες Β και Γ.

Λόγω αυτής ακριβώς της συγγενείας τους δεν φανταζόταν κανείς ότι ήταν δυνατόν οι ακτίνες Α να χρησιμοποιηθούν ως θεραπευτικό μέσον.

Τη σχετική εμπνεύσει, την είχε για πρώτη φορά, προ 20 ετών, ο δρ Ένριχ Ούλμαν, του Ινστιτούτου Φινστεν, περιφημοί ιατροί κέντρου της Δανίας. Της δοκίμασε σε έγκυα γυναίκα από ραδίο και είδε ότι είχαν ευεργετικά αποτελέσματα.

Αργότερα, άλλοι γιατροί, εμπνεόμενοι ίσως από το γεγονός, ότι οι καλύτερες ιατρικές πηγές της Ευρώπης, είναι πλούσιες σε ραδιενέργεια, τις δοκίμασαν για τη θεραπεία της άσθμης και σημείωσαν επίσης εξαιρετική επίτευξη.

Λίγο προ του τελευταίου πολέμου ο δρ Ούλμαν και οι συνεργάτες του, έπλησαν στην Αμερική. Μαζί τους, έφεραν την ανεκτίμητη ανακάλυψή τους. Μια σειρά πειράματα που έκαναν, επίσημα, έργο στην ιατρική, τους έδωσε τη δυνατότητα να τελειοποιήσουν την ανακάλυψή τους και να τη προσφέρουν στην ανθρωπότητα, υπό την πιο εύνοητη μορφή: υπό μορφήν ολίουφης. Η σύνθεσή της δε είναι απλή.

Ός πηγή των ακτίνων Α, χρησιμοποιείται το «ραντόν», ένα αέριο που σχηματίζεται από τη διάλυση του ραδίου. Το «ραντόν» διαλύεται σε βαζελίνη ή λαυρίνη και γίνεται έτσι μια εύνοητη και ταχείας επενογίας ολίουφης, που φέρει το όνομα του βασικού της στοιχείου: «Ραντόν».

Η αλίοφης αυτή αποδεικνύεται πραγματικά θαυματουργή και χρησιμοποιείται σήμερα εύρυτα σε όλα τα αμερικανικά νοσοκομεία. Αφίλες επαλείφεις με «Ραντόν» αρκούν για να θεραπευθούν: Αθροίδια και ρευματισμοί, έγκυα από καρμιοπάθεια με ραδίο ή με ακτίνες Χ, άδυνατη έλκη από διαβήτη, αρτηριοσκληρώσεις, κισσοί, σόζαρά εκέμοτα και πορόμοιες δερματικές παθήσεις.

Επί πλέον το «Ραντόν» επισπεύδει την επούλωση των τραυμάτων και εξαλείφει σχεδόν τις ούλες. Ακόμη θεραπεύονται και πληγές από οικήκη έγχρηση καρκίνου.

Πώς ακριβώς επέρχεται η θεραπεία της άσθμης — σκληρύνσεις των αεθρώσεων — δεν έχει ακόμη πλήρως αποδειχθεί. Φαίνεται πάντως ότι οι ακτίνες Α που περιέχει το «Ραντόν», διευκολύνουν τη κυκλοφορία του αίματος που έχει μα-

ζευθί στην άρθρωση, και αποκαθιστούν τη ροή των λυμφατικών υγρών του σώματος και την ανάπτυξη νέων ιστών. Η αντικατάσταση αυτή των παλαιών με νέους ιστούς έχει εξακριβωθεί απόλυτα.

Το ίδιο αξιοσημείωτο αποτέλεσμα επέρχεται από τη ραδιενέργεια Α και σε άλλες οργανικές βλάβες. Προ δύο ετών ο δρ Χένρυ Χ. Τζόρνταν του Νοσοκομείου Μανχάτταν της Ν. Υόρκης, τη χρησιμοποίησε σε απλά στραμπουλήματα, σοβαρότερης εξασθρώσεως κατάγματα και σοβαρότερη μωλοπία. Με μία επάλειψη σταματούσε ο πόνος. Με τη δεύτερη, έπαιε το πρήξιμο και ο άσθενής γινόταν πολύ πιο σύντομα, από ότι συνήθως, καλά.

Περισσότερο καταπληκτικά είναι τα αποτελέσματα σε ραδιο-εγκαυμάτα που προέρχουν από την καταστρεπτική επίδραση των ακτίνων Χ και Γ στα αιμοφόρα αγγεία και τους ιστούς. Τα εγκαυμάτα αυτά πολύ δύσκολα θεραπεύονται. Οι ακτίνες Α αποδεικνύονται τώρα θαυμάσιο αντίδοτο.

Στο πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Καλλιφόρνιας, ένας άσθενής υπέφερε 15 χρόνια από ένα τέτοιο έγκαυμα, που δεν μπορούσε με τίποτε να θεραπευθεί. Σε έννεα εβδομάδες, έγινε καλά με επαλείψεις «Ραντόν». Ο δρ Ούλμαν και ο δρ Άνδραμ Γκρόσμαν, βεβαιώνουν ότι το ραντόν είναι σε τέτοιες περιπτώσεις 100% αποτελεσματικό. «Αν σημειώση αποτυχία, ο γιατρός πρέπει να προσέξει μήπως το έλκος δεν προέρχεται από έγκαυμα αλλά από καρκίνιο. Γιατί σε 9 από 10 περιπτώσεις, θα πρόκειται για καρκίνιο.

Το πιο έντυπωσιακό αποτέλεσμα του «ραντόν» είναι ότι εξαλείφει σχεδόν τις ούλες. Χαρακτηριστική είναι η εξής περίπτωση.

Σ' ένα νοσοκομείο του Σικάγου, σε μία γυναίκα που είχε καρκίνιο στο στήθος έγινε χειρουργική επέμβαση και της αφήρεσαν τους μαστούς. Έξ εβδομάδες μετά την έγχρηση, η πληγή δεν είχε κλείσει. Με το «ραντόν» όμως, έπειτο από δυο επαλείψεις, έκλεισε κατά το ήμισυ και σε πέντε εβδομάδες η έγχρηση έγινε εντελώς καλά: Νέα τριχοειδή αιμοφόρα αγγεία και λυμφατικοί αγωγοί σχηματίστηκαν και νέο δέμα άρχισε να σκεπάζει την πληγή.

Η ιδιότης αυτή των ακτίνων Α να πολλαπλασιάζουν τα τριχοειδή αιμοφόρα αγγεία, είναι ότι χρειάζεται και σε μία σειρά άλλων σοβαρών άσθενειών: από έλκη, που παρουσιάζονται από άσθρησκήσας, τον διεθνή και τους κισσούς. Ένας έως δύο μήνες χρήσεως «ραντόν» αρκούν για τη θεραπεία τους. Την ίδια ευεργετική επίδραση έχει επίσης στα τραύματα και τα σοβαρά κρουαυμάτα. Τέλος το εκέμο και άλλες δερματικές παθήσεις, όπως

η νευροδερματίτις και οι λειχήνες, θεραπεύονται σε 2-4 μήνες.

Σε κάθε περίπτωση χρήσεως «ραντόν», η αλίοφης πρέπει να μένει επί όχτώ ώρες. Επίσης το πάσχω μέρος πρέπει να καλύπτεται με πολύ πυκνό επίδεσμο, για να μην εξατμίζεται το «ραντόν». Το «ραντόν» είναι χημικός και οργανικός άβλαβός. Δυο μόνον παροδικές συνέπειες έχει: Έν πρώτοις πρήζεται το μέρος που γίνεται η επάλειψη. Σε λίγες όμως μέρες το πρήξιμο φεύγει χωρίς ν' αφήσει ίχνος. Δεύτερη, συνήθως, συνέπεια είναι ότι το δέρμα χρωματίζεται άλλοτε καφέ, άλλοτε σταχτί, κι άλλοτε μπλέ, αναλόγως του νοσήματος του άσθενους. Το χρώμα από «ραντόν», διατηρείται αρκετούς μήνες, αλλά τελικώς εξαλείφεται κι' αυτό.

Τά παρόξενα της φυματώσεως

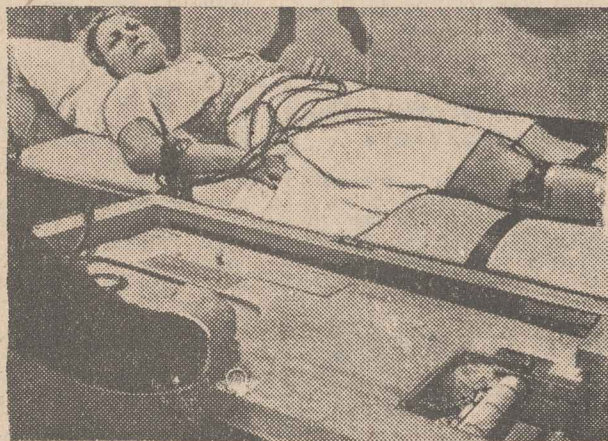
Μία παρόξενη σχέση φαίνεται να υπάρχει μεταξύ της ημερομηνίας της γεννήσεως και των ενατών από πνευμονική φυματίωση. Πράγματι, οι επισημειωμένοι βόλκαν ότι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν ανοίξει η φθινόπωρο — άσχετως φύλου ή χρώματος — έχουν λιγώτερες πιθανότητες να πεθάνουν φυματικοί απ' όσους γεννήθηκαν καλοκαίρι ή χειμώνα.

Μιά κνιεύργια άρρώστεια

Έχετε ακούσει ποτέ για μία άρρώστεια, που ονομάζεται «μολυσματική μονοπυρήνωση»; Ελάχιστοι γιατροί την ξέρουν, κι όμως είναι αρκετά διαδεμένη, όπως βεβαιώνει η «Εφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής Έταιρίας». «Αν έχετε λοιπόν άδυναμία, πονοκέφαλο, κρυάδες πονόλαιμο, πυρετό, απώλεια της όρεξης και υπεριδρωσία, κι ο γιατρός δεν κατορθώνει ν' ανακαλύψει το λόγο, ενδέχεται να έχετε προσβληθεί από «μονοπυρήνωση». Εύτυχος ή άρρωστος αυτή δεν είναι πολύ σοβαρή.

Μωρά που τρώνε κρέας

Ένα ενδιαφέρον πείραμα έγινε από δυο γιατρούς του Πανεπιστημίου της Νεμπράσκα: Μερικά μωρά 6 μηνών διατάχθηκαν... με κρέας υακκίρι.

ΟΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

«Υπός ο νέος ηλεκτροκαρδιογράφος που χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά εδώ και λίγες ημέρες στο νοσοκομείο Μπέλντ της Νέας Υόρκης, μπορεί να επισημειώνει συγχρόνως καρδιοαναπνοή και από τα τρία μέρη του σώματος (το χέρι και τα δύο πόδια) ενώ μέχρι σήμερα οι συνηθισμένοι ηλεκτροκαρδιογράφοι απεικονίζουν χωριστά κάθε καρδιακό φάσμα. Έτσι λοιπόν θα περιορίζεται στο εξής ο χρόνος της διαγνωσεως μιας καρδιακής πάθησεως κατά το 2/3

σιο, βωδινό, χοιρινό και άρνιο! Τα αποτελέσματα ήταν περίφημα. Τα παιδιά αυτά έγιναν πιο γερά απ' τα άλλα, δεν παρουσιάζουν άναιμία, όπως συμβαίνει συνήθως στα βρέφη αυτής της ηλικίας, κι έχουν άφθονο έρυθρο αίμα. Έννοείται ότι το κρέας δεν εδόθηκε στα παιδιά αυτούσιο, αλλά κατεργασμένο με κάποιο τρόπο ώστε να γίνει εύκολο χώνευτο, ανακατευθκε δε με το γάλα που έπιναν.

Φάρμακο για την «ελεφαντίαση»

Μία άρρωστεια των τροπικών χωρών η «ελεφαντίαση» θα καταπολεμηθεί ίσως αποτελεσματικά μ' ένα νέο φάρμακο που δοκιμάζεται τώρα (μια ένωση αρσενικού, με 16 ατομάκια χημική ονομασία). Ός τώρα χρησιμοποιούντο γι' αυτήν την περίπτωση έννοιες αντιμολύνου, οι οποίες όμως σκότωναν μόνον τα μικρότερα παράσιτα του αίματος, ενώ τα μεγαλύτερα επιζούσαν βούλωναν τα αγγεία του λεμφικού συστήματος και προκαλούσαν το τόσο αποκαταστικό πρήξιμο της ελεφαντίασεως.

Για την ανώδυνη δερμακεία των δοντιών

Ο Αμερικανός δόκτορας Γκούσταβ Ράπ ανέκρινε ότι βοηθά ένα νέο αναισθητικό, για να μην πονούν τα δόντια όταν ο δοντοίατρος τ' ανοίγει με τον τροχό για να τα βουλώσει. Το φάρμακο αυτό τοποθετείται απλά πάνω στο δόντι, στο σημείο που θα τρυπηθεί. Δεν χρειάζεται να γίνει ένεση κι' αυτό στα ούλα. Πρόκειται για ένα μίγμα δυο γνωστών ή-δ αναισθητικών, «προκαΐνης» και «βενζοκαΐνης», διαλυμένων σε οινόπνευμα. Σε πολλές περιπτώσεις φέρνει αποτέλεσμα σε 1-2 λεπτά της ώρας.

Πενικιλίνη στα μάτια των βρεφών

Ο νιτρικός άργυρος, που στάζεται μέσα στα μάτια των νεογεννητών βρεφών για την προφύλαξη τους από διάφορες μολυσματικές παθήσεις, υπορεί ν' αντικατασταθεί με πενικιλίνη. Οι δοκιμές που έγιναν πάνω σε 1.710 παιδιά, έδωσαν αποτελέσματα απολύτως αναποσιτικά. Η πενικιλίνη έχει το πλεονέκτημα ότι δεν προκαλεί ποτέ πόνο ή έρεθισμό σαν το νιτρικό άρτυρο, ο οποίος είναι καυτηρίων.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ κι' η θεραπεία της

Μην παρκαμελήτε τα μαλλιά σας

Μόνον όσοι υποφέρουν από πιτυρίδα ξέρουν πόσο επώδυνη, ενόχλητική και αντιασθητική είναι η δερματική αυτή πάθηση. Φαίνεται εκ πρώτης όψεως ότι προσβάλλει κατά προτίμηση τους άντρες. Στην πραγματικότητα όμως, παθαίνουν κι' οι γυναίκες εξ ίσου πιτυρίδα — μόνο που αυτές την καταπολεμούν, γιατί περιποιούνται περισσότερο τα μαλλιά τους, που αποτελούν ένα απ' τα κυριώτερα στοιχεία της ωμορφιάς τους.

Η πιτυρίδα παρουσιάζεται σε ανθρώπους με πολύ λιπαρό δέρμα. Οι τρίχες του κεφαλιού συγκρατούν αναμεταξύ τους τις λιπαρές εκκρίσεις του δέρματος, με τις οποίες ανακατεύεται και σκόνη απ' τον αέρα. Αρκίζουν τότε να νεκρώνονται τα επιφανειακά κύτταρα της επιδερμίδος και να ξεκολλούν σαν μικρά άσπρα λείπια, ενώ οι τρίχες γίνονται στεγνές και χάνουν τη υαλόδα τους. Νοιώθει δε κάποτε κανείς μια ελαφρά φαγούρα. Με το χτένισμα ή το βούρτσισμα ή τις κινήσεις των μαλλιών πέφτουν μερικά απ' τα λείπια της πιτυρίδας. Απομένουν όμως αμέτρητα άλλα πάνω στο κεφάλι.

Η πάθηση μπορεί να περιορίζεται σε ώριμα σμηρία, είτε να επεκταίνεται ολόκληρο το τριχωτό δέρμα το πρόσωπο ή άλλα μέρη του σώματος. Κάτω απ' τα λείπια της πιτυρίδας, το δέρμα είναι συνήθως κρύο κι' έχει ένα κίτρινο πόνος το κρύζο.

Η πιτυρίδα είναι συνήθως στην εφηβική ηλικία όταν αναπτύξουν τους όλοι οι αδένες του σώματος. Κάθε τι που ελαττώνει τη ζωτικότητα του αίματος και τη γενική θέρση (όπως π.χ. η δυσπεψία ή η έλλειψη βιταμινών του υπαίθρου) συντελεί στην εμφάνιση της πιτυρίδας. Τα άσπρα καπέλα, που βαρύνουν το κεφάλι και δυσκολεύουν τον αερισμό του προκαλούν συχνά πιτυρίδα. Εύτυχως, σήμερα έχουν σχεδόν καθαιρεθεί.

Μερικοί επιστήμονες υποθέσαν ότι υπάρχει κάποιο μικρόβιο ή παράσιτο που προκαλεί την πιτυρίδα αυτό όμως δεν έχει αποδειχθεί.

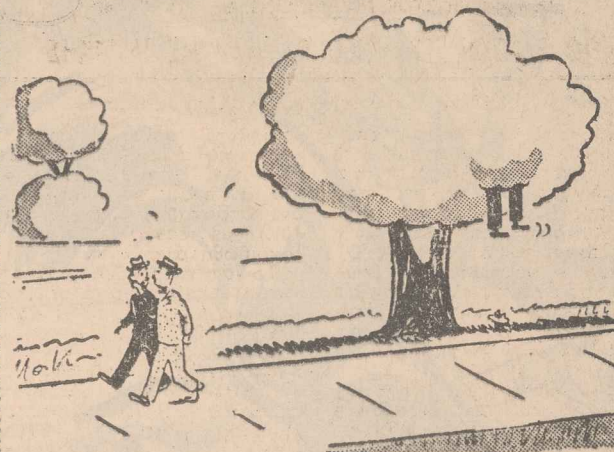
Η κυριώτερη λοιπόν αιτία της πιτυρίδας είναι η παρκαμεία των μαλλιών. Φαίνεται ωστόσο ότι παίζει ρόλο και μία κάποια κληρονομική τάση. Πάντως, η πιτυρίδα θεωρείται ότι οδηγεί επί φάλακκα.

Υπάρχουν δυο είδη πιτυρίδας: η λιπαρή και η ξηρά. Η πρώτη συναντάται ίδως στον μελαχρινούς κι' η δεύτερη στους ξανθούς.

Πριν αρχίσετε τη σχετική θεραπεία, δεν είναι άσκοπο να ρωτήσετε ένα δερματολόγο αν πρόκειται πραγματικά περί πιτυρίδας γιατί υπάρχουν κι' άλλες αρρώστειες που τις μοιάζουν (ψωρίαση μυκητώσεις, κλπ.). Αφού βεβαιωθείτε, πρέπει να όπλισετε με πολλή υπομονή και επιμονή, γιατί η πιτυρίδα άρνει συνήθως να γιατρευτεί.

Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται μία γενική τένωση του σώματος: ήλιος θρεπτική τροφή, ζωή υπό ύπαιθρο. Καταργήστε το καπέλλο, για να επιδράσουν ελεύθερα στο τριχωτό δέρμα το φως και ο αέρας. Αν το άνεχεται το σώμα σας το περνάτε καθημερινά μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε κρύο και άλυτο νερό.

Τελωτοθεραπεία

—Μπα! Τι γίνθηκε αυτός που σου χρωστούσε κάτι δανεικά και που προχωρούσε μπροστά μας;

—Τι πάανε αυτόι; Ιρελλοθήκανε; Ιο Αστεροσκοπείο το λέει καθαρά: «Καίρος άνευ βροχής!».

ΤΖΩΝ ΦΑΣΕΤ

Τὸ ὁφείλημα τῆς Ζακελίνας

Συκινητικό διήγημα

ΑΙΟΥΜΠΙΣΜΕΝΟΣ στο γραφείο του, με τὸ κεφάλι χωμένο μέσα στὰ χέρια του, ὁ Κλώντ Λερνιέρ ἦταν βυθισμένος σὲ συλλογή. Ἡ ἀγωνία ρυτίδωνε τὸ μέτωπό του κι' ἔκανε σκληρὰ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐνῶ τὸ βλέμμα του ποιοῦσαν ἐρωτηματικά πάνω στὸ πορτραῖτο τῆς γοητευτικῆς γυναίκας, ποὺ κοιμόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Ἡ πρωτότυπο αὐτοῦ τοῦ πορτραίτου μπήκε σὲ λίγο μέσα στὸ δωμάτιο.

— Κλώντ Λερνιέρ τινάχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἀ! Σὺ εἶσαι; εἶπε, πηγαίνοντας κοντὰ στὴ γυναίκα του. Θὰ δῶς τί;

— Ναί, Κλώντ. Πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὴ μοδίστα μου... Ἐπιτεῖνω νὰ κάμω μιὰ ἐπίσκεψι στὴν κυρία Σαρτόλ...

— Κλώντ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα στὸ μέτωπο.

— Καλὰ, εἶπε. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσεις.

Ἄλλ' ἡ νεαρὴ γυναίκα κοντοστάθηκε.

— Συμβαίνει τίποτε, Ζακελίνα, ρώτησε ὁ Κλώντ.

— Ὁ, τίποτε τὸ σοβαρό... Ὡστόσο, ντρέπομαι λίγο...

Ἐκαμε ἕνα θῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ συζύγου της, χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— Ἀκουσε, Κλώντ, ἔδωξα πολλὰ αὐτὸ τὸ μῆνα καὶ χρωστάω ἀκόμα ἕνα σοβαρὸ ποσὸν στὴ μοδίστα μου.

— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν; εἶπεν ὁ ἄνδρας της. Δὲν σοῦ ἔδωκα τὰ ἀπαραίτητα χορήματα, γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃς αὐτὸ τὸ λογαριασμό;

— Ναί, ἀλλὰ... ἔξερεις... ἔπεσα τρουμερὰ ἐξω. Ἐκαμα τὸ λάθος ν' ἀναβάλω ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὴν πληρωμὴ καί, ὅπως ἔξερεις, τὰ λεπτὰ φεύγουν...

— Ἀ!

Ὁ Κλώντ Λερνιέρ ἔκαμε μερικὰ θῆματα μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἔπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὴ γυναίκα του.

— Πόσα σοῦ χρειάζονται; ρώτησε.

— Ζακελίνα πρόφερε ἕναν ὀρθισμό.

Ἀκούγοντάς τον, ὁ Κλώντ ἔβρινε κατακίτρινος. Ἀλλὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του. πῆγε στὸ γραφεῖο του, συμπλήρωσε ἕνα τσέκι καί, ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ Ζακελίνα, τῆς τὸ ἔδωκε.

Ὁ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας φωτίσθηκε ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ. Καί, χωρίς νὰ περιμένῃ περισσώτερο, ψιθύρισε μερικὲς λέξεις γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔφυγε διασπαστικά.

Ἐνῶ ἀναστεναγμὸς ἔξυψε τότε ἀπὸ τὴ γαλήνη τοῦ Κλώντ.

— Δὲν μπορῶ νὰ μὲν περισσώτερο στὴν ἀγωνία. ψιθύρισε. Εἶνε καλύτερο νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια...

Κί' ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ τρέξῃ σ' ἕνα γραφεῖο μυστικῶν πληροφοριῶν.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, εἶνε μάθει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ἡ κυρία Λερνιέρ, τοῦ εἶπε ὁ ἰδιωτικὸς ντέκτεκτῖβ, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπὸψιν, εἶνε θύμα ἑνὸς πρωτοφανοῦς ἐκβιασμοῦ...

Ποῖνἀπὸ τοὺς γόνιμα, εἶνε μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας κι' ἔκαμε μιὰ ἀπερισκεψία... μιὰ μεγάλη ἀπερισκεψία. Εἶνε γοητευθῇ ἀπὸ τὴν κοψὴ ἐμφάνισι ἑνὸς νέου ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συνάχουν στὰ κοσμικὰ κέντρα...

Ἀν' ἔλατε, κύριε, πόσοι τέτοιοι τύποι κυκλοφοροῦν μέσα στὰ σπίτια τοῦ καλομένου καλοῦ κόσμου! Φοροῦν νὰ συνδεθῶν με μιὰ κυρία καί, ὅπου ἀπογυῖνται μερικὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα στὰ χέρια τους, πετοῦν τὸ προσωπεῖο καὶ ἀνοίξουν νὰ τὴν ἐκδιάζουν.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Κλώντ Λερνιέρ, ποὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τὴ συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

— Λοιπὸν συνέχισε ὁ ντέκτεκτῖβ, ἡ κυρία Λερνιέρ ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους. Κατὰ τὸ σύντομο διάστημα τῶν σγέσεων τους τοῦ ἐνόσπε μερικὲς ἐπιστολές. Κι' ἀπὸ τότε ὁ ἀθλιὸς τῆς παίρνει διαρκῶς χορήματα, μετὰ τὴν ἀπειλὴ ὅτι, διαφορετικὰ, θὰ σὰς παρουσιάσῃ τίς ἐπιστολές. Παρακολοῦθησα μιὰ βίαιη σκηνὴ ποὺ εἶχαν σ' ἕνα συνοικιακὸ κέντρο καὶ μπορῶ νὰ σὰς δώσω τίς ἀκόλουθες λεπτομέρειες.

Ἀπόψε, στὶς δέκα τὸ βράδυ, ἡ κυρία Λερνιέρ πρέπει νὰ πάῃ στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου 250.000 φράγκα, μετὰ τὴν ὑπόψιν ὅτι θὰ τῆς δώσῃ πίσω τίς ἐπιστολές της. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόψιν του, κύριε ὄχι.

— Δώστε μου τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου...

— Λέγεται Ζὰκ Μαραῖν καὶ μένει σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὴν ὁδὸ Πλουτιέρ ἀριθμ. 11. Ἐνῶ μικρὸς κῆπος περιβάλλει αὐτὸ τὸ σπίτι. Μιὰ ὑπηρεσία πηγαίνει τὴν ἡμέρα καὶ τὸ σινυρίζει... Τὴ νύχτα δὲν μένει κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὸν Μαραῖν... Θεώρησα ἀπαραίτητο νὰ σὰς δώσω ἕνα σχεδιάγραμμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ...

Λέγοντας αὐτὰ, ὁ ντέκτεκτῖβ ἔβγαλε ἕνα χαρτί ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἀφῆσε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Λερνιέρ.

— Μὲ χρειάζεσθε τίποτε ἄλλο; ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κλώντ Λερνιέρ, ποὺ σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ συνώδευσε τὸν ντέκτεκτῖβ ὡς τὴν πόρτα.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τίς δέκα, μιὰ λεπτὴ γυναικίαι σιλουέττα γλίστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πλουτιέρ.

Ἡ ἐπισκεπτοῖα προχώρησε σιγὰ στὸ διάδρομο καὶ ἀνοίξε μιὰ πόρτα στὸ βάθος. Ἐνῶ ἄνθρωπος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη, ἔχοντας τίς πλάτες γυρισμένες πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ γυναίκα δὲν δίστασε καθόλου τότε. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸν τσάντακι της ἕνα μικρὸ περιστόμοφο καὶ πῆρε τὴν σκανδάλη...

Ἡ σφαῖρα πῆγε νὰ σπῆνῃ ἀνάμεσα στὰ βιβλία, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ Ζακελίνα ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ σύζυγό της! Ἦταν ὁ Κλώντ! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόησε τὴν καρδιά της νὰ ραγίζεται ἀπὸ ἕνα σκληρὸ πόνο. Ὅλα σκοτείνιασαν μπροστὰ της καὶ κατὰλαβε πῶς θὰ σωριαζόταν καταγῆς λιπόθυμη. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια σπῆνῃθηκε σ' ἕνα ἐπιπλο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα της περνοῦσε μετὰ ἀστραπιαία ταχύτητα, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὅλη ἡ τραγικὴ ἐκείνη περιπέτεια τῆς μετὰ τὸν Ζὰκ Μαραῖν.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ δὲν εἶνε ἀφῆκε κανεὶς ἴσως στὴν ψυχὴ της. Ἀλλ' ὅμως εἶνε περὶ ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἀγνὰ σχέσι. Ἦταν ἕνα αἶσθημα παροδικὸ, ὅταν ἕνας πυρετός, ὅταν μιὰ ἀρρώστια ποὺ πέρασε...

Ἀγαποῦσε τώρα τὸν Κλώντ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀλλὰ τώρα τί θὰ γινόταν; Τὸ δῶμά του ἔσπῃσε σὲ λίγο, ἄγριο, ὅταν θύελλα. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ προλάβῃ! Προχώρησε τότε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι της, θέλησε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸν Κλώντ.

Ἀλλὰ, ἐξαιτίας τῶν ματίων της ἔπεσαν σ' ἕνα ἄλλο ἄνθρωπο ποὺ ἦταν δεμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὰ ρούχα του ἦσαν τσαλακωμένα καὶ τὸ πρόσωπό του μελανισμένο.

Ἦταν ὁ Ζὰκ Μαραῖν.

Ἡ Ζακελίνα εἶνε πάει στὸ σπίτι τοῦ ἀποφασισμένη νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀλλ' ὁ ἄνδρας της τὴν εἶνε προλάβῃ καὶ εἶχε ἐνεργήσει μετὰ τὸ δῶμά του τὸ ποτό. Ἦξερε τὰ πάντα, λοιπόν...

— Σιγῶσεσέ με Κλώντ, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναίκα, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ...

Ἐκείνος τὴν σήκωσε με ὀρμή.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ συγγενέσω, μικρὴ μου Ζακελίνα, εἶπε. Φαντάζουμαι πόσο θὰ ὑπέφερες κατὰ τὸ δισταγμὸ αὐτό... Ὁ πόνος σου σὲ ἔχει ἐξαννίσει... Ἀλλὰ θὰ μιλήσωμε ἄλλοτε γι' αὐτὰ...

Εἶς ἀπαραίτητο τώρα νὰ δῶς αὐτὲς τίς ἐπιστολές... Ὁχι πῶς ἐνοῦν πρὸς καμμιὰ ἀξία γιὰ μενα... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνουν στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου... Δυστυχῶς, δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ.

Ἐνῶ ποὺ εἶνε, φώναξε ἡ Ζακελίνα.

Καὶ τρέχοντας ἀνοίξε μιὰ μικρὴ κρύπτη ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ἐπειτὰ, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα δέμα με ἐπιστολές καὶ τὴν παροῦσε στὸν ἄνδρα της.

Ὁ Κλώντ Λερνιέρ τῆς πῆρε στὰ χέρια του καί, χωρίς νὰ τῆς κυττάξῃ καθόλου, τῆς ἔδωκε μετὰ τὸ ἀναμμένο τσιγάρο.

— Δὲν ἔνομε νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο ἐδῶ, εἶπε, ὅταν εἶδε πῶς εἶχαν ἀποτεφρωθῇ.

Ἐλυσεν ἔπειτα τὰ δεσμὰ τοῦ Ζὰκ Μαραῖν καί, παίρνοντας τὴν γυναίκα του ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν παροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἡ ἀγάπη τους θὰ ξαναῤῥιζε τώρα χωρίς τοὺς κακοὺς ἐφιάλτες τοῦ παρελθόντος...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

8ον ΟΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΕΝΔΟΣΟΤΙΝΙΕΣ Η-
σαν έρπυες.

— Έλα, είπε εσθονικά ο Σιμόν δε
μιλήσουμε λογικά, αν θέλεις...

— Λογικά; Γιατί τί προκρίνεται;
— Αδελφούλα μου, είναι καιρός, μου φαί-
νεται, να παντρευτείς...

Ο νέος κυττούσε τη Φαβιανή κατάματα.
Διέκρινε στο πρόσωπό της μια σύσπαισι,
που εκείνη δεν μπορούσε να κρύψει.

Χαιμονέλασε όμως και του απάντησε:
— Βρές μου τον άντρα που θέλω και
τόν παίρνω ευχαρίστως.

— Έχω υπ' όψιν μου κάποιον νέον, που
δεν είναι, βέβαια, εξαιρετικός, αλλά είναι κα-
λός κι' έχει μια μικρή περιουσία. Πήρε
ποιόν από λίγους υιούς το δίπλωμα του
γιατρού. Είδη τη φωτογραφία σου στο δω-
μάτιό μου, κι' από τότε όλο για σένα μου
μιλάει...

Θέλει να παντρευτεί και τον ά-
κουσα πολλές φορές να λέει πως, μια που
έχει άκορη περιουσία για να συντηρήσει
την οικογένειά του, θα παίνει ευχαρίστως μια
νέα, που θα του άρεσε. Έστω και χωρίς
πορτοκάλια...

— Αφλοκέρδεα πρωτοφανής στα γρόνια
που ζώμε! είπε ειρωνικά η Φαβιανή.

— Έχω την πεποίθησι, εξακολούθησε ο
αδελφός της, πως αν ήθελες, αυτός θα σ'
έπαιρνε...

— Μήπως μ' έρωτεύθηκε κιόλας;
— Ναί, είναι έρωτευμένος με τη φωτο-
γραφία σου...

— Για φαντάσου! Έκαμε εκείνη ειρωνικά.
— Άκουσε τ' άστει! είπε ο Σιμόν σα-
θαρά. Δεν μπορείς βέβαια να μείνεις νε-
ροστοκόρη...

— Κι' αν μείνω γεροντοκόρη θαυαι, ά-
ραγε, πιο δυστυνημένη;

— Αυτό δεν είναι απάντησι... Και υπο-
θέτω πως δεν θα θέλεις να μείνεις σ' όλη
σου τη ζωή γκουβερνάντα...

— Προς το παρόν, είμαι ευχαριστημένη
με τη θέση μου.

— Αργότερα όμως; Είσαι ελκιστήσασά-
φον γρονών... Είναι πιά καιρός...

— Δεν γάνει κανείς ποτέ με το να πε-
ριμένη.

— Σκέψου το καλά, σου το ξαναλέω.
Επανάλαβε ο νέος. Θέλεις να σου παρουσιά-
σω το φίλο μου;

— Όχι! απάντησε εκείνη σταθερά.

— Γιατί;

— Δεν θέλω να θυμώσης αγαπητέ μου.
Αλλά ποτέ μου δεν θα πάρω ένα-νιάτο.

— Διάβολε!

— Δεν σου είπα κι' άλλοτε τη γνώμη
μου γι' αυτό το ζήτημα; Θυμάμαι το έ-
π' άγγελά σου, είμαι περήφανη για σένα,
αλλά δεν θέλω άντρα νιατό!

— Και ο λόγος;

— Γιατί δεν είναι, ούτε μπορεί ποτέ να
είναι, ευχάριστος σύζυγος... Έχει πάντοτε
πολύ δουλειά, και δεν του μένει καθόλου
καιρός για τη γυναίκα του. Ξέρω πολλές
γυναίκες γιατρών... Τις βλέπεις πάντοτε

μοναχές... Όχι! Δεν θέλω για άντρα μου
ένα νιατό!

Ο Σιμόν ξέμεινε κατάπληκτος. Και με
την ελικοίνεια εκείνη, που μόνο ένας αδελ-
φός μπορεί να έχει με την αδελφή του, φώ-
ναζε:

— Μα την αλήθεια, Φαβιανή, αν σ' ά-
κουγε κανένας, θα νόμιζε πως μπορείς να
διαλέξεις τον άντρα που θα πάρεις!

— Τι τα θέλεις! Είμαι τόσο δύσκολη!...

— Έλα, μη φροντίζεις πια για μένα! Θα μεί-
νω γεροντοκόρη και, σου έπαναλαμδάνω,
δεν θα γίνω μ' αυτό το δυστυνημένη...

— Αγαπας κανένα;

— Γνώ; Πως σου ήθελε αυτή η ιδέα;

— Γιατί να το άνοιξαι; Δεν σε ακτάω
ποιόν... Πες μου απλά: Ναί.

— Δεν μπορώ να σου πώ «Ναί», άφοι
δεν συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα. Κάνεις
λάθος, Σιμόν! Δεν άναπό κανένα!

Εξακολούθησαν τον περίπατό τους, μι-
λώντας τώρα για άλλα πράγματα.

Χωρίστηκαν στη γωνία της όδου Μπω-
ζισάο.

Κι' ενώ ο Σιμόν γυρνούσε συλλογισμέ-
νος στο ρεστوران όπου έτρωγε, στο υπολ-
δάο Σαιν Μισέλ, η Φαβιανή έπέστρεψε στο
μέγαρο.

Το άτελιέ του κ. Μπροτέλ ήταν στο ισό-
γειο, προς το μέρος της αούλης. Ήταν κα-
τάφωτο, γιατί ο καλλιτέχνης δούλευε ως
αόγα τη νύχτα.

Πέσσε την αούλη και χτύπησε τη τζα-
μόφραχη πόρτα.

— Ευπρόσ! άκούστηκε η φωνή του Ρι-
γάρδου Μπροτέλ.

Η δεσποινίς ντε Μπραγκούρ μισάνοιξε
την πόρτα και, γωρίς να προχωρήσει, ρώ-
τησε:

— Δεν είν' εδώ η Εύα;

— Όχι! Έμεινε μόνο πέντε λεπτά κι'
άνέθηκε άπάνω... Μου μίλησε για το μά-
θημά της και με παρακάλεσε να σάς μι-
λήσω σκετικά... Φαίνεται πως ήταν πολ-
λό δύσκολο σήμερα... Ευπάτε λοιπόν,
δεσποινίς.

Η Φαβιανή υπήκε, κλείνοντας πίσω την
πόρτα.

Ο Μπροτέλ, γωρίς να σταματήσει τη
δουλειά του, άρχισε να μιλά για γενικά
θέματα.

— Αλήθεια δεν θα μάς κάνη την τιμή
ο αδελφός σας να φάη καμιά φορά μα-
ζί μας;

— Ασφαλώς! Τιμή του θα είναι! Άλλά
συνήθως είναι άπασαυλημένος στο νοσοκο-
μείο...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τά... «λουλακι»

Τρελλάρα πάλι σε βαρά
και βλέπω, φρόσω σοθαρά
για δέσιμο πως είσαι,
αφού την κάθε σουραουλού,
σαν την Μιμή και τη Λουλού,
φροντίζεις να μιμήσαι.

Κυρίως όμως τη Μιμή,
γουστάρεις πάντα να μιμή-
στη μόδα και στά λούσα
και θες κι' εσύ στίς συνοικί-
ες μου ποζάρης... «λουλακι»
και... «λουλακι»...

Είπε πολλές δεν αμφιβά-
που με... λουλακι τηνε βά-
τη μάπο τους αράδα...

Άλλά είν',
μωρέ φρόσι,
έάν τυχόν τις μιμηθής,
την εποχή θα ευμηθής,
του δούλευες, μπου-
(γάρδα!)

Και για να πω τί σ' κά-
τα κάτι τέτοια πηλικά,
που πάν για μοντελ-
θυμίζουν, τώρα για
το... «άρτζι μπουρτζι»
(και... λουλακι)
ή μάλλον και... λου-
(λάκι!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και για να πω τί σ' κά-
τα κάτι τέτοια πηλικά,
που πάν για μοντελ-
θυμίζουν, τώρα για
το... «άρτζι μπουρτζι»
(και... λουλακι)
ή μάλλον και... λου-
(λάκι!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και για να πω τί σ' κά-
τα κάτι τέτοια πηλικά,
που πάν για μοντελ-
θυμίζουν, τώρα για
το... «άρτζι μπουρτζι»
(και... λουλακι)
ή μάλλον και... λου-
(λάκι!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και για να πω τί σ' κά-
τα κάτι τέτοια πηλικά,
που πάν για μοντελ-
θυμίζουν, τώρα για
το... «άρτζι μπουρτζι»
(και... λουλακι)
ή μάλλον και... λου-
(λάκι!)

— Τις ξέρω αυτές τις άπασαυλησεις...
— Α, η νεότης!

— Σας διαβεβαιώ...

— Ο Ριγάρδος γέλασε.

— Βλέπω ότι τον άναπάτε και σάς ά-
γαπάει πολύ! της είπε.

— Ποιόν λοιπόν θα είγα να μ' άναπάη,
αν δεν μ' άναπούσε ο αδελφός μου;

— Βέβαια, είπεν ο κ. Μπροτέλ. Η ά-
γάπη του είναι για σάς πολύτιμη. Άλλά
δεν ύπολογίζετε κι' εκείνους που σάς πε-
ριβάλλουν;

Κι' έπειδή η Φαβιανή δεν άπαντούσε
συνέχισε:

— Δεν είσαστε εδώ σαν σε δική σας οί-
κογένεια; Η Εύα σας άναπάει πολύ. Κι'
εγώ δεν είμαι φίλος σας;

— Το ξέρω και σάς ευχαριστώ!

Ταδήςε προς την πόρτα κι' άπλωσε το
γέρι της για να την άνοιξη.

Ο Ριγάρδος πηλίσασε πεοισσότερο.

— Σας βλέπω κάποτε μελαγχολική κι'
αυτό με στενοχωρεί, της είπε. Μήπως ύ-
πάγει τίποτε που σας δυσασετεί; Δεν
φαντάζομαι να μην τα πηγαίνετε καλά με
την εξαδέλφη μου;

— Αντίθετα, συννενοούμεθα περίφημα!
Δεν υπάγει τίποτα που να με δυσασε-
στεί... Κάνετε λάθος! Δεν είμαι μελαγ-
χολική!

— Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω.

Ο Ριγάρδος την κυττούσε καθώς άπουα-
κουνόταν.

Όταν βοήθηκε μόνος, θέλησε να συνε-
γίχη τη δουλειά του, αλλά η σιμλη ξεφυνε
από τα γέοια του.

Ός τότε, καμιά γυναίκα δεν είχε ταδής-
ξει την προσοχή του, κανένας πεοισσός
δεν του είχε παρουσιαστή. Άλλά βοισκό-
ταν άκούη στην άκμή της ηλικίας του και
δεν θα μπορούσε να παραδέλπη διασκό-
τες έρωτικές επιθυμίες...

Ο Ριγάρδος είχε σκεφθή:

— Θα βρώ μια φίλη!

Άλλά αυτή τη φίλη άκόμα δεν την είχε
βρή. Κι' αυτό όνι γιατί δεν του είχε πα-
ρουσιαστή η ευκαιρία... Συναντούσε στο
σπίτια των φίλων του και στο άτελιέ του,
πολλές γυναίκες από τις όποιες θα υπο-
ρούσε να διαλέξη. Άλλά καμιά άπ' αυ-
τές δεν του είχε ευτηρήσει τον πόθο έ-
ρωτικό.

Ένοιωσε, προτού άκόμα την άπολαύση,
αόδια για τα φίλια που θα πλάωνε. Προ-
τιμούσε να ζήσει γωρίς έρωτα παρά να τον
ζήτηση μ' αυτό το κυδαίο τρόπο...

Έζωσε λοιπόν, ένα γρόνο τώρα, μέσα
σε μιαν έντελη μοναξιά. Τη μοναξιά εκεί-
νη που ένας γερός όδονατισμός δεν υπορεί
να την άνενη παρά για λίγον καιρό, κι'
από την όποια βγαίνει άπότομα.

Την αλήθεια αυτή την κατάλαβε βλέπον-
τας εκείνο το βράδυ τη δασκάλα της κό-
ρης του να βγαίνει από το άτελιέ του.

Η Φαβιανή ντε Μπραγκούρ είχε ευτηρή-
σει τη θυέλλα που κοιμότανε μέσα του!

Αυτή την έβδομάδα ο καλλιτέχνης έμει-
νε άλλες δυο βραδύες στο σπίτι. Δεν είχε
πια το φόβο που τον κατεδίωκε τις πρώ-
τες μέρες.

Η Φαβιανή πάλι ζούσε με μια προσδο-
κία όλη άγωνία κι' έλπίδες. Το πάθος της,
τόσο φλογερο κάτω από το πυρρό έρωτα-
ρικό της, είχε φουντώσει. Ένοιωσε για το
γλύπτη έναν τοελλον έρωτα, έναν από τους
έρωτες εκείνους που κάνουν τον άνθρωπο
να θυσιάζη τα πάντα, και τους άλλους και
τον έαυτό του και τον φέρνουν στο σημείο
να ζήσει μιαν έντατική ζωή ή να πεθάνη.

Ένα βράδυ μετά το δείπνο ο γλύπτης
κατέβηκε στο άτελιέ του άποφασισμένος
ά έρωσθή ως τα μεσάνυχτα.

Όταν ο πατέρας της ήτανε στο άτελιέ
η Εύα κατέβαινε πάντοτε για να τον φιλή-
τη και να του ευτηρήη καληνύχτα.

Κατά τη συνήθειά της πήνε κι' αυτό
το βράδυ κι' έμεινε λίγη ώρα για να φλυα-
ρήση.

— Έλα τώρα! Πήγαυε να κοιμηθής!
ης είπε ο πατέρας της.

Η μικρή τον καληνύχτισε και βγήκε.

Δεν πέρασαν δέκα λεπτά κι' άκούστηκε
χτύπος στην πόρτα.

— Ευπρόσ!

Ο Ριγάρδος είχε εσθονικά άλλάξει γρά-
μα. Είπε άναγνωρίσει το γτύπμα της δε-
σποινίδος ντε Μπραγκούρ.

Η Φαβιανή υπήκε η άλλον άωρησε μέ-
σα και διευθύθηκε προς το μεγάλο υπό-
δάσο πάνω στο όποιο σπριζόταν το ά-
γαλα που δούλευε ο καλλιτέχνης.

Φώνασε τη μαθήτριά της γιατί, όταν
άουόσε ν' άνέβη κατέβαινε συνήθως κι'
έβαινε να τη βοηθί έπειδή η μικρή συνήθι-
ζε να κούβεται πίσω από το άγαλα.

Ο Ριγάρδος της έφραξε το δρόμο.

— Η Εύα έφυνε! της είπε.

— Α! Νόμισα πως ήταν άκόμα εδώ!

— Έφυνε προ όλγινου.

— Τότε φεύγω κι' εγώ.

— Μείνετε λίγο... Θα κουδεντιάσουμε
και δεν θα καταλάβω και την ώρα... Εί-
νε άσχημο να έονάξεται κανείς μόνος του...
το βράδυ.

Της έδειξε ένα ντιβάνι. Η Φαβιανή φά-
νηκε μια στιγμή να διατάξη αλλά έπειτα
κάθησε ναυονελώντας.

Έπειτα από λίγο ξανασηκώθηκε.

— Τι λέτε; Να σας συνούσει το άτελιέ
σας; Τι άτζαία είναι αυτή. Θεέ μου! είπε.

— Είπε αλήθεια... Άλλά, καθώς έξερε-
τε, εγώ δεν υπαίνω εδώ παρά μόνον όταν
πρόκειται να έρωστώ... Οι ύππρέτες
φυσικά, δεν έχουν και τόσο γούστο... Λεί-
πει. Βλέπετε, το γέρι της γυναίκας...

— Αν θέλετε είπε η Φαβιανή με φωνή
που έτρεμε, να υού έπιτοέψετε να κατε-
βαίνω όταν λείπετε να συνούσω...

— Γιατί όταν λείπει; Θέλετε μάλλον να
πήτε όταν είναι εδώ τα βράδια...

— Όπως άπόψε παραδείγματος γάοιν...

Η νέα δεν άπάντησε. Τοποθέτησε δα-
δια πάνω σ' ένα καθάλετο μια εικόνα που
ήταν πεσμένη και πρηνή παοίστανε μια όλο-
γυμνη γυναίκα εσπλωμένη πάνω σε γούνες.

Η Φαβιανή ντε Μπραγκούρ στεκόταν
τώρα όλόορη με τα γέοια παράλυτα, υπο-
στά στη μικρή εκείνη εικόνα. Κι' άοιγσε
να τρέυη από ήδυπάθεια με το κεφάλι
σκυμμένο.

Ο Ριγάρδος Μπροτέλ την είχε πηλσι-
άσει. Στάθηκε συγκλονόμενος όλόκληρος
κι' έπειτα έβαλε το γέρι στο μέτωπό του.

Τι πηγαίνει να κάνει; Ήτανε τοελλός;

Η Φαβιανή τον άκουσε να συνεγίξη τη
δουλειά του και τότε άοιγσε κι' αυτή να
συνούζη υπηναικά το άτελιέ.

Βαθεία σιγή βασιλέυε. Η νέα δεν τολ-
μούσε να στοέψη το κεφάλι της.

— Έ λοιπόν τελειώσατε; ρώτησε ο
γλύπτης με φωνή στοθεή.

Τον εκύτταε με την άκρη του υατιού
και άπάντησε:

— Μάλιστα.

— Θαναύσια! είπεν ο Μπροτέλ σφουγ-
γίζοντας τα γέοια του σε μια πετσέτα.

— Άλλά και σεις τελειώσατε! Είναι λοι-
πόν άόνα;

— Έντεκα περίπου. Η ώρα πεονάει ό-
ταν δουλεύη κανείς...

— Ναί πολύ γοήγορα...

Ο Ριγάρδος πέταξε την πετσέτα κι' έ-
σιαξε τα υαλλιά του.

— Καληνύχτα κύοιε είπε η Φαβιανή
Δεν την άπάντησε.

Για να βνή έπρεπε να πεοάση από
υποστά του.

Η ταραχή που είχε πιάσει και τους δυο
έγινε τόσο ζωορότερη Μπροστά στα μά-
τια τους άπλωνόταν όυίγλη πυκνή.

Έκείνος ένοιωσε το αίμα να γτυπάη δυ-
νατά μέσα στίς φλέβες του. Με μιαν άκού-
σια γειοονοία η Φαβιανή έβαλε το γέρι
στην καρδιά της. Έκαμε λίγα βήματα με
τα ναοακτοπιστικά του ποσώπου της άλ-
λωιμένα με τα μόνουλα κατακόκκινα και
καθώς πεοοίρισε υποστά του κλονίστηκε.

Ο Ριγάρδος άπλωσε το γέρι του και τη
συγκράτησε για να μνη πέρη.

— Τι ένετε; έπαέλαβε τσαδώντας τη
νέα στο στήθος του.

Η φωνή του ήταν υπόκωφη, η άνάσα
του έκαινε φλόγιζε κυοιολεκτικά το λαι-
μό της.

— Τίποτα! φιθύοισε εκείνη άναστένα-
ζοντας.

— Φαβιανή!

Μουμούοισε δυο φορές το όνομά της:
την πρώτη φορά άπότομα τη δεύτερη ι-
κετευτικά. Έκείνη στήοιζε το κεφάλι της
στον ώμο του.

Ο γλύπτης σηκώσε το γέρι του κι' έ
σβυσε το φάς.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του, την πα-
ρέσυρε στο ντιβάνι.

Ήτανε βράδυ σκοτάδι.

Η Φαβιανή έδωαε μια πνιχτή φωνή,
μια μονάνα.

Σε λίγο, μέσα στο άτελιέ, δεν άκού-
γονταν παρά τα φίλια τους...

Το άλλο πρωί, η Φαβιανή δεν κατέβηκε
στο πρόγευμα. Είπε πονοκέφαλο κι' έμει-
νε στο δωμάτιό της.

Το βράδυ, από το τραπέζι άπουσιάζε
ο Μπροτέλ. Ήτανε καλεσμένος σε γεύμα.

Μα την άλλη μέρα βοήθηκαν ο ένας στον
άλλον, στην τραπεζαρία.

Την πρώτη φορά, που κυττάτηκαν, έγι-
ναν κάταγοροι. Συνήλθαν γοήγορα. Μπο-
ρούσαν κι' οι δυο να συγκρατούνται...

Η Εύα σηκώθηκε πούπη από το τρα-
πέζι γιατί θα πήγαυε στο Λουξεμβούγο
με τη νταντία της.

Μετά το πρόγευμα, η κυρία Παλιέ συν-
ήθιζε να κοιμάται λίγο, κι' άνέθηκε στο
δωμάτιό της.

Ο Μπροτέλ κατέβαινε συνή-
θως στο άτελιέ του.

Η δεσποινίς ντε Μπραγκούρ, όταν έλει-
πε η μαθήτριά της καθότανε στο πιάνο
και γυμναζότανε. Μπήκε στο σαλόνι και
κάθησε στη συννησμένη της θέσι.

Ήταν άκούη στην άοχή του πρώτου
κουματιού όταν ο Ριγάρδος μπήκε μέσα.

Δεν τον είχε άκούσει, κι' ώστόσο σταμά-
τησε, γιατί ένοιόυε την παουουσία του.

Σηκώθηκε άπότομα.

Ήτανε υποστά της, όδοιος, ώκοός, δ-
πως και την ώρα του προγεύματος.

Άλλά και η Φαβιανή ήτανε πελιδνή. Με
τα κείλη σφινόμενα τα βλέφαρα σγεδόν
κλεισμένα σπριζότανε στο πιάνο κι' από
το πρόσωπό της έδλεπε κανείς ότι έπασγε.

Είδη δυο δάκρυα να κυλάνε στα υάου-
λά της.

Της άσπαξε τα γέοια και τάσφιξε του-
φεορά:

— Με συγγωοείτε; υιθύοισε. Με συγ-
γωοείτε;

Ταδήςε τα γέοια της, σκέπασε το πρό-
σωπό της και έξέπασε σε λυγμούς.

— Σας ικετεύω της είπε υήν κλαίτε,
θα με κάνετε να τοελλαθώ.

Πέσσαν λίγες στιγμές γωρίς να κατοο-
θήση να κατανηκή τη συγκίνησή της.

Έπειτα σκούπισε τα υάτια της.

Ο Ριγάρδος κάθησε σ' ένα καθίσμα.

Κοντά στο πιάνο και της έπιασε το γέρι.

Της υιθύοισε λόγια λυπής και άγάπης.

Η μάχη για τις μακρές φούστες

Η μάχη για τις μακρές φούστες εξακολουθεί στην Άμερική. Στη φωτογρα-
φία τα μέλη του συλλόγου «Λίγο κάτω από το νόνατο» εκδηλώνουν με δια-
φόρους έξωσασενικούς τρόπους την αντίπαθεία τους εναντίον της μακρούς
φούστς. Ο πνικτός τους λέγε με τη σειρά: «Είσι θα είναι η μόδα ύπε-
ρα από

πολλοί και μ' επισκεπτόνται κι ελπίζω να έχω κι' άλλες παραγγελίες.

— Αυτό είνε θαυμάσιο!

— Δεν έτολμούσα ποτέ να ελπίζω. Χωρστάω στην κυρία Στασανδάλ μεγάλη ευγνωμοσύνη.

— Ποσάντων όμως πρέπει να ευγνωμονήτε το ταλέντο σας.

— Είσαστε ένας φίλος έπεικής. Σας διωδεδαίω πως χωρίς την κυρία Στασανδάλ, δεν θα μού παρουσιάζονταν άκοψη ή ευκαιρία να ένοσταώ...

— Είσαστε πολύ καλά εδώ.

— Ναί.

— Είνε και πολύ καλά έπιπλωμένο το άτελιό σας

— Μού το είχε έπιπλώσει άλλοτε ή θετή μου υπεέρα...

— Α! Έκαμέ ο Σιμόν ντέ Μπραγκκούρ, κυττάζοντας το εύχυνωρο δωμάτιο που ήταν ενάκριστα αλλά και σοβαρά συγγνώμως έπιπλωμένο.

Το βλέμμα του είχε σκοτεινιάσει. Ποιά σκέψη, άσανε είχε περάσει από το μυαλό του;

Για λίγες στιγμές έγινε σιωπή.

— Έπειτα ξανάγκισσε τη συζήτηση πρώτη ή Λεώνη.

— Δεν είχατε ιδή ως τώρα τά έπιπλά μου;

— Δεν έπρόσεξα. 'Η τελευταία μου έπίσκεψη ήτανε πολύ σύντομη...

— Ναί, αυτό είνε αλήθεια.

— Όστε όλα αυτά σας τά είχε αγοράσει ή θετή σας υπεέρα; Ξαναρώτησε ο Σιμόν, με τόσο ήρεμώτερο, αλλά που έκουβε, παραγματικά μιάν έμωσην ιδέα.

— Όλα! Οί κληρονόμοι, ή μάλλον ο κληρονόμος, είχε την καλήσχη να μού τά δώσει και του χωριστά ευγνωμοσύνη γι' αυτό.

— Έπειτα, προτού ο νέος της άπαντήσει, σάν να μιν ήθελε να γεννηθή στο μυαλό του καμιά άδικη σκέψη είς βάρος της, σάν να την πρόσβαλε θανάσιμα μιά τυχόν ύπονοιά του, καί ωθούμην ίσως από τη συνείδηση πώς είχε άπέναντί της ένα φίλο ελλικρινή συνέχισε:

— 'Ηθε ή στιγμή, κύριε ντέ Μπραγκκούρ, να σας κάω μερικά έκμυστηρεύσεις. Θα σας έξηγήσω μερικά πράγματα, που θα σας φάνηκαν ίσως αλλόκοτα και που όμως είνε φυσικάτατα... Τά κούβω από τους άλλους, σέ σας όμως θα τά έκμυστηρευθώ, και θα νοιώσω υαλίσιμα και κάποια άνακούφιση... Έσέτε να με ακούσετε;

— Ασφαλώς, δεσποινίς... Αυτό δείχνει πώς έχετε έμπιστοσύνη σ' έμένα κι' αυτό με συγκινεί... Ποτέ δεν ζήτηει κανείς από τόν άλλον έκμυστηρεύσεις... 'Αλλ' άν σου κάνουν την τιμή να σου τις πούν, πρέπει να τις δεχθής με όλη την άπαιτούμενη προσοχή και τη συμπάθεια... 'Η έμπιστοσύνη σας έπανάλαμβάνω, με συγκινεί.

— Δεν υπορώ να την τοποθετήσω καλύτερα! Ψιθύρισε ή νέα.

Κι' άφού σκέφτηκε λίγο έξακολουθήσε:

— Ακούσατε να γίνεται λόγος γιά ένα δρώα, που, πένσι, άπασχόλησε όλο το Παρίσι... Ένα δρώα μοιχείας... 'Ο σύζυγος πυροδόλησε τη γυναίκα του και τόν έρασσή της... 'Ο έρασστής σκοτώθηκε, ή σύζυγος έζησε...

— 'Ο Σιμόν συγκρατήθηκε, γιά να μιν άναπαύσει.

Και άπάντησε:

— Γίνονται τόσα δρώατα μοιχείας, ώστε είνε αδύνατον να καταλάβω γιά ποιο έννοειτε.

— Ω! αυτό που σας λέω έκανε μεγάλο θόρυβο... οί ήρώες του ήσαν ο κύριος και ή κυρία Μποτελ και ο Λουδοβίκος Άονεβίλ.

— 'Ο Σιμόν διατήρησε την ψυχραιμία του.

— Παραγματικά, είπε, θυμολογώ... Έγινε τότε μεγάλος θόρυβος...

— Θυμολογώ ότι είχε γραφή τότε στις έφημερίδες πως ο Λουδοβίκος Άονεβίλ είχε μιάν άσφαθώνισιακή!

— Μάλιστα!

— 'Η νέα έκείνη ήμουν ένώ, είπε άονά ή Λεώνη.

— Σεί:

— Ναί! Δεν λέγομαι Λεώνη Λιθεονώ, αλλά Λεώνη Λιθή. 'Ημουν όρφανή από μικρή, φτωχή, κι' άνατράφηκα από την κόμησα Μορελλά...

— 'Η καμμένη ή θετή μου υπεέρα κούσε έκείνο το βράδυ που

πήγαμε κι' άγρουπήσαμε στο φερέντο του δολοφονιένου... 'Υστερα από δέκα μέρες πέθανε, χωρίς να προφτάση να μού έξασφαλήση το μέλλον μου... Νά γιατί είμαι μόνη... όλουδανη στον κόσμο!

— Είνε κάποτε πολύ σκληρή ή ζωή.

— 'Αλλ' οί καλές μέρες θα ξαναέλθουν!

— Οί καλές μέρες! Ποίος θα μού ξαναδώσει τόν άσφαθώνισιακό μου; Τά πάντα υπορεί κανείς να τά υπομείνι... 'Αλλά τά θανάτω... Νά βλέπεις ένα άναπημένο σου πρόσωπο έσπλωμένο ακίνητο, με μάτια σβουμένα... Νά σκέπτεσαι πως δεν σου μένουν παρά λίγες ώρες μονάχα, γιά να τό κυττάξής, πως θα σου τό πάρουν, γιά να μιν τό ξαναείδής ποτέ πιά... Α, αυτή ή λέξι: Ποτέ!

Την άκουγε χωρίς ν' άπαντά, άνίκανος να προσέχει μιά λέξι.

— Ένας πέπλος είχε σχιστή μπροστά του, κι' έβλεπε τώρα την αλήθεια: Άγαπούσε τη Λεώνη!

Κι' ένώ έκείνη έξακολουθούσε να του μιλά γιά τόν νεκρό, έννοιζε κάτι σάν άνυπομνησία, σάν ναθελε να της φωνάξη να σπάση, να της πη πως υπέφερε...

— Όταν έκείνη σταμάτησε, ο Σιμόν έξαβοήρησε την ψυχραιμία του.

Μπόρεσε να βοή λόγια, γιά να την ένθαρσύνι, να την κάνι να ελπίζι...

Μπορούσε να κρατάει άνέγινχτη την άνάνησι του έρωτά της, υπορούσε να κλαίη τη θετή της υπεέρα αλλά μ' όλο αυτό το πένθος, θα ύπήνεσ πάντοτε θέσι στη ζωή της και γιά τη γασά και γιά την εύτυγία.

— Ακούοντάς τον, ή Λεώνη κουνούσε το κεφάλι της. 'Ηταν από κείνες τις γυναίκες που δεν θέλουν να παρηγορηθούν.

Κι' ώστόσο, κάποιο βάλαμο είνε χυθή στο δίπλο τραύμα της καρδιάς της. 'Η φωνή έκείνη του φίλου, του αληθινού φίλου τη συγκινούσε κατάβαθα!

Έξακολουθούσαν να κουβεντιάσουν, χωρίς να συλλογίζονται την ώρα, μ' όλο που ο Σιμόν έπρεπε να γυρίση χωρίς στο Νοσοκομείο.

Μητέρα και κόρη

Την ήμερα έκείνη — μιά από τις πρώτες ήλιόλουστες ήμέρες του Άπριλίου — ο κ. Ζαοιέ, που ήταν αδιάθετος έγρωςε στη Μαρτίνα να του άγοράση μερικά βιβλία από ένα βιβλιοπωλείο του υποουλδάο Σαιν-Μισέλ.

— Έτσι κάνουμε κι' έναν περίπατο με την κυρία! σκέφτηκε ή πιστή καμαριέρα. Μετά το πόνεσμα λοιπόν, βγήκε μαζί με την Αίμε.

Πήρανε το τούμ Λούδο-Πασύ, και κατέβηκαν στο υποουλδάο Σαιν-Μισέλ.

ΡΟΔΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

— Ένα από τά άπλουστερα και ώραότερα χενίσματα της τελευταίας παρισινής μόδας είνε αυτό που βλέπετε πιο έπάνω, γιά να, έσπλωμα δυο τριαντάφυλλα.

— 'Ημουν τα βιβλία και, μιά που είνανε διαθέσιμη όσα, μπήκανε στον κήπο του Λουξεμβούργου έκαναν ένα μικρό περίπατο και κάθισαν έπειτα σ' ένα πάγκο να ξεκουραστούν.

— 'Η Μαρτίνα κυττούσε την κυρία της που παρακολουθούσε με μιά πρωτοφανή προσοχή τά παιδάκια που παίζανε μπροστά τους.

— Πότε, πότε, ένα αδιόβατο γαυόγελο άνθιζε στα νείλη της.

— Εσφικα, ή Αίμε Ζαοιέ τινάχτηκε άπάνω. Μαζί μ' αυτήν σηκώθηκε κι' ή Μαρτίνα. Άλλά δεν έπρόφτασε να τη συγκρατήσει.

— 'Η Αίμε ώρμησε, βγάζοντας διαπεραστική κραυγή, προς ένα όμιλο μικρών κοριτσιών, που στέκονταν σέ μικρή άπόστασι από κει.

— Άρπαξε στην άγκαλιά της το ένα από τά κορίτσια, μιά μικρούλα με ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια που, ώκρότατη, με τά μάτια τενωμένα από την έκπληξη, άφινότανε στην άγκαλιά της χωρίς να προσφέρη λέξι.

— Εύα μου! Παιδάκι μου! Κορούλα μου!

Κοί με μιά δύναμι που δεν θα την πίστευε κανείς άπ' αυτήν, την έσφιγγε στο στήθος της, σάν ναθελε να την πνίξη.

— Καθώς έσκέταζε το πρόσωπό της με φιλιό, το κορίτσακι, που είχε συνέλθει από την έκπληξή του, ψιθύριζε:

— Μαμάκα μου! Μαμάκα μου!

— 'Η Εύα είχε ξαναβρή τη μητέρα της! Άλλά τά μπράτσα της Αίμε ξαφνικά λύθηκαν. Το παιδί γλύστρησε καταγής, άφού του κάκου προσπάθησε να κρατηθή από τό λαιμό της υπεράρας του.

Δεύτερη κραυγή, σπαρακτικώτερη από την πρώτη, είχε ξεφύγει άπ' την πρώην κυρία Μποτελ, που κλονίστηκε και θίπεφε καταγής, λιπόθυμη, άν δεν την συγκρατούσε ή Μαρτίνα.

— 'Η σκηνή αυτή δεν είχε διαρκέσει παρὰ λίγα δευτερόλεπτα.

— 'Ηδη, από παντού έτρεχαν οί δαδότες να ίδουνη τί συμβαίνει.

— Ένας από τους φύλκες του κήπου βοήθησε να μεταφέρουν τη λιποθυμισμένη σ' έναν πάγκο, όπου την έξάπλωσαν, με τό κεφάλι στα γόνατα της Μαρτίνας, που έκλαιγε άπεληπισμένη.

— 'Η Εύα την άγκάλιαζε με τά μικρά της μπράτσακι, φώναζε κι' έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Και, πίσω από τη μικρή, ή δεσποινίς ντέ Μπραγκκούρ, ή ροδόφυρος, στεκόταν ώρη, τό ίδιο πελιδνή όπως κι' ή άνασθητή έκείνη γυναίκα, με σβυσμ να τά μάτια, λουμισμένη στον ιδρώτα της άγωνίης.

— Ένας από τους περστικούς έβγαλε άπό την τσέπη του ένα μπαγκαλάκι με άρωμα και τό πλησάσε στα ρουθούνια της λιπόθυμης. Μα του κάκου!

— Ένας άλλος πρότεινε να τη μεταφέρουν στο κοντινό φαρμακείο. Δύο άντρες προσφέρθηκαν να τη σηκώσουν, ένώ ή Φοβανή κοτέβαλε όλες τις δυνάμεις γιά ν' άποσπάση την Εύα από τόν πυκνό όμιλο που είχε σχηματισθή γύρω από τόν πάγκο.

Τό κορίτσακι έβρεξε τις φωνές και πιανόταν άπ' όποιον εύρισκε μπροστά του.

— Είνε ή μουά μου! Είνε ή μουά μου! Τη θέλω!... Μη με παίρνετε!... Θέλω να μείνω κοντά στη μουά μου!...

Κι' άγωνιζότανε με τέση δύναμι, ώστε έ'φυνε από τά χέρια της Φοβανής και πήγε κι' έπεσε πάνω στην άνασθητη υπεέρα της.

Κι' έπειδή ή Φοβανή την έρπριζε πάλι από τό μπράτσο, θέλοντας με κάθε τρόπο να την άπομακρύνι, όλοι όσοι ήσαν τριγύρω άρχισαν να διαμαρτυρώνται άγανακτισμένοι:

— Άφήστε το, λοιπόν, τό κορίτσακι κοντά στη μητέρα του! Τί ιδέα να θέλνι να τό τσαδίσουν διά της βίας!... Άφήστε το! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΓΑΜΟΙ

— 'Ο Κος Δημήτριος Ι. Γαρυφαλλής και ή Δις Νίνα Β. Τασιά έτέλεσαν τους γάμους των. Τους εύχομαι βίον άνθόσπαρτον.

Μαρία Α. Κοκκινάκη

— Όταν ο Λεάνδρος έκανε τό μακροβούτι, του κάθε «δραδάκι στις 8» γιά να φτάση στην άντικρηνη άκτή, είχε, λένε, γιά οδηγό ένα λυχνάρι, που τοποθετούσε ή 'Ήρω στο ψηλότερο πεζούλι του πύργου της, όπου τόν περιμένε με άδημονία. Νά όμως που κάποτε ο άέρας έσβυσε τό λυχνάρι, ο Λεάνδρος έλασε τόν προσανατολισμό του, επνίγηκε και έγινε άπο τότε θύλος.

— 'Η φύσις, λιγότερο ρωμαντική, έχει βολέψει πιο έξυπνα να πράγματα.

— Ο Λεάνδρος σ' αυτήν είχε ιπτάμενος και τό λυχνάρι της 'Ήρας δεν έχει φόβο να σβύση άπό τόν άέρα.

— 'Επί πλέον, διαθέτει μέχρης ενός όριου και ο Λεάνδρος λυχνάρι και ή συνάντησ τους γίνεται μεν έπίσης τις κολοκαιρινές νύχτες, άλλά όχι στην άκτή. Προτιμούν τά έλη και τά μέρη όπου τό υγρό έδαφος είνε σκεπασμένο με χλόη.

— Έκεί βλέπει συχνά ο διαβάτης ν' άκτινοβολούν άνάμεσα στους θάμνους κάτι μικρά πράσινα φώτα, άλλα σάν να είνε κολλημένα στο έδαφος ή στους κλάδους, και άλλα σάν να στερ φλογεύουν στον άέρα.

— Είνε τά φωτεινά σήματα που έκπέμπουν οί πυγολαμπίδες, τά γνωστά μικρά έντομα της οίκουγενεας των κολεοπτέρων.

— 'Η φωτοβολά ούτή, έρωτικό προσκλητήριο προς τόν «σκορόδιτο» εκ μέρους της «λεγαμένης» προέρχεται από κάτι λευκές κηλίδες που βρίσκονται στο κάτω μέρος της κοιλιάς, στο τελευταίο της τμήμα. Είνε ένας λιπόδης ιστός κλεισμένος σέ μικρές θήκες (κάψες). Στις θήκες αυτές διοχετεύεται οδυνόμο από τόν άτμοσφαιρικό όέρα δά των τραχειών, των λεπτών δηλοδή σωληνίσκων που αποτελούν τό άναπνευστικό σύστημα των έντόμων.

— Όταν τό οδυνόμο έρχεται σέ έπαφή με τόν λιπόδη αυτόν ιστό, προκαλείται βραδεία καύσις και από την καύσι αυτή παράγεται τό φως, τό οποίο διατηρείται ή σβύνει έφ' όσον τό νευρικό σύστημα βρίσκειται σέ ύπνοτασι ή σέ ύπνοτασι.

— Την εποχή της άναπαραγωγής ή φωτοβολά γίνεται πιο έντονη στο θηλυκό, που τότε ξαπλωμένο άναπαύσαστο έδωσας και πέτ άνεβαίνοντας σέ κλάδους χαμηλών φυτών, κρεμιάται με τό κεφάλι προς τά κάτω και στριφογυρίζει την κοιλιά του, κατά τρόπο ελάχιστα σεμνό, γρηγομπούώντας το φως σάν προβολά, έτσι που να γίνεται από μακριά όρατό.

— Δεν θέλει περισσότερο ο ιπτάμενος Λεάνδρος, άσθενέστερα φωτοδολος κι' αυτός, γιά να, έξαπολυθή προς τά κάτω, σάν στούκας!

— Από τ' αυγά που θα γεννηθούν βγαίνουν μικρές κάμπιες, που φωσφορίζουν κι' αυτές, με τό κεφάλι κρυμμένο σχεδόν κάτω από τόν πρώτο δακτύλιο του σώματος. Στο πίσω μέρος, προς την ούρά, έχουν δίπλο κύκλο από χοντρές τρίχες σάν πιελλο. Μ' αυτές καθαρίζουν τό σώμα τους.

— Στο τέλος του καλοκαιριού, οί κάμπιες γίνονται χρυσάλλιδες και την έρχόμενη άνοιξη βγαίνουν οί λεπτοί, κομψοί κάβαροι με τό καστανόχρωμο σώμα, 8-9 χιλιοστών μήκους. Τά θηλυκά δεν έχουν φτερά και είνε αυτά που βλέπομε να φωτοδολούν ζώηρα έπάνω στη χλόη ή στους κλάδους, ένώ τ' άρσενικά έχουν τέσσερες πτέρυγες, δύο ύμενώδεις κι' άλλες δύο σκληρές που καλύπτουν τις πρώτες και είνε αυτά που φωτοδολούν άσθενέστερα, πετώντας στον άέρα.

— Άληθινοί ίππότες από ίδιουσγκρασία, δεν ξεχνούν τους καλούς τρόπους άκόμα και όταν πρόκειται να θανατώσουν τά θύματά τους. Ένα ύπουλα χάρδι, φτάνει γι' αυτό.

— Τό άγαπημένο τους φαί είνε κάτι μικρά σαλιγκάρια (με τό έπιστημονικό όνομα κοχλίας ή ομαλός) που κολλάνε στους κλάδους των ύδρωδων φυτών. Άπ' τό καθούκι τους, καθώς είνε κρυμμένα, εξέχει σάν περιλαίμιο μιά μικρή λουριά άπ' την πτυχή του δερμάτος που άποτελεί τό λεγόμενο μανδύα.

— Όταν λοιπόν μιά πυγολαμπίδα άντιληφθή τό σαλιγκάρι, τό πλησιάζει και του χαϊδεύει άπαλότατα, τρεις-τέσσερες φορές τό μέρος του σώματος που εξέχει από τό καθούκι, με τις λεπτές τριχούλες που έχει στο στόμα της γεμίζοντάς το σάλια. Αυτό φτάνει, γιά τό σάλιο της έχει ναρκωτική έπίδρασι στο σώμα του σαλιγκαριού και προκαλεί σιγά-σιγά ιστόλυσι. Διαλύει, δηλαδή, τους ιστούς, και τό μαλακό σώμα του σαλιγκαριού, ναρκωμένο μεσα στο καθούκι γίνεται χυλός. Ρουφώντας τότε ή πυγολαμπίδα τό χυλό, αφήνει άδειο, τό καθούκι. 'Ιδωδες σύστημα εύθανσας που δεν συναντάται εύκολα στη φύσι.

— Τό φως της πυγολαμπίδας κάνει και χρέη άμυνικού όπλου κατά των έχθρων της και γι' αυτόν μόνον τό λόγο χρειάζεται στο άρσενικό και στην κάμψη.

— Οί φάνοι και άλλα ζώα έπίφοβα γιά την πυγολαμπίδα τρομακκούνται άπ' τό φεγγοδόμημα της και φεύγουν, άναζητώντας τό σκοτάδι που είνε εύνοικό γιά τό κινήγι τους.

— Έχει όμως κι' έναν έξυπνο έχθρο ή πυγολαμπίς που εκμεταλλεύεται τόν άμυνικό της όπλισμό γιά ν' άμυνή ό ίδιος κατά των έχθρων του.

— Πρόκειται γιά ένα μικρό τετραπόδο και έπινεπτικό φτερωτό, τόν ύφαγι.

— Ο ύφαντής, ένα πουλί που φτιάχνει μιά άριστοτεχνική φωλιά και την κρεμάει στους κλάδους των δένδρων ή των θάμνων γιά να γλυτώση ίδιος από τά φείδια, και δεν έχει να φοβηθή παρὰ μόνον από τά ποντίκια, που σάν ακρόβατες περπατούν έπάνω στο σχοινί που έχει πλέξει γιά κρεμάστρα της φωλιάς του, πιαίνει όταν βραδυάση μερικά πυγολαμπίδες και με προσοχή γιά να μιν φωθήσουν, τις κολλάει με λάσπη, τριγύρω στο άστυλό του. Αυτό του φτάνει γιά να κολλάται ήσυχος χωρίς να φοβάται έπίδρομη στο φωταγυμένο σπίτι του, από πλασμάτα που μονάχα όταν έχουν συντροφι τους τό σκοτάδι όδυν.

— Τό εύθύχημα γιά τόν ύφαντή είνε ότι δεν υπάρχει στη φύσι ο θεσιός της διώξεως συνεπεία σφετερισμού ηλεκτρικής ενεργείας, ούτε περισημοί στην κατανάλωσι του... ήλεκτροφωτισμού!

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

— 'Η κοπέλλα αυτή μετράει τις μυίγες, μετά τόν ψεκασμό με έντομοκτόνο.

Γιά κορίτσια που σκοτώνουν μυίγες

Πως δοκιμάζονται τά έντομοκτόνα

— Όταν ψεκάζετε με έντομοκτόνο τά δωμάτια του σπιτιού σας, οί μυίγες ψοφούν άμέσως: 'Η σέ ένα λεπτό: 'Η σέ δύο; 'Η σέ περισσότερη ώρα;

— Γιά να θεωρήσουμε καλό ένα έντομοκτόνο, πρέπει ναχη όσο τό δυνατόν γρηγορότερη ενεργεία. 'Υπάρχει λοιπόν στο Μπρίστολ της Άμερικής ένα έργοστήριο, που έχει την άποστολή να εξετάζι τά διάφορα έντομοκτόνα από της άπόψεως αυτής, ούτως ώστε να πληροφορή τόν κατασκευαστή ποιά μίγματα σκοτώνουν τις μυίγες σέ λιγώτερο χρονικό διάστημα.

— Τό προσωπικό του άποτελείται από είδικευμένα κορίτσια, που κάνουν καθημερινώς, συνεχώς, την έξη εργασία: Εισάγουν 100 μυίγες υγιέστατες από μιά θυρίδα σ' ένα μικρό θάλαμο, ή μάλλον σ' ένα μεγάλο κουτί, κλειστό από παντού. Έπειτα ξεδουλώνουν μιά τρυπίτσα και ψεκάζουν άπ' αυτήν μέσα στο θάλαμο τό έντομοκτόνο επί 24 δευτερόλεπτο.

— Άφού περάσουν 10 λεπτά, χτυπάει ένα κουδούνι. Τότε τά κορίτσια βγαίνουν από τη θυρίδα τις μυίγες, ψάφεις ή έτοιμοθάνατες, που έχουν πέσει όλες στο πάτωμα του θαλάμου. Τις βάζουν σ' ένα καθαρό κλουβί και τις αφήνουν εκεί μέσα επί 24 ώρες, γιά να σμελθούν όσες κατώρθωσαν να έπιζήσουν, και να ψοφήσουν οί έτοιμοθάνατες. Κατόπιν μετρούν τις ψάφεις μυίγες, λαμβάνοντας υπ' όψει τους μόνον όσες δεν δίνουν σημεία ζωής όταν τις άγγίζουν.

— Τά άποτελέσματα κάθε δοκιμής (πρόες μυίγες χρησιμοποιήθηκαν και πόσες ψοφούσαν) σημειώνονται σ' ένα δελτίο. Στο ίδιο δελτίο γράφεται κι' ο αριθμός του έντομοκτόνου — γιάτι γιά κάθε δοκιμή χρησιμοποιείται διαφορετικό υγρό μίγμα, στο όποιο έχει δοση ένας διακριτικός αριθμός. Τέλος, τά άποτελέσματα συγκρίνονται μ' εκείνα που δίνει ένα πρότυπο έντομοκτόνο, φτιαγμένο από ένα έπίσημο είδικό έργοστήριο. Έτσι κοιναται ή αξία κάθε μίγματος.

— Οί μυίγες που χρησιμοποιούνται γιά τό πείραμα, περνούν... ζωή και κόπο, ως που να σημάνη ή τελευταία τους ώρα! Πρέπει ναμιν όσο τό δυνατόν υγιέστερες κι' άνθεκτικότερες. Γι' αυτό λοιπόν, άφ' ότου δύναν άπ' τό αυγό, μεγαλώνουν με όλες τις περιποιήσεις που αξίζουν στην εξαιρετική άποστολή τους. Τρέφονται με άγνό γάλα και χαίρονται τη συντομή ζωή τους μέσα σέ κλουδιά τόσο εύρύχωρα, ώστε να άναλογή σέ καθεμία έλεύθερος χώρος 15 κυβικών πότων τό λιγώτερο! Από κει, τις παίρνουν τά κορίτσια και τις μεταφέρουν στο θάλαμο του θανάτου.

— Όσο γιά τά αυγά τους, βρίσκουν κι' αυτά κάθε δυνατή περιποίησι, γιά να δώσουν καινούργιες μυίγες. Πρέπει δέ να προσέρχονται από έντομα όχι μεγαλύτερα από 8 ήμερών.

— Υπολογίζεται ότι θανατώνονται καθημερινώς, γιά τά πείραματα του έργοστηρίου, 3 έως 5 χιλιάδες μυίγες, ηλικίας 4 ημερών κατά μέσον όρον.

— Τά κορίτσια που κάνουν αυτή τη δουλειά, τη βρίσκουν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Μιά άπ' αυτές έργάζεται από 6 χρόνια στο έργοστήριο του Μπρίστολ.

— Στην αρχή — λέει ή ίδια — συνημουν να πιάνω τις μυίγες, τώρα όμως έχω πιά συνηθίσει. 'Η εργασία μου μ' εύχαριστεί, γιάτι γίνεται γιά τό καλό της ανθρωπότητος. Όταν ίδω μιά μυίγα μετά τό τέλος της δουλειάς μου, κάνω σάν τρελή και πρόσπαθώ με κάθε τρόπο να τη σκοτώσω, γιάτι ξέρω ότι οί μόνες μυίγες δίχως μικρόβια είνε αυτές που άγατρέφομε στο έργοστήριό μας.

Θρύλοι και παραδόσεις

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑΣ

(Επιστολή της νεαρής και ωραίας Φαουστίνας Πρίσκα στο γηραιό θείο της άρχοντα Πρίσκα)

«Μου έχετε γράψει άρχοντα Πρίσκα σεβάστε μου θείε και αγαπητέ μου κηδεμόνα, ότι ο Γρηγόριος Μάτιος σας ζήτησε να με πάρει γυναίκα του και ότι θα το θεωρούσατε μεγάλη σας τιμή και ευτυχία να με βλέπατε ενώπιόν μου με τον ευγενή αυτόν, που είναι μόνον έρως ουσίας στα χρόνια αλλά ασκούμετος για τα πλούτη και τη δύναμή του.

«Μόλις διάβασα αυτό το γράμμα σας, στήν ησυχία του κελιού μου, τα μάτια μου βούρκωσαν και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά - όχι όμως από χαρά...

«Σκέφθηκα πολύ πριν σας απαντήσω. Και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι καλύτερα θα ήταν να σας τα εξομολογήσω όλα και να σας πω γιατί δεν θέλω να παντρευθώ το Γρηγόριο Μάτιο, να σας εξηγήσω επί τέλους, για ποιά λόγο άποφάσισα να φύγω ζαφνικά από το άρχοντικό σας και να έρθω να κλεισθώ εδώ σε τούτο το μοναστήρι...

«Ενα πρωί - πέρασαν δύο μήνες από τότε - ενώ πήγαινα στην εκκλησία με την έντιμη γυναίκα σας και σεβάστη μου θεία Μόννα, να Σαπία συναντήσαμε σ' ένα στενό δρομάκι, ένα νέο. Τό γλυκό του πρόσωπο, το ευγενικό του παρουσιαστικό και το επιμελημένο ντύσιμό του μου έκαναν άμέσως πολύ καλή εντύπωση...

«Ο δρόμος που περνούσαμε ήταν πολύ στενός, καθώς σας είπα και η Μόννα Σαπία με τράβηξε απότομα κοντά της για να μην άκουμπήρη επάνω μου ο νέος. Εγώ τα έχασα βλέποντας τη θεία μου τόσο θυμωμένη κι από την ταραχή μου η Σύνοφί μου έπεσε από τα χέρια μου... Τότε ο νέος έσκυψε, την πήρε και μου την έδωσε κάνοντας μία υπόκληση τόσο χαριτωμένη, ώστε χαμογέλασα από ευχαρίστηση - χωρίς να το θέλω θείε μου, σας το όρκίζομαι!... Τα βλέμμάτα μας ομίχλησαν. Και κοκκινίσαμε...

«Εν τώ μεταξύ, ο νέος μάς είχε προσηγορεύσει, χωρίς η Μόννα Σαπία να καταδεχθεί να του ανταποδώσει τη χαιρετίσσή του.

«Η περιέργειά μου μ' έκανε να ρωτήσω τη θεία γιατί είχε δείξει τόσο αντιπάθεια γι' αυτό το παλληκάρι. Και η Μόννα Σαπία μου αποκρίθηκε τότε ότι ο νέος αυτός λεγόταν Νέλλο Τρότιος και ότι η οικογένειά του ήταν από πολλών ετών έχθρα της δικής μας...

«Σκεπτικά με το μίος αυτό, μου εξήγησε η θεία μου, υπάρχει στη Βερώνια μία παλιά προφητεία που λέει ότι: «Όταν μία Πρίσκα και ένας Τρότιος θα πιούν νερό από την ίδια κουπά, μπρός από άγνωστης Παναγίας κατά από τη δροσερή φυλλωσιά ενός δέντρου, τότε η φίλια των δύο οικογενειών θα ξαναγεννηθεί μέσα από την ένωση του αίματός τους. Την πληγή από την οποία θα τρέξει το αίμα αυτό, θα την άνοιξη το ίδιο ανάκθι που έκανε και το κεφάλι του Χριστού να ματώσει».

«Το καθόρου νερό σκόρπισε στήν κορδιά μας μία γλυκύτατη δροσιά. Τό δυνατό άρωμα που έφτανε από τον άραίο μας είχε μεθύσει και τους δύο... Τα χείλη μας πλησίασαν, χωρίς να το καταλάθουμε...

«Μά, ζαφνικά αίσθανθήκαμε κι οι δύο έναν έλαφορό πόνο. Τό νευρό άγκάχι μιας άγνωστης μας είχε τασκυνώσει και τους δύο. Μία στανόνα αίμα φάνηκε στο άσπρο μου χέρι και μία άλλη στανόνα κοκκίνισε το χέρι του Νέλλου.

«Ο πόνος αυτός μάς έρεθισε περισσότερο. Άγκαλιασθήκαμε σφιχτά και τα χείλη μας ενώθηκαν...

«Κιότιν στο έψαμε τα βλέμμάτα μας προς το άγαλμα της Παναγίας που μάς κτύπατε από ψηλά κάτω από το θόλο της φυλλωσιάς και την επικαλεσθήκαμε ως μάρτυρα της αιώνιας άγάπης μας...

«Ύστερα, όταν χωρίσαμε, είδαμε ότι τα δύο χέρια μας είχαν ομίσει στο μέρος που τα γραστούνισατε το άγκάχι της άγνωστης και ότι οι δύο στανόνες του αίματός μας είχαν άνακαταμειχθεί πάνω στην επιδερμίδα μας...

«Και τότε πιά αντιληφθήκαμε και οι δύο μας ότι η παλιά προφητεία γιά την συμμίχλη των δύο οικογενειών μας είχε επαληθευτεί...

«Μία Πρίσκα κι' ένας Τρότιος ήπιαν νερό από την ίδια κουπά κάτω από τη δροσερή φυλλωσιά ενός δέντρου, μπρός σ' ένα άγαλμα της Παναγίας. Και τα δύο μας πού το έκαμε να τρέξει ένα άγκάχι - το άγκάχι αυτό πού, μάτωση και το κεφάλι του Χριστού - ενώθηκε πάνω στο άγκάχισμά μας...

«Γύρισα στο σπίτι τρομαγμένη. Ύπνισα άμέσως τη θεία μου και της είπα τι μου συνέβη. Εκείνη όμως δεν έδωσε σημασία στα λόγια μου. Μου είπε μάλιστα να μη σκέπτομαι τίποτα...

«Δεν μπορούσα φυσικά να παρακούσω τη θεία μου. Και άποφάσισα να μη ήλθω. Αλλά επειδή μου ήταν αδύνατο να βαστάξω αυτόν τον καυμό άποφάσισα να φύγω από τ' άρχοντικό σας και νάρθω να κλειστώ σ' αυτό εδώ το μοναστήρι...

«Όταν το μάθετε αυτό με καλέσατε για να με ρωτήσετε να σας πω για ποιά λόγο έφυγα από τον κόμο. Σας έκρυβα την αλήθεια όπως με είχε συμβουλέψει η θεία μου...

«Τώρα όμως πού μου λέτε να φύγω από το μοναστήρι και να παντρευθώ έναν άντρα πού δεν τον αγαπώ, είμαι υποχρεωμένη να σας τα πω όλα και να σας παρακαλέσω τόσο έντονα όσο και την αγαπημένη μου θεία τη Μόννα Σαπία, να μη ζητήσετε να χωρίσετε τους νέους πού αγαπιούνται μ' όλη τους την καρδιά. Έξ' άλλου όπως σας είπα και παραπάνω, το προιόντιό μίος μεταξύ των οικογενειών Πρίσκα και Τρότιος έπαψε πιά να υπάρχει αφού έγινε ότι έπρεπε να γίνει, αφού επλήθευσε η παλιά προφητεία...

«Σας στέλνω, αγαπημένε μου θείε και σεβάστε μου κηδεμόνα, τους χρυσάφιους άσπρομους μου μέσος από το μοναστήρι των Πιστών της Άγιας Δωδεκάς, Φαουστίνα Πρίσκα»

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ 25

«Η μόνη πλήρης Δανειστική Βιβλιοθήκη, που λειτουργεί στην Αθήνα, με χιλιάδες βιβλία (έλληνικά γαλλικά αγγλικά, ιταλικά) Εγγράφοντες συνδρομητές πληρώνουν δέκα χιλιάδες γιά δύο μηνών συνδρομή και πέντε χιλιάδες έσ' άπο άγγυση (που επιστρέφεται) κι έχετε το δικαίωμα να διαβάσετε δια βιβλία θέλετε.

Το 13ον θύμα του Φαραώ

Ο Τζουαχάμον εκδικείται!

Οι Αιγύπτιοι καλεούνται να πιστεύουν ότι η άστυνομία τους είναι η καλύτερη του κόσμου. Κι' όμως τα λαγυνικά της δεν έχουν κατορθώσει ως τώρα να συμφωνήσουν μεταξύ τους, γιά μία θετική εξήγηση της εξαφανίσεως του Άγγλου άρχαιολόγου σέρ Πέτερ Έδελντ Γουίλντερ.

Ο αιγυπτιακός αυτός κάθηκε μυστηριωδώς, κατά τη διάρκεια των άνασκαφών πού έκανε σε μία ύπογλη κρύπτη, η οποία είχε άνακαλυφθεί πρόσφατως κοντά στον τάφο του Φαραώ Τζουαχάμον. Η άστυνομία του Κάιρου ανέθεσε σ' αυτόν άσκηση στέλεχη της να ζαναδρούν το καμένο επιστήμονα ή τουλάχιστον να διαφωτίσουν το μυστήριο της εξαφανίσεώς του. Πραγματικά οι άστυνομικοί έδωσαν τα δυνατά τους, αλλά δεν κατόρθωσαν μεγάλη πράγματα. Τα συμπεράσματα τους είναι άντιφατικά κι' έχουν προκαλέσει ζωηρότατες συζητήσεις σ' όλοκληρη την Αίγυπτο. Οι ύλιαιοι έχουν έρθει, γιά μία ακόμη φορά, σε συγκρούσι μ' εκείνους πού πιστεύουν τυφλά στις παραδόσεις.

Οι πρώτοι υποστηρίζουν ότι η δθεν εξαφανίσις του άρχαιολόγου δεν είναι παρά κάποια έρωτοδουλεία... Οι δεύτεροι θεωρούν το σέρ Πέτερ ως το δωδεκάτο θύμα του εκδικητικού Φαραώ Τζουαχάμον. Βασίζουν δε τη γνώμη τους σε έπικειρήματα έντυπωσιακά - άν όχι άποστομικά...

Τονίζουν πρώτον ότι οι περισσότερες ύπογειες κρύπτες κι' οι τάφοι των Αιγυπτίων βασιλέων στο Μπάμπυ - Έλ - Μολούκ, λεηλατήθηκαν άλλοτε από τυχοδιώκτες πού δεν έδιναν καμμία σημασία στην ιερρότητα του τόπου. Απεναντίας, έβρισκε άδικη η άρχαία νεκρόπολις, όπου άναπαύονταν επί 20 ή 30 αιώνας ο Φαραώ Τζουαχάμον.

Ο Τζουαχάμον ξεκίνησε απ' τους άλλους βασιλείς της Αιγύπτου γιά δύο λόγους. Πρώτον ήταν πανύψηλος. Με τα στοιχεία πού έχουν συγκεντρωθεί οι αιγυπτιακοί, ύπολογίζουν το άνάστημά του περί τα 2 μέτρα - ενώ ο Φαραώ Ραμσής Β', έφθανε μόλις το 1.63.

Δεύτερο χαρακτηριστικό γνώρισμα του Τζουαχάμον ήταν το φοβερό μίος του κατά των μηχανορράφων και δολοφόνων πού είχαν δηλητηριάσει τη ζωή του. Το μίος αυτό κατέληξε σε μία δικαιολογημένη έπιθυμία του να μείνει μόνος και ήσυχος στην αιώνωπτη. Ίδού γι' αυτό, στις άνασκαφές του τάφου του, βρέθηκε μία πλάκα πού άπαγόρευε σε όλους, «έναντους και άθανάτους», να βεβλώσουν την τελευταία του κατοικία και τους άπειλούσε στην αντίθετη περίπτωση με την όρη των υπερτάτων δυνάμεων.

Πράγματι δε - όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε - η κάθαρα του Τζουαχάμον φαίνεται σάν να πραγματοποιήθηκε...

«Ένας απ' τους πρώτους μεθοδικούς εξερευνητές, πού τάρωσε τη γαλήνη του Φαραώ ήτ'ν ο καθηνγητής Κούστερ. Πέ'ανε λοιπόν ζαφνικά από συγκοπή σ' ένα ζενοδοχείο του Κάιρου.

«Ένα απ' τα άλλα θύματα της κατάρσε ήταν ο Ιταλός καθηνγητής Λαμπέρρα πού σκοτώθηκε απ' το γκρέιωμα ενός βάλου. Άργότερα, ένας Άγγλος περιηγητής πού είχε εισχωρήσει στους λαθουρίθους του Ντερί - Έλ - Μπακάρι, εξαφανίσθηκε μυστηριωδώς και ξαναβρέθηκε μετά 3 ήμερες νεκρός, μ' ένα μαχαίρι χυμένο στην πλάτη του δίχως το πορτοφόλι του. Οι ύλιαιοι είπαν τότε ειρωνικά ότι οι «υπεράστες δυνάμεις» χρησιμοποιούν άληθινά περιεργούς βοηθούς από έρπον τους...

Τό τελευταίο χρονολογικό θύμα του Τζουαχάμον ήταν ο δόκτωρ Κάουβερ. Τό Δεκέμβριο του 1919 σκοτώθηκε πεζότα σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

Πόσα θύματα θα χρειασθούν ακόμη, γιά να κατανοηθεί η όρη του Τζουαχάμον; Ο λαός πιστεύει ότι η κάθαρα θα πάει πιά μετά το 13ο θύμα. Δεν άποκλείεται ωστόσο να ξαναεμφανισθί ο Γουίλντερ άλοκωντανος και παντρεμένος με κάποια ώμορφη κοπέλλα!...

Η ΘΕΛΕΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Μία άναγνώστριά μου γράφει γιά να μου πη το μεγάλο της παράπονο: «Ενώ δηλαδή είνε άμορφη, καλή, μορφωμένη, δεν κατορθώνει να άρέσει, ενώ άλλες συνωμλητικές της, πού δεν έχουν ούτε τα μέσα απ' αυτήν προσόντα, πολιορκούνται από πλήθος θαυμαστών. Νομίζει δε ότι πταίει σ' αυτό ή μεγάλη της δειλία πού την κάνει να φαίνεται κατώτερη απ' ό,τι είναι και ή έλλειψις τόλης πού την χαρακτηρίζει. Αυτό άλλωστε της έπλε, καθώς μου γράφει, και κάποια πού της «έριζε τον καφέ». Τι να προσέσω εγώ ή κοινή θνητή όταν μάλιστα η πυθιά...

Εν τούτοις τόλμη να της δώσω κι' ένα μερικές συμβουλές, αφού άλλωστε μου τις ζητά:

«Η τόλμη, αγαπητή μου, είναι άπαραίτητη στον άνθρωπο πού θέλει όχι απλώς σ' άρέσει και να έχη θαυμαστές, αλλά πού θέλει να ζήσιν και να έπιτύχη στη ζωή. Άφού λοιπόν το καταλαβαίνετε και μόνη σας ότι ή δειλία σας σας δίδει μειονεκτική θέση στη ζωή, προσπαθήστε να την καταπολεμήσετε. Δεν είνε βέβαια εύκολο να μεταβληθεί ριζικά ή χαρακτήρας ενός ανθρώπου, με τη θέληση όμως όλα γίνονται και σιγά - σιγά θα κατορθώσετε ν' άποβάλετε αυτή την έμφυτη δειλία πού έχετε, αφού βλέπετε και μόνη σας ότι σας βλάπτει. Θα χρειασθεί να πολεμήσετε να ηγωνισθείτε διαρκώς ένάντια στον χαρακτήρα σας, αλλά στο τέλος σ' άποκτήσετε, χωρίς να το καταλάβετε, την τόλμη πού σας λείπει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Μόλις πρωτοεμφανίσθηκε η φετεινή μόδα έπαισαν πολλές να καταφερθούν ένάντιον της: «Ού! τι άγάρμη πού είνε έφετος ή μόδα!», έφώνισαν. Και όμως κομμία μόδα δεν είνε ποτέ άγάρμη, δεν μπορεί να είνε! Έκτός αν έμεις οι ίδιες δεν δώσουμε την άπαιτούμενη προσοχή ώστε να την προσομοιώσουμε στη σιλουέττα μας, στον τύπο μας, σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά ή τα μειονεκτήματα πού έχουμε. Άλλωστε, πάντοτε, κάθε μόδα είνε έτοι φτιαγμένη ώστε να τους εξυπηρετή όλοι: Οι φοβότες μακραίνουν χωρίς να καταργούνται οι κοντές, οι γοφοί ποσυκάνουν ή δεν φαίνονται καθόλου, τα ντεκατέ άποκαλύπτουν το λαϊμό ή τον σκαπό των ολότελα. Έτσι κάθε μία κάτι θα βρή να διαλέξη γιά να μη φαίνεται ούτε καθυστερημένη, αλλά ούτε και γελοία.

Τώρα άν μερικές έπιμένουν στην ιδέα τους, ότι ή φετεινή μόδα είνε άγάρμη, αυτό όφείλεται ίσως στο ότι το βολάντιό τους δεν τους έπιδέπει ν' άκολουθήσουν τη μόδα κι' επειδή δεν έχουν την ελκιστικότητα να το πούν καταφέρνεται ένάντιον της και τη λέμε άγάρμη. Πιά να έδωμε όμως, χρειάζεται δόκλωση περιούσια πραγματικά γιά ν' άκολουθήσουμε τη φετεινή μόδα: Η γκαρνταρόμπα μας δεν μπορεί να πλουτισθεί χωρίς μεγάλη άφαιμάει. Και βέβαια μπορεί. Τα άμπισμά, οι ντεκούτ, οι μπορντούρες βοηθάει τόσο πολύ στο να χρησιμοποιήσουμε τις περισσότερες μας κοντές φοβές, τις ζακετάδες πού θέλουν φάρδος ή μακρος. Λίγη σκέψη μόνο χρειάζεται και λίγο πρακτικό πνεύμα. Η

Καπέλλα και μαντίλι από μόδα και τόπο.

και τα σουλό γόρφα - γόρφα ή μόνον έμπρός και πλάι. Τα μπουκλά έπίσης μαλλιάκια δεν είνε εύκατα - όμως σε όλα τα πρόσωπα.

Ποιός να μάς έλεγε πώς θα ξανάφθον στην μόδα τα «μπομπάρια» των γαλιάνων μας; Χωρίς αυτό δεν γίνεται το χτένισμα με τα σουλό πού τόσο ηγαίνει σε μερικά κεφάλια.

«Όσο γιά τα βράδεια κάρουν δειλά - δειλά την εμφάνισή τους οι κοντίδες πού στολίζουν ένα συγκρότημα από μπουκλάς τοποθετημένες έμπρός.

Αυτή την ποικιλία χτενισμάτων θα έδωμε έφετος στα γυναικεία κεφαλάκια.

Ταγιέρ

Τό ταγιέρ είνε το πιο εκδολοφόρο γυναικείο κοστούμι. Άλλοτε το ταγιέρ φοριόταν μόνον στην άνοιξη και τον χειμώνα, αλλά σ' όλο το χρόνο, πού τα μεγάλα κρύα άρουν κάποιον να έρθουν, το ταγιέρ φοριόταν πιά πολλών καιρό.

Τα έφετεινά ταγιέρ έχουν αλλάξει τελείως μορφή και είνε κάπως δύσκολο να μεταβάλλουμε ένα περσινό ταγιέρ και να το δώσουμε την μορφή πού άπαιτεί ή σημερινή μόδα.

Η ζακέττα των κορινών ταγιέρ είνε μακρύτερη από την περσινή, ίδιως στα κλασσικά ταγιέρ, ή δε μέση ύπογραμμίζει την ύπαρξή της τονίζοντας άκόμη πιά πολύ το φάρδος του κάτω μέρους της ζακέττας.

«Όσο γιά τα φανταζι ταγιέρ, αυτόν οι ζακέττες ποικιλούν και παίρνουν διάφορα. Σ' αυτό άλλωστε βοηθούν πολύ οι μπάσκες από γούνα πού τόσο πολύ συνθηρίζονται.

Γενικά ή γούνα χρησιμοποιείται πολύ στα φανταζι ταγιέρ, γαρινόντας το γ.α.κ.α. τα παρμάν και ένιστε το κάτω μέρος της ζακέττας και τις τσέπες.

Οι φοβότες των ταγιέρ είνε λίγο μακρύτερες από τις περσινές, αλλά όχι καθόλου. Έτσι το κατέβασμα του στρώματος σώζει την περσική και μάς βοηθά να μη φαίνωμαστε καθυστερημένες.

Φούστες

Κακώς νομίζουν μερικές ότι οι φετεινές φοβότες είνε στενές. Δίνουν αυτή την έντύπωσι, αλλά στην πραγματικότητα δεν είνε διόλου στενές. Σ' αυτό συντελεί ή κρύπ πού στρουγγυλεύει στους γοφούς και προχωρεί προς τα κάτω στενεύοντας.

Άλλες όμως φοβότες είνε φανερά πλατύες, γιάτι είνε όλες πλάτες της μηχάνης ή έχουν πιέτες, κοψοπιέτες, σούρες.

Με τις φοβότες φοριούνται κάγκες πλεχτές, μπλουζές, πουλόβερ, ζακέτες. Περιττό να τονίσουμε ότι αυτές οι φοβότες είνε μαλλιά κοντές, με μικρή έλαχίστη διαφορά σε μήκος από τις περσινές.

Επανάφθια

Τό επανάφθια είν' εκείνο πού παρουσιάζει το μεγαλύτερο μακρος και πολύ φυσικό, έφ' όσον έμάκρυναν τα φορέματα. Μη ξεχνάμε ωστόσο πώς στην Αμερική γίνεται μεγάλος πόλεμος κατά του

μάκρους των φορεμάτων και δεν έέρουμε στο τέλος αν θα άπρονική ή Μόδα ή το πρακτικό άμερικανικό πνεύμα. Γι' αυτό λίγη έπιφυλακτικότητα δεν θα ήταν άσχημη και αν ένα περσινό επανάφθια μας δεν μπορεί να μακρύνει άς μην άπειλιζώμαστε, αλλά άς δικαιολογήσουμε τη φετεινή μόδα άποσάφισμα πού πνέει, πού τόσο ηγαίνει σε μερικά κεφάλια.

«Όσο γιά τα βράδεια κάρουν δειλά - δειλά την εμφάνισή τους οι κοντίδες πού στολίζουν ένα συγκρότημα από μπουκλάς τοποθετημένες έμπρός.

Αυτή την ποικιλία χτενισμάτων θα έδωμε έφετος στα γυναικεία κεφαλάκια.

Τα έφετεινά ταγιέρ έχουν αλλάξει τελείως μορφή και είνε κάπως δύσκολο να μεταβάλλουμε ένα περσινό ταγιέρ και να το δώσουμε την μορφή πού άπαιτεί ή σημερινή μόδα.

Η ζακέττα των κορινών ταγιέρ είνε μακρύτερη από την περσινή, ίδιως στα κλασσικά ταγιέρ, ή δε μέση ύπογραμμίζει την ύπαρξή της τονίζοντας άκόμη πιά πολύ το φάρδος του κάτω μέρους της ζακέττας.

Τα υφάσματα του χειμάνος

«Ένα είνε το κύριο χαρακτηριστικό τους: άπαλότης. Όλα είνε μάλλινα σε διαφόρους όφάνεις και έχουν πάχος άνάλογο με τη χρήση τους. Άλλ' αυτό δεν τα έμποδίζει να είνε μαλακά και πολύ σουπλά. Άλλα έχουν ένα έλασφό «πέλος», κι' άλλα είνε έντελως εφρά». Έχουν χρώματα μάλλον σκούρα, δε περισσώτερα όμως είνε μονόχρωμα. Τα μελανίζε δεν συνθηρίζονται πιά πολύ γιά φορέματα. Έξαιρεσι κάνουν μόνον τα σκατσέζικα και τα πτι καρρά πού φοριούνται με συνδυασμό κάποιου ύφουςματος μονόχρωμου πού να έχη ένα από τα χρώματα του σκατσέζικου.

Επίσης είπαμε και άλλοτε ότι βλέπουμε μεγάλη άνάμει και βελούδους στα μάλλινα υφάσματα τα κατάλληλα γιά φορέματα άπογευματινά. Άλλες άναμει είνε μουσελίνα και ταρτάς γιά βράδεια, δαντέλλα και φάτι, βελούδο ντε λαϊν με σατέν.

Οι γραμματισμοί έφετος έχουν πολύ έκτεταμένη άγκάμα, αλλά κυρίως είνε σκούριχρωμοι και συγχρόνως άζεστοί.

Η άλληλογραφία μου

Κάποιαν άγνωστη: «Ο Αίγιο ηλεκτρικό μασάζ θα δυναμώσει τα μαλλιά σας. Μπορείτε όμως να το κάνατε και μόνη σας, κάθε βράδυ με τα δαχτυλά σας, βουτώντας τα σε λίγο άποφωτισμένο. Άλλες άναμει είνε μουσελίνα και ταρτάς γιά βράδεια, δαντέλλα και φάτι, βελούδο ντε λαϊν με σατέν.

Οι γραμματισμοί έφετος έχουν πολύ έκτεταμένη άγκάμα, αλλά κυρίως είνε σκούριχρωμοι και συγχρόνως άζεστοί.

Κατά την άνοιξη: Τα βράδεια κάρουν δειλά - δειλά την εμφάνισή τους οι κοντίδες πού στολίζουν ένα συγκρότημα από μπουκλάς τοποθετημένες έμπρός.

Τό επανάφθια είν' εκείνο πού παρουσιάζει το μεγαλύτερο μακρος και πολύ φυσικό, έφ' όσον έμάκρυναν τα φορέματα. Μη ξεχνάμε ωστόσο πώς στην Αμερική γίνεται μεγάλος πόλεμος κατά του

Η άποπείλα πού συνθηρίζεται έφετος.

Ζακέττα φοδραρισμένη έμπρός και στο γιόκα με άστραγκάν.

«Όσο γιά τα φανταζι ταγιέρ, αυτόν οι ζακέττες ποικιλούν και παίρνουν διάφορα. Σ' αυτό άλλωστε βοηθούν πολύ οι μπάσκες από γούνα πού τόσο πολύ συνθηρίζονται.

Γενικά ή γούνα χρησιμοποιείται πολύ στα φανταζι ταγιέρ, γαρινόντας το γ.α.κ.α. τα παρμάν και ένιστε το κάτω μέρος της ζακέττας και τις τσέπες.

Οι φοβότες των ταγιέρ είνε λίγο μακρύτερες από τις περσινές, αλλά όχι καθόλου. Έτσι το κατέβασμα του στρώματος σώζει την περσική και μάς βοηθά να μη φαίνωμαστε καθυστερημένες.

Άλλες όμως φοβότες είνε φανερά πλατύες, γιάτι είνε όλες πλάτες της μηχάνης ή έχουν πιέτες, κοψοπιέτες, σούρες.

Με τις φοβότες φοριούνται κάγκες πλεχτές, μπλουζές, πουλόβερ, ζακέτες. Περιττό να τονίσουμε ότι αυτές οι φοβότες είνε μαλλιά κοντές, με μικρή έλαχίστη διαφορά σε μήκος από τις περσινές.

Τό επανάφθια είν' εκείνο πού παρουσιάζει το μεγαλύτερο μακρος και πολύ φυσικό, έφ' όσον έμάκρυναν τα φορέματα. Μη ξεχνάμε ωστόσο πώς στην Αμερική γίνεται μεγάλος πόλεμος κατά του

Ἡ ἀκτὴ τῶν διαμαντιῶν τῆς ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΡΟΥ

Ὁ ἀμύθητος πλοῦτος τῆς

Ἄν ἐφέρετε ἀπὸ ταξίδια, ἂν σὰς ἀρέσουν οἱ περιπέτειες κι' ἀδιαφορήτε γιὰ τοὺς νόμους, ἂν εἰσθε διατεθειμένοι νὰ ριψοκινδυνεύσετε νὰ υποστήτε μιὰ αὐστηρὴ καταδίκη, τότε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία ἀπὸ διαμάντια, σὰς περιμένει στὶς πετρώδεις ἀκτὲς τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Σὲ μιὰ ἑκτασί 600 μιλίων τῶν ἀγόνων αὐτῶν ἀκτῶν, βρίσκει κανεὶς τόσα πολλὰ διαμάντια, ὥστε σὲ λίγες μόνον ὥρες νὰ μαζέψῃ τόσα, ὅσα θὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ περάσῃ μὲ χλιδή καὶ πολυτέλεια, ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του. Δὲν ἔχει, παρὰ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ τὰ μαζέψῃ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ. Μὲ λίγη τύχη μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὶς τσέπες του, σὲ μιὰ μόνο μέρα, μὲ διαμάντια ἀξίας 50.000 — 100.000 δολλαρίων!

Ἐμμεῖνα δύο χρόνια στὴν Ἀφρικὴ, γιὰ νὰ γράψω τὸ βιβλίο μου «Νοτίως τοῦ Κογκο» καὶ ἔφτασα ὡς τὴ «μαγικὴ» αὐτὴ ἀκτὴ, ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπιβλεψὴ ἑνὸς κυβερνητικοῦ υπαλλήλου. Ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν βρίσκει κανεὶς τίποτε τὸ ἐλκυστικὸ στὸ μέρος αὐτό. Ἀντιθέτως μιὰ καταβληπτικὴ ἀγριότητα τσακίζει τὸν ἐπισκέπτη. Τὸ πρῶτ', πυκνὴ ὁμίχλη ἐμποδίζει τὴν ὁρατότητα κι' ὕστερ' ἕνας καυτερός ἥλιος λυώνει τὸ κορμί. Δὲν ὑπάρχει πρὸθενὰ δέντρο καὶ συνεπῶς σκιά, οὔτε πηγὴ, δροσερὴ νὰ ξεδιψάσῃ ὁ ἀποσταμένος ὁδοιπόρος. Στὸ ἐσωτερικόν, ἀπλώνεται ἡ φοβερὴ ἔρημος μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴ σκόνι. Ἐκεῖ μόνον μερικὸι Μπασάνοι, — ἡ πιὸ πρωτόγονη φυλὴ τῆς Ἀφρικῆς — ζοῦν μέσα σὲ τρύπες κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ξεφυτρώνουν πού καὶ πού γιὰ νὰ κυνηγήσουν μὲ τόξα καὶ βέλη τίποτε μικροθρίσματα.

Τὰ διαμάντια ὅμως, εἶνε σκορπισμένα ἀνάμεσα στὰ χαλίκια τῆς ἀκτῆς αὐτῆς. Συχνὰ τὰ βλέπει κανεὶς νὰ λάμπουν ἐπάνω-ἐπάνω, συνθηδότερα ὅμως τὰ βρίσκει χωμένα μερικὸς πόντους κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Δὲν χρειάζεται δὲ νὰ εἶνε κανεὶς εἰδικὸς γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ. Ἄν καὶ ἀκατέροστα ἀστράφτουν ἀνάμεσα στὸ κοινὰ χαλίκια.

Ἡ καλύτερη μέθοδος νὰ τὰ μαζέψῃς, εἶνε νὰ χάσῃς τὴ φοῦχτα σου στὰ ἀμμοσχάλα καὶ νὰ τὴν ἀδειάσῃς ἔπειτα σ' ἕνα μαῦρο μαντήλι. Ἀρχίζεις κοτόπιν νὰ παίρνης ἕνα-ἕνα χαλίκι. Ὅποιο εἶνε διαμάντι, θὰ σοῦ παρουσιάσῃ μόνον του, γιὰτὶ τὰ διαμάντια ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ λαμπυρίζουν στὸ μαῦρο φόντο τοῦ μαντηλίου, ὅπως τὰ ἀστέρια τῆς νύχτας. Σὲ πέντε ὥς ἑξτεῖρες φύχτιες, βρίσκεις συνήθως δύο τουλάχιστο διαμαντόπετρες, μεγάλες σὰν ἀμύδαλα, πού ἀξίζουν 2000 — 4000 δολάρια ἢ κῶδε μίαν. Κι' ὅσα ὅμως χαλίκια δὲν λαμπυρίζουν ἔτσι, ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ ἀνακαλύψῃς ἂν εἶνε βιομηχανικὰ διαμάντια: Ἄν εἶνε βαρεῖα, τὰ δοκιμάζεις νὰ δῇς ἂν κόβουν τ' ἄλλα χαλίκια. Τὸ διαμάντι, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κόβῃ

PERMANANT FLOREAL

Ἡ περίφημος μετ' ἐξαιρετικῶν ἐπιτυχιῶν περμανάντ πού θὰ ἀφίση ἐποχῇ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Β Α Θ Α Ι

Κ. ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΩ

Ἰπποκράτους 15 (καὶ Ἀκαδημίας) τηλ. 29-804. Ἀποχωρήσαντες τοῦ Κομμωτηρίου Βελισσαρίου.

κάθε ἄλλο ποῖγμα πού δὲν εἶνε διαμάντι.

Πῶς δημιουργήθηκε ἡ ἀκτὴ αὐτὴ τῶν διαμαντιῶν, εἶνε γεωλογικὸ μυστήριον. Μερικοὶ υποθέτουν ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ὁράγγης, ἔφερε τὰ διαμάντια ὡς τὴ θάλασσα καὶ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ τὰ σκόρπισαν ἔπειτα στὴν ἀκτὴ. Κανεὶς ὅμως δὲν τόλμησε νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ν' ἀναφέρῃ δημοσίᾳ τὸν πλοῦτον σὲ διαμάντια τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Μόνον ὁ δρ. Π. Α. Βάγκνερ, εἰδικὸς γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρικὴ γεωλόγος, τὴν ὀνομάζει «Ἀκτὴ Διαμαντιῶν τῆς Μούρης Ἠπείρου» καὶ τὴν περιγράφει ὡς τὴν «ἐπὶ ἐκτεταμένην σὲ εὐθεία γραμμῇ, ἀκτὴ τοῦ κόσμου».

Πῶς ὅμως γίνεται νὰ μένουν ἔτσι σχεδὸν ἀνεκμετάλλευτα, τὰ διαμάντια αὐτά; Τὶ ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πάνε νὰ τὰ μαζέψουν; Ὁ λόγος εἶναι ἀπλός: Ἡ ἀκτὴ αὐτὴ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχία τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, πού ἀπὸ τοῦ 1920 ἔχει «ἐντολὴ» τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν καὶ στὰ ἔδραση τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Ἐνας μικρός, ἀλλὰ ἰσχυρὸς νοτιοαφρικανικὸς στρατός, μὲ ἱππικὸ καὶ νεώτατα ὅπλα, ναυτικὴς καὶ ἀεροπορικῆς πειροπλῆς, ἐπιτηροῦν συνεχῶς, γιὰ νὰ μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ παρῇ ἔστω καὶ ἕνα διαμάντι, ἀπὸ τὴν ἀκτὴ αὐτὴ τοῦ ἀμύθητου πλοῦτου. Μόνον τὸ Συνδικατὸ Ἀδαμαντιῶν τοῦ Λονδίνου, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς κι' αὐτὸ καθορίζει καθεὶς χρόνο πόσα διαμάντια θὰ μαζευτοῦν, γιὰ νὰ μὴ γεμίσῃ ἡ ἀγορὰ καὶ ξεπέσῃ ἡ ἀξία τους.

Φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει πολλοὺς τυχοδιώκτες νὰ διακινδυνεύουν τὰ πάντα γιὰ νὰ μαζέψουν λαθραία, μερικὰ διαμάντια. Συνήθως φτάνουν μὲ τὸ τραῖνο ὡς τὰ μικρὰ λιμάνια τοῦ Λύντεριτς καὶ τοῦ Βάδης Μπσίη καὶ παριστάνουν τὸν ἔμπορο. Ἄν κατορθώσουν καὶ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν φρουρῶν, γυρίζουν τὴ νύχτα στὸ λιμάνι ὕστερα ἀπὸ ὁλόκληρη περιπλάνησιν στὴν ἀκτὴ, φορητομένο διαμάντι. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τὰ πουλήσουν φανερά, ἀνὰγκάζονται νὰ τὰ δώσουν, σὲ ἀσήμαντες τιμές, στὴ μυστικὴ ἑταιρεία «Παρανόμων ἀγοραστῶν διαμαντιῶν». Ἡ ἑταιρεία αὐτὴ εἶνε ὁ κρυφὸς μεσίτης μετοξὺ τῶν παρανόμων κατόχων καὶ τῶν ἐπίσημων ἐμπόρων διαμαντιῶν. Μερικοὶ τυχοδιώκτες προσπαθοῦν νὰ ἀποφύγουν τὴν «ὀδυνερὴ» αὐτὴ γιὰ τὰ κέρδη τους μεσολάβησι. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς ἑταιρείας τοὺς ἀνακαλύπτουν καὶ τοὺς προδίδουν στὶς ἀρχές. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἕνας τέτοιος «ὀδωμαντοῦχρας», δωροδοκοῦσε ἱθαγενεῖς καὶ μαζέυαν κουὰ νὰ λαυρασιάζω τὰ διαμάντια πού τὰ πλοῦτοὺς κρυφαὶ σὲ ἐμπόρους. Τὸ τμήμα τῶν εἰδικῶν γιὰ τὰ διαμάντια ντετεκτιῆς τῆς Ν. Ἀφρικῆς τὸν ἀνακάλυψε. Καταδικάσθηκε σὲ δύο χρόνια φυλακῆς, σὲ πρόστιμόν 2.500 δολλαρίων καὶ ὅλα τὰ διαμάντια πού τοῦ βρῆκαν ἐπάνω του, κατασχέθηκαν.

Μερικοὶ πάλι ἀδαμαντοῦχρες, προτιμοῦν νὰ κρύβουν μερικὲς διαμαντόπετρες στὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν τους, σὲ σκαμμένα βιβλία ἢ σὲ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ σώματός τους καὶ νὰ φτάσουν ταξιδεύοντας, ἔτσι ὡς τὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας, ὅπου ἔσο φθνὰ κι' ἂν τὴν πωλήσουν, ἐξασφαλίζουν μὲ τὸ ἀντίτιμο ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ τους.

Μὲ πολλὰ ἄλλες μεθόδους, κόπους καὶ θυσίες, ἔχουν ἐξαχθῇ ἀπὸ τὴν Ἀκτὴ τῶν Διαμαντιῶν, χιλιάδες διαμαντόπετρες ἀξίας πολλῶν εκατομμυρίων δολλαρίων. Φυσικὰ, μ' αὐτὸ, ὁ μυθικὸς πλοῦτος, τῆς μοναδικῆς αὐτῆς στὸν κόσμον ἀκτῆς, δὲν ἔχει οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἐλαττωθῇ. Παραμένει πάντα ἡ ἀκτὴ, πού γωρὶς νὰ ἔχη τίποτε τὸ μαγικόν, εἶνε ἀληθινὰ «μαγικὴ».

ΣΕΛΟΥΗΝ ΤΖΑΙΗΜΣ

Οἱ ἄνθρωποι πού καταπίνουν σπαθιά

Μία δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη τέχνη

Ὅταν βλέπωμε τοὺς ἀνθρώπους πού καταπίνουν σπαθιά, μαχαίρια κτλ., ἡ πρώτη σκέψις πού περνᾷ μέσα στὸ μυαλό μας εἶνε ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ χονδροειδῆ ἀπάτη. Φανταζόμεστε, δηλαδὴ, πῶς, χάρις σ' ἕναν εἰδικὸ μηχανισμό ἡ λεπίδα δὲν κόβει ἀλλ' ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα κομμάτια πού μπαίνουν τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο, ἔτσι πού ὁ θαυματοπόιος δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον.

Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁλότελα διαφορετικὴ. Γιὰτὶ δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἀπάτη. Τὰ ξίφη καὶ τὰ μαχαίρια πού κώνουν οἱ θαυματοποιοὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους μέσα στὸν ὀισοφάγο τους, ὡς τὸ στομάχι τους εἶνε πραγματικά, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν ἔχουν κόφι.

Θὰ ρωτήσετε ὅμως πῶς τὸ κατορθώνουν αὐτοί. Ὁ Γάλλος γιατρός δόκτωρ Βαριὸ μελέτησε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν μεθόδον ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἰκανωτέρους θαυματοποιοὺς αὐτοῦ τοῦ εἴδους, πού λέγεται Λουδοβίκος Σαμποῦ καὶ ἔχει γυρίσει ὡς σήμερον ὅλο τὸν κόσμον, ἐπιδεικνύοντας τὴς ἰκανότητές του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ὕψος 1 μ. 65. Τὰ μαχαίρια πού κώνει πού λαμβάνει τοῦ ἔχουν μήκος 40 - 52 ἐκατοστῶν καὶ τὸ πλάτος τους ποικίλλει μεταξὺ 1½ καὶ 3 ἐκατοστῶν.

Νὰ πῶς περιγράφει ὁ δόκτωρ Βαριὸ τὴ μεθόδον τοῦ Σαμποῦ:

Ὁ θαυματοποιοὺς γέρνει ἀπότομα τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πόδια, σὲ τρόπο πού τὸ ἰνὸν νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν τράχηλον. ἀνοίγει διὰπλάτα τὸ στόμα του καὶ κώνει μέσα τὸ ξίφος ἢ τὸ μαχαίρι ὡς πού ν' ἀκουμπήσῃ στὰ ὀπίσθια τοιχώματα τοῦ φάρυγγος. Κάνει τότε μιὰ σύσπαισι — ὅλη τὴν ἡ ἐπιδεξιότης συνίσταται στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ κινήσῃ τὴ σύσπαισι — καὶ σπρώχνει μὲ ταχύτητα τὸ μαχαίρι μέσα στὸν ὀισοφάγον. Ἡ λεπίδα προχωρεῖ ἔτσι σὲ βάθος 30 - 40 ἐκατοστῶν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ κινήσεις πρέπει νὰ γίνωνται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Γιὰτὶ ἡ λεπίδα δὲν μπορεῖ νὰ παραμείνῃ μέσα στὸν ὀισοφάγον περισσότερο ἀπὸ 15 δευτερόλεπτα. Πραγματικὰ ὅπως εἶνε τοποθετημένη φράσσει τὸν λάρυγγα καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοήν. Ἀλλωστε, μετὰ τὰ πρῶτα 8 δευτερόλεπτα, τὸ πρόσωπον γίνεται πελιδνόν καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας εἶνε ταχύτεροι.

Χάρις σὲ διάφορες μετρήσεις, ὁ δόκτωρ Βαριὸ συνεπέρνε ὅτι ἡ αἰχμὴ τῆς λεπίδας τοῦ μαχαίριου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται μέσα στὴν κοιλότητα τοῦ στομάχου καὶ ἀκριβῶς σὲ ἀπόστασι μερικῶν δακτύλων πᾶνω ἀπὸ τὸν ὀμφαλόν.

Κατὰ τὴ διάρκεια πού τὸ μαχαίρι ἢ τὸ ξίφος βρίσκεται μέσα στὸν ὀισοφάγον, ὁ θαυματοποιοὺς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ καμμιὰ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι ἢ τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Μερικοὶ θαυματοποιοὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους κατορθώνουν ὅμως, ν' ἀποκτήσουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκίνησι τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τῶν κάτω ἀκρῶν.

Ἔτσι ἀναφέρεται ἡ περίπτωση τοῦ Λεονάρντο Βέκκι, πού κατὰ τὴν ἑνα μαχαίρι ὀρθῶς, σωριαζόμενος κατὰ γῆς καὶ τότε μόνον ἐδύνατο τὸ μαχαίρι. Ἡ ἑκάνε τὸ ἀντιστρόφον: Κατὰ τὴν πού μαχαίρι σὲ ὑπτίον στάσι, τινάζετο ἀμέσως ὀρθῶς καὶ τότε τὸ ἐδύνατο.

Ἐνας ἄλλος περίφημος θαυματοποιοὺς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἦταν ὁ Ἰρλανδὸς Μακ Κέννυ, πού κατὰ γῆρας νὰ κώνῃ μέσα στὸ στόμα του ξίφη μήκους 72 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅμως ὅτι εἶχε ἀνάστημα 1 μ. 79.

Ὁ Σαμποῦ ἔχει ἰδρύσει σήμερον στὸ Παρίσι μιὰ σχολὴν διδάσκει τὴν τέχνην του σὲ περισσοτέρους ἀπὸ 20 μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία διαρκεῖ ἕνα ἔτος καὶ τὸ πρῶτον προσόν πού ἀπαιτεῖται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἶνε ἡ ἀπόλυτη ἀναίσθησι τοῦ φάρυγγος. Ἀπὸ αὐτὴν κρίνεται, ἄλλωστε, τὸ ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε κατάλληλος γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ σ' αὐτὴ τὴν τέχνην ἢ ὀχι.

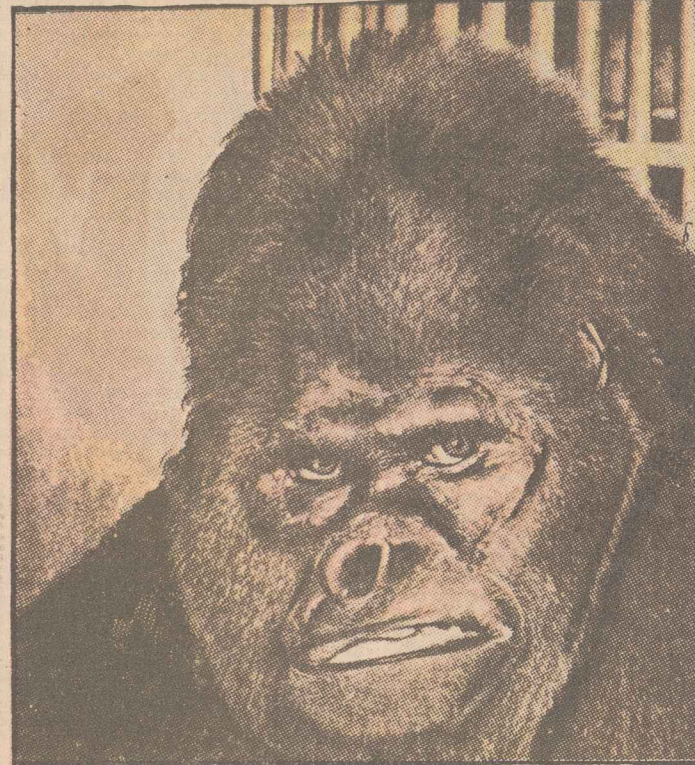
Κατὰ τὸ προπαρασκευαστικὸν στάδιον ὁ Σαμποῦ «ζύνει» τὸν φάρυγγα τοῦ νεοφύτου μὲ τὴν ἀκρὴ ἑνὸς κουταλιῶ ὡς πού νὰ μαζώσῃ. Ὁ πόνος εἶνε ἰσχυρότατος καὶ συνηθέστερος ἐκεῖνος πού υποβάλλεται σ' αὐτὰ τὰ «ζυσιματα» δὲν μπορεῖ νὰ καταπιῇ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ «ζυσιματα», ὅμως, ὁ πόνος γίνεται ἀσθενέστερος καὶ στὸ τέλος, ὁ υποψήφιος θαυματοποιοὺς ἀποκτὰ ἀπόλυτη ἀναίσθησι τοῦ φάρυγγος.

Αὐτὸ δὲν συμβαίνει βέβαια, μὲ ὅλους. Γιὰτὶ σὲ μερικὸς ὁ ἐρεθισμὸς εἶνε τόσο ἔντονος πού ἀνὰγκάζονται νὰ παραιτηθῶν ἀπὸ τὴν ἐκμάθησιν τῆς τέχνης εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα μαθήματα.

Κατόπιν ὁ νεοφύτος μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ διδασκάλου, πού κανονίζει τὰ κινήσεις του, συνηθίζει σιγά-σιγὰ στὴν εἰσαγωγὴ μικρῶν μαχαίριων μέσα στὸν ὀισοφάγον του.

Τὸ πᾶν εἶνε νὰ μάθῃ ὥστε νὰ κινήσῃ αὐτὲς τὶς κινήσεις αὐτόματα καὶ ταχύτητα. Γιὰτὶ τὸ παραμικρὸ λάθος ἢ μιὰ ἐλαχίστη καθυστέρησις μπορεῖ νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ἀλλὰ τὸ μαρτύριον πού δὲν περιορίζεται σ' αὐτὰ μόνον. Ἐνας θαυματοποιοὺς πού καταπίνει ξίφη πρέπει νὰ ζῇ σὰν ἀσκήτης. Πραγματικὰ δὲν τὸν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ πίνῃ, οὔτε νὰ καπνίζῃ. Κάθε εἶδους κατάχρησις ἀπαγορεύεται ἐπίσης. Γιὰτὶ τὸ χεῖρ τοῦ πρέπει νὰ εἶνε σταθερὸν καὶ νὰ μὴν τρέμῃ καθόλου.

Ὁ περίφημος γορίλλας τοῦ τσέρκου Γαργαντούας.

(()) **ΓΟΡΙΛΛΑΣ** ὁ χιμπαντζῆς, ὁ οὐρακοτάγκος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνέκουν στὴν ἰδίαν συνομοταξίαν τῶν ἀνθρωποειδῶν. Τὸ γεγονός αὐτὸ σκηνδαλίζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ κάνουν στὰ διάφορα ἐργαστήρια ζωολογικῶν ἐρευνῶν καὶ στοὺς σταθμοὺς πειραματικῆς ψυχολογίας, συγκρίσεις μεταξὺ τοῦ αἵματος τῶν καὶ τῶν τριχωτῶν... ἐξοδελῶν των, θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὲς ἀπὸ αὐτὰς τὶς συγκρίσεις, πού προκαλοῦν πραγματικὰ, κατὰ τὴν ἑξῆς.

Ἐν πρώτοις ὅλοι οἱ μεγάλοι πιθήκοι μοιάζουν περισσότερο μὲ τὸν ἄνθρωπον παρὰ μὲ τὶς μοῖραις. Τὸ αἷμα τους εἶναι στὰ συστατικά του τὸ ἴδιον μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐντελὲς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μοῖρας. Τὰ ἐσωτερικὰ τους ὄργανα εἶναι ὅμοια μὲ τὰ δικά μας. Οἱ πιθήκοι ὅπως κι' ἔμεις ἔχουν σκληροειδῆ ἀφύσιν, ἐνῶ οἱ μοῖραι δὲν ἔχουν. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ πιθήκου ἂν καὶ μικρότερος, εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν δικόν μας. Ἀντίθετα πρὸς τὴς μοῖραις, οἱ πιθήκοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἔχουν οὐρά. ἔχουν μόνον ἕνα ἐσωτερικὸν σημάδι τῆς, «ἀπομεινάρου» τῆς, τὸν κόκκινον ὅπως ὀνομάζεται τὸ τελευταῖον κόκκαλακι τοῦ «ἱεροῦ ὀστέου» πού στὸν ἄνθρωπον μαλιστα, προσέχει περισσότερο ἀπὸ ὅτι στὸν γορίλλα.

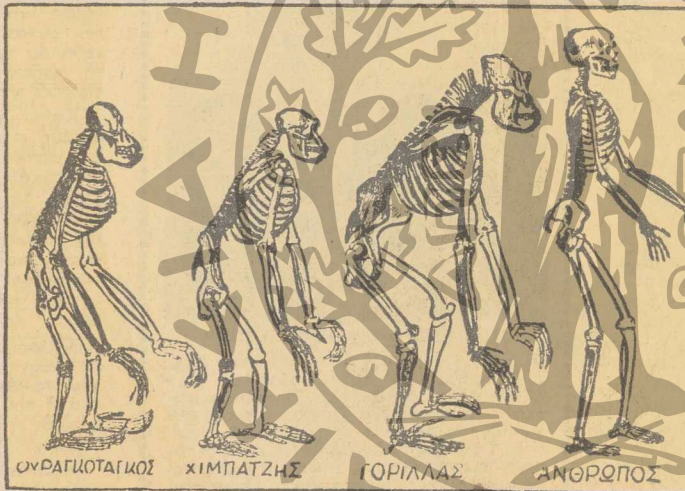
Οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ πιθήκοι μποροῦν νὰ ἀναγάγουν ὅπως εἶναι γνωστὸν — τὸ γενεαλογικόν τους δένδρον μὲσφ τῶν μιστοφύων, τῶν ἑρπετῶν καὶ τῶν ἀμφιβίων μέχρι τῶν... ψαριῶν. Ὡς ἐκεῖ φτάνει ἡ καταγωγή μας. Τὶ ἀκριβῶς ἡμᾶς ποῖν ὑπάρξουμε ὡς ψάρια, δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξακριβωθῇ. Ὁ νεώτερος πρόγονός μας, ἦταν ἕνα πιθανόμορφον ἀνθρωποειδές, πού ζοῦσε ἐπάνω στὰ δένδρα. Σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐποχῇ, μεταξὺ ἐνός καὶ ἐξ ἑκατομμυρίων ἐτῶν, πρὶν ἀπὸ τὴν σημερινὴν μερικὴν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας αὐτοὺς, κατέβηκαν ὀριστικὰ ἀπὸ τὰ δένδρα, πᾶνω στὰ ὁποῖα ζοῦσαν στὴ γῆ καὶ ἐξεκρίθησαν σιγά-σιγὰ στοὺς πωλούς ἀνθρώπους: τὸν *Homo Sapiens*. Γιὰτὶ «ἔγινε» αὐτὴ ἡ κατάβασις ἀπὸ τὰ δένδρα, δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἔχουμε κάποια διαφορὰ ἀπὸ τοὺς προγόνους μας. Ποῖα εἶναι: Ἄν μοῦ πῇτε εἰς τὴν ἡ νόστιμη, ἢ ἀπάντησις δὲν θὰ εἶναι πλήρης. Στὴν πορεία τῆς ἐξελεύσεως

ὁ πιθήκος καὶ ὁ ἄνθρωπος

Ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς

Τὸματο μηχανήμα — ὅπως ἐκεῖνο μὲ τὴν ἑξῆς — ἐβγάλε σταφυλὰ: Μὲ τὴν ἄσπρη μάρκα ἕνα τοσμί, μὲ τὴν μπλε δύο καὶ κανένα μὲ τὴν μαύρη. Ὁ χιμπαντζῆς, λοιπὸν ἔμαθε νὰ ξεχωρίσῃ τὶς μάρκες καὶ νὰ χειρίζεται μόνος του τὸ μηχανήμα.

Ὁ δρ. καὶ ἡ κ. Ν. Κέλλογκ ἔκαναν ἕνα ἄλλο πείραμα: Πῆραν ἕνα χιμπαντζῆ ἐπὶ τοῦ αἵματος ὑπὸν τὸν ὀνόμαζον Γκούα καὶ ἀρχίσαν νὰ τὸν «ἀνατρέφουν» μαζί μὲ τὸ μοναχοπαῖδι τους, τὸν Ντόνολαντ, πού ἦταν 2½ μῆνες μεγαλύτερον. Δὲν ἔκαναν καμμιὰ διακρίσι καὶ φέρονταν τὸ ἴδιον καὶ στὰ δύο μικρά. Πρῶτα-πρῶτ' ἵππων διαπίστωσαν ὅτι εἶναι ἐξ ἴσου δύσκολον νὰ ἀνδρῶνται ἕνα πιθήκακι, ὅπως καὶ ἕνα παιδί. Οἱ ἰκανότερες πού ἀνέπτυξαν ὁ Γκούα καὶ ὁ Ντόνολαντ, δὲν παρουσίαζαν μεγάλες διαφορὰς. Ἀλλωστε τὸ παιδί ἔκανε κατὰ, καλύτερα καὶ ἄλλοτε τὸ πιθήκακι. Ὁ Γκούα εἶχε ἐντονώτερον τὸ ἐνστικτὸ τῆς συνεργασίας ἢ τὸν πιθῆκακος καί... ἀνοίγει καλύτερα τὴς πόρτες. Ὅταν ὅμως υποβλήθηκαν σὲ ψυχολογικὰ πειράματα ὁ Ντόνολαντ, παρουσίασε πολὺ μεγαλύτερον ἀντιμετώπισιν. Ἀπὸ ὅλους τῆς τοὺς μεγάλους πιθήκους, ὁ οὐρακοτάγκος σπείωσε τὴν μικρότερην ἐξέλιξι. Ὁ οὐρακοτάγκος σὲ πολὺ ὥριμη ἡλικία εἶναι περίπου 1½ μέτρον ὕψους καὶ ὀγκώδης. Ἐκεῖ οὐσιαστικὰ τέσσαρα χέρια καὶ καθόλου πόδια. Ἄν καὶ εἶναι βαρὺς ὅμως σὰν τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκίνησιν πᾶσι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Πατοῖς του εἶναι ἡ Βόρνεο καὶ ἡ Σουμάτρα τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδῶν. Τέλος εἶναι ὁ μόνος πιθήκος πού ἔμαθε νὰ μιλᾷ ἀγγλικά.

Οἱ διαφορὲς τῶν σκελετῶν δείχνουν καλύτερα καὶ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τους: Ὁ οὐρακοτάγκος ἔχει μακροὺς βραχίονας, ὁ χιμπαντζῆς μικρὸν κρανίον, ὁ γορίλλας μεγάλο στέρνον καὶ ὁ ἄνθρωπος λεπτὰ χέρια καὶ πόδια.

Ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς

ΟΥΛΤΕΡ ΟΥΛΚΕΡ

La Vénétia ARPA NTANI

12^{ον} Είδε να φτάνουν από παντού στρατιώτες και αστυνομικοί. "Αν δίσταζε λίγο ακόμη, θα ήταν γα-
μένος... Θα τον ανανήνοιαζαν, θα
τόν έπιαναν και δεν θα τον άφηναν πιά να
τους ξεφύγει. Δεν ήταν ανανήνοια το να μη
θυσιασθή άδικα...

Επής το δρόμο του σπιτιού του, προσ-
παθώντας να μη προκαλέση ύποψεις. Σκό-
πευε να πάση τη Ζανέττα να περάση απ'
τη Γαλλική Προσβεία κι' έπειτα, με το μέ-
σα που διέθετε ο Προέσβυς να άφιση άμέ-
σως τη Βενετία, να περάση τα σύνορα, να
βοηθή στο έδαφος του Πιεμόντε κι' απ' έ-
κει να φτάση στη Γαλλία, όπου θα ήταν
πιά άσφαλής.

Καθώς όμως πλησίαζε στην Προσβεία,
που βοισκόταν σε μικρή απόστασι απ' το
σπίτι του είδε κάτι που τον έκανε να
σταματήσει απότομα και να κουβήθι στο
κούφωμα μιας πόρτας. Απ' εκεί, έβλεπε
νωρίς να φαίνεται...

Ευποδε στην Προσβεία βοισκόταν μια
μικρή νέφους που όδηνούσε στην άλλη ό-
γη του καναλιού όπου ύπνηγε μια σεισό
από γαυλά και φωνικά σπιτάκια.

Ο Γουιάνι είχε άκούσει θήματα στην
άντικουνη έκείνη όνη. Κι' είχε διακρίνει
δυό σκιές να προωκούν με νίλιες ποσφύ-
λάξεις και να σταματούν στη μέση της νε-
φύρας, σινοκουδεντιάοντας μεταξύ των.

Συγχρόνως σγεδόν μια νονά ξερόδα-
λε απ' τη νωνία του μενάρου της Προ-
σβείας και πλησίασε τους δυό άγνωστους.
"Ο ένας απ' αυτούς τη ρώτησε τότε, με φω-
νή σιγανή άρεκτα δυος δυνατά ώστε να
υπορή ν' άκούση ο Γουιάνι:

— Είνε μόνος στο σπίτι ο Προέσβυς;
— Ναι, όλουόανος, άπάντησε έκείνη.
Μου τό είπε ο θυρωρός, όταν του εξήγησα
ότι ήθελα να ζητήση βοήθεια απ' τον κύ-
ριό του.

— Κι' οι άλλοι; Πού βοισκούνται;
— Ρώτησα για τον ίππότη Μπελλά.
Μου άπάντησαν ότι δεν έγνώρισε άκούη...
— Δεν προκείται ίσως να νυγίση ποτέ,
απ' εκεί όπου βοισκείται! είπε ο άγνωστος
σαοκαστικά.

— Τι πρέπει λοιπόν να κάμω τώρα;
— Έχουμε συνεννοή νουίζω! Μή γά-
νης ούτε στιγνή! Θυμάσαι τις όδηνίς;
— Βεβαίως, πολύ καλά! Φέσατε ό,τι
γοιείζεται:

— Έδώ είνε δλα... καθώς και τα λε-
πά σου.
"Ο άγνωστος έβγαλε άτω απ' το μαι-
δύα του μερικά νουίσματα και τα έβαλε
στο γέρι της γρηάς. "Ο άλλος της έδωκε
κάτι που έμοιαζε με μεγάλο δοχείο...

— Γοήγορα!... της είπε. Τα ύπόλοι-
πα είνε δική μας δουλειά.

Η γρηά ένώρισε στο μέγαρο. Διευθύ-
θηκε προς το μέρος μιας αποθήκης, όπου
ούλαγε ο προέσβυς διάφορα πολύτιμα γο-
τιά και βιβλία, που άποτελούσαν ένα τε-
λειο ιστορικό άρχειο. Έπασσε με μια πέ-
τρα το τζάμι ενός παροθύρου.

Ο Γουιάνι παρακολούθησε όλη τη σκη-
νή, έτοιμος να επέμβη. Σκεπτόταν ότι οι
δυό άγνωστοι ήσαν λωποδύτες, ότι η γρηά
τους βοήθουσε, κι' ότι ήσαν προτιμώτερο
να ποιμένη να τους άφιση να υπούν στο
μεγάρο, για να τους πιάση έπειτα επ' αυ-
τοφώω και να τους τιμωρήση όπως άξι-
ζαν.

Δεν άγνησε όμως να καταλάβη ότι εί-
χαν άλλο σκοπό...

Αφού έπασσε το τζάμι, η γρηά περι-
μενε για να πεισθή ότι ο κρότος δεν
είνε τραβήξει την προσοχή κανένου. Έπει-
τα έβγαλε ένα άναπτήρα κι' έβαλε υ' αυ-
τόν φωτιά στο πάγμα έκείνο που κρατού-
σε. Η φλόγα φωτίσε παρόξενα το πρόσω-
πό της.

Τότε ο Γουιάνι κατάλαβε: Δεν έπρόκει-
το για κλοπή αλλά για έμποση!

Γιατί όμως οι δυό άγνωστοι ήθελαν να
κάμουν το τιμήμα έκείνο του μενάρου της
Προσβείας; Και γιατί η γρηά είχε βεβαιω-
θή προηγουμένως ότι ο Προέσβυς ήσαν υό-
νος ίσως με λίγους ύπνότες;

Αν σκόπευαν, για έκδίκησι, να κάμουν
την Προσβεία να έβασαν φωτιά σε κάποιο
άλλο μέρος της, πιά σπουδαίο. Άλλωστε
το Συμβούλιο των Τριών διέθετε μέσα ι-
σχυρά εναντίον των έγχθον του, πολύ άπο-
τελεσματικότερα από μια μικρή κι' άση-
μανη πυρκαϊά που δεν θ' άνοήσε να
σβυσθή.

Υπήρχε λοιπόν κάποιο άλλο, κρυφό σχέ-
διο, κι' η πυρκαϊά δεν ήταν ο σκοπός άλ-
λά ένα άλλο μέσον!

Για να διασφατίση το μυστήριο, ο Γου-
ιάνι αποφάσισε να περιμένη το τέλος της
περιπετειάς. Αν παρουσιαζόταν, θα υπο-
ρούσε άσφαλώς να τρέψη εις φυγήν τους
δυό άγνωστους. Θα ήσαν όμως γελοίοτερο
αυτό, γιατί θα έπαλειόμουν άλλοτε την
έγκληματική άπόπειρά τους σε ευνοϊκό-
τερο στιγνή.

Αφού άναψε καλά το δοχείο που κρα-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΤΟΡΟΥ ΛΑΜΟΥΡ

Η νέα «σάρ» Άντουανέττα έχει
ένοθυοιάσει το Χόλλινουντ με την
έξωτική όμορφιά της. Το πραγματι-
κό της όνομα είναι Πένγκυ Λέμον και
γυρίζει τώρα ένα φίλμ με τον τίτλο
«Η Γυναικα Λεονάρδολις». στο ό-
ποιο έμφανίζεται, όπως την βλέπε-
τε με δυό... δαυσεμένες λεονάρδα-
λεις. Η Άντουανέττα θεωρείται ως
μια επικίνδυνη αντίπαλος της Ντό-
ροθυ Λαμούρ.

τους, η γρηά το πέταξε με όσην μέση
απ' το σπασμένο τζάμι του παροθύρου. Σε
λίγες στιγμές, ο Γουιάνι είδε να φωτίζε-
ται το παροθύρο από μια κόκκινη λάμψη
και να βγάξη πυκνούς καπνούς.

Το δοχείο θα περιείχε άσφαλώς εύφλε-
κτες ούσιες και η γρηά θα το είχε πετά-
ξει επάνω σ' ένα από τα άφια με τα γο-
τιά, τα όποια είχαν πάρει άμέσως φωτιά.
Έπειτα η γυναικα έκείνη γάθηκε άδια-
φορώτως πιά για τη συνέχεια.

Συγχρόνως οι δυό άγνωστοι έτορξαν
προς το μέγαρο, φωνάζοντας:

— Φωτιά! Φωτιά!

— Τρέξτε! Καίγεται η Προσβεία!

Ποιός ήσαν άραγε ο σκοπός τους; Γιατί
είδοποιούσαν για την πυρκαϊά που είχαν
προκαλέσει οι ίδιοι; Έδώ άκούδως βοισκό-
ταν η πλεκτάνη, η υγανοοροφία...

Ο Γουιάνι περιμενε ακόμη, κομμέντος.
έτοιμος να επέμβη άφού οι δυό άγνωστοι
θα έξεδήλωναν τις προθέσεις τους.

Έκείνη ντύτησαν δυνατά την πόρτα
του μενάρου, εξακολουθώντας να φωνά-
ζουν:

— Φωτιά!... Φωτιά!...

Ένας γέρος ύπνότες άνοιξε και τους
ρώτησε, τρουαμένους:

— Τι τρέχει; Γιατί κάνετε τόση φασα-
ρία;

— Μα κοιμάσθε λοιπόν όλοι; φώναζαν
έκείνοι, ακόμη πιο δυνατά. Δεν βλέπετε ότι
καίεται η Προσβεία;... Νά, κυττάξετε τις
φλόγες!...

Ευτύνως που περάσαμε εμείς και τις
είδαμε έγκαίως...

Όταν ο ύπνότες πείσθηκε ότι καινού-
ταν πράγματι το άρχειο έτορξε μέσα στο
σπίτι, βιάζοντας δυνατές φωνές:

— Τρέξτε. Έξωχότοτε!... Πυρκαϊά!...

Οι δυό σύντροφοι στάθηκαν έμπροσθι
στο μέγαρο, νωρίς να προσπαθήσουν καθόλου
να σβύσουν τη φωτιά. Απ' τη θέσι όπου
στεκόταν ο Γουιάνι τους άκουσε να λένε
βιαστικά μεταξύ τους:

— Όλα πήγαν περίοφμα! Τώρα θα βγή
αυτός.

— Άσφαλώς, άφού είνε μόνος στο σπίτι.
— Τότε θα χτυπήση όποιος από τους
δυό βρίσκεται πιο κοντά του!

— Γοήγορα όμως ποίν μας πάση κα-
νείς μυωδιά!...

Ο Γουιάνι κατάλαβε άμέσως τους έν-
κληματικούς σκοπούς των. Ήταν η άπα-
νησις που έδινε η παλιά Κυβέσησις στον
κύριο ύποκινητή της επαναστάσεως.

Ο νέος ευνοοίστηκε το Θεό, γιατί του
έδινε τον τρόπο να σώση τη ζωή του ευσε-
νέτου του. Δίστασε όμως αν έπρεπε να
πεταγθή άμέσως απ' την κούπητ του με
το σπαθί στο γέρι ή ν' άφιση ποότα τους
ακούσγους να έκδηλώσουν τις προθέσεις
των... Ός ότου άποφασίσση παρουσιά-
σθηκε στην πόρτα ο Προέσβυς.

— Οι άθλιοι! φώναζε Μεταγειοίζονται
κάθε μέσον!...

Κι' ώρησε προς το μέρος της αποθήκης,
για να εξακριβώση την έκταση της πυρ-
καϊας και να δώση έπειτα διαταγές φιά
την καταπολέμηση της. Δεν είχε προσέξει
καθόλου τους δυό άνώστους που έκουσαν
το πρόσωπό τους με την κουκούλα του
μανδύα τους.

Καθώς περνούσε δίπλα τους, ο ένας απ'
αυτούς σήκωσε το γέρι του άπλισμένο υ'
ένα άστραφτερό στιλέτο και το κατέβασε
δουητικά. Άλλά ο προέσβυς τον είχε αντί-
ληφθή την τελευταία στιγνή. Εύκινητος ά-
κούη παρ' όλη την ηλικία του έφερε ψηλά
τον άγκώνα του για να προστατεύση το
κεφάλι και το λαιμό του ενώ συννόωνε
έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Έτσι, το
μαγαίο τον ντύτησε στο υποπόση και κα-
ρύθηκε κοντά στον άγκώνα.

Ο άλλος κακοποιό! Βλέποντας την ά-
ποτυνία του πρώτου τραβήξε κι' αυτός το
στιλέτο του και θέλησε να το υπήξη στην
πλάτη του προεσβευτο προς το μέρος της
καρδιάς. Την ίδια στιγνή όμως άντήγησε
μια φωνή τρουεοή:

— Πίσω δολοφόνοι!

Κι' ο κύριος Γουιάνι πήδησε έξω από την
κρύπητ του με το σπαθί νυμνό ώωρησε
έναντίον του δεύτερου κακούργου, ποίν
πορώδη να μετανοιωσθή το στιλέτο του,
κι' έβύθισε το όπλο του στη μέση του. Έ-

κείνος λύνισε, έβγαλε ένα βογγητό και σω-
οιάσθηκε κάτω.

Άμέσως κατόπιν, ο Γουιάνι γύρισε
προς το σύντροφό του, για να του επι-
βάλη την ίδια τιμωρία. Αυτός όμως συν-
ήλθε άμέσως απ' την πρώτη του κατάπλη-
ξη και το έβαλε στα πόδια. Ο Γουιάνι τον
κινήγησε άνωτην άκρη της όχτης. Έκει, ο
άγνωστος έκανε μια βουτιά και γάθηκε μέ-
σα στο γέρι.

Ο κύριος θεώρησε άνώφελο να εξακ-
λουθήση το κυνήγι. Είχε να άσοληθή με
τον πληγωμένο Προέβυ και με την πυρκαϊά
που άπειλούσε το μέγαρο.

Δυό ύπνότες είχαν φέσει κιόλας μια
αντλία και κατέδρεγαν υ' αυτήν το δωμά-
τιο του άρχειου. Μερικοί διαβάτες έτρεξαν
να τους βοηθήσουν. Έτσι, η φωτιά έσβυ-
σε πολύ σύντομα.

Ο προέσβυς, άποροφνημένος απ' τον
κίνδυνο που διέτρεχε το πολύτιμο άρχειο
του, δεν είχε σκεφθή καθόλου τον έαυτό
του και την πληγή του. Μόνον όταν ήσύ-
γασε κάπως, πλησίασε το Γουιάνι, τον άγ-
κάλισε τρουερα και του είπε:

— Μου σώσατε τη ζωή!...

— Σας άναπέδωσα άπλως ό,τι είχατε
κάμει για μένα, άπάντησε έκείνος.

Συγχρόνως όμως, ένωρισε στο λαιμό
του κάτι ζεστό και υγρό: το αίμα της
πληγής του προέσβεως.

— Μα σείς είσθε πληγωμένος! του φώ-
ναζε.

Δεν είνε τίποτα, δήλωσε αυτός. Θα
το κυττάσουμε άργότερα... Πάστε μου
πρώτα τί άπένινη! Περιμένα με άγώνια
είδησις απ' τον Μπελλά. Άλλά δεν υού
παράγγιλλε τίποτε, Γιατί δεν έφάνηκε κα-
νείς απ' τους δικούς μας;

— Ίσως δεν θα τους ξαναϊδίητε ποτέ!
είπε ο Γουιάνι με θλίψη.

— Πώς! Γιατί το λέτε αυτό; Τι συν-
έδη;

— Το μόνο που ξέρω να σας πώ, είνε
ότι πήγαν γαμένες όλες μας οι προσπά-
θειες κι' ό,τι μας άπειλεί τώρα ένας κίνδυ-
νος άναπόφευκτος, σοβαρώτερος από κάθε
προηγουμένο!

Κι' ο Γουιάνι διηγήθηκε στον προέβυ
όσα ήξερε.

— Θα επαναλάβουμε την προσπάθειά
μας, σε καταλήπότερη στιγνή! δήλωσε έ-
κείνος στο τέλος. Τώρα ποτεί με μόνον να
σκεφθούμε τη σωτηρία σας. Μή γάνετε
καίο! Πάστε υαζί σας τη γυναικα σας
και την αδελφή Μαρία, και φύγετε το τα-
γύτερον, πιν άκούη έμμερώση και πει-
σθούν οι έγχθοι μας ότι δεν βοισκεσθε ά-
νάμεσα σ' αυτούς που έπεςαν στην πα-
νίδα.

— Και να άφισω έσας εδώ σε κίν-
δυνο;...

— Μήν άνησυχήτε για μένα. Κανείς δεν
τολιά να με πειράξη... έκτός μόνον με
πληγωμένους δολοφόνους όπως άπώς! Τώρα
όμως που προεδοποιήθηκε θα ξε-
ρω να λάδω τα μέτρα μου στο έξήκ.

Φύγετε άμέσως χωρίς άνογορία! Θα
σας δώσω τη γονγορώση γόνδολα...
Στο λιμάνι περιμένει ένα γαλλικό πολεμι-
κό. Όταν βοεθήτε επάνω σ' αυτό κανείς
πιά δεν θα υπορή να σας θίξη.

Έπειτα οι δυό άνδρες πλησίασαν τον
κακοποιό ο όποιος είνε έσυνήγησε στη μέ-
ση του δρόμου. Ο προέσβυς διάταξε έναν
ύπνότεν να ψάξη τις τσέπες του με την
ελπίδα να βοή κάποιο άποκαλυπτικό
γαότι.

Πραγματικά, σε μια απ' τις έσωτερικές
τσέπες του βρέθηκε ένα σημείωμα, λερω-
μένο με το αίμα του. Είχε την υπογραφή
του Μεγάλου Έροεξεταστού ο όποιος έ-
δινε όδηνίς στους δυό έμπιστους του να
προκαλέσουν την πυρκαϊά της Προσβείας,
για να τραβήδουν έξω τον Προέβυ και να
τον ντυπήσουν με τα στιλέτα τους.

Αυτό είνε πολύτιμο υτοκουμένο! εί-
πε ο προεσβευτής δεινόντας το στον Γου-
ιάνι. Είνε ένα όπλο για τον άγώνα που
σκοπεύω να έανονισω.

Έπειτα τον άγκάλιασε πάλι και τον ά-
ποναοίησε με παρική στοργή.

Μια ώρα άργότερα οι δυό σύζυγοι κι'
η αδελφή Μαρία βοισκόντουσαν επάνω στο
γαλλικό πολεμικό. Όταν το πλοίο σήκα-
σε την άγκυρά του και ξεκίνησε, οι δυό νέοι
έμειναν για πολύ στην πόμνη κυτάζον-
τας με εξακουμένα μάτια τη Βενετία, που

μαύραινε σιγά-σιγά, φωτισμένη απ' τις
πρώτες άκτίνες του ήλιου. Η αδελφή Μα-
ρία στεκόταν κοντά τους κι' ευχαιοστούσε
ένδονυα το Θεό γιατί είνε σώσει τη ζωή
ένος άθώου...

Την ίδια ώρα, ο προέσβυς παρακολού-
θουσε απ' την ταράτσα του το πλοίο, που
ανοιγόταν στο πέλαγος. Κι' έλεγε με το
νύ του:

«Δεν τελείωσε το παιχνίδι! Οι άγώνες
μας θα συνεχισθούν!...»

Η μανία του Μεγάλου Έροεξεταστού
ήταν άπερίοραπη, όταν πληροφωρήθηκε,
το άλλο πρωί, ότι ο Γουιάνι είχε ξεφύγει
από τα νύγια του κι' είχε άποτύχει η δο-
λοφονική άπόπειρα εναντίον του Γάλου
Προέσβεως γάοις στην επέμβασι κάποιου ά-
γνώστου.

— Μα πώς συμβαίνουν όλ' αυτά; φώ-
ναζε. Υπάρχει άσφαλώς κάποιος που προ-
οίδει τα σγέδιά μας!

Δεν υπορούσε πιά να κάμη τίποτα κα-
τά του Γουιάνι, ο όποιος βοισκόταν σε ά-
σφάλεια. Όταν έμαθε ότι ο Μπελλά ή-
ταν άνάμεσα στους κλεισμένους μέσα υπό-
γεια των φυλακών, είπε με κακία:

— Αυτός θα πληρώση για όλους! Προ-
παθήσει να του άποσπάσετε όσα μυστικά
έχει για την όρνάνησι της επαναστάσε-
ως. Μεταγειοισθήτε όποιοδήποτε μέσον, δί-
κως οικότο! Έπειτα, γοις καμιά δίκη,
θα τον κλείσετε σ' ένα σακκί και θα τον
πνίξετε στο κανάλι.

Όταν έδωσαν οι άνθρωποι του, για να
έκτελέσουν τις διαταγές του, έαναυθίσθη-
κε στις μαύρες σκέψεις του.

Το κλειδί όλης της ιστορίας είνε ο
προέσβυς της Γαλλίας — συλλογίσθηκε.—
"Όσο δεν γλυτώνουμε απ' αυτόν, δεν θα
έαναρρούμε την ησυχία μας... Διαθέτει
πολλά και ισχυρά μέσα, για να έπιτύχη
το σκοπό του... Πώς όμως να τον έπασ-
τοέψουμε; Γώρα που άπένινη η άπόπειρα
έναντίον του, θα φυλάγεται πολύ».

Μια θαυμάσια έμπνευσις του ήλθε εξαφ-
νικά. Κάλεσε ένα έμπιστό του και τον διά-
ταξε:

— Πηγαίνετε άμέσως να ρωτήσετε τον
πρίγκηπα Πέκτοου, τον πασά της Ρω-
σίας, αν υπορή να με δεχθή έντός της ή-
μέρας. Έγώ να του άνακοινώσω κάτι σο-
δαρώτατο!

Μισή ώρα άργότερα, ο άπεσταλμένος
του έανανύρισε και του άνήγγιλλε ότι ο
πρίγκηψ θα τον περιμενε όλόκληρη την ή-
μέρα.

«Είνε έξυπνος άνθρωπος, και κατάλαβε
άμέσως τι τον θέλω! — συλλογίσθηκε έ-
κείνος. — Νά ένας σύμμαχος, τον όποιον
θα έπρεπε να είγουμε ήδη γοησιοποιή-
σει!»

Πίεσε ένα ελατήριο κι' άνοιξε μια κου-
φή πόρτα. Πέρασε ένα μακρύ διάδρομο κι'
έφτασε στην περιτομοφική βιβλιοθήκη του
γαρφείου του Δόγη.

Ο άνώτατος άρχων της Δημοκρατίας έ-

Ο κύριος Διευθυντής είπε ένα καλαμπούρι!...

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

γρσσε, καθισμένος έμπροσθι στο τραπέζι
του. Δεν έδειξε διόλου έκπληξη. Βλέποντας
να υπαίνη ο Μένας Έροεξεταστής. Ή-
ταν συννηθισμένος σ' αυτούς τους άφινδια-
σμούς.

— Τι νέα; τον ρώτησε.

— Όλα πηγαίνουν ότως προέβλεψα. ά-
πάντσε έκείνος. Δυστυχώς όμως, λείπουν
οι κυριώτεροι ένοχοι.

— Πώς μας ξεφυγαν;

— Δεν τό έξω άκούη... Πάντως, ύ-
πάρχει κάποια μυστηριώδης δύναμις, που
μας φέρονε διασκόες έμπόδια και φονοτίζει
να διασώση τους προδότες, τους έγχθους
μας. Χάρις σ' αυτούς, ο κύριος Γουιάνι
μόρσορε να ξεφύγη και πάλι, υ' ένα γαλ-
λικό πολεμικό πλοίο.

— Η Γαλλία λοιπόν πάντα;

— Άκούδως! Βλέπετε ότι είχα δίκη, ό-
ταν υπεστήριζα ότι αυτή ήταν ο μεγαλύ-
τερος έγχθος μας! Σεις όμως είχατε αντί-
θετη γνώμη...

— Έγώ φρονώ ότι η Δημοκρατία μας
δεν υπορή να αναλάβη ένα πόλεμο κατά
της Γαλλίας.

— Μα δεν είνε άπαραιτήτο να φτάσωμε
ως τα άκσα...

— Μιά σπία άρκεί για να προκαλέση
τερασσία πυρκαϊά.

— Ότε πρέπει λοιπόν να μείνωμε ά-
προκτοι έμπροσθι γαλλικές υγανοοροα-
φίες; Η άδυναμία που δεινύουμε, γεροτε-
ρεύει διασκόες τα πράγματα. Ποέπει να
δείξουμε τόλη, για να στερεώσωμε τη θέ-
σι μας. Άλλοίως είγαστε γαμένοι.

— Όπωσδήποτε, πιστεύω πάντοτε ότι η
σημεινή κατάσταση της Βενετίας δεν έπι-
τρέπει πόλεμο εναντίον ενός τόσο ισχυρού
Κράτους. Όσέιλωμε να παροδεχθούμε την
αλήθεια, όσο κι' αν είνε πικρή.

— Ναι, αλλά υπορούμε να βασισθώ-
με στη συμμαχία της Ρωσίας, η όποια
είνε πρόθυμη να στείλη το στρατό της για
να μας βοηθήση.

— Η Ρωσία βρίσκεται πολύ μακρού.
Ός ότου φτάσουν οι δυνάμεις της, το κρά-
τος μας θα έχη διαλυθή απ' τους έγχθους
μας. Γι' αυτό άλλωστε η Γαλλία μας προ-
καλεί με κάθε τρόπο, άδιαφορώτως για τη
ρωσική επέμβασι.

— Τι σκέπτεσθε λοιπόν ότι πρέπει να
κάνουμε;

— Να άπάντησω στους Γάλλους με
τον ίδιο τρόπο: με τη υγανοοροφία...
Αφίνα άπόλυτη έλευθερία δράσεως σε σας,
που έχετε άρεκτη ίκανότητα και πείσαν,
ώστε να μη γοιείζεθε τις συμβουλές μου.

— Έγώ πραγματικά κάποιο σγέδιο...
Θά μου έπιτρέψετε όμως να μην σας τό έ-
ξηγήσω, πιν το καταστρώσω λεπτομε-
ρώς... Έπίσης σας ζητώ την άδεια να
διαπραγματευθώ μυστικά με το προεσβε-
υτή της Ρωσίας, όχι ως διπλωμάτη — ό-
πως θα κάνατε σεις — αλλά σαν άνθρω-

πος πού ξέρει τόν κόσμο καί τίς παληές
αμασιές τών άλλων ανθρώπων!
— Σας άφνω απόλυτη πρωτοβουλία,
δήλωσε ο Δόγης.

★
Δίχως να χάση καιρό, ο Μένας Ίεροε-
ξεταστής έπληξε στη Ρωσική Προεδρία.
Ο ποιγκνχ Πέκτοου τόν δέχθηκε άμέσως.

— Σε τί οφείλω την μεγάλη τιμή της έ-
πισκέψεώς σας; τόν ρώτησε, γωρίς περι-
στοσίες.

— Στα γεγονότα τών τελευταίων ημε-
ρών, απάντησε εκείνος.

— Γεγονότα σοβαρώτατα καί ανεξή-
γητα!

— Διόλου ανεξήγητα! Κατέχω όλα τα
στοιχεία που τα έξηγούν. Γι' αυτό άκοι-
δώς βοήσκει εδώ.

— Είμαι περίεργος να τα μάθω...
Μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα. Δεν μου
άκούει κανείς.

— Ξέρετε τα αίτια που έσπρωξαν τους
ένθους σας να ποσοπαθήσουν να σας δο-
λοφονήσουν την τραγική εκείνη νύχτα, ή
όποια θα έχη μείνει άσφαλώς ανεξήλητη
στη μνήμη σας;

— Προσωπική έκδικησις!

— Καθόλου! Έξακριβώσαμε άναμφι-
σότητητα ότι οι άγνωστοι δέν ήθελαν να
σκοτώσουν έσας, όπως πιστέψατε, αλλά
τόν γονδολίονε σας Σαμπίν.

— Αδύνατον! Ποιός μπορεί να ενδιαφε-
ρόταν για τη ζωή ενός ταπεινού ύπποετή;

— Η μηχανορραφία αυτή συνδέεται με
την έκρηξη της επαναστάσεως. Χρειάζονταν
να πιστέψω ο λαός ότι ή Κυβέρνησις σας
υποβάλλει τους ίσχυρους δολοφόνους. Ου-
μασθε την εξέγερσι του πλήθους έναντιόν
σας:...

— Έπειτα έπεσαν στο Στόμα του
Λέοντος αμέτρητες καταγγελίες εις βάρος
σας... "Ολ' αυτά ήταν διωγανωμένα άπ' τόν
τόν Ιππότη Μπελλάο

— Τόν νομαματέα της Γαλλικής Προ-
εδρίας:

— Άκοιδώς. Τώρα Βοίσκεται ουλακισμέ-
νος, καί πρόκειται να τιμωρηθί προαδειγ-
ματικά.

— Μά ποιός άφορμής είχε έναντιόν μου;

— Άπλουστάτα: Η Γαλλία ξέρει ότι ή
γνώσα σας είχε ειλικρινή φίλη της δικής
μας, κι' ότι υποστηρίζει την κυβερνήσι μας.

— Έπρεπε λοιπόν, ποιόν προκάλεση την εξέ-
γερσι του λαού, να κάμψι τόν αντιπρόσω-
πο της Ρωσσίας άνίκανο να έπέμψη!

— Σας ενυασιόη για τίς πολυτίμες
αυτές πληροφορίας σας, που θα μου έπι-
τοέουν να λάβω τα μέτρα μου στο μέλλον.

— Ποιόν άπ' όλα, πρέπει να σκεφθήτε ό-
τι ο πρέσβυς της Γαλλίας δέν απέλπιση-
κε διόλου άπ' την πρώτη άποτυχία του. Ά-
πεναντίας έννοις να πάση την «ρεβάνς»,
με τη βοήθεια της κυβερνήσεώς του. Ο
στόνος του δέ θα είσθε σεις καί πάλι, για-
τί πρέπει να έξασθενήσι ή Ρωσσία, ή δυ-
νατή σύμμαχός μας ώστε να μείνουν ελεύ-
θερα τα νερία της Γαλλίας στην Άνατολή.

— Έκάμπε καλά να με είδοποιήσετε,
για να αυξήσω τίς προσφυλάξεις μου.

— Μή ξεχνάτε όμως ότι οι ένθροι δέν
χτυπούν μόνο με το στιλέτο...

— Με τί άλλο μπορούν να με χτυπή-
σουν; Δέν έχω τίποτε εις βάρος μου.

— Είσθε Βέβαιος γι' αυτό;...

— Σας παρακαλώ να έξηνγητε καλύ-
πτοα!

— Ηλπίζω ότι θα με καταλαβαίνετε
γωρίς να χρειασθί να έπεκταθώ σε λεπτο-
μέρειες, που μπορούν να σας θίξουν...

Ο ποιγκνχ άνοιξε να αυτεψή τους ύ-
παινιγμούς που έκρουαν τα λόγια του συν-
ουλήτου του. Έκαμε ένα υορφασιό δυσ-
ασκεκίας. Ο Μένας Ίεροεξεταστής τόν
είδε, καί συλλογίσθηκε ότι κρατούσε πίσ-
τά νερία του τόν άνθρωπο αυτό, ότι υπο-
ρούσε να τόν κάμψι ό,τι ήθελε...

— Θα μάθατε, άσφαλώς. Έξοχώτατε
πρόσθεσε, ότι ή ποιγκνχισσα Χριστίνα
σύζυγος του μακαοίτη άνεψιού σας, φίλο
ξενήθηκε για μεοικόν καιρό στη Γαλλική
Προεδρία.

Ο Πέκτοου πήδησε όρθιος υή υπορού
τας να έπιβληθί στα νεύρα του. Ο συνου-
λήτης τόν σκέθηκε, υ' ένδόμυχη ένυαοί-
σηση, ότι είχε άγγίξει την ευαισθητότερη
γοοδή του.

— Ξέρω, απάντησε ο ποιγκνχ, ότι ή
δυστυχισμένη αυτή έχει έναν σαν δολιλή,

καί ότι διαοίδει γίλιες συκοφαντίες έναν-
τίον μου. Τί υ' ένδιαφέρουν όμως οι άσυ-
νάοιτες φλυασιές μιας ύστερικής γυναί-
κας:

— Κι' όμως πρέπει να σας ένδιαφε-
ρουν... Η Γαλλική Προεδρία ξέρει επίσης
ότι προσφέρατε στο γιατρό σας Ίσαάκ την
ένυαοίστη, να στείλψι στον άλλο κόσμο
ένα άθωο κορίτσι, αντί για την κόρη της
Χριστίνας!

Ο Πέκτοου, που πίστευε ότι κανείς δέν
ήξερε το μυστικό αυτό, τινάχθηκε απότο-
μα καί φώναξε, χτυπώντας τη γοοθιά του
στο τραπέζι:

— Όχι, όχι, δέν είν' αλήθεια!

Ο άλλος ποσοποιήθηκε ότι δέν άντελή-
φθη την ταραχή του.

— Σας τόν είπα πη ότι θα σας προσέ-
δαλλαν τα λόγια μου, πρόσθεσε με κάποια
είρωνεία. Βλέπω ότι σας δυσαρεόετσα, δι-
χως να τόν θέλω.

Ο ποιγκνχ σκέθηκε ότι έπρεπε να έπι-
δληθί στο νεύρα του να μψν ποσοδοθί πε-
οισσώτερος.

— Γυναίκες φλυασιές! είπε, με μια
γειρονομία άδισοφορίας.

— Μήν ξεχνάτε, έξοχώτατε, ότι ή άστυ-
νομία μας λειτουργεί τέλεια καί ότι, μέσα
στις πολλές συκοφαντίες που πέφτουν στο
Στόμα του Λέοντος, υπάρχουν καί βάσιμες
καταγγελίες, οι οποίες υας έπιτρέπουν να
μάθωτε μυστικά που φονήνουνσαν άπαρα-
βίαστα... Άλλά τα δικά σας μυστικά εί-
νε γνωστά καί στη Γαλλική Προεδρία! Μή
ποσοποιήσθε ότι άγνοείτε τόν κίνδυνο. Λά-
βετε ένκαίως τα μέτρα σας, για να υή
δοκιμάσετε κατόπιν όδυνήρες έκπληξεις...

— Μά τί έχω να δοηθώ;

— Άς υποθέσωμε ότι ο Γάλλος Πρέσβυς
κατορθώνει να έξαγοράση με γοηψία την
μαστουσία του γιατρού Ίσαάκ... Κατέχει
ήδη τα στοιχεία της δολοφονίας του άνε-
ψιού σας καί τών διωγμών σας έναντιόν
της νήρας του καί της κόρης του.

— Σωπάστε! Σωπάστε!... δέικωμε ο
ποιγκνχ κατατρουαγμένους.

— Όπως θέλετε, Έξοχώτατε... Έγώ
ήλθα εδώ, για να έξετάσω μαζί σας με
ποιόν τρόπο μπορεί να άποτρέψετε τόν
κίνδυνο που σας άπειλει... Άν μου έπι-
τοέπετε να σας δώσω μια συμβουλή...

— Όχι, μόνον σας έπιτρέπω, αλλά σας
παρακαλώ!

Ο Μένας Ίεροεξεταστής πλησίωσε τόν
στόμα του στο αυτό του Πέκτοου καί ψι-
θύοισε:

— Πρέπει να χτυπήσετε τόν κεφάλι!...
Έσείς μόνον υπορείτε να έξαφανίσετε ά-

— Ποιός μπορεί να έμπιστευθί στους
γιατρούς; παρατήρησε ο πρέσβυς.

Η καμαοίρα, που είχε παρακολούθησει
όλη τη συνομιλία, έπενεθε τότε καί είπε
με συτολή:

— Άν μου έπιτρέπετε υπορώ να σας συ-
στήσω ένα γιατρό περίφημο ειδικό στα δη-
λητήρια.

Ο πρέσβυς έφερε άκούμ μεοικώς άντιο-
ρήσεις. Άλλά ή καμαοίρα ποσέθεσε ότι
δέν ύπνογε διόλου άνάγκη να μάθι ο για-
τρος την άληθινή ποσέλευσι της πληνής.
Μπορούσε να ίσχυοισθί ο κύοιός της ότι
είχε πληγωθί μόνος του από άποσεξία υ'
ένα παλρό μαοισό!

Ο πορεσβευτής άονήθηκε καί πάλι. Κά-
ποια μυστική φωνή κάποιο πασάξενο πο-
αίσθημα τόν έκανε να φοβάται άσυνπες
έκπληξεις — μολονότι δέν μπορούσε να
αυτεψή ότι ή σύστασι εκείνη της καμα-
οίσεως του έκούβε μια τεραστία παγίδα.

Άλλά ή ύπομνη της νυναικός του τόν
έκανε να ύποκαοήση επί τέλους.

Εκείνη νύοισε τότε στην καμαοίρα καί
την διάταξε:

— Τρέξε Φοίρτα να φέοης άμέσως αυ-
τό τόν γιατρό!

Η ύποπτορία ύποκλήθηκε καί Βγήκε βι-
στικά.

Έπήνε γρήγορα στο σπίτι του γιατρού
Ίσαάκ Βάντα Μόλις εκείνος την είδε να
υπαίνει την πλησίονά με γαοά κι' άσυπο-
μνησά άσυνήθιστη για τόν συγκρατημέ
νο γαοακτήτο του.

— Άγάπη μου! της είπε, υ' ένα τρυφε-
ρό ναυούλο.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
Αυτός ο έκκεντρικός, καλλιτέχνης,
ζωγραφίζεις τις κνήμες της γνωστής
Άμερικανίδος ηθοποιού καί χορευ-
τριάς Μίτζι Μέϋφερ έπάνω σ' ένα...
φλυτζάνι του τσαγιού!

θόουθα τόν ένθρο υας! Έσείς μόνον έγε-
τε τόν κατάλληλο άνθρωπο γι' αυτή τη
δουλειά!

— Ποιόν; έπόφερε ο ποιγκνχ, με τα
μάτια όθόνοινχτα, καρφωμένε στο κείον.

— Ίσως τόν ξανακυρίευσαν οι τύψεις...

Ηθελε από τόσο καιρό να ξεφύγη άπ' τη
ζωή εκείνη της μηχανορραφίας καί του έν-
κλήματος. Νά που ήταν όμως καί πάλι ά-
ναγκασμένος να βουτηγθί στο αίμα...

Για να κρίψη ένα έγκλημα, ώφειλε να κά-
μψι ένα άλλο!

Ο συνομιλήτης του παρακολουθούσε
στη φυσιογνωμία του την πάλη που γινό-
ταν στην ψυχή του. Έπί τέλους, έσκυψε
πρός τόν αυτό του καί πρόσθεσε ένα όνομα:

— Ίσαάκ Βάντα!

Σώπασε λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Μπορείτε να πητε σ' αυτόν τόν Ί-
σαάκ ότι ή Κυβέρνησις έπιδοκιμάζει τις έ-
νέργειές του καί ότι θα τόν ποροστατεύση.

Δέν γαοιάζεται να τόν δώσετε καμμία συμ-
βολή. Ξέρετε ο ίδιος τι θα κάμψι. Είναι έμ-
πειρος κι' έπιδέξιος. Καί καταλαβαίνει ό-
τι όφειλε να έξυπνοετήση την κυβερνήσι.

γιατί ύπάρχουν στα άοχεία υας άοκετό
στοιχεία εις βάρος του!

Ο ποιγκνχ έννόησε την σκεπασμένη αυ-
τή άπειλή έναντιόν του. Έσκυψε τόν κερά-
λι του καί μουρμούρισε:

— Θα κάμψω όπως με συμβουλεύετε.

— Περιμένω ειδήσεις σας... είπε ο έ-
πισκέπτης ποιόν φύγη.

★

Ίσως ο Μένας Ίεροεξεταστής ήξερε ό-
τι ο Γάλλος πρέσβυς ήταν άδίσθητος —
παράγνα που διευκόλυνε πολύ τα έγκλημα-
τικά σενάρια του έναντιόν του.

Η άδισθησία αυτή ήταν έλαφρή στην
αοχή. Η πληγή του νεοιού του τόν είχε
φέρεϊ λίγο πυρετό. Κι' οι δικοί του τόν ά-
νάγκασαν να μείνι στο κρεβάτι.

Σιγά-σιγά όμως, ο πυρετός άνέθηκε,
τόν υποράστο του ποισθηκε, ή πληγή έρεθί-
σθηκε. Είχε πάθει μούλνισι.

Ός τότε, ο πρέσβυς είχε ποροπαθήσει
να γιατροεθί μόνος του για να υή διαδο-
θί ό,τι τόν είχε συυθί. Τώρα όμως άπο-
φάσις πιά να καλήση ένα γιατρό. Σ' αυ-
τό συνέτελεσαν καί τα λόγια μιας καμα-
οίσεως, που διατύπωσε την ύπόθεσι ότι το
στιλέτο ήταν ίσως δηλητηριοσμένο. Η γι-
ναίκα του έετοελλάσθηκε στη σκέψη αυτή.

— Πρέπει όπωσοθίποτε ναοθή ένας για-
τρος! φώναξε. Θα βοούμε ένα έμπιστο.
Ίκανό να κρατήση τόν έπαγγελματικό μυσ-
τικό...

— Ποιός μπορεί να έμπιστευθί στους
γιατρούς; παρατήρησε ο πρέσβυς.

Η καμαοίρα, που είχε παρακολούθησει
όλη τη συνομιλία, έπενεθε τότε καί είπε
με συτολή:

— Άν μου έπιτρέπετε υπορώ να σας συ-
στήσω ένα γιατρό περίφημο ειδικό στα δη-
λητήρια.

Ο πρέσβυς έφερε άκούμ μεοικώς άντιο-
ρήσεις. Άλλά ή καμαοίρα ποσέθεσε ότι
δέν ύπνογε διόλου άνάγκη να μάθι ο για-
τρος την άληθινή ποσέλευσι της πληνής.
Μπορούσε να ίσχυοισθί ο κύοιός της ότι
είχε πληγωθί μόνος του από άποσεξία υ'
ένα παλρό μαοισό!

Ο πορεσβευτής άονήθηκε καί πάλι. Κά-
ποια μυστική φωνή κάποιο πασάξενο πο-
αίσθημα τόν έκανε να φοβάται άσυνπες
έκπληξεις — μολονότι δέν μπορούσε να
αυτεψή ότι ή σύστασι εκείνη της καμα-
οίσεως του έκούβε μια τεραστία παγίδα.

Άλλά ή ύπομνη της νυναικός του τόν
έκανε να ύποκαοήση επί τέλους.

Εκείνη νύοισε τότε στην καμαοίρα καί
την διάταξε:

— Τρέξε Φοίρτα να φέοης άμέσως αυ-
τό τόν γιατρό!

Η ύποπτορία ύποκλήθηκε καί Βγήκε βι-
στικά.

Έπήνε γρήγορα στο σπίτι του γιατρού
Ίσαάκ Βάντα Μόλις εκείνος την είδε να
υπαίνει την πλησίονά με γαοά κι' άσυπο-
μνησά άσυνήθιστη για τόν συγκρατημέ
νο γαοακτήτο του.

— Άγάπη μου! της είπε, υ' ένα τρυφε-
ρό ναυούλο.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

Τά «δυσλεκτικά» ΠΑΙΔΙΑ

Μία περίεργη άρρώστεια

Υπάρχει μια νευροψυχική πάθη-
σις, που έκδηλώνεται στην παιδική
ήλικα καί που είναι άγνωστη στον
πολύ κόσμο. Την ξέρουν μόνον λίγοι
ψυχίατροι. Κι' όμως είναι τόσο δια-
δεδομένη, ώστε ύπολογίζεται ότι τα
θύματά της είναι περισσότερα άπ'
τους τυφλούς, τους κουφούς καί τους
τρελλούς μαζί.

Έχει όνομασθί «δυσλεξία», γιατί
προκαλεί, ως κυριώτερο συμπτωμά
της, μια άκανονότητα για διάδασμα.

Τά δυσλεκτικά παιδιά δέν κατορθώ-
νουν να διαδασούν σωστά. Παρακο-
λουθούν τις γραμμές πών κειμένων
με ματιές παράξενες, σπασμωδικές.

Ένώ έχουν μάθει σωστά τόν αλφάβη-
τό ποσφέρουν τις λέξεις διαστρεβλώ-
μένες ή άνεστραμμένες. Π. χ. βλέ-
πουν τη λέξη «σκύλος» καί τη δια-
βάζουν «σκύρος», αντί «δέν» διαβέ-
δίζουν «νεδ», αντί «κακός» «κοκάς»,
κ.ο.κ. Τό ίδιο κάνουν καί στο γρά-
ψιμο. Άντί για «φώς» π. χ. γράφουν
«σώψ» — κι' αυτό δέ με τόν πολν κόπο.

Τέλος, στην όμιλία τραυλίζουν, έχουν
γλωσσοδέτη.

Τά παιδιά αυτά είναι άπ' τα πιο
δυστυχισμένα πλάσματα τού κόσμου.

Οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι γιατροί,
δέν ξέρουν να διαγνώσουν την πάθη-
σί τους. Ουμνώνουν λοιπόν μαζί τους,
ή τα κοροϊεύουν για την «άδεξιότη-
τά» τους. Κι' όσο τα πιέζουν να δι-
ορθωθούν, τόσο χειροτερεύουν την κα-
τάστασί τους. Οι ειδικοί ψυχίατροι
φρονούν ότι πολλά άπ' τα λεγόμενα
«καθυστερημένα» παιδιά, καθώς κι'
ένας μεγάλος αριθμός από κείνα που
φαίνονται έξυπνα αλλά δέν πορο-
δούν στο σχολείο, είναι δυσλεκτικά.

Τά παιδιά αυτά είναι καταδικασμέ-
να για όλη τους τη ζωή. Χαρακτηρί-
ζονται ως έλαττωματικοί τύποι, ενώ
έχουν κανονική αντίληψη. Σιγά-σιγά,
γίνονται απόκληροι της κοινωνίας.
Κλείνουν σ' ένα δικό τους κόσμο.

Η συνείσθησις της άδικίας έναντιόν
τους τα κάνει να έξεγερθούν, να πά-
ρουν τόν κακό δρόμο καί να κατα-
τήσουν συχνά ανήλικη έγκληματίες.

Τό τραγικώτερο δέ είναι ότι, χά-
ρις στις νεώτερες έπιστημονικές έ-
ρευνες, ή πάθησις τους μπορεί να πο-
ληφθί ή να θεραπευθί, άν ανακαλυ-
φθί έγκαιώς. Δυστυχώς, όπως εί-
πομε, την άγνοεί ο περ σώτερος κό-
σμος, άκούμ κι' οι γιατροί, άκούμ
κι' οι δικαστικοί που δικάζουν τα ά-
νεύθυνα αυτά θύματα μιας κακής
μοίρας.

Οι έκδηλώσεις κι' οι συνέπε-
ες της δυσλεξίας δέν είναι πάντοτε οι
ίδιες. Μπορούμε μάλιστα να ποίμε
ότι κάθε παιδί που πάσχει άπ' αυ-
τήν, άποτελεί καί μια ιδιαίτερη πε-
ρίπτωση.

Ένα αγοράκι παρουσίασε άπ' τα
5 χρόνια του τα πρώτα συμπτώματα.
Οι γονείς του έχσαν την ύπομνη
τους με τα φοβρά λάθη της προ-
φοράς του. Ο γιατρος τους συνέ-
στησε να έξετάση ένας οφθαλμία-
τρος τα μάτια τού μικρού. Άλλά ή
όρασις του, βρέθηκε κανονική. Δέν
άοησε κατόπιν να γινή όπερίεγλω
τού χωρού του. Τέλος, ένας ψυ-
χίατρος διέγινωε ότι έπασχε από δυσ-
λεξία, ποσηνώσε τους, άπέλπισμέ-
νους γονείς του κι' άνέλαβε τη θε-
ραπέα του.

Ε α άλλο παιδί, όμως ύπρεξε πι-
άτυχο. Ο θυμός κι' οι κοροϊδίες τών
γονών του καί τών δασκάλων, τόν
οι άποτυχίες του άκούμ καί στο
παιγνίδια που άπαιτούσαν έπιδέξi-
ότητα γαοιού καί ματιού, τόν έκα-
μψαν να θεωρήση τόν εαυτό του πα-
θολγικό τύπο, να μισήση τόν σφο-

λεο, να γινή έγκληματίας μόνο καί
μόνο για υ' άποδείξη ότι δέν τόν
έλειπε ή αντίληψις. Στα 14 χρόνια
του, ήταν άοηγός μιας λαοπόθυ-
της συμμορίας. Στη δική του, ένας
μυνίστρος διαπίστωσε την πάθησί
του. Δυστυχώς, όμως, ήταν πιά πο-
λύ άοηά για να την γιατροέψη.

Πού όφείλεται ή δυσλεξία; Κάπο-
τε, προκαλείται από βλάβες τού έν-
κεφάλου. Αυτή ή μορφή της όμως
άφορα άποκλειστικά τους γιατρούς
καί δέν πρόκειται να μάς άπασπολή-
ση εδώ. Στις περισσότερες περιπτώ-
σεις, ή δυσλεξία έμφανίζεται γιατί τόν
παιδί έξαοηγάζεται για μιλήση καί
να διαδασί, πριν αναπτυχθούν άο-
κετά τόν αντίστοιχο κέντρον τού έν-
κεφάλου του καί τα φωνητικά του
όργανα.

Πράγματι, για διαφόρους λόγους
όχι τέλειως έξακριβωμένους, σε πο-
λά παιδιά καθυστερεί αυτή ή άνά-
πτυξις κι' ή ικανότης τού συνδυασμού
τών όπτικών έντυπωσεων με την όμι-
λία. Όταν λοιπόν τα πιέσουν οι δι-
κοί τους υ' άρχισουν να διαδασούν,
στην ίδια ήλικία με τα φυσιολογικά
παιδιά αλλά πρόωρα για τη δική
τους περίπτωσι, κάνουν άλετπάλλη-
λα λάθη καί κοταντούν ψυχικά άνά-
πηροι.

Οι ψυχίατροι άρχισαν να μελετούν
σοβαρά τη δυσλεξία πρδ 20 ετών.

Όστόσο οι έργασίες τους βρίσκον-
ται άκούμ στην άοχή. Δέν ύπάρχει
ως τώρα καμμία ίκανοποιητική θεω-
ρία, που να έξηγη γιατί παιδιά με
κανονική αντίληψη γίνονται δυσλε-
κτικά. Μια έρευνα μεταξύ τών άν-
δρών τού άμερικανικού στρατού, κα-
τά τόν πόλεμο, έδωσε ένα άποτέλε-
σμα άπίστευτο, καταπληκτικό: Πε-
οισσώτερος άπ' 1 έκατομμύριο
στρατιώτες έπασχαν από δυσλεξία,
έλαφρο ή σοβαρώτερας μοοής!

Ο κυριώτερος τρόπος για να πο-
λαμδάνεται ή δυσλεξία, είναι να έμ-
ποδίζον υ' οι γονείς τόν παιδί να
διαδασί, άκούμ καί σε ήλικία 7 ή
8 ετών, έφ' όσον παρατηρήσουν ότι
δυσκολεύεται. Άν βιασθούν, τα άπο-
τελέσματα θα είναι όλθθρια, ενώ, άν
κάνουν ύπομνη, ύπάρχουν βλες οι πι-
θανότητες ότι τόν παιδί θα κερδίση
άργότερα τόν καιρό που έχασε στην
άοχή κι' έτσι δέν θα καθυστερήση
τελικά στις σπουδές του.

Όσο για τόν γράψιμο, άν παρα-
τηρήσετε ότι τόν παιδί σας δέλει να
γράφι με τόν άριστερό χέρι, μη τόν
έμποδίζετε. Άλλοιώς, μπορεί να γινή
δυσλεκτικό. Άν τυχόν έχη την ίδια
έπιδεξιότητα γραψίματος καί με τα
δυό χέρα, φροντίσετε να συνηθίση
να γράφει υ' εκείνο που άντισποκρί-
νεται στο υατί του που βλέπει κα-
λύτερα (αυτό θα τόν καθορίση ο ο-
φθαλμίατρος).

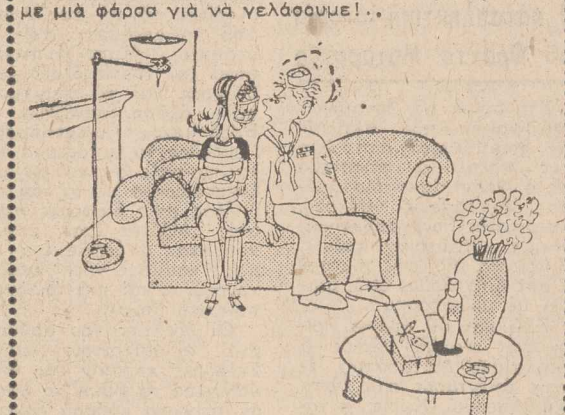
Όταν ή δυσλεξία έχη ήδη έκρη-
λωθί, ή θεραπέα της δέν είναι τόσο
εύκολη, δεδομένου μάλιστα ότι γίνε-
ται από άνωθώπους όχι ειδίκους (γο-
νείς, δασκάλους καί φίλους). Χρειά-
ζεται πολλή ύπομνη καί κατανόη-
σις, πρώτα για να πεσθί τόν παιδί
ότι δέν ύποφέρει πνευματικώς, κι'
έπειτα για να έαομαθί να μιλή, να
διαδασί καί να γράφει κανονικά. Η
νέα αυτή έκπαίδευσις έ'αρη στη πα-
λι άπ' τόν αλφάβητο. Οι ειδικοί ψυ-
χίατροι φρονούν ότι τά δυσλεκτικά
παιδιά μαθίζουν ευκολότερα να δια-
βάζουν δ' ένας λάθη, όταν τα ψηφία
είνε μεγάλα καί γραμμένα στο μα-
ροπήνακα. Κατόπιν τα ψηφία γρά-
φονται στο γαοά, πάντα μεγάλα, κι'
έπειτα μικραίνουν σιγά-σιγά οι δια-
στάσεις τους, ως ότου ετάσουν στις
κανονικές. Συγχρόνως, ο φωτισμός
πρέπει να υ' έξοίρετος.

Με τη μέθοδο α'τή, μπορούν να
σωθούν άμέτοτα παιδιά από μια
ζωή δυστυχισμένη.

Άοκεί μόνον να δοθί έγκαιώς ή
πρόεπουσα σηυασία στα πρώτα συμ-
πτώματα δυσλεξίας που έμφανίζον.

— Όχι, δέν σκοτώσαν κανένα! Άπλως σας κάνα-
με μια φάρσα για να γελάσουμε!..

— Για να έρθης έτσι στο ραντεβού, θα πη πως
δέν μου έχεις έμπιστοσύνη!...

— Α, όχι, είναι πολύ άκοιδό αυτό τόν πιστόλι...
Άντι να τόν σκοτώω, προτιμώ να τόν χωρίσω!...

— Μοι δίνετε πολλές έλπίδες, θεοποινιά! Σήμερα
είναι ο γιγώτερος τόν «όχι» από χθες!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η καταπληκτική ιστορία του Φραντ. Ματαράτσο

Στη σειρά των δυναμικών Αμερικανών που πέτυχαν και θριαμβεύσαν στη ζωή τους πρέπει να προστεθεί και ο Φραντσκο Ματαράτσο. Αμερικανός υπήκοος, Αμερικανός χαρακτήρας, τελείως εξαμερικανισμένος. Η ιστορία της ζωής του που θα σας διηγηθούμε εδώ, μοιάζει με μυθιστόριο.

Εδώ και 60 χρόνια λοιπόν ένας νεαρός Ιταλός, ο Φραντσκο Ματαράτσο, έφτανε απέναντος στη Λατινική Αμερική. Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή το θάρρος του ενογάσθηκε έντατικά και σίμωσε εινε άνοητος μίας δυναστείας δικτατορικών ούλων, που οι επιχειρήσεις των κατέχουν την πρώτη θέση ανάμεσα στις 27 μεγάλες Βιομηχανίες της Λατινικής Αμερικής. Το χωριό που τώρνε, το ύψος για τα ρούχα τους και το δέντρο για τα παπούτσια τους, τα τούβλα για τα σπίτια τους και πολλά άλλα είδη που χρειάζονται οι περισσότεροι από 46.000.000 των κατοίκων της Βραζιλίας, προέρχονται από τη δική του παραγωγή. Έχει δικές του σιδηροδρομικές γραμμές και ραίνα, δικά του ατμόπλοια, μονοστάσια και μύλους. Αρσενολογεί 150.000 υπαλλήλους σε 12 χώρες και δεν κομηματοδοτείται από καμιά τράπεζα.

Η καρδιά του άρχισε κατά περιόδους: ο πατέρας του, ο Φραντσκο Ματαράτσο, πόνεσε στην Ιταλία, πόνεσε από 60 χρόνια, μαζί με τους φίλους της, ύστερα από σκληρή δουλειά και μεγάλες προσπάθειες κατάφερε να φορτώσει ένα καράβι με έλκες, λάδι και κρασιά και του άνοιξε να πάν να πουλήσουν το φορτίο στη Βραζιλία.

Ο Ματαράτσο, με ελάνους λίγες στην τρέπη αποβιβάστηκε στο Ρίο Ιανέιρο για να πουλήσει το φορτίο του. Το καράβι όμως έπιεσε. Εξαφίκα φωτιά και βούλιαξε μέσα στο λιμάνι. Ο Ματαράτσο έμεινε έτσι, σχεδόν απέναντος σε μία άγνωστη πολιτεία.

Αν ήταν άλλος θ' απογορευόταν ασφαλώς. Αυτός όμως σκέφθηκε να ενοσθίσει. Από όσα είχε ακούσει ήξερε ότι η Βραζιλία ήταν τότε μία καθυστερημένη κι

άνεκμεταλλευτη χώρα. Είχε λίγες και μικρές πόλεις που ολόγυρά τους απλώνονταν μόνο αγεδών φυτείες καφέ. Ρώτησε ποιά ήταν η μικρότερη πόλη και του υπέδειξαν το Σάν Πάολο. Με τις λίγες προτογαλικές λέξεις που ήξερε ξεκίνησε αμέσως για την πόλη αυτή. Μόλις έφτασε εκεί άρχισε να κάνει το γυρολόγο. Οι Βραζιλιάνοι είχαν τον καιρό εκείνο τη συνήθεια να μη σηκώνονται από το κορβόκι, πριν το μεσημέρι. Αυτός έπνυσε πρώτα και γύρισε όλους τους δρόμους και τα πεζιόχαρα, πριν ακόμη ξυπνήσουν οι Βραζιλιάνοι μικρούποροι. Πουλούσε το εμπόρευμα του και μοίραζε συγχρόνως μία εθνευρεσιδουλα με τα νέα της ημέρας στις διάφορες περιοχές. Μάζεψε έτσι μερικά γούστα, αγόρασε ένα μικρό κομμάτι γης, μερικά γουρούνια και μία αλλαντοποιητική μηχανή.

Οι δουλειές του άρχισαν πια να πηγαίνουν καλά. Σκέφθηκε κατόπιν ότι ήταν καλύτερο να βάλει το λαό σε τσίγκινα καθαρά δοχεία, αντί σε βρώμικα βαρέλια. Όταν του είπαν ότι τα δοχεία στοιχίζουν ακριβώς, απάντησε ότι θα στοιχίζουν λιγότερο, όταν θα τα έφτιαχνε μόνος του. Λίγους καιρό αργότερα ίδρυσε ένα μικρό ενοσαστήριο κονσερβοποιίας, κατόπιν ένα τυπογραφείο, για να τυπώνει υφός του τις ετικέτες των κουτιών και τέλος ένα μικρό επίσης ενοσαστήριο, όπου έφτιαχνε από τα υπολείμματα του λίπους σαπούνι. Σ' όλα του τις δουλειές χρησιμοποίησε το αμερικανικό σύστημα: ενίαία ποιότητος, κανονικά ζυγισμένη ποσότητα και διαφήμιση. Για κάθε καινούργια επιχείρησή του, έφερε τους καταλλήλους ανθρώπους από την Ευρώπη. Πρώτα έκάλεσε κοντά του τα 17 αδελφά του. Και κατόπιν μέσα σε λίγα χρόνια μετέφερε με νομικά του στη Βραζιλία περί τους 100.000 μετανάστες ειδικούς για τις επιχειρήσεις του.

Τρείς ήταν οι άνοχες του, που συνετέλεσαν στην άνοδό του:

Πρώτη: Αγόραζε και δούλευε τη γη. Πολλοί στην αρχή τον κοροϊδεύαν που αγόραζε άνοητες εκτάσεις. Σήμερα όμως το Σάν Πάολο, από 100.000 που είχε τότε, έχει 2.000.000 κατοίκους και η αξία των οικοπέδων έχει αυξηθεί σημαντικά. Έτσι κατά τα τελευταία 20 χρόνια η αξία των κτημάτων του Ματαράτσο διπλασιάστηκε από μόνοο σε μόνοο.

Δεύτερη αρετή του δυναμικού αυτού επιχειρηματία: Να παράγει αντί να εισάγει. Όταν πρωτοπήνε ο Ματαράτσο στη Βραζιλία μόνον καφέ και πολύ λίγα άλλα, προϊόντα παρήγε ή χώρα αυτή. Όλα τα άλλα

τα έφερνε απ' έξω, από το σαπούνι ως τα παπούτσια. Ο Ματαράτσο παράγει σήμερα, γάρος στα ενοσαστήρια του τα περισσότερα είδη που χρειάζεται ο τόπος. Τσίτη άκοη του Ματαράτσο: Έκμεταλλεύσου τις ευκαιρίες.

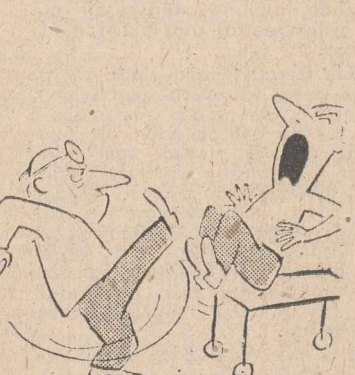
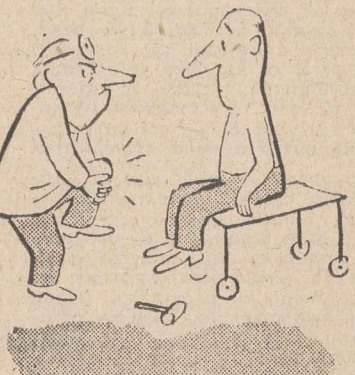
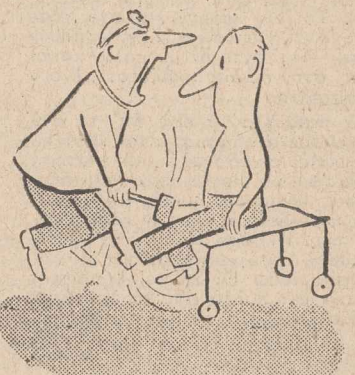
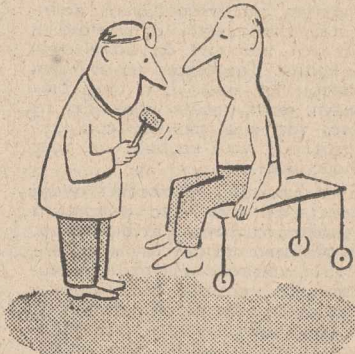
Ο Ματαράτσο είχε τη γνώμη ότι δεν έπρεπε να αγοράζει τίποτε που θα υπορούσε να το φτιάξει μόνος του και να μην πωλή τίποτε που θα του ήταν χρήσιμο για να αναπτύξει τις δικές του επιχειρήσεις. Να υπήρχε επίσης να του διαφύγει κανένα κέρδος. Από χοιροτρόφο που ήταν κατέληξε να φτιάχνει... αλάμπια. Άρχισε με την κατασκευή σάκων για τα αλεύρια του και κατέληξε πάλιν να φτιάχνει όλων των ειδών τα ύφασμα. Περιφανεύεται — και με το δικό του — που σκέφθηκε να φέρει νερό από μακρινά στο Σάν Πάολο, να δογανώσει και να εκμεταλλευθεί την υδροπώση και να πλυντήριο την πόλη με ένα από τα μεγαλύτερα μηχανικά ενοσαστήρια. Έπειδή δεν τον ικανοποιούσαν τα ξένα καράβια, ναυπήγησε δικό του εμπορικό στολίσκο. Το ίδιο έκανε και με τα τσάνια και τα αεροπλάνα του.

Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στους συμμάχους και η τότε ιταλική κυβέρνηση, του απένειμε τον τίτλο του κόμητος.

Τώρα τελευταία η κόρη του, η σενορίτα Φίλυ παντρεύθηκε τον Χοάο Σούζα Λάγκε, ένα νέο εκατομμυριούχο. Το γαμήλιο γλέντι έγινε στο μέγαρο Ματαράτσο, που όταν το επισκέφθηκε ο τότε πρίγκιπς της Ουγγαρίας, το χαρακτήρισε ανώτερο από τα ανάκτορα του Βουίγγιαμ. Με έξοδα και μεταφορικά μέσα του Ματαράτσο προσερχόμενοι προσεγγίζοντο από περιονές που άπειραν 5.000 μίλια! Την ημέρα των γάμων το κτήμα Ματαράτσο, είχε μεταμορφωθεί σε μαγική τοποθεσία των Άσδικων Νυκτών. Πολύγωνα φωτιά ήσαν κουμμένα στα δέντρα κι έδιναν ένα θέαμα ονειρώδες, φαντασμαγορικό. Ένα υπαλλέτο με εκατό χορευτές και χορεύτριες της Δημοτικής Όπερας του Ρίο Ιανέιρο έφτασε στο κτήμα αεροπορικώς. Δόθηκαν πλούσια γεύματα και μεγαλοπρεπείς παραστάσεις. Ο Νούντιος του Πάπα που ελόγησε το γάμο πήρε ιδιαίτερος «για την εκκλησία» ένα τσέκ 250.000 δολλαρίων. Τα δώρα που έδωσαν οι καλεσμένοι ήταν πανάκριβα και εξαιρετικής τέχνης. Τα έδωκα για τη γαμήλια γιορτή έφτασαν το 1000000 δολλάρια. Κι οι κακές γλώσσες κάνοντας λογαριασμό ότι με την τυπική αμερικανική αλλά σύμφωνα με τις άνοχες του Ματαράτσο έζησαν ότι νόστιμη στην ξυπνήσει του να κάνει τόσο πολυτελή γάμο όνι μόνον δεν «έγραψε» 1.000.000 δολλάρια αλλά με τα δώρα που έκαναν στη νύφη για κάθε δολλάριο, που έδωσε, πήρε πίσω... δύο!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΣΤΟ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟ

Ιστορία χωρίς λόγια.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΡΥΒΕΤΕ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Καμιά γυναίκα δεν είναι χωρίς ελαττώματα. Και μιλούμε μόνο για τα φυσικά... Ακόμη και η ωραιότερη έχει κάποιο ψεγάδι. Πού, αν δεν κοιτάς κάτω από την αμοκία του συνόλου, θα την έκανε να φαίνεται πολύ άσχημη.

Γι' αυτό, η μεγαλύτερη τέχνη μιας γυναίκας είναι να ξεπλύνει τα ελαττώματά της. Στο κεφάλαιο αυτό θα γοιασθή να εξαντλήσει όλη τη γυναικεία εφευρετικότητα και πονηρία της. Άλλωστε, η φύσις την έχει προικίσει με θηλυκό μυαλό...

Κι' όμως, παρά το πολυτίμο αυτό δώρο της φύσεως, ελάχιστες είναι οι γυναίκες που το καταφέρνουν σ' αυτό το κεφάλαιο. Οι άλλες όχι μόνο δεν ξέρουν να κρύβουν τα ελαττώματά τους, αλλά τούναντι την κάνουν πιο εμφανή, από ελλειψιστική κρίσεως και καλού γούστου.

Νά, λοιπόν, μερικές απλές συμβουλές, που θα σας είναι πολύ χρήσιμες:

Αν έχετε κοντό ανάστημα: Τα ψηλά τακούνια είναι ό,τι χρειάζεται σε σας. Θα φορέσετε επίσης μακρούς και στενές φούστες, που να έχουν κατά προτίμηση κάβετε οίγες και καπέλλα ψηλά, αλλά και μικρών διαστάσεων.

Τα μακρυά και έσπληχτα μαλλιά, οι φορεσιές φούστες, τα μεγάλα και ριχτά ποδιά και τα βιαλεττά.

Αν έχετε άτονα χαρακτηριστικά: Θα προτιμήσετε τα φορέματα από μαύρα και γενικά σκούρα ύφασμα.

Τα ανοιχτόχρωμα φορέματα αποκλείονται. Επίσης τα «καρά», οι οίγες, τα σκαλωτικά και τα φορέματα που είναι καμωμένα από ύφασμα δύο ή περισσότερων υφασμάτων.

Θ' αποφύγετε, έξ' άλλου.

Κυρίες μου,
Όσοι έχετε μία περιμανών έντελως ουσική και όχι την συνηθισμένη που έχετε, διότι πρόκειται για έντελως νέας εφευρέσεως φάρμακον που κατέχει μόνο το ενοσαστήριο μας.
Διατρεί τα μαλλιά στη φυσική τους στιλπνότητα μαλακά και δεν άφινει ίχνος ψαλλίδας.
ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ 10.000
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΔΑΝΙΗΛ
Πειραιώς 25 Τηλ. 55-517.
Πωλούνται μπουμπάρια σε όλα τα μεγέθη 5.000 δραχ.

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Γαλέα και οίχική αποτρίχωση με τα τελειότερα υφασμάτα Θραγγένου κυρίου Thermodilux Δερματολογικών Ιατορίων κ' Άνδρα Χούση Νίκης 13 Τηλ. 29-548
Όροι 9 π.μ. — 3 π.μ.

τους μεγάλους λαιμούς και τα πολύ εφομοστά ταγιά. Πλάγια. Το μήκος τους πρέπει να είναι μακροχρόνιο. Ο όσος: Θα φορέσετε δύο μεγάλα και πλακέ σκουλαρίκια. Επίσης ένα περιδέραιο που να σφίγγεται σχεδόν στο λαιμό σας.

Τα ανασκωμένα μαλλιά αποκλείονται. Θα προτιμήσετε να ρίξετε τα μαλλιά σας στα πλάγια. Το μήκος τους πρέπει να είναι μέτριο. Δεν πρέπει δηλαδή να είναι ούτε πολύ μακρύ, ούτε πολύ κοντό.

Αν προεξέχουν τα μάτια των παρειών σας: Θα βάλετε λίγο ρουζ κάτω από τα μάτια και προς τα άνω, με κατεστραμμένο προς τους κορμούς.

Αν έχετε πρόσωπο άγρο και άναμι: Θα βάλετε μία καλή κρέμα, κατόπιν θα περάσετε ένα ελαφρό στρώμα ρουζ σ' όλο το πρόσωπό σας και έπειτα θα ρίξετε άθονη πούδρα. Έτσι, το πρόσωπό σας θα ζωοποιηθεί.

Αν έχετε κίτρινα δόντια: Αν έχετε τις φροντίδες σας (συνεχώς επισκέψεις στο γιατρό σας, καθαίσιμα τρις τουλάχιστον φορές την ημέρα κτλ.) δεν κατορθώσετε να τους δώσετε το λευκό χρώμα που επιθυμείτε, θα πρέπει να συνηθίσετε να γελάτε με κλειστό το στόμα, όπως μερικές μελαγχολικές γυναίκες. Το πράγμα αυτό δεν είναι, βέβαια, πολύ ευχάριστο. Άλλα δεν είναι περισσότερο ευχάριστο στους άλλους να βλέπουν τα κίτρινα δόντια σας.

Θα χρησιμοποιήτε, έξ' άλλου, ρουζ πολύ σκούρο, ποδιά το βιαλεττά.

Αν έχετε άτονα χαρακτηριστικά: Θα πρέπει να χρησιμοποιήτε πολλά κοσμήματα: δαχτυλίδια, Βραχιόλια και ίδιες μεγάλα σκουλαρίκια, περιδέραιο, μενταγιόν, καρφίτσες κλπ. Προσέξτε όμως, να μην μεταβληθείτε σε κινητό αδυσαντοπωλείο. Θα προτιμήσετε επίσης τα φορέματα του τύπου «αμπίγ», που θα ζωοποιούν την εμφάνισή σας.

Τα φορέματα από καμινικά και άλλα φορέματα αποκλείονται σε σας. Μία γυναίκα με άτονα χαρακτηριστικά γίνεται κυριολεκτικά μέσα σ' αυτά.

Η υγιεινή της επιδερμίδος του προσώπου

Χρησιμοποιήστε αντί πάσης άλλης κρέμας δια το ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ την αλοιφή Πενικιλίνης (προϊόν και συσκευασία Φαρμακείου Ι. ΒΑΓΕΝΑ) και θα έχετε καθαρό και υγιεινό πρόσωπο. Απαλλάσσει τους πόρους της επιδερμίδος από κάθε μολυσματική εστίαση. Η αλοιφή Πενικιλίνης παρασκευάζεται από στοιχεία γνωστά και άσφατα δια την καλή συντήρησή της επιδερμίδος (ΕΙ. CAIRINE-LANOLINE κλπ.). Θεραπεύει την ακμή, τα μύκητες και παντός είδους μολυσματικές καταστάσεις.

Ι. ΒΑΓΕΝΑ
Ι. ΒΑΓΕΝΑ
Λυκούργου 7, Τηλ. 30-415.

Δύο φωνές στο σκοτάδι

Η προζόλη μόλις είχε αρχίσει. Τα μάτια των θεατών δεν είχαν ακόμη συνηθίσει στο σκοτάδι. Ο μεγαλοβιομήχανος κ. Τρότερ κάθισε στο πιο αναπαυτικό μπορούσε, για να παρακολουθήσει το φίλο. Σπάνια πηγαίνει στον κινηματογράφο, και διάλεγε πάντα ώρες που να μην υπήρχε πολλός κόσμος. Τον ενόιαζε εξαιρετικά να σκύβει πότε δεξιά, πότε αριστερά, για να αποφεύγει το κεφάλι του μπροστού του ή το φαρδύ καπέλλο κάποιας «μοντέρνας» κυρίας...

Δεν φανταζόμουν τον κύριο μπαμπά σου τόσο όπισθοφρονικό κι' άναποδο! έπτε νέος. Δεν θέλει, λέει, να δώσει την κόρη του σ' ένα μουσικό, γιατί οι καλλιτέχνες πεθαίνουν στην ψάθα... Και το ταλέντο μου, παρακαλώ, πού το βάζει; — Τόσες φορές προσπάθησα να τον κάνω να λογικευθεί, απάντησε η Ντίτα. Μα ποτέ του δεν θέλησε να μ' ακούσει...

Όταν βάλει κάτι στο κεφάλι του, δεν έννοει να τ' αλλάξει, ό,τι κι' αν του πής... Όταν αγοράσαμε τις κουρτίνες του σαλονιού, θέλησε να δώσει κι' εκείνος τη γνώμη του. Και τί δεν του είπε η μαμά, για να τον πείσει να την αφήσει να διαλέξει μόνη της!... Μα εκείνος το πείσμα του! Κι' έτσι δοσι έρχονται τώρα στο σπίτι μας, ξεκαρδίζονται στα γέλια με τα παραδαλά σχέδια και τα πουλάκια που είναι σχεδιασμένα πάνω στις κουρτίνες!

Ο κ. Τρότερ ξεροκατάπτε κι' έστιαζε τη γραβάτα του... Έτσι για να κάνει κάτι. Όταν τον θεωρούσαν ξεροκέφαλο, άγυριστο κεφάλι.

Σάμπως τα ίδια παράπονα...

Η φιλία: Ναι, Μαρίκα μου, βλέπω πως ό μπέμπας έχει τα μάτια του πατέρα του!...

να δεν έχει κι' ο συντάκτης του, ο κύριος Νταίβις; συνεχίσε η κόρη του. "Ερχεται καμιά φορά και μάς λέει τον καύμο του. "Οσες φορές τ'όλο έργο-στάσιο έπεσε έξω στις δουλειές του, έφτανε πάντα ο μπαμπάς! Συνελάμβανε κάποιον σχέδιο, που του φαινόταν μεγαλοφύας. Μάλλιαζε ή γλώσσα των ειδικών και του συνεταίρου του, για να τον πείσουν πως ή δουλειά αυτή θα τους έφερνε ζήμια... Πού ν' αλλάξει όμως εκείνος γνώμη;... Είπε, βλέπεις, ο κυριώτερος μέτοχος, και στο τέλος νικούσε... Εύτυχως που δεν τον πιάνει συχνά ή μανία αυτή, γιατί αλλιώς ή επιχείρηση θα χρεωκοπούσε!

Τον κ. Τρότερ δεν τον χωρούσε πια το καθίσμα του. "Ακούς εκεί, φίλε μου!... — Στο ζήτημα του δικού μας γάμου, είνε ακόμη πιο άδικη-ολόγητος, εξακολούθησε ή φύλαρη Ντίτα. Ξεχνάει ο κύριος πώς, όταν κλέφτηκε με τη μαμά, δεν ήταν παρά ένας άπλος υπαλληλάκος σε κάποιο έμπο-ρικό... "Ο παππούς ούτε να τον δη δεν ήθελε... Μετά όμως, σαν ήμαθε πως θ' απο-κτούσε γρήγορα και το πρώτο έγγονάκι...

— Σσσ! διαμαρτυρήθηκε και πάλι κάποιος απ' τους θεα-τάς...

Μα ο κ. Τρότερ δεν τούδωσε προσοχή αυτή τη φορά. Είχε χάσει το καπέλλο του βαθεία, ως τ' ατύχημα του, και διευνύον-ταν διστακτικά προς την έξοδο... Βρέ τα παλαιοπαίδια, τί του εί-χαν ψάλει!...

Το βράδυ, στο τραπέζι, ή Ντίτα βρήκε τον πατέρα της εύθυμο — για πρώτη φορά, από καιρό τώρα...

— Πού ήσαν, παλαιοκόριτσο; τη ρώτησε, χαμογελώντας πο-νηρά. Σίγουρα με το Μπόμπ θα γυρνούσε...

— Τζών!... έπενεθε ή γυ-ναίκα του, που ήξερε ότι έτσι άρχιζαν συνήθως οι καυγάδες.

— Πάψε, γυναίκα, τη διέκοψε εκείνος. Τα παιδιά αγαπιούνται. Γιατί λοιπόν να μη βλέπονται; Ξεχνάς μήπως τί έκανε εσύ, όταν είχες τα χρόνια της Ντί-τας μας;... "Ελα δώ, κορού-λα μου! Θα τον παντρευτείς το Μπόμπ σου! "Ο μπαμπάς σου σάς δίνει την εύχη του, γιατί έπιθύμισε επιτέλους ένα έγγο-

νάκι!... Κι' έπειτα, ο Μπόμπ έχει ταλέντο, όπως έμαθα. Να δης, γυναίκα, πού μια μέρα ο-λος ο κόσμος θα μιλάει για το γαμπρό μας!

Η Ντίτα χύθηκε στην άγκα-λιά του και τον φιλούσε. — "Ελα, έλα τώρα... είπε ε-κείνος, φοβερά συγκινημένος. "Ωρα είνε να καθήσουμε να φά-με. Πρέπει μάλιστα να κάνου-με γρήγορα, γιατί άπόψε θα παίμε όλοι στον κινηματογρά-φο. Θέλω όπωσδήποτε να δώ κάμπο-ο έργο, που δεν πρόλαβα να δώ παρά την άρχή του.

Είκοσι λεπτά άργότερα Ντί-τα τηλεφώνησε στο Μπόμπ:

— Αγαπούλα μου, το κόλπο μας έπιασε μια χαρά. Θάθελα ναμουν τώρα κοντά σου, για να σε φιλήσω για την έμπνευσή που είχες να παρακολουθήσου-με τον μπαμπά στον κινηματο-γράφο και να τον κάνουμε, θέ-λοντας και μή, ν' ακούσει όσα δεν δέχονταν με κανένα τρόπο να του πούμε... Μπόμπ μου, την άλλη βδομάδα άραβωνιάζομα-στε! Τί εύτυχία, αγαπημένε μου!... "Ο καύμος ο μπα-μπάς την έπαθε σαν άγράμ-ματος!...

ΠΕΓΚΥ ΦΑΡΟΥΕΛ

FLEX-FORM

Διά κάθε Γυναίκα

Η μεγαλύτερα φροντίς κάθε γυναίκας πρέπει να είναι ή διατήρησης του σώματός της. Φροντίσατε ν' άποφύγετε την παχυσαρκία δια ν' εισθε πάντοτε ύγιης και εύκινητος.

Θα τ' επιτύχετε με αυτό ά-πολύτως, μόνον με τα περίφημα Λαστέξ και Κορσέδες ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ.

Πωλούνται στο Ειδικόν Κα-τάστημα Κορσέδων ΣΤΑΥΡΟ-ΠΟΥΛΟΥ και ΚΟΝΤΩΣΗ — ΕΡΜΟΥ 50.

ΣΗΜ. Αί Κυρίες τών Έπαρ-χιών δύνανται να παρουνηθούν Κορσέδες ή Λαστέξ γράφοντας το άνάστημα την περιφέρειαν και την μέση εις μίαν γνωστήν ή συγγενή των.

Διά την έπιδερμίδα σας

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΠΟΛΕ-ΜΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

Εόν ή κρέμα που χρησιμο-ποιείτε, δεν έχει δώσει τα προσ-δοκώμενα αποτελέσματα και το πρόσωπόν σας παρουσιάζεται στεγνόν και σκληρόν χωρίς την ΝΕΑΝΙΚΗΝ Ο-ΡΙΝ και έλαστικότητα. — είνε ανάγκη να τ'ο περιποιηθήτε ιδιαίτερος διότι ο μαρσμός αυτός της έπιδερ-μίδος θα έχη ως έπακόλουθον την πρόωρον εμφάνισιν ρυτί-δων και τώσων άλλων μικροαλ-λοιώσεων στο πρόσωπόν σας.

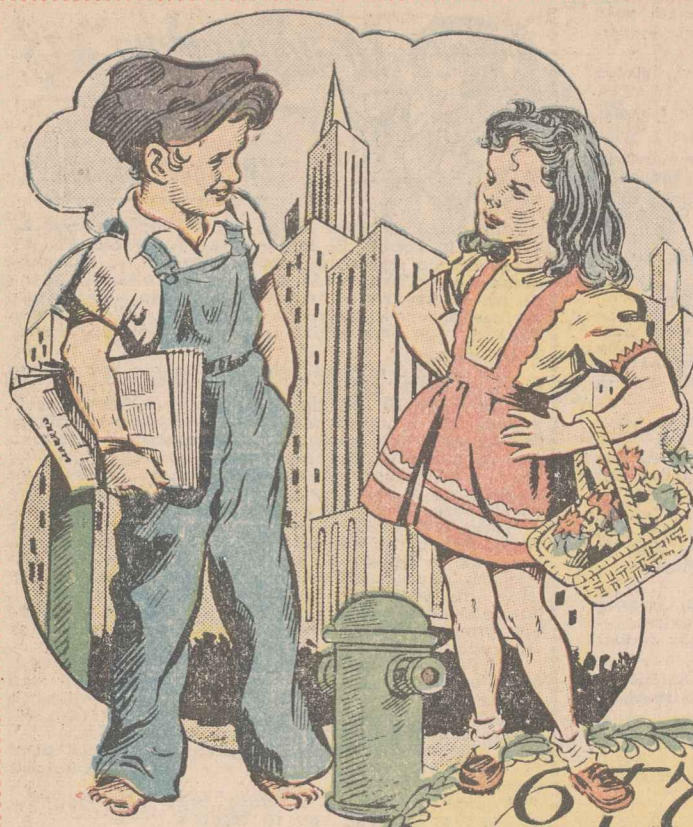
Κρέμα ειδική με ωφέλιμα συ-στατικά και δυναμένη να ζωο-νοήσει την έπιδερμίδα πρέπει να χρησιμοποιηθή χωρίς άνα-βολήν.

Μοναδικήν και με λαμπρά αποτελέσματα δια την διατή-ρησιν της νεανικής έπιδερ-μίδος συνιστώμεν την Κρέμαν της Αμερικανικής LANOLINE MONDAINE.

Η κρέμα αυτή είνε μια COMPOSITION εκ ζωικών και φυτικών πρώτων ύλων και θεωρείται ως ή ωφέλιμωτέρα της έποχής μας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η λίαν Βασιλείου, Αίγινα: Θα έπρεπε να περιποιηθήτε κάπως περισσότερο τα χειρόγραφα σας. Δεν κατορθώσαμε να τα... άποκρυπτογραφήσωμε. Πάντως δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνα-γνωστών. Νικολάου Ν. Αναστόπουλον: Προχειροφτιαγμένο και άτεγχο το σταυρόλεξό σας, ύστερεί τόσο στο σχέδιο όσο και στις λέξεις που περιέχει. Παραθέτουμε εδώ μερικές: ΣΗΩΜΟΣ, ΙΣΑΙΑ, ΚΙΒΩ, ΡΥΝΑΣ, ΑΖΑΠΗ, ΟΜΩ. Για να είνε δημοσιεύσιμο πρέπει να είνε πολύ καλύτερο απ' αυτό. Μάξιμο Ν. Ξορ-υκον, Θεσσαλονίκη: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιευή με έλαφρές διορθώσεις. Τάκη Ν. Κόλλιν, Αμφιάλη - Πειραιά: Καλά και τα δύο σας σταυρόλεξα. Το δεύτερο όμως περιέχει πολλά μαδρα τετραγωνίδια. Το πρώτο θα δημοσιευθή συντόμως. Το άλλο άργότερα. Πέτρον Ν. Ανδρεάδη, Θεσσαλονίκη: Τον Τίνο Ράσι θα τον ίδουμε έφέτος σε δύο φιλμ: «Το λιμάνι της άγάπης» και «Σερενάτα της Νοσταλγίας». Χρίστον Ν. Καμπάν, Μεσ-σήνη: Η διεύθυνσις του Κάγκνευ είνε: United Artists Film Studios, Hollywood California U.S.A. και των άδελφών Mayer: Metro Goldwyn Mayer, Culver City Calif. U. S. A. Τις άλλες διεύθυνσεις τις άντιστοι-χούμε. Από κληρον, Ένταθα: Έκτός του Τζαίμης Μείζον, όλοι οι άλλοι ήθοποιοί του «Απόκληρος της Κοινωνίας» μάς ήσαν άγνω-στοί. Ίδου τα όνόματά τους: Κάθλην Ράιαν στον ρόλο της Κά-θλην, Ρόμπερτ Νιούτον στον ρόλο του Λούκι (τρελλού ζωγράφου), Ρόμπερτ Μπέατνι στον ρόλο του Ντένις, Άνν Κλαίρη στον ρόλο της Μώρην, Ρού Ίρβινγκ στον ρόλο του Μόρφου κ.ά. Έλένη Κ., Ένταθα: Η Ίλινα Μάσσου είνε σύζυγος του ήθοποιού Άλαν Κούρ-νης. Βιογραφία της θα δημοσιευή σε προσεχές τεύχος. Και ή Τζίν Κραϊν είνε παντρεμένη με τον Πάλ Μπρήκμαν. Ποιοί είνε οι άν-δρες όγής; Ίδου μερικά όνόματα: Μπάρρυ Νέλσον, Άντρεύ Λόνγκ, Λον Μάκ Κόλλιστερ, Χάρντ Χάτλιν, Ρόλλ Χούντερ, Βαν Τζόνσον, Κουρτ Κρούγκερ, Φράνκ Λάτιμορ, Πέτερ Λούφορντ. Οι άλλοι, είνε ή παντρεμένοι ή τρελλά έρωτευμένοι. Άστέρι του Ρίο: Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν είνε παντρεμένη μ' ένα Σουηδό γαστροκό μετρά μιάς χαριτωμένης κορούλας. Ο Ζορζ Γκεαρντ Μπρίσκατ τώρα στο Λονδίνο όπου πρόκειται να γυρίση ένα φιλμ. Προς το παρον άγνωστέ την διεύθυνσί του. Μικρή έρωτευ-μένη, Βόλον: Ο Νέλσον Έντο δεν παίζει πια με την Ζανέτ Μακ-ντόναλντ που έχει άποσυρθε από τον κινηματογράφο από την πε-ρίοδο του πολέμου. Προσεχώς όμως πρόκειται να ίδουμε σε νέες κόπες τα μουσικά άριστουργήματα: «Ρόζ Μαρί» και «Ρόδα τ' Ά-πριλ». Ο Νέλσον είνε παντρεμένος από τίς 19 Ίανουαρίου 1935 με την Άνν Φράνκλιν, ο δε σύζυγός τους βίος κυλά πάντοτε ε-υτυχισμένος. Θανμάστρια του Μ. πο. υ. α. γ. έ: Το είδωλό σας εξακολουθεί να βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, έχει μάλιστα πολι-τογραφηθή άμερικανός πολίτης. Το τελευταίο του φιλμ είνε «Αφίς του Θριάμβου» με παρτενάρ την Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Το φιλμ αυτό θα τ' ίδουμε του χρόνου. Λάτρη Ν. του Ήσσυρο: Η διεύθυνσις του Alan Ladd είνε: Paramount Films Studios, Hol-lywood Calif U.S.A. Είνε σύζυγος της Σοδε Κορρόλ κι' έχει και δύο παιδιά. Γεννήθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 1913. Πωλ έτ Μαρ: Έγράψαμε για την Πωλ έτ Γκοντάρ στα ύπ' άρ. 348 και 391 τεύχους μας. Δεν άποκλείεται ν' άσχοληθούμε και πάλιν μ' αυτήν σε προ-σεχές τεύχος μας. Κώσταν Βελούδαν Ζ.: Άν και έδώ-σαμε σε προηγούμενο τεύχος μας την διεύθυνσι της Κατίνας Ραχίνου, σάς την έαναδίνουμε και σήμερα: Paramount Films Studios, Hol-lywood Calif, U.S.A. Διαρκούντος του πολέμου, ή Κατίνα γύρισε φιλμ και στο Λονδίνο. Μιχαήλ Τίγρη, 85η περιοχή: Δυστυχώς, δεν μπορούμε να σάς έξυπηρετήσωμε. Δ. Κονταρίνη, Σ.Τ.Γ. 918: Άποτανήτε καλύτερα στο περιοδικό «Ναυτική Έλλάς». Είνε πιο άρμόδιο για την ύπόθεσί σας. Κ. Β. Βοστώνη: Άπαρούμε πώς δεν έδημοσιεύσατε ακόμη «το άλλον ύφορ» του γράμμα-τός στη στήλη που μάς γράφετε. Πάντως για ένα πράγμα σάς συγχαί-ρουμε: για την ελκρινειά σας. Εύτυχώς, έχουμε στα χέρια μας πολλά γράμματα που έχουν αντίθετη με τη δική σας γνώμη. Τα περιοδικά που άναφέρετε μάς είνε όλα γνωστά και γινώριζομε κι' άλλα πολύ πιο ένδιαφέροντα. Διατίδον άνθ'ρωπον: Δυστυ-χώς άγνωστέ την διεύθυνσι του «Ζάκ» του ύπ' άρ. 451 τεύχους μας. Ν. ε. ο. φ. ο. ν. Παπαδόπουλον, Κύπρον: Το άρθρο αυτό μεταφράστηκε από έπιστημονικό άμερικανικό περιοδικό και άγνωστέ δυστυχώς τις διεύθυνσεις των έπιστημονών που άναφέ-ρονται σ' αυτό. Ν. Ρεδούση Ν. Bristol Conn.: Δεν ένθουμουμε ά δυστυχώς από ποιά περιοδικό πήραμε το «περίεργον» του τεύχους 329 που άναφέρετε. Κ. ο. ν. τ. ε. ο. υ. ρ.: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών, έντός αυτού όμως και τα σατυρικά σας δεν είνε τόσο επιτυχημένα. Φ. ω. χ. ο. ν. Π. ο. λ. ί. τ. η. ν. Καλάμας: Και για τίς δύο παθήσεις σας να ρωτήστε ένα γιατρό, εμείς δεν μπορούμε να ξέρουμε τί συμβαίνει. Ε. Α. Ρ. έ. ν. τ. η. ν. Θεσσαλονίκη: Δίνουμε πιο πάνω την διεύθυνσι του κ. Μόγιερ. Σας εύχαριστούμε για την προτίμησί σας. Έρικ, Ίωάννινα: Εύχαριστούμε. Οι ιδέες που μάς στέλνετε για γελοιογραφίες είνε αρκετά καλές και μπορεί να τις χρησιμοποιήσωμε. Η λίαν Βασιλείου, Λευκάδα: Πρό-κειται περί μικρής δημοκρατίας της Κεντρικής Αμερικής, έκτά-σεως 59.570 τετραγ. χιλιομέτρων και με 480.000 κατοίκους. Πρω-τεύουσα είνε το Σάν Γουέ. Η χώρα παράγει καφέ και μπανάνες. Οι κάτοικοι μιλούν Ίσπανικά. Έλπίδα, Θεσσαλονίκη: Δυστυ-χώς δεν μπορούμε να σάς δώσωμε τίς πληροφορίες που ζητάτε. Το άρθρο του 461 τεύχους μας είνε από ένα έπιστημονικό Άγγλικό περιοδικό. Έκτός των άσων άναφέρομε δεν γινώριζομε τίποτε άλλο. Άναγνωστρία: Δεν έχουμε καμιά Μίρκα στα γράφια μας. Άν πρόκειται για την Μιράντα, γράφετέ της στην διεύθυνσι των γραφείων μας, σημειώνοντας πάνω στον φάκελλο: «Για την Μι-ράντα» Γεώργιον Πανταζήν, Ένταθα: Σταυρόλεξα δη-μοσιεύονται μόνον έφ' όσον πληρούν ώρισμένες προϋποθέσεις: 17X17 τετραγωνίδια, λίγα μαδρα τετραγωνίδια, εκλεκτές λέξεις και αγέ-διο συμπληρωμένο με τίς λέξεις της λύσεως. Έσείς δεν έλάβατε ύπ' όψιν τίποτε απ' όλα αυτά. Δ. Π. 562, Καλάμας: Δεν γνωρίζο-με τίς διεύθυνσις που μάς ζητάτε. Η λίαν Φ. α. φ. α. λ. ο. ν.: Δυστυχώς τίς διεύθυνσις που μάς ζητάτε, σ' έλληνικά κανένα διέλλο Σ.Ε.Α. Δεν κατορθώσαμε να βρούμε στα έλληνικά κανένα διέλλο σχετικό μ' αυτό που σάς ένδιαφέρει, αλλά και στα άγγλικά άκόμη θα είνε δύσκολο να βρούμε ένα τέτοιο βιβλίο. Τ.Π.Σ. Λαϊκόν Νοσοκομείον: Τίς διεύθυνσις που ζητάτε, θα μπορούσε άσφαλώς να σάς την δώση ή Γαλλική Πρεσβεία. Ν. Άρώνη Ν. Ένταθα: Θα έχωμε ύπ' όψιν μας την διεύθυνσί σας. Τάκη Ν. Ζήκον, Ίωάννινα: Τα τεύχη που ζητάτε υπάρχουν στα γράφια μας, προς άρ. 1500 έκαστον. Σας εύχαριστούμε για το ένδιαφέρον σας, άλλ' οι γελοιογραφίες που μάς στέλνετε δεν είνε και τόσο επιτυχημένες. Όταν θα μάς γράψετε για τα τεύχη, άναφέρετε και πάλιν τους αριθμούς των.

Ο γκένγκστερ που έγινε «άστέρας»!

Η Τζών Γκαρφιλντ υπήρξε ο πιο καλός βοηθός του Πάλ Μιούνι κι' ένας άντάξιός διάδοχός του μετ'αυτών άρρένων πρωταγωνιστών της «Γουώρ-νερ». Δεν έχει βεβαία την καταληκτική δυνατότητ ή προσαρμωγής και μιμήσεως του μεγάλου του δασκάλου, όμως κάνει μια πολύ έντυπι-στική εμφάνισι.

Κατά την διάρκεια του πολ-λέμου και μετά το φιλμ «Στην πεδιάδα της Τορτίλλας» ο Τζών έπαίξε σε διάφορα έργα ρόλους μάλλον ουσιωδητι-κούς και με κάπως μικρότε-ρη έπιτυχία. Σήμερα όμως που ο πόλεμος τελειώσε ζα-νοάρησε τον ήρωά του και ζαναγύρισε στο σταιρίκι του.

Έχει γυρίσει ήδη τρεις δυνα-μικά φιλμ που έχουν μεγάλη έπιτυχία στην Αμερική: «Κα-νείς δεν ζή παντοτεινά» με την Τζεραντίν Φίτζερολντ. «Ο ταχυδρόμος κτυπά πάντο-τε δύο φορές» με την Λάνα Τάρνερ, κα' «Χιουμορέσκ» με την Τζέζι Κρούφορντ.

Ο Τζών γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 13 Μαρτίου 1914. Μή φαντ'ο ήτε όμως ότι γεννήθηκε σε κανένα διαμέρισμα πολυτελεστού ούρανοξύστου. Είδε το φως ο ένα φτωχόκοιτο της Λε-κκής συνοικίας του Μπρόνξ. «Ετσι, μέχρι τα 13 του χρό-νια έζησε τη ζωή του δρό-μου. Ο δρόμος ήταν ο Παρά-δεισός του ο άθλητικός του στίδος, το σχολείο της ζωής.

Δεν είχε ακόμη συμπληρώ-σει το έπτα χρόνια του όταν πέθανε ή μητέρα του. Ο πα-τέρας του που ήταν ράφτης εργαζόταν σκληρά για να μπορέση να βγάλη το ψωμί της ο'κονεβίας του και δεν μπορούσε να παρακολουθή από κοντά τον γιού του.

Ετσι, με ηλικία δέκα χρό-νων, ο Τζών είχε καταστή-σει ο τρόπος των παιδιών της συνοικίας και του δασκάλου

του και ήταν ο άρχηγός των άλτηποαιδών του Μπρόνξ. Μία μέρα λόγω της κακής διογωγής του, τον έδιωξαν απ' το σχολείο, αυτό όμως δεν του κακοφάνηκε. Έγκαταστάθηκε σε μία γωνία της συνοικίας κι' άρχισε να πούλα εφημερίδες. Οι μάχες και οι άγώνες που έκανε για να εξασφαλίση την κατάλληλη αυτή γωνία από τα άλλα παιδιά, δυνατότερα και μεγαλύτερα απ' αυτόν τον έκαναν ύπομονετικό αλλά κι' όρ-μητικό, θορυαλέο, χαλύδινο.

Την εποχή εκείνη οι γκαγκστερ της Άμερικής ήσαν στις δόξες τους και τα κατώτερα λαϊκά τρώματα τους θεωρούσαν ήρωας.

Όπως ήταν έόμενο ο Τζών έπέσυρε την προσοχή μερι-κών απ' αυτούς κι' έτσι στα 13 του χρόνια βρισκόταν σ' έ-παρ' με δυό ληστούμετριες. Όλα συνειπώς έδειχναν πως πολύ σύντομα ο Τζών θα εξέλισσον σε τσομερό γκαγκστερ. Βρισκόταν δηλαδή στο καίλις του γκερινού. Εύτυχως όμως γι' αυτόν, δεν γκεριότηκε στην άδυσσο του εγκλήμα-τος. Μία μέρα συνελήφθη απ' την άστυνομία και έστάλη στην σχολή του Άγκελο Πάτρι. Στο σχολείο αυτό έστειλαν όλα τα παιδιά που εξέδωλιν εγκληματικές τάσεις. Κι' έν'ό άλλοι που επέτυχαν κατόπι στην ζωή κρύβουν με τρόπο πως φοίτησαν στο σχολείο αυτό, ο Γκαρφιλντ το διακρύψει με υπερφάνεια.

Χάρης στον κ. Πάτρι, λέγει ο ίδιος, έφτασε εκεί που βρι-σκαίται σήμερα και ζω τη ζωή τιμίου ανθρώπου για την οποία δεν ήμουν ίσως γεννημένος. Όλοι πίστευαν πως ήμουν προωρισμένος να γίνω εγκληματίας και δεν είχα άσφαλώς άδικο. Ο κύριος Πάτρι όμως κατάρωσε να μου βγάλη την ιδέα αυτή απ' το κεφάλι.

Την επομένη του κλεισίματός του στο σχολείο, ο Τζών ά-ποπειράθηκε να δραπετεύση. Οι άστυφύλακες όμως τον συ-νέλαβον πάλι και τον ζανάφεραν στον κ. Πάτρι.

Εκείνος τον έβαλε να καθήση κοντά του και του μίλησε για τα φτωχά λουλουδάκια του κήπου που κατέστρεψε στη φυγή του και που είχαν κι' αυτά δικαίωμα να ζήσουν. Από τον καιρό του θανάτου της μητέρας του ο Τζών δεν είχε ζα-νοκούσει τόσο ώραία λόγια.

Απ' την στιγμή εκείνη ή μοναδική του έπιθυμία ήταν να υορωθή. Σε λίγο ο κ. Πάτρι: έζήτησε ιδιαίτερος το παιδί αυτό και σε μία μαθητική πα-ράστασι πρόσεξε πως είχε καλλιτεχνικό ταλέντο. Άρχι-σε να του δίνη τότε και μα-θήματα δραματικής τέχνης. Άργότερα ο Τζών πέτυχε σ' ένα διαγωνισμό άπαγγε-λιας.

Κατά τις διακοπές των μα-θημάτων, διωρνώανε στη συνοικία του μία σειρά παρ-αστάσεων με ήικα έργα με το σκοπό να φέρη στον ίσιο δρόμο όλους τους παλπούς του συντρόφους. Άνάμεσα στους θεατές υπήρχε και μία μικρούλα ή Ρομπέρτα Μάν, που έκανε την καρδιά του να κτυπά. Ο Τζών είχε βρη πια τον δρόμο που θ' ακο-λουθούσε: Θα γινόταν ήθο-ποιός. Έπρεπε όμως να κά-νη ειδικές σπουδές. Για να έξοικονομήση χρήματα θυμύ-θηκε το πρώτο του επάνγελ-μα: Πουλούσε εφημερίδες. Δεν κέρδιζε πολλά, είχε όμως την υποστήριξι του κ. Πάτρι.

Η πρώτη ευκαιρία που προ-σείστηκε στον Τζών για ν' αναδειχθή ήταν το έργο «Χρμένο παιδί». Η υπόθεσις διαδραματιζόταν μέσα σε μία αμφοιματική φυλακή. Ρόλος ειδικός θάρρεα για τον Τζών. Δεν ύποκρινόταν στο έργο αυτό, ζανακούσε την δική του παλιά ζωή.

Γι' αυτό και ή έπιτυχία του ήταν τεραστιά. Τώρα πια τον ζήτουν όαν παντού. Στο Μπρόντγουάϊ συνάντησε τον Πάλ Μιούνι που τον ανέλαβε υπό την προστασία του και τον παρουσίασε ως εύρημα στη «Γουώρνερ».

Εκεί γύρισε το πρώτο του φιλμ «Τεσσερα ύπεροχα κο-ρίτσια» με τις άδελφές Λέιν. Μετά το τέλος του γυρισμα-τος προβλέποντας άποτυχία, έφωνε κρυφά από το Χόλλυ-γουντ. Όταν όμως έμαθε την θερμή ύποδοχή που έκανε το κοινό στην ταινία του αυτή, άρχισε να φοβάται την... έ-πιτυχία!

Εύτυχως είχε ένα σπουδαίο στήριγμα, την Ρομπέρτα Γκαρφιλντ την παλιά μι-κρούλα Ρομπέρτα Μάν με την οποία είχε συνδέσει την ζωή του από τα πρώτα χρόνια των προσπαθειών του.

Οι πιο στενοί φίλοι του Τζών είνε ο Τρέβις ο Στι-ούαρτ, ο Μιούνι κι' ο Κάγ-νευ. ΜΑΡΚ ΣΤΗΒΕΝΣ

MENTWUP

Δεν βγαίνει από τα χείλη

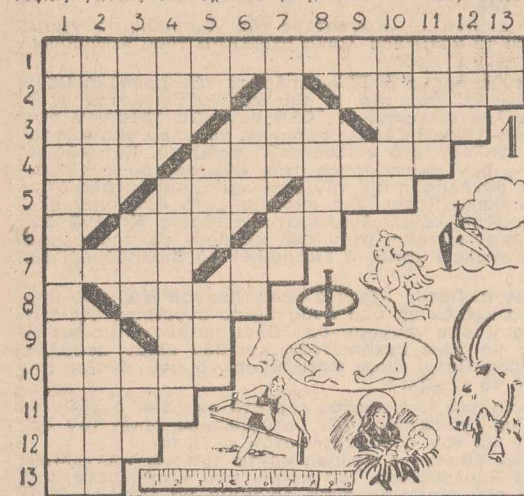
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥ-ΠΩΜΑΤΑ. ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ.

ΝΕΛΣΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Μερικές λέξεις του σημερινού σταυρόλεξου μας, θα τις βρείτε βοηθούμενοι από τα διάφορα σχέδια της κάτω δεξιάς γωνίας του σχεδίου μας, δεδο-

μένου ότι δεν σας δίνουμε κατωτέρω την εξήγησή τους.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Θα βρείτε μία μικρογραφία του σε μία γωνία του σχεδίου μας.
- 2) Δόν Ζουάν της Αργαίου. — "Η βαθύτερη έννοια, η κεφαλιώδης σημασία."
- 3) "Επίρρημα: Τελείως. — Θεά των αρχαίων. — Η κάτοικος ενός νησιού μας."
- 4) "Αριθμητικό επίρρημα. — Ένα σκίτσος της εικόνας μας θα σας βοηθήσει να βρείτε το θείο αυτό πρόσωπο."
- 5) Βρίσκεται στο σχέδιο. — Και το ζώο αυτό επίσης. — Μήν του έτους (γυλλ.).
- 6) Πρόθεσις. — Κτητική αντωνυμία (οὐδὲ, πληθ.).

Λέξεις

Νά βρεθούν εντός τριών λεπτών 15 λέξεις που να τελειώνουν όλες σε «Ρ». Π. χ.: Μήτηρ. Πρέπει όλες να είναι ονόματα ουσιαστικά, ή κύρια. Τὰ ἐπιθετικά, οἱ προθέσεις κ.ά. δὲν πρέπει νὰ ληφθοῦν ὅτι ὁφιν, ἀλλ' οὐτε καὶ τὸ παράδειγμα.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιό βιβλικό πρόσωπο τυφλώθηκε, ἀφοῦ τοῦκομαν τὰ μαλλιά του;
- 2) Ποιός, στή μυθολογία, εἶχε 100 μάτια;
- 3) Πόσα μάτια ἔχει ἡ ἀράχνη;

Με τὸ 7

Γὰ νὰ συμπληρώσετε καθενὶς ἀπ' τῆς παρακάτω ἡμιτελὲς φράσεις, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ χρησιμοποιήσετε τὸν ἀριθμὸ 7:

- 1) Ὁ Παλατίνος εἶνε ἕνας...
- 2) Ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας εἶνε γνωστός ἀπὸ...
- 3) Οἱ Κρεμαστοὶ Κήποι τῆς Βαβυλώνης ἦσαν...
- 4) Οἱ Πλειάδες ἦσαν, κατὰ τὴν ἀρχαία μυθολογία...
- 5) Ἡ λαίμαργία εἶνε...

Συλλαβόγραφο

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτό μου, γράμμα τὸ δεύτερό μου καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται, χωρὶς τὸ σύνολό μου.

Τί τὴν τρώμαζε

"Ὅπως βλέπετε, ἡ κυρὰ Παναγιώτα φαίνεται κατατρομαγμένη. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί τὴν τρώμαζε τόσο; Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ βρεῖτε πο- λὺ κοντὰ της.

- 7) Τὸ παριστᾷ μίᾳ εἰκὼνα τοῦ σχεδίου μας. — Κι' αὐτὸ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ὅπου θὰ τὸ τοποθετήσετε.
- 8) Μέλη πού θὰ βρῆτε στὴν εἰκὼνα μας.
- 9) Πρόθεσις. — Φωνὴν εἰς διπλοῦν.
- 10) Μεταβολὴ κατευθύνσεως.

- 11) Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (δημοτ.).
- 12) Σύνδεσμος, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα τῆς δημοτικής.
- 13) Νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Στὴν εἰκὼνα μας, μὴ ὑπάρχοντος χώρου, θὰ τὸ βρῆτε κι' αὐτὸ σὲ κλίμακα μικρότερη ἀπ' τὴ φυσική.
- 2) "Επίρρημα: ἐκ νέου. — Τὰ εὐρωπαϊκὰ βρίσκονται μπροστὰ σὲ δύο φάσματα: τῆς πείνας καὶ τοῦ πολέμου.
- 3) "Ἦρθε κι' αὐτὸς πόντος ἀνάμεσα στὰ σχέδιά μας — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — "Ἀρνησις.
- 4) Βρίσκεται κι' αὐτὸ ἀνάμεσα στὰ σκίτσα. — Παραμορφίζει τὴν ἐκτέλεσις δικαστικῆς ἀποφάσεως.
- 5) Τροπικὸν ἐπίρρημα. — "Αριθμὸς τοῦ σχεδίου μας (θηλ.). — Κίνησις ὁ γροῦ.
- 6) Βασιλεὺς (ξένη γλῶσσα). — Νότα μουσικῆς.
- 7) Παλληγκαρὸς νταῆς (τουρκική). — Καὶ ἄλλη νότα.
- 8) Τραγούδι.
- 9) "Αρνησις (ἀγγλική). — Λουλούδια.
- 10) Ἡ ἀνταλλαγὴ τους θ' ἀρχίσῃ σὲ λίγες μέρες (καθαρ.).
- 11) Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
- 12) "Αναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).
- 13) Τελικὸς ὀνδεσμός.

Δημιῶδη αἰνίγματα

- 1) "Ασπρος ἐγεννήθηκα Μαύρος ἐκατάτησα. Καὶ τώρα στὸ νεράματι Κουνοῦνται καὶ τὰ δόντια μου.
- 2) "Απὸ γκεμὸ νκεμίζεται. Ποτέ του δὲ ραίζεται. Κι' ἂν νκεμισθῇ δὲν χάνεται.
- 3) "Ασπρὸ εἶνε τὸ χροῖμα. Καὶ μελαγχροῖνός ὁ σπῆρος. Καὶ μιλεῖ καὶ συνταγνίζει ἂν ἐκείνον πού τὸ σπέρνει.

Εὐρωπαϊκὰ νησιά

Πῶς πρέπει νὰ συναρμολογήσετε τὰ παραπάνω κομμάτια, γὰ νὰ ὑπορέσετε

νὰ διαβάσετε τὰ ὀνόματα νησιῶν τῆς Εὐρώπης:

Με ἀριθμοὺς

Νά κι' ἕνα ἀρκετὰ δύσκολο παιχνίδι πού ἔχει κι' αὐτὸ σχέσι μετὰ ἀριθμητικὰ μαθηματικὰ παρὰδοξα. Ρωτήστε ἕνα φίλο σας ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς πού ἀντιπαθεῖ περισσότερο (ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 9). "Ας ὁποθεώμεν ὅτι σὰς ἀπαντᾷ τὸ 3. Τοῦ λέτε τότε νὰ γράψῃ πάνω σ' ἕνα χαρτί τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς στὴ σειρᾷ, ἐκτὸς τοῦ 8:

1 2 3 4 5 6 7 9

καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ὀκταψήφιο ἀριθμὸ πού σχηματίσθηκε μετὰ τὸ 27. Ἔσ- ρετε ποῖό θὰ εἶνε τὸ γινόμενον; Θὰ βρεθῇ ὁ φίλος σας νὰ γράψῃ τριάσια. Τὸ μυστικὸ εἶνε ἀπλούστατο. Πολλα- πλάσιάζετε — κατὰ νοῦν — τὸν ἀριθμὸ πού θὰ σὰς πῇ ἐκείνος ἐπὶ 9, καὶ μετὰ τὸ γινόμενον πολλαπλασιάζετε τὸν ὀκταψήφιο ἀριθμὸ.

Στὴν περίπτωσι τοῦ 3, ἔχομε: $3 \times 9 = 27$ καὶ $12345679 \times 27 = 333.333.333$ Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Μία φορὰ κι' ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας ἔμπορος κι' εἶχε τρεῖς κόρες. Οἱ δύο πρώτες ἦσαν δίδυμες κι' εἶχαν μαύρα μάτια καὶ μαλλιά. Γὰ νὰ τις ξεχωρίσῃ λοιπὸν ὁ πατέρας τοὺς φοροῦσαν δακτυλίδια ἡ μίᾳ μὲ πέτρα κόκκινη κι' ἡ ἄλλῃ μὲ πέτρα πράσινη καὶ τὶς φώναζαν Ρουμπίνα καὶ Σμαράγδα. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τοὺς εἶχε χρυσὰ μαλλιά κι' ἦτανε ὀννελὸς καλωσύνης.

Μία μέρα ὁ ἔμπορος εἶπε στὶς κόρες του πῶς θὰ πῆγαινε ταξίδι καὶ τίς ρώτησε τί ἤθελε ἡ κάθε μίᾳ νὰ τῆς φέρῃ. Οἱ δίδυμες ζήτησαν στολίδια καὶ φου- τάνια. Μὰ ἡ μικρὴ τοῦ ζήτησε νὰ πᾶν νὰ δῇ τὸ βασιλόπουλο τῆς μακρινῆς πολιτείας πού θάφτανε καὶ νὰ τοῦ πῇ ἀπὸ μέρους τῆς χαιρετίσματα.

— Ἄν ξεχάσῃς τὴν παραγγελίᾳ μου, πατέρα θὰ μαρμαρώσῃ ἡ θάλασσα καὶ τὸ καράβι σου δὲ θὰ πη- γαίη οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω, πρόσθεσε.

Πῆγε ὁ ἔμπορος στὴν πολιτεία καὶ ἀμὰ τελειώσε- τις δουλειές του καὶ φώνησε στολίδια γιὰ τὴν Ρουμ- πίνα καὶ τὴ Σμαράγδα ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ, ξεκινών- τας τὴν παραγγελία τῆς μικρῆς τῆς κόρης. Μὰ στὴ μέση τῆς θαλάσσης τὸ καράβι σταμάτησε γιὰ τὴ θάλασσα εἶχε μαρμαρώσει ἐξαιφνικά. Τότε ὁ ἔμπορος θυμήθηκε τὸ τάξιμο τῆς κόρης του κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πολιτεία.

Ἡ θάλασσα ἀμέσως ξεμαρμάρωσε κι' ὅταν φτά- σανε στὴν πολιτεία πῆγε σὸ πύλατι καὶ εἶπε σὸ βασιλόπουλο τὰ χαιρετίσματα τῆς κόρης του. Τὸ βασιλόπουλο τὸν εὐχαρίστησε τὸν γέμισε δῶρα, κι' ἀκόμα τοῦδωσε ἕνα χρυσὸ πιάτο καὶ του εἶπε:

— Πῆς τῆς κόρης σου νὰ βαρῇ κάθε πρῶι αὐτὸ τὸ πιάτο σὸ παρὰθύρὸ τῆς καὶ νὰ τὸ νερμίσῃ μετὰ ἄνθρονο.

Γύρισε κατόπιν ὁ ἔμπορος στὸν τόπο του καὶ μοίρασε στὶς κόρες του τὰ δῶρα.

Ἡ μικρὴ ἀνυπομονὴν περιμένε νὰ ζημερώσῃ καὶ τότε γέμισε τὸ χρυσὸ πιάτο μετὰ ἐκλεκτὰ ἄνθρονα καὶ τὸ ἀκούμπησε σὸ παρὰθύρο. Μόλις ἡ πρώτη ἀ- χτίδα τοῦ ἡλίου ἔπεσε σὸ πιάτο, ἕνα μεγάλο ἀ- σπρο περιστέρι πῆγε καὶ βούτηξε τὶς φτερούγες του σὸ ἄνθρονο, ὕστερα μπῆκε σὸ δωματίον τῆς κο- πέλλας κι' ἀμέσως ἔγινε ἕνα πνεύμα βασιλό- πουλου ντυμένο σὰ χρυσά.

— Σ' ἀγαπᾷ... εἶπε στὴ Χρυσομαλλοῦσα Μὰ καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ γίνῃς γυναικα μου.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ βλέποντοσάν πολὺ συχνά "Ετοὶ ἡ ξανθοῦλα ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη. Μὰ ἕνα πρῶι οἱ δίδυμες ἀδελφές τῆς παραμονέψανε κι' εἶδαν τὸ περιστέρι πού μεταμορφωνόταν σὲ πνεύμα βασιλόπουλου. Καὶ κ-ε-ὡς ἦσαν κ-ε-ὡς ζή- λεψαν καὶ ρίξανε τ' ἄλλο πρῶι, κρυφὰ μέσα στ' ἄν- θρονο οπασμένα γυαλιά. Τὸ περιστέρι, βουτώντας σὸ πιάτο πληγώθηκε, γέμισαν αἷμα τὰ φτερά του κι' ἔφυγε βγάζοντας λυπημένες φωνές.

Ἡ ξανθοῦλα ἔκλαιγε πικρῶς νῦν αὐτὸ πρῶι- νε ὅταν ἐξαιφνικά ἀκούσε ἕνα ἀπὸν νὰ τῆς λέπ:

— Πῆγαινε δεκά ὥρες ὀρθοῦ κατὰ τὸ μεγάλο δάσος καὶ θὰ παρηγορη-θῇ.

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στοὺς δικούς της ξεκίνησε κι' ἔφτασε νύχτα πιά σὸ δά- σος, κουρασμένη ἔγειρε κατὰ ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ κοιμήθηκε. Μόλις ἐξημέρωσε ξύπνησε κι' εἶδε ἔμπρὸς της νὰ στέκεται μίᾳ καλόγρη πού τῆς εἶπε:

— Γιατὶ ἔκλαιγες στὸν ὕπνο σου κόρη μου; Φαίνεσαι καλὴ. Ζήτησέ μου ὅτι χάρι θέλεις.

Τότε ἡ Χρυσομαλλοῦσα τῆς διηγήθηκε τὸν πό- νο της, κι' ἐκείνη ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα κουτάκι καὶ τῆς τῶσε λέγοντας:

— Εἶναι ἀλοιφὴ πού γιατρεύει τὶς λαθωματίες. Πᾶρε τὴν καὶ θὰ σοῦ χρειαστῇ. Τί ἄλλο θέλεις;

Ἡ κοπέλλα τῆς ζήτησε ν' ἀλλάξουν ρουχα. Ἡ καλόγρη δέχτηκε κι' ἡ κοπέλλα μεταμορφωμένη πιά σὲ καλόγρη τὴν εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Περπάτησε ὅλη μέρα κι' ἔφτασε τέλος στὴν πολι- τεία τοῦ βασιλόπουλου. Ὁ κόσμος ἐκεῖ ἦταν κα- ταλυπημένος γιὰ τὸ βασιλόπουλο πέθαινε. Τρέχει ἡ κοπέλλα σὸ παλάτι, παρουσιάζεται στὴ γρη βα- σιλοῦσα καὶ τῆς λέει:

— Θέρνω ἕνα εὐαγγελιογὸ γιατρικὸ γιὰ τὸ βα- σιλόπουλο, πού θὰ τὸ σώσῃ. "Αφροῦ με νὰ τὸ δῶ.

Τὴν ὡδήγησαν ἀμέσως στὴν κάμαρα τοῦ βασιλό- πουλου, τοῦ ἀλείψε τὸ σῶμα μετὰ τὴ μαγικὴ ἀλοιφὴ κι' οἱ πληγὲς γιατρεύθηκαν ἀμέσως.

Τὸ βασιλόπουλο ἀνοῖξε τὰ μάτια του κύτταξε τὴν καλόγρη καλὰ-καλὰ εἶδε τὰ χρυσοφάνια τῆς μαλλιά κι' ἀμέσως κατάλαβε ποῖα ἦταν. Σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τὴ Χρυσομαλλοῦσα ἀπ' τὸ χέρι στᾷ- θεκε μπρὸς τὴν ὑπέρτα του, καὶ τῆς εἶπε:

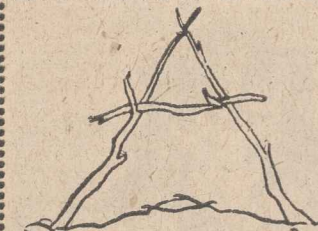
— Ἡ κόρη αὐτὴ μου ἔσωσε τὴ ζωὴ. Θὰ τὴν πάρω γυναικα κι' ἂς μὴν εἶναι ἀπὸ αἷμα βασιλικό.

Ἡ γρη βασιλοῦσα τοὺς ἀγκάλιασε, τοὺς φίλησε κι' ἔγιναν οἱ γάμοι τοὺς μετὰ τὴν γιορτὴν. Μετανοιωμένες ἡ Ρουμπίνα κι' ἡ Σμαράγδα γιὰ ὅτι ἔκαναν κλειστικὰ μετὰ τὸν βασιλόπουλο γιὰ τὸ χρυσὸ πιάτο, πολλὰ-πολλὰ με εὐτυχία καὶ κα- λωσύνης.

1) Ἡ παγωμένη ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας, καθὼς καὶ ὠρισμένες περιοχές τοῦ Καναδά κατοικοῦνται ἀσπι- ὄτατα ἀπὸ ἑρπυροδέρμιους καὶ ἐλάχιστους λευκοὺς πού εἶνε σκοπιόμενοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Στὰ μέρη αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν δρόμοι, οὔτε καν μονοπάτια. Οἱ ἄνθρωποι προχωροῦν μέσα στὸ ἄννο- στο, ἀκολουθώντας τὸ ἐν- στικτὸ τους, πού τὰς γοη- σιμεῖ ὡς ὁδηγὸς καὶ τὶς περσισσότερες φορές δὲν ἔρ- ρουν τί τοὺς περιμένει ἡ τί- πρόκειται νὰ συναντήσουν.

Μὴν νομίζετε, ὡστόσο, ὅτι δὲν συνεννοοῦνται μεταξύ των καὶ δὲν μεταβιβάζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς ἐντυπώσεις των. Ἔχουν βοή γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕναν τρόπο, πού εἶνε πολὺ-πρω- τότυπος καὶ περίεργος.

"Ας ὑποθέσωμε ὅτι ἕνας κυνηγὸς ἄρκτων ἔχει περιπλανηθῇ σὲ μίᾳ ἐρημῇ περιοχῇ καὶ ὅτι πεθαίνει ἀπὸ τὴ δίψα. Ξαφνικά, βλέπει μπροστὰ του ἕναν κύκλο ἀπὸ πέτρες καὶ στὴ μέση μιᾶς μπερδῆ πέτρας, μετὰ τὸ κομφορ μέρος τῆς γυρισμένο π. χ. πρὸς τὰ βορειοανατολικά. "Αν ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴν διεύθυνσι θὰ βοῇ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἕνα ρυάκιο ἡ μίᾳ πηγὴ με καθαρὸ νερὸ.

"Προσφέρω ἄφρονον κυνήγι ἀλλὰ θέλω σφαίρες".

του πλάι σὲ μίᾳ πηγῇ, χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται τὴν ὑπαρξὴ της.

"Ας ὑποθέσωμε τώρα ὅτι δύο κυνηγοί, πού μένουν μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἔχουν συμ- φωνήσει ἀπὸ τὸ γεμῶνα νὰ φύγουν μαζί τὴν ἄ- νοιξί γι' αὐτὴν ἡ ἐκείνη τὴν περιοχῇ. Τὴν ὡρι- σμένη ἐποχὴ θὰ ξεκινήσῃ ὁ καθένας ἀπὸ τὴν κα- λυψα του καὶ στὸ δρόμο θ' ἀφήσῃ μερικὰ σημά- δια, γὰ νὰ τὰ ἴδῃ ὁ σύντροφός του πού ἔρχεται ἀπὸ διαφορετικὴ κατεύθυνσι. Τὰ σημάδια αὐτὰ εἶνε συνήθερα ἕνα δευατὶ ἀπὸ χορτάρι δεμένο στὴν ἀκρὴ ἑνὸς πασσάλου. Ὁ πασσάλος αὐτὸς τοποθετεῖται λοξὰ καὶ ἡ κλίσις του δεινὴν τὴ διεύθυνσι πού πῆρε ἐκείνος πού προηγείτο.

"Ἄλλοτε πάλι, ἀντὶ γιὰ ἕναν τοποθετοῦνται δύο πασσαλοί. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε μεγαλύ- τερος καὶ γωμῶνος λοξὰ στὸ ἔδαφος. Ἡ κλίσις του δεινὴν — ὅπως εἶπαμε — τὴν κατεύθυνσι.

"Ὅταν ἕνας κυνηγὸς ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ ἕνα μέρος γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη ἑνὸς θηραύματος κοσφόνει δύο εἴδη ἀπὸ ἔδαφος καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βάζει μίᾳ πέτρα.

πλακὲ ἐπίπεδη πάνω στὴν ὁποία φτιάχνει ἕνα σκεδίσμα τοῦ ζώου πού παρακολουθεῖ. Ἔτσι οἱ σύντροφοί του ἔρ- ρουν πού πρέπει νὰ διευθυ-θοῦν.

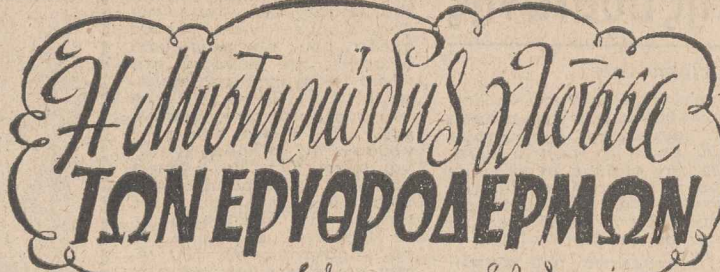
"Ἐνα εἶδος πού εἶ- υπνημέ- νο στὸ ἔδαφος καὶ γυμνημένο τέσσερες φορές μετὰ ἀπὸ τὴν ση- μαίνει: "Εῦχα ἀφοῦ σὲ πε- ροίμενα ἐδῶ τέσσερες ἡμέρες".

"Ἐνα σκεδίσμα ἀνθρώπου μετὰ μακριὰ γενειάδα πού τοῦ πέφτει ὡς τὸ στομάχι σημά- νει: "Πεθαίνω τῆς πείνας. Βο- ηθήστε με".

Εἶνε τὸ σημάδι τῆς ἀπονιώ- σεως πού οἱ κυνηγοὶ ἴχνηρα- φοῦν μετὰ τὸ μαγαθὶ τοὺς πάνω σὲ φλοιούς δένδρων ἢ σὲ βοά- τους.

Τοῖα εἴδη, τοποθετημένα σὲ σήματα Ἀ σημαίνουν: "Ἐξή- λτησα τὰ πτεροαγνικά μου. Προσφέρω ἄφρονον κυνήγι, ἀλλὰ θέλω σφαίρες".

"Ὅταν ἕνας κυνηγὸς ἀνακα- λυπτῇ τὰ ἴχνη μιᾶς ἄρκτου, βάζει στὴν κορυφὴ ἑνὸς πα- σσάλου μερικὰ γόστα στὰ ὁ- ποῖα δίνει τὸ σήμα τοῦ ζώου.

Πῶς συνεννοοῦνται μεταξύ των

ἐκεῖ οὔτε δικαστικοὶ κλητήρες, οὔτε δικαστήρια. Ὁ πιστὸς πηγαίνει τὴ νύχτα στὴν καλύβα τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀφίνει στὴν πόρτα ἕνα δευατὶ μικρὰ φύλα. Ὁ ἀρθρὸς τοὺς φανερώει πῶσα εἶνε τὰ ὀφειλόμενα νομίσματα, ζῶα, διάφορα ἀντικείμενα κτλ.

Ὁ ὀφειλέτης πρέπει νὰ σπύσῃ ἀμέσως νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ γρῶς του. Γιατὶ, διαφορετικὰ, ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ γρησιμοποιήσῃ ὁποιοδήποτε μέσον βίας. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν μέσων εἶνε καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τὸν γρωστᾷ.

Νὰ τώρα καὶ μίᾳ σελις ἱστορίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρά. "Ἐνας Εὐρωπαϊκὸς κυνηγός, πού διέσχίζει μίᾳ περιοχῇ, κατοικημένη ἀπὸ ἑρπυροδέρμιους Πάουιν, βοῆκε σ' ἕνα μέρος τοῦ ἀκόλουθο τούτοις:

Πάνω στὸ ἔδαφος ἦταν τοποθετημένα στὴ σειρᾷ, σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου, δεκάξι κρανία θο- νάσων, μὲ τὸ μουσοῦδι τῆς γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς γειτονικοῦ ποταμοῦ. Στὴ μέση τοῦ ἡμικυκλίου βρισκόταν ἕνα ἄλλο κρανίον θονάσου, πού ἔδε- ρε τριάντα ἐξῆς κόκκινες χαρ- ακιές. Καὶ πλάι σ' αὐτὸ ὑπῆρ- χαν τέσσερες πασσαλοὶ μνημέ- νοι στὸ ἔδαφος, μετὰ μερικῆς τούφ- φας μαλλίων στὴν κορυφῇ.

Ὁ Εὐρωπαῖος, μ' ὅλο πού ἦταν συνθησισμένος στὴ γλῶσσα τῶν ἑρπυροδέρμιων, ἔσπαζε τὸ κε- φάλι του γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἐσημαίναν ὅλα αὐτὰ. Ἀλλ' ὁ ἑρπυροδέρμιος συνοδὸς του τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως: "Τριάντα ἐξῆς Πάουιν εἶχον κάμει ἐπι-δρομὴ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων μίᾳς γειτονικῆς φυ- λῆς πού ἔμεναν σὲ δεκάξι σκηνές, εἶχαν σκοτώσει τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς καὶ εἶχαν ξαναγυρίσει στὰ σπιτία τους, διασχίζοντας τὸ ποτάμι".

"Ἀλλὰ μίᾳ τέτοιᾳ μυστηριώδῃ γλῶσσα δὲν με- ταχειρίζονται μόνο οἱ ἑρπυροδέρμινοι. Ἀπὸ τὰ πα- λαιὰ χρόνια, πολλὰς πρωτόγονες φυλές τῶν νη- σιῶν τῆς Ὀκεανίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἀκολουθοῦ- σαν αὐτὴ τὴ μέθοδο τῆς συνεννοήσεως μετὰ διαφο- ρες συμβολικὰς παραστάσεις, ἰδιαιτέρως γιὰ κάθε φυλῇ.

Τὰ σύμβολα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα περίεργον καὶ ἀπόκομφο «λέξικόν» πού γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ μίᾳ εἰδικῇ διδο- σκαλίᾳ ἀπὸ τοὺς «μάγους» τῶν πρωτόγονων φυλῶν.

Τὸ πῶς περὶ ἑνὸς ὁμοῦ ἀπ' ὅλα εἶνε ἐπὶ καὶ οἱ ζῆτιανοί, στὶς πολιτισμένες

χώρας χρησιμοποιοῦν μίᾳ μυστη- ριῶδη συμβολικὴ γλῶσσα. Μετὰ διάφορα «σημάδια» πού γρά- φουν στὶς ἐξωτερικῆς, δείχνουν στὸς συναδέλφους τοὺς ποῖο σπῆτι ἔχει γεννηθῆσαι νοικο- κύρη, σὲ ποῖο ὑπάρχει ὁ κίνδυ- νος ἑνὸς ἀγρίου σκύλου καὶ σὲ ποῖο καθεστὶς μίᾳ ὀικονομεία σι- λαργύσαν...

"Ἐπίσης καὶ οἱ πορτιέρηδες τῶν ξενοδοχείων, ὅπως λένε, συ- νεννοοῦνται μεταξύ τους μετὰ μίᾳ συνθηματικῇ γλῶσσᾳ πού εἶνε ἀπλούστατη. Ἀπὸ τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο κολλοῦν τὶς ἐτικέτες στὶς βαλίτσες τῶν ταξιδιωτῶν ἐξηγοῦν στοὺς συναδέλφους τοὺς ποῖοι ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες αὐ- τοὺς εἶνε εὐποροὶ καὶ ἀνοιχτο- χέρηδες καὶ ποῖοι εἶνε ἀπρόσδι- ὁ στὸν ὀικονομικὴν καταστάσε- ος καὶ «σφιχτοί» σὲ φιλοδορή-ματα!

Τέλος μυστηριώδη συμβολι- κά σημάδια χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε καὶ οἱ

'Οβρυκόλακας τής Βοστώνης

Ένας φοβερός αιμοπότης

Όταν ακούει κανείς τη λέξη βρυκόλακας, σκεπτείται άμεσα τις φανταστικές ιστορίες για τους άμαρτωλους εκείνους νεκρούς που δεν λυώνουν, που δεν τους χωράει ο τάφος τους και βγαίνουν τη νύχτα για να συνεχίσουν την εγκληματική τους ζωή να εξακολουθήσουν και νεκροί ακόμη να τυραννίζονται και να τυραννούν τους άλλους ανθρώπους, που αρνήθηκαν να συγχωρήσουν τα κριματά τους. Κι' έτσι, βρυκόλακισμένοι, τριγυρίζουν τις άγριες νύχτες στη γη και ζουν βυζαίνοντας ανθρώπινο αίμα. Είναι οι αιμοπότες «ζωντανοί νεκροί».

Εκτός όμως από τη γυνική και ακαθόριστη αυτή αντίληψη, έχουν γραφί τόμοι ολόκληροι για πραγματικές ή φανταστικές ιστορίες ατόμων που έπιναν ανθρώπινο αίμα. Οι Γερμανοί τους βάφτισαν «βαμπίρους» και τ' όνομά τους θυμίζει τον νήθωα μυθολογικό και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα, σπηλιές, στούς απόκοσμους και μυστηριώδεις βράχους των Τρανσυλβανικών βουνών, με τους φρικαστικούς μύθους του Δράκουλα ή άλλους ανεξερεύνητους τόπους όπως τα τέλματα της Λουιζιάνας, τα άπρηστα μέρη της Αίγης ή της ζούγκλας της Αφρικής, όπου, όπως πιστεύει ο πολλός κόσμος, συνάχθουν οι «ζωντανοί νεκροί», τα φοβερά τέρατα που πίνουν ανθρώπινο αίμα.

Ανεξάρτητα όμως από την αλήθεια ή το συμβολικό θέμα, που κρύβουν οι ανατριχιαστικές αυτές ιστορίες, θα σάς αναφέρω ένα πραγματικό περιστατικό που έγινε σχεδόν στην εποχή μας, σε ένα μέρος, όπου ποτέ δεν ήταν δυνατόν να φαντασθείτε ότι θα μπορούσαν να... συνκρούουν βρυκόλακες. Το μέρος αυτό είναι η ομίχλη της Αγγλίας στην Αμερική και συγκεκριμένα μια πόλη πολιτισμένων ανθρώπων η

Βοστώνη. Στη Βοστώνη λοιπόν έζησε και συνελήφθη επ' αυτοφώρ ένα άτομο που έπινε ανθρώπινο αίμα. Για την άπαισία αυτή πρέει το δικαστήριο της Πολιτείας της Μασαχουσέτης, τον καταδίκασε το 1867 σε θάνατο.

Ο άνθρωπος που καταδικάστηκε ως αιμοπότης, σ'απ' πρακτικά του δικαστηρίου και σ'απ' χρονικά των εφημερίδων της εποχής εκείνης, αναφέρεται με το όνομα Τζάιμς Μπράουν. Ήταν Πορτογάλος την καταγωγή, ναυτικός τ' επάγγελμα. Έτσι δούλεψε σε αμερικανικά καράβια κι' έφτασε στις αμερικανικές θάλασσες. Οι πλοίαρχοι της Βοστώνης τον ήξεραν καλά και τον προτιμούσαν στις δουλειές τους γιατί ήταν γενερόμενος, άνθρωπος με μεγάλη αντοχή, εξαιρετικά επιδέξιος και ταυτοχρόνως με καλό παρουσιαστικό και ήμερα χαρακτηριστικά, φιλήσυχος και καλός όπως ήταν δεν είχε τίποτε, που να προδίδει τα άγρια ένστικτά του, την αιμοδόρο φύση του. Κι' όμως κάτω απ' την ήμερη μορφή του κρυβόταν ένα πραγματικό τέρας όπως αποδείχθηκε.

Το 1867 ο Μπράουν υπαρκάριος σ' ένα μεγάλο αλιευτικό σκάφος και τράβηξε από τη Βοστώνη, προς βορράν για το Λομπραντόρ, όπου η θάλασσα είναι πλούσια σε αλιευτικά πεδία. Λίγες ημέρες μετά τον απόπλου από τη Βοστώνη, ένας ναύτης του καραβιού εξαφανίστηκε κατά έντελώς μυθιστηριακό τρόπο. Μελονότι ο καιρός ήταν καλός ή θάλασσα γαλήνια και δεν είχαν συναντήσει καθόλου ροιζοτάρια ο ναύτης εκείνος εξαφανίστηκε, χωρίς ν' αφήσει ίχνη. Έπειτα από μερικές μέρες ένας δεύτερος ναύτης εξαφανίστηκε κατά τον ίδιο μυθιστηριακό τρόπο. Τότε ο καπετάνιος ανησύχησε και διάταξε να ερευνηθεί παντού το σκάφος. Οι άνδρες του πληρώματος μοιράστηκαν άμεσα σε ό-

μάδες και άρχισαν να ψάχνουν σ' όλες τις γωνίες. Μία ομάδα από τους πιο θαρραλέους, γιατί όλους σχεδόν τους είχε κυριεύσει ο φόβος, με φανάρια στα χέρια κατέβηκε στο άμπάρι κι' εκεί βρήκε τη λύση του μυστηρίου των εξαφανίσεων. Το θέμα που αντίκρισαν οι σκληραγωγημένοι αυτοί ναυτικοί, έκανε και τους πιο άτρυπτους ακόμη θαλασσοδούλους απ' αυτούς ν' ανατριχιάσουν. Ο Μπράουν, με αλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά του ήταν γονατισμένος επάνω από τον δεύτερο εξαφανισθέντα ναύτη και βύζαινε με απληστία το αίμα από τις πληγές που είχε ανοίξει στο κορμί του με το μαχαίρι του.

Ο Μπράουν τη στιγμή αυτή δεν ήταν πια ο ήρεμος και καλός ναυτικός, που ήξεραν, αλλά ένα ανθρωπομόρφο θηρίο. Με σπασμένο το πρόσωπο έμοιαζε με λάμια των παραμυθιών, με βρυκόλακα. Έκει δίπλα και πολύ κοντά ήταν χαλμυμένος ο νεκρός του ναύτη που είχε πρώτος εξαφανισθεί. Αλλά σε τι κατάσταση!... Νεκρός με στεγνωμένο το κορμί, από το οποίο ο Μπράουν είχε πιη όλο το αίμα!...

Τόση ήταν η λύσσα με την οποία ο Μπράουν βύζαινε ώστε ούτε κατάλαβε πως μπήκαν στο άμπάρι οι συναδελφοί του. Κι' αυτό έδωσε τον καιρό στους πιο θαρραλέους ν' ανακτήσουν την ψυχραιμία τους, να περουν επάνω του και να τον δέσουν με τις αλυσίδες που βρίσκονταν στο άμπάρι...

Το πλοίο διέκοψε τότε το ταξίδι, και γύρισε στη Βοστώνη. Ο Μπράουν σιδηροδέσμιος οδηγήθηκε στο δικαστήριο, κατηγορούμενος για φόνο και ως αιμοπότης και καταδικάστηκε σε θάνατο. Περιέργως όμως η ποινή του μετετράπη από τον τότε Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, σε ισόβια κάθειρξη. Είκοσιπέντε χρόνια έμεινε ο Μπράουν στις φυλακές της Μασαχουσέτης και του Όκλιν. Στο διάστημα αυτό, ο Πορτογάλος αυτός «βρυκόλακας» σκότωσε μέσα στη φυλακή άλλους δυο ανθρώπους για να πιη το αίμα τους. Ύστερα όμως από τον δεύτερο φόνο μεταφέρθηκε στο «Έθνικό Ασυλο» της Ουάσινγκτον παρ' όρων και ριχθηκε σ' ένα σκοτεινό, και άπομονωμένο κελλί. Εκεί ο «Βρυκόλακας τής Βοστώνης», όπως απεκάλεσε, πέθανε έπειτα από λίγον καιρό.

NORMAN M. ΛΟΜΠΕΝΤΣ

Όπως ένα σπυρί ριζιού

Στη Σπράγκ της Νέας Υερσέης ένα παιδάκι κατ'ίπε μία μικρή πρόκα από εκείνες που χρησιμοποιούν οι τοαγκάρδες. Η πρόκα αυτή κόλλησε στον οισοφάγο του και η εξαγωγή της ήταν αδύνατη για τον άπληστο λόγο ότι ο χειρουργός που θα την έκανε δεν έβλεπε που έπρεπε να διευθυνη τα εργαλεία του. Παρέστη ανάγκη τότε να κατασκευασθεί μία μικρή ηλεκτρική λάμπα, για να φωτίσει τον οισοφάγο του μικρού. Η λάμπα αυτή κατασκευάσθηκε πράγματι και η εξαγωγή της πρόκας έγινε με μεγάλη ευκολία. Αλλά αΐζει να μάθετε ποιες ήταν οι διαστάσεις της λάμπας. Δεν ήταν λοιπόν, μεγαλύτερη από ένα σπυρί ριζιού!

ΝΕΟ «ΝΤΟΥΣ»

Αυτό το «σαλινκαροειδές» ντούς, που κατασκεύασε ένας Αμερικανός από πλαστική ύλη, είναι εξαιρετικά πρακτικό, λόγω του μηδενικού βάρους του. Γι' αυτό πολλές Αμερικανίδες το εγκατέστησαν ήδη μέσα στο λουτρό τους.

ΜΙΑ ΣΤΟΡΓΙΚΗ ΜΑΓΙΜΟΥ

Όπως είναι γνωστό από την ζωολογία, η μαίμου είναι το ζώο, που έχει έντονα όραση από κάθε όμοιο του το σώμα της. Η μαίμου οστρενής, της φιλίας της καλωσύνης. Στη φωτογραφία μας μία μαίμου σφίγγει στην αγκαλιά της μια γατούλα, που μόλις την γνώρισε.

ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Μ' αυτό το όνειγμα στον τοίχο, που είναι σαν μικρός φωταγώγος και που καταλινει στο υπόγειο του σπιτιού, οι νοικοκυρές θα μπορούν στο έλεος να ρίχνουν τα σκουπίδια, σ' ένα μεγάλο τενεκέ χωρίς να μετακινούνται πια το φασόλι. Έπισης θ' απαλλαγούν και από το κλασικό α-νεδοκατέσθμα της σκάας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟ

29ον 'Αλλ' ο Άριμάν δεν καταλάβαινε τίποτε από όλα αυτά. Ήταν βυθισμένος σ' ένα είδος νόρκης και μέσα στο μυαλό του περνούσαν θαλές μερικές εικόνες από την περασμένη του ζωή.

Ξανάβλεπε τώρα την εποχή που ήταν παιδάκι, ακούει μέσα στον πατρωνικό πυόγο του Μογιέβ.

Από τον πατέρα του διατηρούσε μια πολύ αμύδρη ανάμνηση. Ήταν ένας άνθρωπος, για τον οποίον μόνο τοια πράγματα υπήρχαν στον κόσμο: οι ώρες νυαίκες, οι ταχυομαγίες και το κασσί. Είπε ποσάσι τη ζωή του μέσα στις διασκεδάσεις και τα γλέντια. Κι' είχε πεθάνει πολύ νέος. Μόλις θα ήταν σαράντα πέντε χρόνων.

Ο μικρός Λουί είχε μείνει τότε κοντά στη υπερά του, που ήταν το αντίθετο ακριβώς από τον πατέρα του.

Αλλ' η δυστυχισμένη δεν υπήρξε ν' αθέσει στο πλήρωμα που της προέβλεπε η πληροφορία του συμβολαιογράφου της όκονενσίας ότι ο σύζυγός της είχε σπαταλήσει όλη την τεραστία περιουσία του και ότι δεν άφηνε πίσω του παρά υβόν γυή.

Μας μένει τουλάχιστον ο πυόνος και τα κτήματα που βρίσκονταν δόλωνα, είχε είπη τότε η μαρκησία ν' Εστροέλλα. — Άλλοιμον, κυρία! — απάντησε ο συμβολαιογράφος. Τα κτήματα έχουν πουληθεί από καιρό και όσο για τον πυόνο, το σύνολο των υποθηκών με τις οποίες βαρύνεται είναι ανώτερο από την αξία του... Ο Περέννα ξανάβλεπε τώρα υποσώ του την τοανική σκηνή.

Η υπερά του είχε κυλήσει σαν μονοκύματος όγκος κάτω από την πολυθρόνα όπου καβόταν. Και όταν έτρεξαν κοντά της για να την άσπασκώσουν, είδαν πως ήταν νεκρή. Κατόπιν ένας θείος του τον πήρε μαζί του στη Μαδοίτη. Ήταν ένας άνθρωπος ασήπτος που δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να του υπενθυμίζει διαρκώς τις σπατάλες του πατέρα του.

Ήταν ένας άνθρωπος ασήπτος που δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να του υπενθυμίζει διαρκώς τις σπατάλες του πατέρα του.

λόγια του υπολογανού στο σύστημα των βασιλικών δοαγώνων. Άλλ' είσαι καταδικασμένος να φυλακιστείς γιατί δεν έχεις περιουσία... Μόνον ένας καλός γάμος θα μπορούσε να σε σώσει... Και γιατί, δέβαια, να τέχνες μακροχρόνιο, αφού η εξαδέλφη σου είναι νέα, όμορφη και παίρνει μια αξιολόγη προίκα;... Έ, όχι, μικρό μου Λουί, αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Άρεκατά έκαμα για σένα. Είπε καιρός να κάμεις και συ κάτι για τον εαυτό σου... Αν σου γροιάζεται μια νεοή προίκα, ζήτησε την αλλού. Κανείς δεν θα σε κατακρίνη γι' αυτό και ίσως μερικοί σε επαινέσουν. Άφησε όμως, ήσυχη την εξαδέλφη σου και μένα.

Ο δόν Λουί είχε φύγει τότε από το σπίτι του θείου του. Άλλα δεν έπαυε να δέλεπ κρυφά τη Λάουρα. Πόσο την ελάνευε! Και με πόση τουφερότητα ανταποκρινόταν κι' εκείνη στο αίσημά του.

Μία γοηδία υπηρέτρια διευκόλυνε τις συναντήσεις τους. Δυο φορές την εβδομάδα, η Λάουρα πήγαινε στην εκκλησία του άνιου Ιακώβου για να προσευχηθεί.

Η γοηδία Κατερίνα ή υπηρέτρια που την συνόδευε, άφηνε τότε τη νέα να γλιστράει έξω από την εκκλησία για να τρέψη σ' ένα γειτονικό αλσύλιο, όπου την περίμενε ο αγαπημένος της.

Οι συναντήσεις αυτές κράτησαν περισσότερο από έξη μήνες.

Άλλα μία μέρα ο πατέρας της νέας έυωσε τα πάντα. Τελλός από όλη έδιωξε τότε τη γοηδία Κατερίνα και κλείωσε την κόρη του στο σπίτι.

Έτσι πέρασαν αρκετές βδομάδες χωρίς οι δυο αγαπημένοι να υποσέσουν να συναντηθούν.

Άλλα το νεώτερο ήταν ότι ο πατέρας της Λάουρας φανότιζε ν' απαμακρύνει τον ανήλιο του από τη Μαδοίτη.

Ο δόν Λουί το πληροφορήθηκε από ένα φίλο του που υπηροτεύσε στο Υπουργείο των Στρατιωτικών. Θά τον έστειλαν στη Μαγιόρκα που ήταν το μέρος όπου εξόριζαν τους αναποθνήσκοντες αξιωματικούς.

Έτσι δεν θα μπορούσε να έχη καμιά επικοινωνία με τη Λάουρα, που ναυούσσε να τον στείλει στο στόμα.

Το ξέρο πως κινδυνεύουμε, απάντησε. Άλλ' έρεπε να σε ιδώ Λάουρα... Ήμιον αποφασισμένος ν' αναποθονοίσει το σύμπαν για να το κερτώσω... Κι' ήταν στιγμές που οι πιο κακές σκέψεις περουν μέσα από το μυαλό μου... Δεν ξέω γιατί έδλεπα το έγκλημα σαν μια φυσική και αναποφευκτική λύση... Άλλ' ήρέσασ σιγά-σιγά έχη καμιά επικοινωνία με τη Λάουρα, που ναυούσσε να τον στείλει στο στόμα.

Μικρά ιστορίες

Σκυλιά που γαυγίζουν

Ο γέρο Έδραϊος τραπεζίτης Ζούκερφελδ συνοδεύει ως το σταθμό το γιό του Άαρν που φεύγει για την Αμερική. Στο δρόμο του δίνει ένα ωρό συμβούλες και κοντά σ' άλλα του λέει:

Να κάνεις τη δουλειά σου σύμφωνα με το συμφέρο σου και να μη σε πειράζει για το τι λέει ο ένας κι' ο άλλος. Να μην ξεχνάς τη παροιμία ότι σκυλιά που γαυγίζουν δεν σ'αγκάνουν ποτέ.

Άλλα μόλις τελείωσε αυτά τα λόγια δυο πελώριοι μοντροσκυλίοι ριχθηκαν γαυγίζοντας απάνω στον τραπεζίτη. Ο Ζούκερφελδ τρομαγμένος πρόσπαρε να κρυφτεί πίσω από μια πόρτα και δεν βγήκε από εκεί παρά όταν πέρασε ένα τέταρο.

Μα γιατί κρυφτηκες μπαμπά; τον ρώτησε ο Άαρν. Δεν μου είπες ότι σκυλιά που γαυγίζουν δεν σ'αγκάνουν ποτέ; — Ναι, παιδί μου απάντησε ο Ζούκερφελδ. Άλλα μπορεί να είναι κανείς σίγουρος ότι αυτά τα πελώρια σκυλιά έχουν διαβάσει την παροιμία που τ' έχεις γράψει αυτό;

ν' αντιμετώπισω με μεγαλύτερη ψυχραιμία τα πράγματα...
—Και τί σκέπτεσαι να κάμεις; Λουί; ρώτησε η νέα, που τον κούταζε τουραμένη.

—Πρώτα... πρώτα, πρέπει να σου πω τι έκαμε ο πατέρας σου, απάντησε εκείνος. Έφροντισε, λοιπόν, να με μεταθέσει στη Μαγιόρκα... Η διαταγή υπογράφηκε γρήγορα και θά μου κοινοποιηθεί μέσα σε δυο-τρεις ημέρες...
—Θα σε περιμένω να γυρίσεις! φώναξε η νέα.
—Ο δόν Λουί γαμογέλασε θλιβερά.

—Φτωχή Λάουρα! είπε. 'Ο πατέρας σου δεν θα σου δώσει τον καιρό γι' αυτό... Γιατί, μόλις απομακρυνθώ, θα σε πιέσει να παντρευθείς έναν άνθρωπο, που τον έχει διαλέξει από καιρό. 'Αν οι πληροφορίες μου είναι σωστές, ο άνθρωπος αυτός είναι ο μαρκήσιος ντε Βιλεμόντα...

—Δεν θα τον παντρευτώ ποτέ! είπε η Λάουρα.

—'Αλλ' ο πατέρας σου θα σε αναγκάσει σ' αυτό! απάντησε ο δόν Λουί. Και θα υποταχθείς στη θέλησή του, γιατί θα σου είναι αδύνατον να κάμεις διαφορετικά. 'Όσο για μένα, θα δοίκαμαι τόσο μακριά που δεν θα μπορώ να σου δώσω καμιά βοήθεια...

—'Αλλά τί πρέπει να γίνει, λοιπόν; ρώτησε με αγωνία η Λάουρα.
—'Ο δόν Λουί στήριξε το βλέμμα του μέσα στα μάτια της.
—Λάουρα, μ' αγαπάς; ρώτησε.
—Περισσότερο κι' από τη ζωή μου, Λουί, απάντησε η νέα.

—Και είσαι αποφασισμένη...

...ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμετε ολίγες έπαλειψεις με το θαυματουργόν

JEUNESSE

και άμέσως θα επανακτήσουν το φυσικό των χρώμα

JEUNESSE

Ένας σταθμός εις την ιστορίαν της επαναστροφής των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λερπέση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΥΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τηλ. 53.291. 'Ομόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκος. 'Όδός 'Αγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Ευάγγελος Γκίκας. 'Αρωματωπυλείον.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ). Κομνητήριον Πέτρου Φραγκουλάρη.

ΑΝΔΡΟΣ. Φαρμακείον Λορέντζου Κασσιμάτη.

ΒΟΛΟΣ. Αδελφοί 'Αλεξόπουλοι. 'Ιάσωνος.

ΠΑΤΡΑΙ. Φαρμακείον Α. Π. 'Αθανασοπούλου. Γεωρκόστοπουλου 'Υψηλάντου.

ΦΑΚΙΔΕΣ

(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ & ΠΙΚΝΑΔΕΣ)

Ριζική θεραπεία ενάντι όλων των ημερών.

Πληροφορία δωρεάν

Όδός Πιπίνου 38 Στάσις

Αγγελουπούλου Τηλ 85.089

να θυσιάσεις τα πάντα για να μ' ακολουθήσεις!

—Τα πάντα!

Το πρόσωπο του νεαρού αξιωματικού είχε γίνει πολύ σοβαρό.

—Θα φύγω με μαζί στο ξενοδοχείο, είπε. Και θα παντρευτούμε μόλις δρούμε από τα σύνορα της Ισπανίας... 'Ετσι, ο πατέρας σου δεν θα υπορέσει να μας καταδιώξει.

—'Αλλ' η θέσις σου στο στρατό, Λουί;

—Θα παραιτηθώ. 'Εγω πάρε κιόλας την απόφασή μου.

—Λουί, είπε η νέα, αυτό που σκέπτεσαι είναι πολύ τολμηρό. Πώς θα ζήσουμε στο ξενοδοχείο χωρίς χρήματα;

—'Εχω μερικά κοσμήματα από τη μητέρα μου. Τα έδειξα σε έναν αδομαντοπώλη, που μου πρόσφερε μια καλή τιμή... Αύριο το πρωί θα τα πουλήσω... Με τα χρήματα αυτά θα υποδρασώ να ζήσουμε ξένοι στην Παρίσι ή σ' οποιαδήποτε άλλη πόλη... Και στο διάστημα αυτό θα φροντίσω να βρω μίαν ένοικία...

—'Η νέα είχε μείνει συλλογισμένη. 'Αλλά η σκέψις πως το όνειρό με το οποίο είχε ζήσει θα εκείνη την ημέρα θα γινόταν πραγματικότητα απομακρύνει κάθε ένδοια από την ψυχή της. Και σιγά-σιγά, ένθουσιασθηκε κι' αυτή με το σχέδιο του ανθρώπου που άναυδσε.

—'Επείτα από δυο μέρες, έφωγαν και οι δυο κουφά από τη Μαδοίτη.

—'Η Λάουρα είχε προφανώς ότι θα πήγαινε να ιδεί μια θεία της που ήταν από καιρό άρρωστη.

—'Ο πατέρας της δεν είχαν ήδη τίποτε το παρόμοιο σ' αυτό και τις έδωκε πρόθυμα τη συγκατάθεσή του.

—'Αλλ' η Λάουρα μόλις βγήκε από το πατρικό σπίτι έστρωσε σ' ένα μικρό δωμάτιο που την περιέμενε ένα κλειστό αμάξι.

—Μέσα σ' αυτό δορίσκοντο ο Λουί με πολιτική περιβολή. Την δέχθηκε με συγκίνηση στην αγκαλιά του και φώναξε άμέσως στον αμαξά να ξεκινήσει.

—Κανείς δεν είχε προσέξει τη φυγή της Λάουρας. Και πέρασαν αρκετές ώρες ως που ο πατέρας της να καταλάβει τί είχε συμβεί.

—'Ετσι, οι έρευνες για την άνευρη των δυο έρωτευμένων άρχισαν πολύ άργα και στο διάστημα αυτό ο δόν Λουί και η Λάουρα είχαν πλησιάσει στα σύνορα.

—'Αλλ' απόφυγαν να τα περάσουν γιατί δεν είχαν διαδοθήριο. Κι' από τ' άλλο μέρος, φοβόνταν ότι οι συνοριακές φρουρές θα είχαν ειδοποιηθεί και θα τους συνελάβαναν μόλις έκαναν την εμφάνισή τους.

—Γι' αυτό προτίμησαν να πάνε σ' ένα μικρό δωμάτιο, που ήταν κέντρον λαθρεμπορίας. 'Εκεί, επιβιβάσθηκαν σ' ένα μικρό πλοίο κι' έπειτα από

μερικές ώρες έφθασαν στο Σαιν Ζαν ντε Λουί.

—'Ησαν πιά έλευθεροι. Γιατί δορίσκονταν σε γαλλικό έδαφος και οι γαλλικοί νόμοι θα τους προστατεύαν.

—Την ίδια μέρα έκαμαν τους γάμους των και κατόπιν έφυγαν για το Παρίσι.

—'Αλλ' ο δόν Λουί κατάλαβε πολύ σύντομα πόσο σφαλέροι ήταν οι υπολογισμοί που είχε κάνει.

—Είχαν υπολογίσει ότι με τα χρήματα που πήρε από την πώλησι των κοσμημάτων της μητέρας του θα περνούσαν τουλάχιστον έξη μήνες.

—'Αλλ' από το δεύτερο μήνα τα χρήματα αυτά είχαν εξαντληθεί σχεδόν.

—'Αναγκάστηκαν τότε να φύγουν από το πολυτελές διαμέρισμα, όπου έμεναν και πήγαν να εγκατασταθούν σε μια άθλια σοφίτα ενός παλιού σπιτιού, όπου έμεναν ένα σωρό οικογένειες μικροαστών και μεροκαματιάρηδων.

—'Η Λάουρα περνούσε τις ημέρες της κλεισμένη μέσα στο υγρό και ανήλιο αυτό δωμάτιο, ενώ ο δόν Λουί γυρνούσε έξω ζητώντας ένοικία.

—'Αλλά παντού όπου πήγαινε συναντούσε την άρνησι. Μόνο κάποιος 'Ισπανός έπιχειρηματίας που έμενε στο Παρίσι του έδωσε μερικές άδοριστες υποσχέσεις.

—'Αλλ' η πραγματοποίησις τους εβράδυσε και ο δόν Λουί βυθιζόταν ολοένα και πιο πολύ μέσα στη δυστυχία.

—Ζούσε τώρα με μερικά δάνεια που του έδιναν οι συμπατριώται του που έμεναν στο Παρίσι.

—Και το χειρότερο ήταν πως η Λάουρα είχε μείνει έγκυος.

—'Η δυστυχισμένη υπέφερε από τις τρις ήσεις και η έγκυμοσύνη επιδεινωνε την κατάστασή της.

—'Ο δόν Λουί ήταν σάν τρελό, γιατί δεν μπορούσε να έλθοσφοίση στη γυναίκα που έλάτρευε μια στοιχειώδη άνεσι, ως την ημέρα που θα έφτανε στον κόσμο το παιδί που είχε στα σπλάγχνα της.

—'Αλλά τί μπορούσε να κάνει; 'Όλοι και όλα είχαν συνωμοτήσει εναντίον του.

—Τέλος, έφθασε η στιγμή του τοκετού.

—'Ο δόν Λουί πήγε τότε τη γυναίκα του στο νοσοκομείο του 'Αγίου Λαζάρου, όπου γεννούσαν οι άποροι υπέρτες.

—'Αλλ' η Λάουρα είχε γίνει πιά ένας σκελετός. Και πέθανε μερικές ώρες μετά τον τοκετό, αφού έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

—'Ο δόν Λουί είχε βυθισθεί τότε στη λύπη του και για πολλόν καιρό δεν ένδοσφρόθηκε καθόλου γι' αυτό το παιδί. Που μιά καλή γειτόνισσα το είχε πάρει στο σπίτι της και το άνέτρεφε μαζί με τα δικά της παιδιά.

—'Ο πόνος του υπονώρησε, δ-

μως, σιγά-σιγά και η σκέψις του έτρεξε στο παιδί του. Τούδωκε τότε το όνομα Κατερίνα, που ήταν το όνομα της μητέρας του και το εμπιστεύθηκε σ' ένα οικοτοφείο.

Και έπειτα:

—Οι άναμνήσεις του 'Αριάν υπερεδούνταν από αυτή τη στιγμή. Γιατί η ζωή του είχε γίνει πιά ένας όρυπτικός γέμιμαρος, που κυλούσε άκαταπαυστα τα κύματά του, εκεί που τα δδηνούσε το τυφλό περπατήμα.

—Πώς είχαν άρχισει; Πώς είχαν ακολουθήσει αυτό το δρόμο;

—Θυμόταν μόνο πως έννοιωθε ένα τρομερό μίσος εναντίον της κοινωνίας, από τη στιγμή που είχε βρεθεί στο περιθωρίο της.

—'Ηταν ένας αξιωματικός που είχε παραιτηθεί προτού καλά-καλά άνοιξη τη σταδιοδρομία του, ένας 'Ισπανός ευταπίδης που δεν θα μπορούσε να πη σε κανένα τον τίτλο και το αλφεινό δ' όνομα, ένας άσημος, ένας έλσεινός, ένας τιποτένιος.

Και όλα αυτά γιατί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΝΑΨΑΘΟΝ

Εις όλους τους χρωματισμούς με το καλύτερο τιμάς.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΛΩΣΕΩΝ

Μεταξωτές ζώϊκες από 5.000—25.000 δρχ.

ΠΑΛΑΝΣΕΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ 'ΑΙΛΙΚΗ

ΣΤΟΚ, Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

59 ΚΟΛΟΤΡΗΝΗ 59

ΤΗΛ. 24-586

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Βολαωρίτου 12 Τηλ 33 039

Γυναίκες

ΕΤΟΙΜΑ & ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΛΤΑ

ΟΛΟΜΑΛΛΑ από 185-550

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΛΟΜΑΛΛΑ από 65-375

Διαθέσιμον η συνολογία των υφασμάτων και πατρών Παριζιάνικα με τις αρνητικές, των και δεχομεντα υφασματα προς ραφήν -

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑΤΗΤΑ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΟΡΕ Ζωσιμαδών 23-238

ΑΜΑ

ΜΕΤΑΞΙ από τις άράχνες

Το άνωτερο όλων, αλλά...

Ποιά ιδέα έχετε για τις άράχνες; 'Ασφαλώς, ότι πρόκειται απλώς για ένα άποικροστικό και άχρηστο ζώο. Αυτό άλλωστε πιστεύουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Οι έπιστήμονες όμως δεν έχουν την ίδια γνώμη. 'Αντιθέτως μάλιστα, έχουν τη γνώμη ότι είναι χρησιμώτατες, γιατί προσφέρουν μιά πολυτιμωτάτη πρώτη ύλη: μετάξι!

Μάλιστα. Το μετάξι δεν βγαίνει μόνο από τους μετασώσκωλκας, αλλά και από τις άράχνες. Και όσοι χρησιμοποιούν μετάξι από άράχνες, ξέρουν ότι δεν υπάρχει άλλο φυσικό ή τεχνητό νήμα, που να έχει τα δικά του προτερήματα. 'Η πιο πολύτιμη, από της άποφως αυτής, άράχνη, είναι η λεγόμενη του 'Χερασού Κήπου'. Το νήμα της είναι τόσο λεπτό ώστε η διάμετρός του μόλις φθάνει τα 0,0025 του μέτρου.

—'Αλλά είναι και τόσο γερό, ώστε ένα μικροσκοπικό δίκτυ 2½ μόνον τετραγωνικών πόντων πλεγμένο με μετάξι από άράχνη, μπορεί να βαστάξη βάρος 20.000 οκάδων! Είπε επίσης ο διάδρομος, άνοξείδωτο και δεν αλλοιώνεται από τη θερμότητα. Αυτές άκριβως οι ιδιότητές του το κάνουν ελκυστικό κατάλληλο για την κατασκευή λεπτοτάτων οργάνων μετρήσεως, άστρονομικών και άλλων αναλόγων έπιστημονικών οργάνων.

—'Από 150 περίπου έτών το μετάξι της άράχνης χρησιμοποιείται άποκλειστικώς για τον καθορισμό του όπτικου κέντρου των άστρονομικών οργάνων.

—'Αλλά πως μπορεί να πάρη κανείς από την άράχνη, το μετάξι της; 'Η μέθοδος είναι απλή αλλά όχι και πολύ εύκολη.

—'Η άράχνη πρέπει να κλεισθή σ' ένα είδος κελύφους, που αφήνει έξω μόνο το πίσω μέρος του υποσπινθίου της. Της γίνεται έπειτα ένα έλαφρό μασσάκι και από τις μικροσκοπικές, σχεδόν άόρατες, θηλές του υποσπινθίου της αρχίζει να βγαίνει ένα γαλακτώδες υγρό, που μόλις έρθη σ' έ-

παφή με τον άτμοσφαιρικό άέρα, στερεοποιείται και γίνεται νήμα.

—Με την μέθοδο αυτή που άποκαλείται «όρυμεμα», μιά άνεπτυγμένη θηλυκή άράχνη μπορεί να δώσει σ' ένα μόνο «όρυμεμα» δέκα κλωστές μήκους 15 εν όλω μέτρων.

—'Από αιώνων το μετάξι της άράχνης είχε κεντρήσει τη φαντασία των ανθρώπων, που ήθελαν να το χρησιμοποιήσουν ως πρώτη ύλη στην ύφαντουργία. Το 1709 ο Γάλλος Μπόν ντε Σαιν Ζιλάρ, πρόεδρος του 'Εμποροδικείου του Μομπελιέ, είχε μαζέψει αρκετή ποσότητα τέτοιου υγρού, το έκλωσε σε νήμα, που ήταν λεπτότερο από την μεταξωτή κλωστή των κοκκογυλίων κι' έφτιασε μ' αυτό γάντια και κάλτσες. 'Όλο το Παρίσι την εποχή εκείνη είχε να κάνει με το «θαύμα» αυτό του Ζιλάρ. Τόσος θόρυβος έγινε, ώστε η 'Ακαδημία των 'Επιστημών άνέφερε στον περίφημο έπιστήμονα Ρενέ 'Αντουάν Φερσά ντε Ρεωμύρ, να εξετάσει κατά πόσο θα ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί το μετάξι της άράχνης για βιομηχανική παραγωγή. 'Ο Ρεωμύρ όμως δρκή ότι για πολλούς λόγους η χρησιμοποίησις του ήταν λιγότερο πρακτική από την καλλιέργεια του μετασώσκωλκας. Οι λόγοι αυτοί είναι οι έξης: Πρώτον, ενώ από όλα τα κοκκογυλία βγαίνει μετάξι, στις άράχνες βγαίνει μόνο από τις θηλές. Δεύτερο, οι μετασώσκωλκες μπορούν εύκολα να τροφούν με φύλλα από μωριές, ενώ οι άράχνες χρειάζονται ειδική... διαίτα με έντομα. Τέλος, οι μετασώσκωλκες είναι ήμεροι και μπορούν να καλλιεργηθούν κατά μάζες ενώ οι άράχνες είναι άνυπότακτες, σαρκοβόρες και με καννιβαλική έυστικία.

—Οι διαπιστώσεις όμως αυτές του Ρεωμύρ, δεν απέθαρρυναν άλλους έπιστήμονες. Περί το τέλος του 19ου αιώνα, ο Γάλλος ιεραπόστολος στη Μαδαγασκάρη Πάλ Καμπουέ, έγκατέστησεν ένα σπινό παραγωγής μετάξης από άράχνη, όπου είχε καταβάσει να «όρυμνη» όκτω ταυτοχρόνως άράχνες. 'Ο Καμπουέ βεβαίωσε ότι από μιά μόνο άράχνη, σε αρκετό φυσικά διάστημα, είχε μαζέψει μεταφωτό νήμα μήκους 4.000 μέτρων εν όλω.

—'Οπωσδήποτε όμως μετά τον θάνατο του Καμπουέ, η «παραγωγή» σταμάτησε. Και νενικά σήμερα γίνεται σε πολύ περιορισμένη κλίμακα μόνο για τα άστρονομικά ήσγανα, γιατί υολόντι το νήμα της άράχνης είναι έξαπτο, είναι πάρα πολύ άαπανηρό γι' άλλες χρήσεις.

ΚΟΥΡΤ ΤΖΑΝ

ΟΙ ΔΥΣΧΡΕΣΤΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

—'Η διεύθυνσις του πολιτισμού σε άρισμένες περιόδους έχει κάποτε τα δυσάρεστα έπακόλουθα της. Π.χ. η συστηματική έξολόθρευσις των λιονταριών από την περιοχή του 'Ακρωτηρίου είχαν ως αποτέλεσμα την καταπληκτική αύξηση των αντιλόπων που αποτελούν μιά από τις μεγαλύτερες ελπίδες της νεωνίας. Γιατί οι αντιλόγες ποσν άλλοτε το έκλεκτοτερο άδεσμα για τα λιοντάρια. Ένώ σήμερα η έξολόθρευσις των λιονταριών ευνοεί τον πληθυσμό των μικρών και χαριτωμένων αυτών ζώων που είναι τόσον καταστρεπτικά για τις φωτιές παντός είδους.

—'Ο αιδεωμώτατος Καμπουέ, σε μιά έκθεσι του στη Γαλλική 'Ιατρική 'Ακαδημία άποδίδει έξ άλλου την καταπληκτική έξάπλωσι των έλκωδων πυρετών στη Μαδαγασκάρη, στο γεγονός της έξολόθρευσεως ενός είδους άράχνης, καλούμενης «άλαμπ» που είναι περιττήτη σήμερα από τη βιομηχανία γιατί από τους ιστούς της κατασκευάζεται μιά μετάξι έξαιρετικής ποιότητος. 'Η άράχνη αυτή ήταν ένας τρομερός δίκτυς των κοκκογυλίων που λαλαλασιάζονται σήμερα άνεμπόδιστα στα άφθονα έλη που βρίσκονται στη νήσο.

Ο Ζηλιάρης: Πές μου άμέσως που είχες πάει χθές το βράδυ με τη γυναίκα μου!...

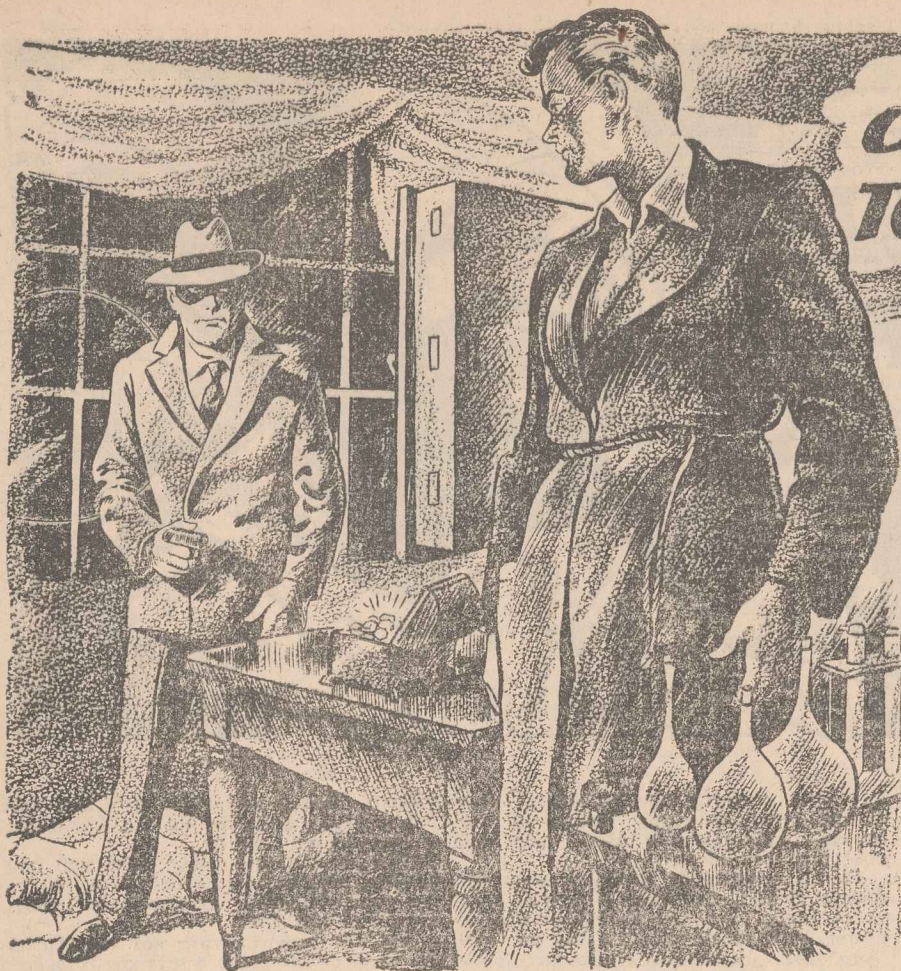
Η οίκοδόμοινα: Βλέπετε; 'Ο άνδρας μου έσφαξε μόνος του αυτό το γάλο!

Ο συζυγος: Τι έννοια! Λένοντας ότι «έκανε καλά τη δουλειά του ο μάστορας που έφτιαξε τη σόμπα!»

—Δεν μπορούσαμε να κάνωμε αλλοιώτικα... μίας τρώγανε τα ποντικά!...

Περιπετειώδες διήγημα

Ακούγοντας ένα ούρλιασμα τρόμου ο γιατρός Μόρρεν τινάχθηκε από το κρεβάτι του και ώρμησε προς το ενοατήριό του. Έφτασε εκεί τη στιγμή που η γοηή υπρέτοιά του σωριαζόταν κάτω χτυπημένη από μια σφαίρα. Την είχε πυροδοτήσει ένας άνθρωπος με μάσκα που έστεκε απέναντί της σφίγγοντας ένα περιστροφικό στο γέρι του.

Ο γιατρός έτρεξε και γονάτισε δίπλα της. Εκείνη άνοιξε τα μάτια της και τραύλισε:

— Εύρηνη τυχαίως... Είδα φωτισμένο το παράθυρο του γραφείου... κατέβηκα... κι αυτός ο άνθρωπος...

— Έπειτα η φωνή της έσβυσε για πάντα. Ο γιατρός σγκώθηκε δροίος.

— Καταραμένη! Δολοφόνε! φώναξε με φωνή πούτρωσε από θυμό.

Τα μάτια του κακοποιού που έλαμπαν άγρια και ψυχρά, κάτω από τη μάσκα, δέν τον εφίδιζαν. Τό περιστροφικό ήταν πάντα γυρισμένο προς τό στήθος του.

Επικράτησε σιωπή για μερικά στιγμές. Ο πυροβολισμός δέν μπορούσε να είχε ακουστή απ' έξω. Τό σπίτι ήταν μοναγικό, κανείς δέν περνούσε από τό δρόμο τέτοια ώρα, όταν φυσούσε μάλιστα έτσι ή θύελλα όπως άπνυε.

Ο γιατρός ήταν άσπολος στη διάθεσι του κακούργου. Έν τούτοις τόν έκύταζε άσφοδία με τά χείρια σταυρωμένα, γλωμός, αλλά με άποφοριστικό ύφος, περιμένοντας να μιλήσει εκείνος πρώτος. Έτσι κι έγινε. — Η γοηή έβγαλε τις φωνές, είπεν ο κακούργος. Έπρεπε να τήν κάμω να σπάσει... Μήν κάνετε και σεις καμιά τοέλλα.

— Τι θέλετε από μένα; ρώτησε ο γιατρός.

— Τις πολύτιμες πέτρες σας! Οί έφημερίδες μου άνοιξαν τήν όρεξι. Με πληροφόρησαν μ' όσα γράφανε, ότι έχετε ζήσει πολλήν καιρό στο έξωτερικό, μελετώντας τις τροπικές άρρώστειες και μαζεύοντας συγχρόνως μπιρλιάντια, ρουμπίνια, σμα-

ράγδια... Οί ίδιες πληροφορίες έλεγαν ότι ζούσατε μόνος με μία γοηή υπρέτοια. Έυεις οί ληστές, διαβάζουμε πάντα τις έφημερίδες.

Ο Μόρρεν άναστένανε βαθεία. Είχε τιμωρήσει γιατί είχε διακριθή στο έπάγγελμά του, γιατί οι έφημερίδες είχαν γράψει γι' αυτόν. Η φωνή του ποόδιζε συκρατημένη συγκίνηση όταν είπτε:

— Για να πάρετε μόνο τη συλλογή μου τό έκάματε... αυτό:

Κι' έδειξε τό πτώμα της γοηής υπρέτοιας, πόνε πιά ξεψυχήσει. Ο ληστής άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Αφήστε τώρα τις πολυλογίες, είπτε με φωνή παγωμένη κι' άπειλητική. Αφού είσαστε σεις εδώ, δέν χρειάζεται πιά να διαρρήξει αυτό τό χρηματοκιβώτιο. Έμπαρός, άνοίγτε το ό ίδιος.

Ο γιατρός διάταξε για λίγο, κύτταξε κατόπιν τόν κακοποιό. Ήταν ένας άνθρωπος μικροκαμωμένος και μάλλον άσθενικός. Θά μπορούσε να τόν συντριψη με τις γροθιές του, να τόν λυώσει με τά γεροδεμένα μπράτσα του... αν δέν κρατούσε στο γέρι του τό περιστροφικό.

Μή μπορώντας να κάμει άλλοιώς, ο Μόρρεν άνοιξε τό χρηματοκιβώτιο με άγές κινήσεις ενώ τό μυαλό του έργαζόταν έντονα. Συλλογιζόταν ότι αν κατώρθωνε να τρομάξει τόν κακοποιό όλα θα πηγαιναν καλά.

Αλλά ο κακούργος δέν του έδινε τήν εύκαιρία αυτή. Τόν σπιάδευε πάντα με τό περιστροφικό του, από άπόστασι τριών μέτρων περίπου και παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του.

Ο γιατρός άνοιξε τέλος τη βαρεία πόρτα του χρηματοκιβωτίου, έβγαλε από μέσα μία κασετίνα και τήν έσπρωξε πάνω στο τραπέζι.

— Τραβήχτε σ' εκείνη τη γωνιά, του είπτε ο ληστής.

Ο Μόρρεν υπάκουσε, ώπισθοχώρησε κι' άκούμπησε τήν πλάτη του σ' ένα έπιπλο με πολλά ράφια, φορτωμένα με μπουκά-

λες, άμπουλες και διάφορα έπιστημονικά όργανα.

Ο ληστής πλησίασε στο τραπέζι, πήρε τήν κασετίνα και τήν άνοίξε, κύτταξε άπληστα τις πολύτιμες πέτρες, τήν ξανάκλεισε έπειτα και τήν φύλαξε στην τσέπη του.

— Άς τελειώνουμε τώρα και με σας! είπτε άργά, κυττάζοντας τόν Μόρρεν με τά σκληρά του μάτια. Δέν μπορώ, βέβαια, ν' αφήσω ζωντανό κανένα μάρτυρα!

Τή στιγμή όμως που πίεζε τη σκανδάλη του όπλου του και πυροβολούσε, ο γιατρός έκανε ένα πήδημα προς τά πλάγια κι' απέφυγε τη σφαίρα. Ο ληστής άφισε μία βλαστήμια και ξανασημάδεψε. Αλλά ο γιατρός ήταν τώρα ένας στόχος που μετεκινείτο ταχύτατα... Σε μία στιγμή, άσπαξε άστραπιαία μία μπουκάλα και τήν έπέταξε με δύναμι στο πρόσωπο του κακοποιού.

Ο ληστής κλονίσθηκε και σφόνγισε τό αίμα πούτρωσε στο πρόσωπό του και στο λαιμό του που είχαν συγκολληθεί πασσαλειφτή με τό πηγνό ύγρο της μπουκάλας, παρ' όλη τη μάσκα που φορούσε. Ξεσημάδεψε έπειτα τό γιατρό με μία άγνοια λάμψη μίσους στα μάτια.

— Σταθήτε! του φώναξε άμέσως ο Μόρρεν. Άν άναπατή τη ζωή σας, μην πυροβολήσετε.

Ο ληστής δέν πίεσε τη σκανδάλη. Για μερικά στιγμές, έμειναν και οι δύο άκίνητοι και σιωπηλοί. Ο γιατρός άνέπνεε λαχανιασμένα, όλο του τό σώμα, είχε βραγύ από παγωμένο ιδρώτα... Κάθε στιγμή, μπορούσε να τόν σκοτώσει ο ληστής. — Άν με σκοτώσετε, θα πεθάνετε κι' έσεις, φώναξε έπί τέλους ο γιατρός. Θά βοήθε έναν φοικτό έναν άπερίγραπτο θάνατο!

Από τόν γοήγορο ήχο της άναπνοής του δολοφόνου, ο Μόρρεν κατάλαβε ότι τό πρόσωπό του θα είχε γίνει πελιδνό από τό φόβο, πίσω από τη μάσκα.

— Τι έννοείτε; ρώτησε ο ληστής με τρεμουλιαστή φωνή.

— Η μπουκάλα που σού πέταξα περιείχε ζωντανά μικρόδια μιας τρομερής άρρώστειας: του κίτρινου πυρετού! Έλάγιστα από αυτά άκούνη να πεθάνει ένας άνθρωπος! Και τώρα έχουν υπή στο αίμα σας άμέτοπα από τις πληγές που σας άνοίξε η μπουκάλα.

Ο κακοποιός έτρεμε. Έξαφνα φάνηκε ότι καθήσυχασε κάπως.

— Προσπαθείτε να με τρουάξετε είπτε. Δέν πιάνει όμως η υπλήφα σας!

— Κυττάντε! είπτε ο Μόρρεν προσπαθώντας να φωνή ήρεμος ενώ η καρδιά του γτυπούσε δυνατά.

Κι' έδειξε τήν εταζέρα από όπου είχε πάρει τήν μπουκάλα, Έπάνω σ' αυτή υπήρχε μία έτικέτα με τήν επίγραφή: «Κίτρινος πυρετός».

— Να πάρε ό διάβολος! τραύλισε ο ληστής με μίσος και τρόμο συγχρόνως.

— Μπορείτε να με πυροβολήσετε και να φύγετε, ποόσθε ο Μόρρεν. Σε 24 ώρες, όμως, δέν θα ζήτε πιά... Θά αισθανθήτε μόνο ένα άλλο ρίγος... Έπειτα θαρθούν σπασμοί, άγωνία... και τέλος ο θάνατος!

Είδε τό ληστή να τρέμει κι' η καρδιά του σκίσθηκε από έλπίδα.

Ο άλλος έσπασε σε τρομερές βλαστήμιες. Έπειτα ο τόνος της φωνής του έγινε ίκετευτικός κλαυσίδικος.

— Μπορείτε να με γλυτώσετε;... είπτε.

— Άν μου σώσετε τη ζωή θα... θα κάνω κάτι...

— Σε ένα μόνο μέρος μπορούν να σας κάνουν ένεσι με αντίδοτο, του έξήγησε ήρεμα ο γιατρός. Στο νοσοκομείο της Τεταότης όδου. Θά μείνετε μία ώρα εκεί και όταν φύγετε θα είσαστε πιά έκτός κινδύνου. Πρέπει να γίνη ή ένεσι δυό ώρες τό πολύ μετά τη μόλυνσι.

— Εύχαριστώ! είπτε ο ληστής σαρκαστικά.

Τό όπλισμένο γέρι του άνασηκώθηκε πάλι και τό δάκτυλό του άγγισε τη σκανδάλη. Ο Μόρρεν αισθανθήκε άνατιγίλα.

— Σταθήτε! φώναξε. Είσαστε τρελλός! Δέν μπορείτε να πάτε για τήν ένεσι έτσι γωός να σας γράψω τη σχετική συνταγή.

— Εμπρός, γράψτε τήν γοήγορα!... είπτε ο ληστής. Σταθήτε άκίνητος. Θά σας δώσω ένα γαοτί και πέννα από τό γραφείο σας.

Ο γιατρός, πήρε ό,τι του χρειάζόταν και κάθισε σ' ένα τραπέζι.

— Για να γράψω δήλωσε, πρέπει να μου ύποσχεθήτε ότι δέν θα με πυροβολήσετε κατόπιν. Μπορείτε να με αφήσετε δεμένο για ασφάλεια σας. Είπατε συμφωνος;

— Ναι... βέβαια! Δέν θα σας πυροβολήσω αν γράψετε τη συνταγή.

Ο τόνος του ληστή έδειχνε καθαρά ότι δέν έσκόπευε να σεβασθή τη συμφωνία. Αλλά ο Μόρρεν δέν μπορούσε να πετύχη τίποτε περισσότερο. Άοησε να γράφει, να νευρίη τό γαοτί με πολύπλοκα ιερογλυφικά που ήσαν ή έπαγγελματική στεγνογραφία του άκατανόητα για τούς άλλους ανθρώπους. Όταν τελείωσε έβαλε τό γαοτί σ' ένα άκέλλο κι' έγραψε έπάνω τό όνομα ενός συναδέλφου του.

— Ζητήστε να έμπνησουν αυτόν τό γιατρό του νοσοκομείου είπτε στον κακοποιό. Είπε ο μόνος ειδικός. Πέστε ότι ή περίπτωση σας είνε επείγουσα...

Ο ληστής έβγαλε τό γαοτί από τό φάκελλο κι' του έοοίξε ένα βλέμμα.

— Δέν καταλαβαίνω τί έχετε γράψει έδω είπτε κυττάζοντας τόν Μόρρεν. Άν όμως έπιχειρήσουν να μου σκαρώσουν τίποτε στο νοσοκομείο θα μεταχειρισθώ τό πιστόλι μου... καταλαβαίνετε; Όσο για σας...

Η φωνή του είχε έναν άγριο σαρκασμό. Του είχε έρθει μία σατανική ιδέα.

— Μη κουνήτε απ' αυτή τήν πολυθρόνα! διάταξε.

Πλησίασε κατόπιν από πίσω του και τόν έδεσε σφιγτά πάνω στο κάθισμα χρησιμοποιώντας τό νερό κορόνι της ζώνης της ρούπας του.

Έκαμε έπειτα ένα βήμα προς τά πίσω τόν κύτταξε με ίκανοποίησι και ρώτησε:

— Σε πόση ώρα γάνει τις αισθήσεις του, όποιος προσβλήθη από κίτρινο πυρετό;

— Σε τρεις ώρες τό πολύ, άπάντησε ο γιατρός με άπορία.

Ο ληστής έσκυψε και πήρε απ' τό πάτωμα ένα κομμάτι από τήν μπουκάλα.

— Θά υπάκουον άσφαλώς άκούη μερικά μικρόδια έπάνω σ' αυτό είπτε.

Τογκρούσαν έπειτα πολλές φορές με τό νυαλί τό πρόσωπο του γιατρού, μάζεψε με τό δάκτυλό του λίγο πηγνό ύγρο από τό κομμάτι της μπουκάλας και άλείψε τις μικρές πληγές.

— Υποσχεθήκα ότι δέν θα σας πυροβολήσω είπτε Κρατώ τό λόγο μου. Συγχρόνως όμως άπαλλάσσουαι από σας...

Θά πεθάνετε, άσφαλώς, γιατί είναι αδύνατον να προλάβετε να κάμειτε ένκαιρως τή ένεσι του αντιόδοτου. Ός τό πιαί, που έί σας βρούη ίσως δεμένον, μένουν πολλές άρες άκούη.

Και γέλασε άγρια.

Φίωσε κατόπιν τό γιατρό με τό ματι τήλι του, φύλαξε τό περιστροφικό του κι' έκοψε τά σύρματα του τηλεφώνου. Διευθύνθηκε έπειτα προς τήν πόρτα γελώντας, κογύοισε τό διακόπτη του ηλεκτρικού. Τό δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Ακούσθηκαν σε λίγο πόστες που άνοιγόκλειναν. Ο γιατρός κατάλαβε ότι ήταν μόνος του, με μία γυναικα νεκρή και με τις θλιδερές σκέψεις του.

Όστρόο ένα έλαφρό γαμύελο φάνηκε στα νείλη του. Συλλογιζόταν τό φόβο του ληστή που τόν έκανε να τρέμει προς τό νοσοκομείο...

Αλλά κι' η δική του ή θέσις ήταν άδελαιη. Ποιος θα ένόταν να τόν λύση;... και πότε;...

Πέσσε πολλή ώρα... Ο Μόρρεν άοηισε να μετακινήται άνήσυχα. Τό κορόνι, που έσφιγγε τά γέρια και τά πόδια του, γωνόναν σε κάθε κίνησι του, διαρκώς βαθύτερα στις σάσκες του.

Τό παλινδι του ήταν επικίνδυνο! Υπήρχε ή πιθανότης κάθε στιγμή, να ξαναγυρίση ο δολοφόνος για να τόν σκοτώσει, μετανιώντας γιατί τόν άφησε ζωντανό.

Ο Μόρρεν άνατιγίλασε. Για έκασοστή φορά προσπαθούσε να διακρίνη τήν ώρα. Αλλά τό ρολόγι βοίσκόταν μακούα, πάνω στο γραφείο και τό δωμάτιο ήταν πολύ σκοτεινό.

Ίσως να είχαν περάσει πέντε λεπτά μόνο... Ίσως μία ώρα...

Έξαφνα, ο Μόρρεν άνασηκώθηκε. Η καρδιά του γτύπησε γοργά. Είχε άκούσει βήματα στην είσοδο. Κάποιος φώναζε τό όνομά του... Μά τό φίωτωτο τόν έμπόδιζε ν' άκούση.

Τά βήματα πλησίαζαν. Τό φως του γραφείου άναψε. Μερικοί αστυνομικοί ώρμησαν μέσα. Σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν λύσει τό γιατρό.

— Μήπως είσαστε πληγωμένος δόκτωρ Μόρρεν; τόν ρώτησε ο συναδέλφος του, ο γιατρός του νοσοκομείου, που συνώδευε τούς αστυνομικούς.

Είχε δη τά αίματα που υπήρχαν στο πρόσωπό του κι' άνησύχησε.

— Όχι άπάντησε ο Μόρρεν τριβώντας τά πόδια του και τά γέρια του για να ξεμουδιάσουν. Δόξα σοι ο Θεός! Μπορέσατε να διαβάσετε αυτά που σας έγραφα στην ψευτοσυνταγή!

— Δυσκολύτηκα λίγο, αλλά έπί τέλους κατώρθωσα να καταλάβω ό,τι μου γράφατε ότι έποόκειτο δηλαδή για έναν επικίνδυνο κακούργο. Πέτυχα λοιπόν να τόν κρατήσω άκίνητο πριν προλάβει να μετανεοισθί τό πιστόλι του. Τόν έδεσα έπειτα και τηλεφώνησα στην αστυνομία... Τώρα βοίσκεται στη φυλακή. Στην τσέπη

του βοήκαν τις πολύτιμες πέτρες σας... Παραλαβεί όμως διαρκώς, μίλει για πυρετό και μικρόδια. Τί σημαίνει αυτό;

Ο Μόρρεν, έξήγησε τί είχε συμβή και πρόσθεσε:

— Η μπουκάλα περιείχε πραγματικώς μικρόδια κίτρινου πυρετού, αλλά νεκρά. Ο ληστής τρομοκρατήθηκε έν τούτοις... Τώρα ή μαυροεική μου κατάρθεσι θα τόν στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα!

Έδειξε συγχρόνως τό πτώμα της υπρέτοιας τό όποιον δέν είχαν αντίληφθί άκούη θί νεοφευγένο!

— Τήν σκότωσε έμπρός μου σγεδόν! είπτε με θλιδερό τόνο ο Μόρρεν. Τό ίδιο θα έκανε και για μένα... αν δέν μ' έσώζαν τά νεκρά μικρόδια και πρό πάντων ή μεγάλη δειλία του!

Σ. ΤΕΝΣ.

Ένα θαλάσσιο τέρας

Μερικοί φράδες της Καλιφορνίας βοήκαν πάνω στην άκρογιαλιά της Σάντα Κρούζ, σε άπόστασι έξήντα μιλίων από τόν Άγιο Φραγκίσκο, ένα περίεργο θαλάσσιο τέρας που προκάλει σήμερα πολλές συζητήσεις μεταξύ τών Αμερικανών ζωολόγων.

Τό τέρας αυτό έχει μήκος δώδεκα μέτρων και μοιάζει σαν τελώρια φάκια. Αλλά τό κεφάλι του μοιάζει με τό έλέφαντος, γωός τήν προδοσκίδα και έχει μήκος 1 μ. 65 και πλάτος 1 μ. 50. Τό μήκος του λαιμού, έξ άλλου, ξεπερνάει τά δύο μέτρα. Η ούρά του είνε γεμάτη από μακρές τρίγες. Τό στόμα του είνε πελώριο και τά μάτια του βοίσκονται πάνω σε δύο μεγάλες προεξοχές, έτσι που νομίζει κανείς πως φορεί κυκλία.

Ποόκειται μήπως για ένα είδος θαλάσσιου δράκοντος;

Οί έπιστήμονες που τό έξήτασαν διστάζουν να τό κατατάξουν σε μία από τις γνωστές κατηγορίες των μεγάλων κητών της θαλάσσης.

Μερικοί αστυνομικοί ώρμησαν μέσα

Αδυνωμικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η πράσινη βαλίτσα

— Μπορείτε να θυμηθείτε αν είχατε κλειδί καλά το πράσινο βαλιτσάκι κύριε Μπράουν; — Και βέβαια το θυμάμαι. Δεν άφηνε κανείς ανοικτό ένα βαλιτσάκι που περιέχει κομμάτια αξίας πέντε εκατομμυρίων δολларίων. — Αντιληφθήκατε αν σας πλίσσισε κανείς κατά τη διαρκεία του ταξιδιού; — Όχι, Κανείς. — Νομίζω ότι οι δύο κυρίες υπεύθυνοι για την κλοπή είμαστε σεις και εγώ, είπεν ο επιθεωρητής Τζώρτζ Χάρελ. Σας φαίνεται παράξενο, δεν είναι έτσι; — Άλλα το μεγάλο σφάλμα σας είναι ότι μου τηλεφωνήσατε να σας συνοδεύσω στο ταξίδι που θα κάνατε από τη Νέα Υόρκη στο Σικάγο μαζί με το μικρό αυτό θησαυρό. Ποιος ξέρει αν κάποιος συνένοχος του δράστου δεν άκουσε το τηλεφώνημά σας; Και το δικό μου σφάλμα είναι ότι τηλεγράφησα αμέσως σ' όλους τους ενδιαφερόμετους σταθμούς, δίνοντας όλες τις σχετικές πληροφορίες, για να ζητήσουν από τις τοπικές αστυνομίες να ανηρπύσουν πάνω στο άτομο σας και το θησαυρό που είχατε μαζί σας. Έτσι όλος ο κόσμος έμαθε ότι ο βασιλεύς των αδελφών Τζάινις Μπράουν μετέφερε το θησαυρό από τη Νέα Υόρκη στο Σικάγο... Είπε ευτυχώς, ωστόσο, ότι σας έκλεψαν μόνο το βαλιτσάκι με τα κομμάτια... Γιατί θα μπορούσαν και να σας σκοτώσουν. — Όλα αυτά είναι σωστά, είπεν ο Τζάινις Μπράουν. Εκείνο που ενδιαφέρει τώρα είναι να συλληφθώ ο δράστης. — Φυσικά. Πρώτα-πρώτα θέλω να μάθω αν μεταξύ των ανθρώπων του σπιτιού σας υπήρχε κανείς που να ήξερε τι περιείχε το πράσινο βαλιτσάκι; — Οι μόνοι που το ήξεραν ήσαν η κόρη μου, η Αλίκη και ο γραμματέας μου, ο Γάλλος υποκόμης ντέ λα Φέιν, ένας θαυμάσιος νέος που δεν τον ύπναινε καθόλου. — Ο επιθεωρητής έκαμε ένα μορφασμό. — Με συγχωρείτε κύριε Μπράουν, είπα. Για την αστυνομία, όλοι είναι ύποπτοι. Θα ήθελα να έδωλε το γραμματέα σας... Έχετε την καλωσύνη να τον φωνάξετε; — Δυστυχώς, απάντησε ο Τζάινις Μπράουν, ο υποκόμης ντέ λα Φέιν έφυγε πέντε ώρες πριν από την επιστροφή μου εδώ... — — — — — Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674 — — — — — Άναλαυβάνει την ριζικήν άποτρογίωσιν την εξέλειψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου και εξαφανίζει τας ρυτίδας ούλας ένκαύματα στίγματα, πανδδες, στίγματα εύλογιάς και θεραπεύει την τριχόπτωση.

— Ο υποκόμης ντέ λα Φέιν δεν ενδιαφερόσε καθόλου; φώναξε η Αλίκη. — Ο πατέρας της την κτύπησε με σπορην. — Συχωρεσέ με, Αλίκη, είπε. Είναι αλήθεια πως έβαλα πάντα το χρέμα πάνω από όλα για άλλα... Άλλα σου υπόσχομαι ότι θα κάμω το παν για να αποδείξω την αθωότητα του υποκόμους ντέ λα Φέιν. Α! — — — — — Νά μία ιδέα... Θα αναθέσω την υπόθεσι σ' έναν διωτικό ντέκτεκτι... Ο φίλος μου Λαμπρόντι ο τραπεζίτης μου εξέθεσε άλλοτε τις ικανότητες ενός ντέκτεκτι. Νομίζω πως έχω σημειώσει κάπου το όνομά του... — — — — — Έπειτα από μία ώρα, ο ντέκτεκτι Χένρυ Σβάνσον άκουσε προσεκτικά την αφήγησι που έκανε ο Τζάινις Μπράουν για τις λεπτομέρειες της κλοπής. Πέρασαν τρεις μέρες από τότε χωρίς ο βασιλεύς των αδελφών να λάβη καμμία είδησι από τον ντέκτεκτι. — — — — — Σαφνικά, το πρωί της τετάρτης ημέρας ο Χένρυ Σβάνσον τον πήρε στο τηλέφωνο. — — — — — Άνακάλυψα το δράστη, του είπα. Σε μία ώρα θα βρίσκεισαι στο σπίτι σας. Ειδοποιήστε τον επιθεωρητή Τζώρτζ Χάρελ να βρίσκεται εκεί την ίδια ώρα μαζί με δύο αστυνομικούς... — — — — — Άλλ' ο δράστης είναι μέσα στο σπίτι μου; ρώτησε ο Τζάινις Μπράουν. — — — — — Όχι αυτή τη στιγμή απάντησε ο ντέκτεκτι. Άλλα θα έρθη... Δεν μπορώ να σας δώσω καμμία άλλη πληροφορία. Κάμετε, όπως σας είπα. — — — — — Ο Τζώρτζ Μπράουν περιμενε με ανυπομονησία στο γραφείο του. Πλάι του στεκόταν η κόρη του. Στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη η αγωνία. — Ο επιθεωρητής Χάρελ μαζί με τους δύο αστυνομικούς και ο Χένρυ Σβάνσον μπήκαν ταυτόχρονα σχεδόν. Γνωρίζονταν από πολύν καιρό μεταξύ των και έτσι δεν χρειάσθηκαν συστάσεις. — Ο κύριος Μπράουν άρχισε ο ντέκτεκτι, είχε την κλωσάνη να μου ανήσει την υπόθεσι της κλοπής της μικρής πράσινης βαλιτσάς με τα κομμάτια. Νομίζω ότι ανακάλυψα τα ίχνη του δράστου... Μου διαφεύγουν μόνο μερικές λεπτομέρειες αλλά φαντάζομαι ότι ο επιθεωρητής Χάρελ θα έχει την ευγένεια να τις συμπληρώσει... — — — — — Εκείνη τη στιγμή, ένας νέος επίσημος εμφανίσθηκε στο γραφείο του βασιλέως των αδελφών. — — — — — Με συγχωρείτε, κύριε Μπράουν, είπεν ο ντέκτεκτι, γιατί παρακάλεσα τον δικαστή Μέρκ να έρθει εδώ χωρίς να σας ζητήσει προηγουμένως την άδειά... Η συνδρομή του μάς είναι απαραίτητη. — — — — — Δεν θα σας άσασχόλησω με λεπτομέρειες συνεχώς. Όταν ο κύριος Μπράουν μου ανέθεσε αυτή την υπόθεσι, σκέφτηκα πως θα ήταν σκόπιμο να διαβάσω τη σχετική δικονομία. Άνάμεσα σέ διαφορετικά έννομα, βρήκα εκεί και μια έκθεσι του επιθεωρητού Χάρελ, που με διεφώτισε πολύ. Ο επιθεωρητής Χάρελ έκθέτει με μεγάλη σαφήνεια τις έννοιες του και αναφέρει επίσης ότι πήρε την κατάθεσι του εμπορικού δερματινών ειδών Γκόρσον που πούλησε στον κύριο Μπράουν, όπου τοποθέτησε τα κομμάτια του, προκειμένου να φύγει για το Σικάγο. Ο κ. Γκόρσον, όπως αναφέρει ο επιθεωρητής Χάρελ, τον βεβαιώνει ότι εκτός απ' αυτή την πράσινη βαλιτσα δεν είχε καμμία άλλη ιδιοία... Αυτό, όμως, δεν ήταν σωστό. Ο Γκόρσον είχε άλλες δύο ιδιοίες βαλιτσές. Η μία απ' αυτές βρισκεται ακόμη απούλητη στο κατάστημά του. Η άλλη πούληθηκε μισήν ώρα μετά την πώλησι της πρώτης στον κύριο Μπράουν... Η δεύτερη αυτή βαλιτσα αγοράσθηκε από κάποιον Μπέντ Ρόναλντ ένα υποκείμενο πολύ γνωστό στην αστυνομία. Χάρις στην συνδρομή του φίλου μου επιθεωρητού Πάτρικ ο άνθρωπος αυτός συνελήφθη και υπολόγησε τα πάντα. Άπομένει τώρα να συλληφθώ ο κυριώτερος ένοχος... — — — — — Κοντοστάθηκε για μία στιγμή κι έπειτα συνέχισε: — — — — — Η μικρή πείρα μου ως ντέκτεκτι με διδάσε ότι όταν ο ληποδύτης δεν βρίσκεται μεταξύ των... ληποδύτων πρέπει αναγκαστικά να βρίσκεται μεταξύ των αστυνομικών... Άλλα, τι πέθατε κύριε Χάρελ... Στάθηκε... — — — — — Ο επιθεωρητής Χάρελ είχε γίνει κατακίτρινος και ξενικά σωριασθηκε κάτω. — — — — — Κι' ενώ οι δύο αστυνομικοί προσπαθούσαν να τον κάμουν να συνέλθη ο ντέκτεκτι συμπλήρωσε την αφήγησι του. — — — — — Δεν έχω να προσθέσω πολλά πράγματα άκουσε είπα. Ο επιθεωρητής Χάρελ ενώνριζε τα πάντα και είδε την πράσινη βαλιτσα μέσα στην οδοίαν ο κύριος Μπράουν έβαλε τα κομμάτια του. Ειδοποιήσε τότε τον Ρόναλντ να τρέξη να αγοράσει μια ακριβώς ίδια βαλιτσα από το κατάστημα του Γκόρσον... Τα υπόλοιπα ήσαν ένα παιχνιδάκι... Ο Ρόναλντ πήρε κι' αυτός το τρένο με το όποιον ο κύριος Μπράουν πήγαινε στο Σικάγο συνοδευόμενος από τον Χάρελ. Στην κατάλληλη στιγμή, επωφελούντες από μία απροσεξία του κυρίου Μπράουν, ο επιθεωρητής πήρε τη βαλιτσα με τα κομμάτια και την έδωκε στο συνένοχό του, ενώ ταυτόχρονα έβαζε στη θέση της την άλλη που περιείχε μερικές βούρτσες για τα δόντια και μερικές δοντόπαστες... — — — — — *

Όρμονοθεραπεία, Διαδερμική, Φωτόλουντρα, Ηλεκτροθεραπεία, Αποτρίχωση στο ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ με Ketty Έξαλήφονται Ρυτίδες, Πανίδες, Μιμικία κ.λπ. ΕΡΜΟΥ 44 - ΤΗΛ. 22088

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ενός πιανίστα

Στά νύχια των Ναζιδών — — — — — Ο συνθησιόμενος συνδοός του περφημου βιολίστα Γιεχούντι Μενουχίν στο ραδιόφωνο είναι ο Πολωνός πιανίστας Άδολφος Μπάλλερ. Αυτός έπαιξε μαζί του για την αναψυχή των συμμαχικών στρατευμάτων, στο διάστημα του πολέμου. Η ιστορία του, γνωστή σέ χιλιάδες φιλέμουσους, μοιάζει με τριγυικό μυθιστόρημα. — — — — — Πριν από 9 χρόνια ένα άνοιξιάντικο πρωί, ο Μπάλλερ έφτασε στην Όπερα της Βιέννης, για να κάνει δοκιμές με τη φιλαρμονική Όρχηστρα. Ήταν ένας απ' τους καλλίτερους πιανίστες της Εύρώπης, κι' είχε αποθεωθώ ήδη πολλές φορές στη Βιέννη. — — — — — Όταν, το πρωί εκείνο, βρήκε σκετινιά και άσειανή τη μεγάλη οθούσα της Όπερας νόμισε για μία στιγμή πως είχε κάμει λάθος. — — — — — Που είναι η όρχηστρα; ρώτησε το θυρωρό. — — — — — Δεν υπάρχει όρχηστρα! απάντησε εκείνος, σκυθρωπός. Δεν θα γίνει πρόβα... Οι Ναζιδές μπήκαν στη Βιέννη! Καλά θα κάμετε να γυρίσετε και σεις σπίτι σας, όσο είναι ακόμη καιρός. — — — — — Ο Μπάλλερ έσπευσε να συμμορφωθώ με τη σύστασι αυτή του καλού ανθρώπου. Διευδύνθηκε πράγματι προς το σπίτι του όπου κατοικούσε μαζί με τους γονείς του και τη μηνοτή του, τη βιολίστρια Έντιθ Στράους, απ' τη Βουδαπέστη. Οι κεντρικοί δρόμοι ήταν γεμάτοι από ανθρώπους κι' από αυτοκίνητα. Σ' όλα τα πρόσωπα έδωλε κανείς το φόβο και την ύποψι. — — — — — Καθώς ο Μπάλλερ έφτανε στη γειτονιά του, τρία αυτοκίνητα σταμάτησαν αντίκρυ στο σπίτι του, και πήδησαν απ' αυτά πέντε άνδρες των Ές - Ές. — — — — — Που πάς; ρώτησε απότομα τον πιανίστα ο ένας απ' αυτούς. Είσαι Έβραίος; — — — — — Ναι, αλλά... — — — — — Άνέβα στο αυτοκίνητο! — — — — — Ο Μπάλλερ δίτασε και έθλησε να βγάλει απ' την τσέπη του το πολωνικό διαβατήριό του. Άλλα οι πέντε άντρες τον χτύπησαν στο κεφάλι με τα ρόπαλα που κρατούσαν, τον έριξαν ανάσθετο στο πεζοδρόμιο, έπειτα τον σήκωσαν και τον πέταξαν μέσα στο αυτοκίνητο... — — — — — Μισή ώρα αργότερα, ο πιανίστας θρισκόταν στα ύπογεια ενός σπιτιού των προσετιών της Βιέννης μαζί με άλλους κρατούμενους, άντρες και γυναίκες, που φώναζαν και ούρλιαζαν καθώς τους έδεσαν οι δέμοιοι τους μέχρι αιμάτω... — — — — — Γιατί με φέρατε εδώ; ρώτησε τους Ές - Ές. — — — — — Γιατί είσαι Έβραίος! — — — — — *

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΔΩΡΑ «Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΜΑΣ» «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΥ» «ΡΙΧΑΡΔΟΣ Ο ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ» «Ο ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ» «ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟ» «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗ» Μερικοί από τους τίτλους των εξαιρετικών παιδικών βιβλίων που κυκλοφορεί ο Εκδοτικός Όικος: Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗ & ΥΙΟΙ 'Αριστέιδου 6. Είναι τα πρώτα από την σειρά «Το Βιβλίο του Παιδιού», Διεύθυνσις Αντιγόνης Μεταξά. Πρόκειται περί εξαιρετικής προσφοράς στα Έλληνόπουλα. Βιβλία έκλεκτά, με καλλιστηρή εμφάνισι, πολύχρωμες εικόνες κλπ. Ζητήσατέ τα σε όλα τα Βιβλιοπωλεία και στον Έκδοτη: Ν. Αλικιώτης & Υιοί, 'Αριστέιδου 6.

ΕΝΑΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΣ ΜΕ ΡΑΣΑ — — — — — Όταν πλησίαζε το τέλος του κόσμου — — — — — Καμμία εποχή της Ιστορίας δεν ήταν τόσο ζοφερή όσο τα χρόνια που προσηγήθηκαν απ' το έτος 1033 μ. Χ. Η πίστις ήταν γενική τότε ότι η χιλιοστή επέτειος από της σταυρώσεως του Ιησού Χριστού θα συνέπιπτε με το τέλος του κόσμου. — — — — — Μία τέτοια αντίληψις ήταν φυσικό ν' ανάκηψη το ζήλο των ανθρώπων για έργα καλά. Τι αξία είχαν τα κρήματα και η σωσώρευσι αγαθών αφού ο θάνατος θα ήταν γενικός και δεν θαφην κανένα να γλυτώσει από τα νύχια του; — — — — — Άλλα και η φύσις είχε συνωμοτήσει επίσης εναντίον των ανθρώπων. Είπε ιστορικά εξακριβωμένο σήμερα ότι, κατά το έτος 1033 και τα δυο χρόνια που προσηγήθηκαν, το 1032 και το 1031 ένα πυκνό στρώμα νεφών έκάλυπτε τη γη και ότι οι εποχές του έτους είχαν χάσει τη σειρά τους. Καταρρακτώδεις βροχές ξεσηπούσαν κάθε τόσο και σχημάτιζαν ορμητικούς χειμάρρους που κατέστρεφαν τα πάντα. Στην Ελλάδα, την Ιταλία την Άγγλία και τη Γαλλία δεν έγινε καμμία σπορά, γιατί το έδαφος είχε μεταβληθώ σε μία απέραντη λιμνη. — — — — — Οι άνθρωποι πεθάνονταν τότε, κατά χιλιάδες και οι κρονικογράφοι της εποχής, όπως ο περιφημος μοναχός Ρανούλφος Γκλάμπερ του μοναστηριού του Κλυν, αναφέρουν με φρίκη τις σκηνές που διαδραματιζόνταν στις πόλεις και στα χωριά. — — — — — Ο αριθμός εκείνων που πεθάνονταν ήταν τόσο μεγάλος που δεν τους έθαβαν πιά, αλλά τους πετούσαν σε διάφορα μέρη έξω από τις πόλεις. Λυκοί, τσακάλια και άνθρωποι ακόμη ριχνόνταν τότε πάνω σ' αυτά τα πτώματα και τα κατεσπάρσσαν με βουλμία. — — — — — Ο Γκλάμπερ αναφέρει επίσης ότι πολλοί άνθρωποι έσπιναν παγίδες στους δρόμους, σάν εκείνες που χρησιμοποιούνται για τα μεγάλα ζώα κι' έπιαναν μ' αυτές τους ανύποπτους διαβάτες, που γίνονταν κατόπιν βορά των πρωτότυπων αυτών κυνών. — — — — — Άλλοι οι χωρικοί οργανώνονταν σε ομάδες και εξεστράτευαν εναντίον των γειτονικών χωριών ό-κι για να τα ληστεύουν, αφού δεν υπήρχε πιθανότης να βρουν τίποτε σκεδόν, αλλά για να σφαξουν τους κατοίκους των και να τους φάνε. — — — — — Ένας από τους άγριανθρώπους αυτούς της εποχής ήταν κι' ο έρμηπτης του Άγιου Ιωάννου του Σατενί: κοντά στις όχθες του ποταμού Σώμ. — — — — — Ο περιεργος αυτός μοναχός, κάτω από ένα παρυσιαστικό καλωσύνης και αγιότητος, έκρυβε μία ψυχρή θηρίδι. — — — — — Είκεν εγκατασταθώ σε μία μικρή καλύβα και η φήμη έλεγε πως προσερχόνταν ημέρα και νύχτα στο θεό, παρακαλώντας τον να λυπηθώ τον κόσμο και να τον σώσει από την πείνα και τις αρρώστειες. — — — — — Έτσι, πολλοί έπαρναν το δρόμο του μικρού έρμηπτηριού για να επικοινωνούν αυτό τον άγιο άνθρωπο. Άλλα κανείς σκεδόν απ' αυτούς δεν γύριζε πίσω. Ο έρμηπτης εύρισκε την κατάλληλη στιγμή για να τους σκοτώσει, χτυπώντας τους μ' ένα σιδερένιο ραβδί στο κεφάλι. Κατόπιν τους έκοβε σε μικρά κομμάτια και τους πούτωνε σύμφωνα με μία μέθοδο που είχαν εφεύρει οι ίδιοι. — — — — — Τα κομμάτια αυτά αποτελούσαν την τροφή του. Άλλα κάποτε είχαν πάει να τον επισκεφθούν δυο αδελφές. Ο καννίβαλος χτύπησε τη μία, αλλά δεν πρόφτασε να σκοτώσει και την άλλη, που έφυγε τρέχοντας και πήγε να ειδοποιήσει τους κατοίκους ενός γειτονικού χωριού. — — — — — Συνελάσαν τότε τον έρμηπτη κι' έρευνήσαν προσεκτικά μέσα στην καλύβα του. Μέσα σ' αυτή βρήκαν παστωμένο ανθρώπινο κρέας βάρους 117 κιλών. Ές άλλοι, η συνωμοσίωσις των σκελετών που ήταν θαμμένοι μέσα στον κήπο έδειχνε πως τα θύματα του τέρατος θάρρηπε να ξεπερνούν τα 80. Τα περισσότερα απ' αυτά ήταν μικρά παιδιά. Άλλα, δεν έλειπαν επίσης κα λάνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας. — — — — — Ένα λοικό δικαστήριο συγκροτήθηκε τότε και καταδίκασε αμέσως τον έρμηπτη του Σατενί σε θάνατο. Το μαρτύριο του κράτος οκτώ μέρες και οκτώ νύχτες. Του έκοβαν σιγά - σιγά σε μικρά - μικρά κομμάτια τα μέλη του και κατόπιν του έκαigan τις πληγές με καυτό υγρό. — — — — — Το πρωί της έβδομης ημέρας είχαν απομείνει μόνο ο κορμός του και το πρόσωπό του που ήταν χωρίς υψή και καυτά. — — — — — Τέλος, την όγδοη ημέρα του έδωλεν τα μάτια και του ξεριζώσαν την καρδιά. Έπειτα κρέμασαν αυτό το κολοβωμένο ανθρώπινο σώμα σ' ένα δέντρο και το άφησαν εκεί για να γίνει βορά των θηρίων. — — — — — Η έκτέλεσις του έρμηπτη του Σατενί έγινε την άνοιξι του 1033. — — — — — Κατά την ίδια περίπου εποχή τα πυκνά νεφά που σκέπαζαν τον ούρανο άρχισαν να διαλύονται και η γη ξαναπάρσε σιγά - σιγά τη συνθησιόμενη όψι της. Οι άνθρωποι ξαναγύρισαν τότε στην εργασία τους κι' όπως η συγκοιδή των επομένων έτών ήταν πολύ άφθονη έξασαν γρήγορα τα δεινά της τραγικής αυτής τριετίας. — — — — — *

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΓΙΑΡΝΕ

Ήταν περίφημος ο δὴν τὴν Ἀσία ὁ βασιλεὺς τοῦ Τουρκεστάν Καϊντοῦ.

Μὰ ἀκόμη πὶο μεγάλη ἦταν ἡ φήμη τῆς κόρης τοῦ Ἀγιαρνέ.

Δὲν ἦταν μόνο ἡ ὁμορφιά της, ποὺ ἔκανε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νέους καὶ γέροντες, νὰ μιλοῦν γι' αὐτή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαράμιλλη ἀνδρεία της.

Συνώδευε πάντα τὸν πατέρα της στὶς μάχες καὶ μὲ τὸ παρὰδειγμὰ τῆς ἐδινε τὴν νίκη στὰ ὅπλα τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ.

Ὁ πατέρας της ἔσκυβε τὸ κεφάλι μπροστὰ στὶς θελήσεις της, οἱ ὑπὸκοοὶ της τὴν ἐλάτρευαν καὶ οἱ ἐχθροὶ της τὴν ἔτρεφαν. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Τάρταροι, ποὺ ἐποφθαλμιοῦσαν πάντα τὸ Τουρκεστάν, εἶχαν σταματήσει ἀπὸ καιρὸ τώρα τὶς εἰσβολές τους.

Μὰ ὁ βασιλεὺς Καϊντοῦ εἶχε ἕναν κρυφὸ καυμὸ. Καὶ κάθε τόσο ξανάλεγε στὴν κόρη του:

— Ὁ Ἀλλάχ — ἄς εἶνε εὐλογημένο τ' ὄνομά του — δὲν μούδωκε ἀγόρια καὶ μὴ μέρη ὁ θρόνος μου θὰ σοῦ ἀνῆκε. Εἶνε καιρός, λοιπόν, νὰ παντρευτῇς, Ἀγιαρνέ! Διάλεξε ὅποιον θέλεις ἀνάμεσα στοὺς πολεμιστὰς μου γιὰ σύζυγο. Ἡ ἐκλογή σου εἶνε καὶ δική μου.

Μὰ ἡ πριγκίπισσα εὗρισκε πᾶντα διάφορα προσήματα γιὰ ν' ἀναβάλει τὸ γάμο της.

Τέλος, μὴ μέρη, ἀκούγοντας τὸν πατέρα της νὰ τῇ ξαναλεῖ γιὰ χίλιση φορά τὰ ἴδια λόγια, ἀπάντησε:

— Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, πατέρα. Μὰ πρέπει νὰ βρῶ ἕναν ἄνδρα ποὺ νὰ εἶναι ἀνέτερος ἀπὸ μένα σὲ δύναμη καὶ θάρρος. Γιατί θάμουν πολλὰ δυστυχισμένη κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἦταν πῶς ἀδύνατος ἀπὸ μένα.

— Διάλεξε ὅποιον νομίζεις ἀξιό σου, κόρη μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς Καϊντοῦ.

— Ἡ ἐκλογή θὰ γίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια σου, πατέρα, ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα. Ὅσα στείλεις τοὺς κήρυκες σου νὰ διαλαλήσουν σ' ὅλη τὴν Ἀσία πῶς ἡ κόρη τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ θὰ παντρευτῇ ἐκεῖνον ποὺ θὰ

.....

PERMANANT

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ἰδού τὸ μυστικὸ μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἀγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομιζοῦσαι τὸ παρὼν ἀπόκοιμο λαμβάνουν δωρεάν κατ'.

τὴν νίκηση σ' ἕναν ἀγῶνα πάλης.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, οἱ κήρυκες τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ ἀρχίσαν νὰ διατρέχουν τὶς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, διαλαλῶντας τὴν ἐπιθυμία τῆς πριγκίπισσας Ἀγιαρνέ.

Οἱ ὅροι τοῦ ἀγῶνος ἦσαν ὅτι κάθε ἕνας ποὺ θὰ ἔπαιρνε μέρος σ' αὐτὸν θὰ ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἐκατὸ ἄλογα στοὺς σταύλους τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ. Ἀν ἐβγαίνει νικημένος, τὰ ἄλογα αὐτὰ θὰ περνοῦσαν σὰν ἔπαθλο στὴν πριγκίπισσα Ἀγιαρνέ. Ἀν νικούσε, τὸ ἔπαθλο τῆς νίκης του θὰ ἦταν ἡ ἴδια ἡ πριγκίπισσα.

Ἐκατὸ πριγκίπισσα καὶ μεγάλο ἄρχοντες ἀπὸ τὸ Τουρκεστάν κι' ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας μαζεύτηκαν σὲ λίγο στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ. Καὶ δέκα χιλιάδες ἄλογα συγκεντρώθηκαν στοὺς σταύλους του.

Οἱ ἀγῶνες ἀρχίσαν ἐπείτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο συμπόσιο, ποὺ παρέθεσε ὁ βασιλεὺς τοῦ Τουρκεστάν στους ὑποψηφίους γαμπρούς του. Κάθε μέρα, ἡ πριγκίπισσα Ἀγιαρνέ ἀντιμετώπιζε ἕναν ἀπ' αὐτούς. Καὶ κάθε μέρα ἐκατὸ καινούργια ἄλογα περνοῦσαν στὴν κατοχή της. Γιατί μὲ τὴν ἀκατάβλητη δύναμὶ της καὶ τὴν μεγάλη ἐπιδεξιότητά της νικούσε τὸν ἕναν ἐπείτα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Εἶχε ἔρθει τώρα ἡ ἐκατοστή, ἡμέρα κι' ἀφοῦ ἡ πριγκίπισσα νίκησε καὶ τὴν τελευταία ἀπὸ τοὺς υποψηφίους, οἱ κήρυκες ἐτοιμάσθηκαν ν' ἀναγγελοῦν τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὴν εἰσοδο τῶν ἀνακτόρων ἐμφανίσθηκε μὴ πολὺ ἀριθμὸν συνοδοί.

Ήταν ὁ γιὸς τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ Πουμάρ Βακέρνα, ποὺ ἔσερνε πίσω του χίλια ἄλογα.

— Ὁμορφὴ Ἀγιαρνέ, εἶπε, ἡ χώρα μου εἶνε μακρινή καί, μ' ὅλο ποὺ ξεκίνησα πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, μόλις τώρα πρόφτασα νὰ ἔρθω. Φέρνω μαζί μου χίλια ἄλογα. Ἀν μὲ νικήσης, θὰ εἶνε δικὰ σου. Ἀν ὅμως σὲ νικήσω θὰ μ' ἀκολουθήσεις σὰν νόμιμη γυναῖκα μου στὴ μακρινὴ πατρίδα μου.

Οἱ ἀγῶνες ὁρίσθηκαν γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή φάνηκε ἡ ὑπεροχή τῆς Ἀγιαρνέ.

Ἐντείνοντας τὶς προσπάθειές της, ἡ πριγκίπισσα κατάρθωσε σὲ λίγο νὰ κλονίσῃ τὸν ἱδὸ πριγκίπα καὶ μ' ἕνα ἐπιδεξιὸ χτύπημα τὸν ἔκαμε νὰ σωριασθῇ κάτω.

Ἐκεῖνοι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸν ἀγῶνα ἦσαν ἔ-

τοίμοι κιόλας νὰ πανηγυρίσουν τὴν νίκη της.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὁ Βακέρνα τινάχθηκε ὀρθος καί, μὲ τὴν ὀρμή καὶ τὴν εὐλυγισία τοῦ πάνθηρος, ρίχτηκε πάνω στὴν Ἀγιαρνέ.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν ἀπροσδόκητη κι' ἡ πριγκίπισσα κλονίσθηκε.

Ὡς τότε ὁ Βακέρνα εἶχε παλέψει μόνο μὲ τὴ δύναμὶ του. Ἀλλὰ, τώρα χρησιμοποιοῦσε τὴν τέχνη του, ποὺ εἶχε διδαχθῇ κυνηγώντας ἀγρία θηρία μέσα στὴ ζούγκλα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν ἡ σειρά τῆς Ἀγιαρνέ νὰ ὑποκύβῃ. Κι' ἡ ὁμορφὴ πριγκίπισσα σωριαστικῇ σὲ μὴ στιγμὴ κάτω. Ὁ Βακέρνα τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ στὰ χέρια του καί, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκαμε, δὲν κατάρθωσε ν' ἀνασηκωθῇ.

Ἐγείρεται τότε ντροπισμένη τὸ κεφάλι, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἴπτα της.

Ἐπείτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἐγίναν στὸ πάλτι τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ οἱ γάμοι τῆς ὁμορφῆς πριγκίπισσας μὲ τὸ γιὸ τοῦ βασιλεῖς τοῦ Πουμάρ.

Ὅταν τελείωσαν οἱ τελετές, οἱ νεόνυμφοι ἀποσύρθηκαν σὲ μὴ μακρὸν θάλαμο, ποὺ ἦταν στολισμένος μὲ τὰ καλύτερα ὑφάσματα καὶ πετράδια τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀλλὰ, τὴν ἄλλη μέρα, τοὺ κάκου περιμένον νὰ τοὺς ἴδουν νὰ ἐμφανισθοῦν.

Ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι, ὁ βασιλεὺς Καϊντοῦ, ποὺ εἶχε χάσει πιά τὴν ὑπομονή του, ἀποφάσισε νὰ πάῃ ὁ ἴδιος μέσα στὸ δωμάτιό τους γιὰ νὰ τοὺς προσκαλέσῃ στὸ πολυτελὲς συμπόσιο ποὺ θὰ δινόταν μὲ τὴν ὑκαίριαν τὸν γάμον τους.

Ἀλλ' ὅταν μῆκε μέσα, ἀντίκρουσε ἕνα ἀνατριχαστικὸ θέαμα. Ὁ Βακέρνα ἦταν ἐξαπλωμένος πάνω στὸ νυφικό κρεβάτι κι' ἔπλεε μέσα σὲ αἷμα του. Ἐνα ἐγκυρῖδιο ἦταν καρφωμένο στὴν καρδιά του.

Ὁ Καϊντοῦ πλησίασε κι' εἶδε τότε πῶς αὐτὸ τὸ ἐγκυρῖδιο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαρίσει μαζί μὲ ἄλλα πολυτιμα δῶρα στὴν κόρη του, ὅταν συμπλήρωσε τὰ εἴκοσι χρόνια της.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Τουρκεστάν, ποὺ ἦξερε τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀγιαρνέ, κατάλαβε ἀμέσως τὴ φορικαστικὴ τραγωδία ποὺ εἶχε ξετυλιχθῇ μέσα στὴ νύχτα. Ἡ πριγκίπισσα, μὴ θέλοντας νὰ ὑποταγῇ σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν πῶς ἱκανὸς καὶ πῶς δυνατὸς ἀπ' αὐτή, προτίμησε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλεῖς Καϊντοῦ τοῦ κάκου τὴν ἀναζήτησαν παντοῦ. Δὲν κατάρθωσαν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν πουθενά. Κι' ἡ φήμη λέει πῶς ἡ ὁμορφὴ Ἀγιαρνέ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐγκλημὰ της, ἀποσύρθηκε μέσα στὰ περθεῖα δάση τοῦ Τουρκεστάν, ὅπου ἔτι παλεύοντας μὲ τὰ ἀγρία θηρία, γιὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνη τους καὶ ν' ἀποκτήσῃ δύναμη καὶ ἐπιδεξιότητα, ποὺ κανεῖς ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμον δὲν τὴν ἔχει.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸν ἀγῶνα ἦσαν ἔ-

Ἀνατολίτικο Χιονόμορφο

Τὰ συνέργα

Πολλὲς φορές εἶχε ρβῆ στ' αὐτὰ τοῦ Σουλτάνου ἡ πληροφορία ὅτι σὸ Ἄκ Σαχὴρ ζοῦσε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κατὰφερεν μὲ ὅλους τὰ βάτη καὶ πάντα νὰ βγαίῃ ἀσπροπρόσωπος.

Κάποτε πάλι ἕνας ταξιδιώτης ἀπὸ τὸ Ἰκόνιο εἶπε στὸ Σουλτάνο ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἄκ Σαχὴρ εἶναι ὁ περιφημότερος φεῦγτης καὶ ἀπάτεωνας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐτοῖ ὁ Σουλτάνος δὲν ἀνέθεσε στὴν περιέργειά κι' ἐστὶλε ἕνα ἀνδριανόματὸ νὰ τοῦ φέρῃ καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸν περιεργὸν ἐκεῖνον τύπο ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ Ναστραδὶν Χότζα. Πραγματικὰ εἰς τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀπεσταλμένος του ἔφερε τὸ Ναστραδὶν Χότζα ποὺ ἀτάραχος καὶ καμαρωτὸς ἔκαμε μπρὸς στὸ Σουλτάνο ἕναν βαθύτατο τεμενὰ.

— Πῶς σὲ λένε ; τὸν ρώτησε ὁ Σουλτάνος.

— Ναστραδὶν Χότζα, ἀπάντησε ἡσυχὰ ἡσυχὰ ἐκεῖνος.

— Τί δουλεῖα κάνεις στὸ χωριό σου ;

— Δὲν ἔχω δουλεῖα, πολυχρονεμένε μου.

— Καὶ πῶς ζῆς ;

— Κάτι ἐγὼ μὲ τὴ σοφία μου ποὺ ποὺλοῦ σὺς συχωριανούς μου, καὶ κι' ἡ ὁσμὴ ἡ γυναικία μου μὲ τὰ λακωνικά τοῦ κήπου μας ποὺ τὰ πουλάει στὸ παζάρι τὰ βολεύουμε καὶ κουτοεπερναίμε.

— Μὰ ἐγὼ ἔμαθα ὅτι εἶσαι ἕνας μεγάλος κατεργάρης καὶ ξεγελάς ὅλο τὸν κόσμο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ναστραδὶν. Μπορὼ νὰ γελάσω ὅποιον θέλεις.

— Μπορεῖς νὰ γελάσης κι' ἐμένα ;

— Ἄν τὸ καταφέρῃς αὐτὸ ἔχει καλῶς, ἀλλοῖως θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὸ Ἄκ Σαχὴρ ἀπὸ σένα τὸν τζανταπέτη.

— Νὰ μρὼ τὸ πάρης, πολυχρονεμένε μου.

— Λοιπόν, δέχεσαι τὸ στοίχημα ;

— Ἀδύνατον, πολυχρονεμένε μου Σουλτάνε, γιατί χῆξ ὁ βράδυ μέθυσα μὲ μερικὸν συχωριανόν μου κι' ἔχασα ὅλα μου τὰ σὺνεργα σου ;

— Καὶ γιὰ νάχουν καλὸ ρῶτῃμα πόσο ἔχουν τὰ σὺνεργά σου ;

— Ἐκατὸ γρόσια φτάνουν γιὰ νὰ παραινέω νὰ μρὼ τὰ φτιάσουν.

— Τότε πάρε τὰ ἐκατὸ γρόσια καὶ σὲ μὴ βδομάδα σὲ περιμένω νάρθῃς νὰ μὲ γελάσης.

— Ἐννοία σου, πολυχρονεμένε μου, καὶ δὲν θὰ μρὼ γλυτώσης.

Σὰν πέρασε ἡ βδομάδα κι' ὁ Χότζας δὲν φάνηκε, ὁ Σουλτάνος ἐστὶλε πάλι ἕνα ἀνδριανόματὸ νὰ φέρῃ τὸν Ναστραδὶν μπροστὰ τοῦ δεμένον.

— Θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι, τοῦ εἶπε μόλις τοῦ τὸν παρουσιάσαν. Ἐχάσεις τὸ στοίχημα ἀφοῦ δὲν μὲ γελάσεις.

— Πολυχρονεμένε μου, ἀπάντησε ὁ Χότζας χαρούμενος καὶ καμαρωτὸς ἡ συμφωνία μας ἦταν νὰ σὲ γελάσω μὴ φορά. Τί ζήτησα ἀπὸ μένα ; Δὲ σὲ γελάσα ; Σὲ κορόιδεψα καὶ σοῦ πῆρα ἕκατὸ γρόσια γιὰ τὰ σὺνεργά μου. Τὴν ἐπαθὲς πολυχρονεμένε μου !...

Ὁ Σουλτάνος κατάλαβε τὴν ἀπάτη τοῦ Χότζα χτύπησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε νὰ μρὼ τὸ πῆ σὲ κανένα.

Ἐπείτα τὸν πῆρε στὴν ὑπέρεια του, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευετὶ στὶς δυσκόλες περιστάσεις.

.....

ΣΥΝΑΦΟΝΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία ... δρχ. 95.000

Ἐξάμηνος ... » 48.000

Τρίμηνος ... » 24.000

Ἐμβόσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

.....

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία ... δρχ. 95.000

Ἐξάμηνος ... » 48.000

Τρίμηνος ... » 24.000

Ἐμβόσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

.....

ΓΚΑΕΤΑΝΟ ΝΤΑ ΓΚΟΡΛΑ

Τὸ φάντασμα τῆς ἀδελφῆς ΜΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Παράξενο διήγημα

Τὸ χιόνι κι' ἡ θύελλα εἶχαν ὑπονοήσει τὸν σενὸν Ὁλόθο ντὲ Τορκουεντῖλλα νὰ σταματήσῃ σὲ μιά πλαγιά τῆς Σιέρρα Νεβάδα γιὰ νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὸν πύργο τοῦ Βαλντομπράγκα.

Στὸν ἐσπρωκτὸ ἐκεῖνο πύργο τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ δεικνύουν πάντα οἱ Ἰσπανοὶ στοὺς φιλοξενομένους τους. Τοῦ σεβόθισαν ἄσθονο δέπντο καὶ τὸν ἐβάλαν νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα δωμάτιο ἀπέραντο, μὲ παλὰ ἐπιπλά. Ἐνα παρὰ ὅσο ψηλὸ, μὰ σκεπασμένο ἀπὸ πυκνὰ γκριζὰ παραπετάσματα, ἄφηνε πολὺ λίγο φῶς νὰ μπαίῃ μέσα. Ὁ Ἀλόθο κατάλαβε πῶς τὸ δωμάτιο αὐτὸ θὰ εἶχε χρονία νὰ κατοικήσῃ.

Ὅταν ὁ δὸν Φερνάνδος πῆδησε ἀμέσως τὸν πυργοδεσπότη. Ἐπείτα, λοιπόν, ἀφοῦ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα νὰ φύγῃ χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν οἰκονόμην Βαλντομπράγκα. Μόλις πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι κατέβηκε στὸ σταῦλο. Μὰ τὸ ἄλλο γὰρ δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Γύρισε τότε καὶ πάλιν στὸν πύργο. Δυὸ ἄνθρωποι ντυμένοι μὲ μακροὺς μαῦρους κάπες καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο μὲ κουκούλα, τὸν περιέμεναν στὴν ἐξόδο. Καί, μόλις τὸν εἶδαν, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν καμμιὰ ἐξήγησι, τὸν παρακάλεσαν ν' ἀνέβῃ σ' ἕνα ἀμάκι μὲ τέσσερα ἄλογα ποὺ περιέμενε στὸ δρόμο. Ὁ Ἀλόθο ἦταν τόσο ζαλισμένος, ποὺ οὔτε πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του ἡ σκέψις νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτοῦ του. Ἀνέβηκε στὸ ἀμάκι χωρὶς ἀντίρρηση.

Ὡστόσο, ὅποτε ἀπὸ λίγην ὥρα, βλέποντας πῶς τ' ἀμάκι ἔπρεπε σὰν ἀστράπη κι' ὅτι εἶχαν περάσει ἀπὸ πολλὰ χωρία χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά, ἄρχισε ν' ἀνισχυθῇ στὰ σκεπασμένα καὶ ἀποφάσισε νὰ ρωτήσῃ τοὺς μυστηριώδεις ὁδηγοὺς ποὺ τὸν πήγαιναν.

Οἱ δυὸ μαυροφόροι ἀνέγνωστοὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν καμμιὰ ἀπόκρισι στὴν ἀσκή. Ἐκεῖνος ἐπέμεινε καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία του. Ποιοὶ λόγοι τὸν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγῃ στὸν πύργο τοῦ Φερνάνδου καὶ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ φαντάσματος.

Μὰ ξαφνικά, διέκοψε μέσα στὸ σκοτάδι μὴ λευκὴ κι' ἀνάερη σιλουέττα ποὺ πηγαίνοντο κοντὰ στὸ κρεβάτι του. Δὲν ἀντιχόσαν τὰ βήματά της, λὲς καὶ πετοῦσε. Φαίνονταν σὰν μοναχί.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς ἦταν φάντασμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔκανε τὸν Ἀλόθο νὰ φοβηθῇ. Συλλογίστηκε πῶς μέσα σὲ κείνο τὸ παγερὸ περιβάλλον ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ περιμένῃ τὴν ἐπίσκεψι κάποιου ὑποφυσικοῦ δντος, ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο.

Ἐξ ἄλλου, τὸ φάντασμα δὲν τὸν ἐνόηλυνε. Τὸ πρόσεξε καλλίτερα καὶ εἶδε τὸ πρόσωπό του λεπτὸ, λυπημένο κι' εὐγενικό. Οἱ κινήσεις του ἦσαν ἀώγες καὶ μετροπόμενες.

Πλησίασε τὸν Ἀλόθο, τὸν φίλησε τρυφερὰ στὸ μέτωπο, τοῦ γαῖδεψε τὸ χέρι καὶ τὸν σκέπασε μὲ τὶς κουβέρτες. Ναι, δὲν χωρῶσε ἀμφιβολία, τὸ φάντασμα αὐτὸ ἦταν μιὰ νοσοκόμα. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε πῶς ὁ σενὸ ἦταν ἄνετα πλαγιασμένος στὸ κρεβάτι του, διαλόγησε σιγὰ σιγὰ, σὰν σύννεφο, κι' ἐξοφάνισθηκε...

Ὁ δὸν Ἀλόθο χαμογέλασε. — Τὸ φάντασμα αὐτὸ εἶνε βλέπω πολὺ καλόβολο, εἶπε.

Καὶ γυρνώντας ἀπ' τ' ἄλλο πλευρὸ ἀποκοιμήθηκε στὴ στιγμή.

.....

Τὸ φάντασμα τῆς ἀδελφῆς ΜΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Ἐνα Οὐγγρὸς δικαστὴς διέταξε τὴν ἀστυνομία νὰ κατασχῇ ὅλα τὰ ἀντίτυπα ἑνὸς βιβλίου μὴς ἱατροῦ, ποὺ εἶχε γραφῇ πρὸ 1 ἔτους γιὰ τὴν σεξουολογικὴ διαπαιδαγύγησιν τῶν παιδιῶν.

Ὁρισμένα κρατικά σχολεῖα τὸ εἶχαν μοιράσει στοὺς μαθητὰς των. Τελευταῖος ὅμως, στὴ Βουλή, μὴ βουλευτὴν τὸ κατηγοροῦσε ὡς ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ἀγνότητα τῶν παιδιῶν, κι' ἐπέτυχεν νὰ ψηφισθῇ μὴ ἀπόφασις ποὺ τὸ κατεδίδει.

— Κοιμηθήκατε καλὰ ἀπόψε; τὸν ρώτησε ὁ εὐγενὴς Ἰσπανός.

— Θαυμάσια! Ὑπέρωχα! Εἶνα

μάλιστα τὴν εὐτυχία νὰ δεχθῶ μιὰ ἐπίσκεψι πολὺ εὐχάριστη!...

— Ποιὸς τόλμησε νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ;

— Ἐνα γοηπευτικὸ φάντασμα, ἀγαπῶν μου φίλε, ποὺ ἦταν ντυμένο σὰν ἀδελφὸ τοῦ Ἑλέους.

Μόλις ὁ δὸν Ἀλόθο εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ δὸν Φερνάνδος πῆδησε ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω. Φαίνονταν σὰν νὰ τὸν εἶχε πιᾶσει ξαφνικά ἀπερίγραπτος φόβος.

— Ἡσυχάστε, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλόθο. Δὲν θὰ ἔκανε κακὸ πὸ φάντασμα. Δὲν μὲ πείραξε καθόλου. Ἀπεναντίας μάλιστα, μὲ φίλησε στοργικώτατα...

Μὰ ὁ δὸν Φερνάνδος εἶχε ἤδη ἐξαφανισθῇ. Τοῦ κάκου ὁ Ἀλόθο γυρνοῦσε ὥρες ὀλόκληρες ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο νὰ βοῇ κανένα νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαίνονταν στὸν πύργο. Οὔτε ὑπνότες, οὔτε ἀφεντικά, Μάταια ὁ Ἀλόθο φώναζε καὶ καλοῦσε τὸν πυργοδεσπότη. Ἐπείτα, λοιπόν, ἀφοῦ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα νὰ φύγῃ χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν οἰκονόμην Βαλντομπράγκα. Μόλις πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι κατέβηκε στὸ σταῦλο. Μὰ τ

